

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

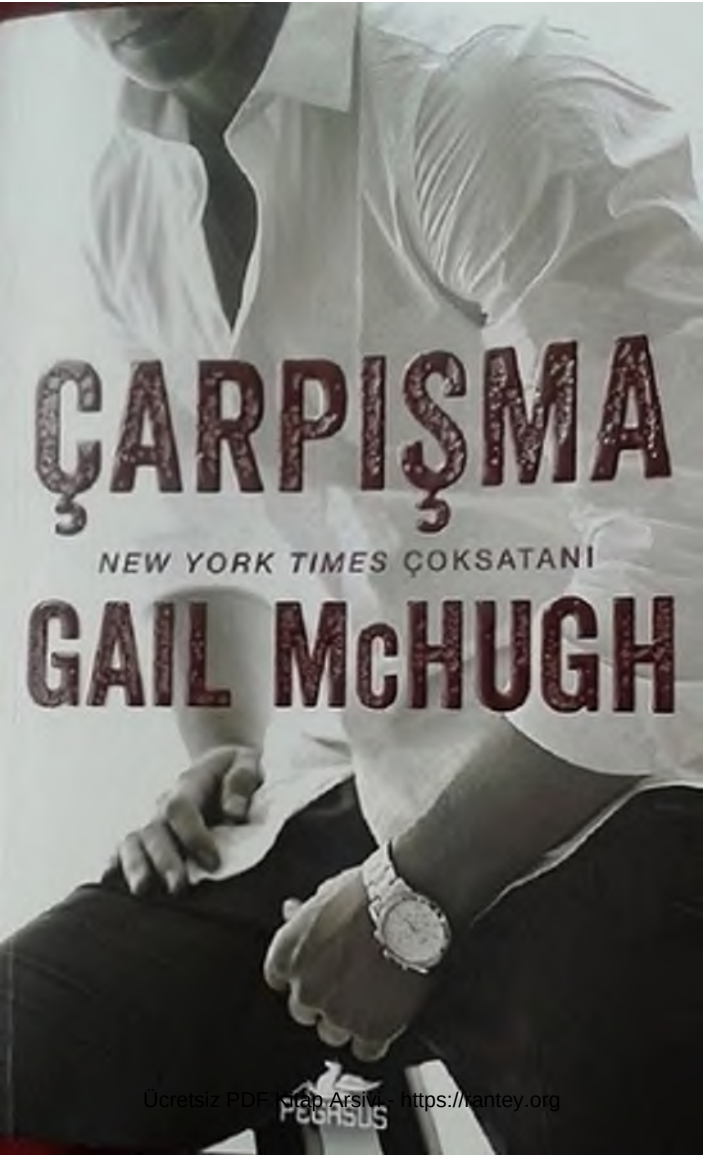
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇARPIŞMA

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

GAIL MCHUGH

**Zihnini, bedeninin zaten bildiği şeye karşı
amansız bir savaş veriyordu.
Onu istiyordu... Hem de çok.**

Emily Cooper, üniversite mezuniyeti ve annesinin zamansız ölümünden sonra yeni bir başlangıç yapmak için New York'a taşınır. Sevgilisi Dillon Parker da özelli, sevinçli ve Emily'nin tam istediği gibi bir erkek olmaya çalışmaktadır.

Karşı konulamayacak kadar seksi, zengin ve adı çıkmış çapşın Gavin Blake, Emily'nin hayatına girdiğindeyse her şey değişecektir. Genç kadın hislerini inkâr etmeye çalışır fakat Bay Uzun Boylu, Enerji ve Yakınlık onun peşini kolay kolay bırakmayacaktır. Bu beklenmedik karşılaşma Emily'yi hayatını sorgulamaya, ne kadarlıkta yıkıp kalpleri kırarak ve hayatını sonuza dek değiştirecek bir karar almaya zorlayacaktır...

"Çarpışma olağanüstü bir aşk hikayesi..."

Seksi, duygusal ve unutulmaz. Gavin Blake kalbinizi çalacak."

A. L. Jackson, New York Times çoksatın yazarı

"Çarpışma beni ilk satırından etkisi altına aldı, bir daha da bırakmadı. Gail McHugh sizi duygular diyarına götürecektir ve bir sonraki kitap için yazırtacaktır!"

Tara Sivec, USA TODAY çoksatın yazarı

"Beni kendine aşık edecek bir kitap dilemişim... Fazlasını buldum..."

Maryse's Book Blog

"Gail McHugh beni hem alıst eden hem de duygusal gırdaplara sürükleyen bir aşk üçgeni kaleme almış. Kendinizi hazırlayın çünkü bu roman iinizi titretecek."

E. L. Montes, USA TODAY çoksatın yazarı

Gail McHugh

ÇARPIŞMA

İngilizceden Çeviren:
Derya İmer Aydınlik

PEGASUS YAYINLARI
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 1109
Bestseller Roman: 492

Çarpışma
Gail McHugh
Özgün Adı: Collide

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2015
ISBN: 978-605-343-579-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Gail McHugh, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tesadüfi Karşılaşmalar

Colorado'dan New York'a kadar olan uçak yolculuğunun üç saat kırk beş dakika süreceğini hesap etmişti ve yolculuktan sonra hayatının sonsuza kadar değişeceğini biliyordu... halihazırda değiştiğinden daha fazla. Nemli avuçlarla koltuğunun kenarlarına tutunan Emily Cooper, motorlar kalkışa hazırlanırken gözlerini kapadı. Hiçbir zaman uçmaya bayılmamıştı; işin aslı, korkudan altına kaçırarak gibiydi. Gerçi yerden dokuz bin metre havada olma işkencesine değecek bazı durumlar olduğunu da hatırlıyordu... üniversite için evden ayrıldığı ilk gün, tropik bir adaya yapılan bir kaçamak ya da sevgili ailesini görmek için yapılan bir ziyaret gibi. Fakat bu yolculukta bu keyiflere yer yoktu... sadece kaybın acısı ve üzüntüsü vardı.

Ona bakan kişi, her sabah uyanmasının sebeplerinden biriydi... yani erkek arkadaşı Dillon. Geleceğin kararsızlığını yansıtan suratındaki ifadeyi, Dillon'ın fark ettiğini anlayabiliyordu.

Dillon, elini tutarken uzandı ve suratına düşen bir tutam saç telini eliyle itti. "Her şey yoluna girecek Em," diye fısıldadı. "Sen daha farkına bile varmadan inmiş olacağız."

Zoraki bir tebessüm gönderdi ve ardından çekinerek dönüp karla kaplı dağların bulutların altında gözden kayboluşunu izledi. Bildiği tek yuvaya içinden veda ederken kalbi sızladı. Başını pencereye yasladı ve son birkaç ayda yaşananları aklından geçirdi.

Telefon, ekim ayının sonlarına doğru üniversitedeki son yılını geçirirken gelmişti. O ana kadar hayat... iyi gidiyordu. Dillon bir ay öncesinde hayatına girmişti, notları olması gerektiği gibiydi ve oda arkadaşı Olivia Martin, hayatta sahip olabileceği en yakın dostlardan birine dönüşüvermişti. O gün telefonu açarken alacağı haberi hiç ummamıştı.

Ablası Lisa, "Testlerin sonucu belli oldu Emily," demişti. "Annemiz dördüncü evre meme kanseri."

Bu son beş kelimeden sonra Emily'nin bildiği anlamda hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Yanından bile geçemeyecekti. Sığınağının, en çok sevdiği kadının, bildiği tek ebeveynin üç aydan az ömrü kalmıştı. Akabinde gelecek şeye ise asla hazırlanamazdı. Annesinin son birkaç ayını geçirmesine yardımcı olmak için Ohio Eyalet Üniversitesi'nden Colorado'ya yapılan uzun hafta sonu yolculukları Emily için sıradan bir durum olmuştu. Annesinin ölmeden önce eriyip biterek bir zamanlar olduğu güçlü, kanlı canlı insandan zayıf, tanınamayacak haldeki bir kadına dönüştüğünü izlemişti.

Ani bir türbülansla gerilen Emily, Dillon'ın elini sıktı ve ona baktı. Dillon ona sorun olmadığını belli etmek için hızla gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı. Başını Dillon'ın sıcacık omzuna yaslayan Emily, tüm bu süreçte Dillon'ın üstlendiği rolü düşündü. Sırf onun yanında olabilmek için New York'tan Colorado'ya yapılan sayısız uçuşu. Hayatını yiyip bitiren çılgınlıktan bir nebze uzaklaşabilmesi için ona gönderdiği güzel hediyeleri. İyi olduğundan emin olabilmek için gece yarılarında yaptıkları telefon görüşmelerini. Cenazeyi ayarlamış, çocukluğunu geçirdiği evi satması konusunda öğütte bulunmuş ve son olarak New York'a taşınmasına yardım etmişti. Tüm bunlar, Emily'nin ona tapmasına nedenlerinden biriydi.

Uçak, New York'un La Guardia Havaalanı'na inerken Dillon, elini sıkımdan parmak boğumları bembeyaz olmuş Emily'ye baktı. Usulca güldü ve onu öpmek için uzandı. "Gördün mü, o kadar da kötü değildi," deyip yanağını okşadı. "Sen artık resmen New York'lusun, tatlım."

Havaalanından çıkmakla geçen sonsuz sürenin ardından Dillon bir taksi tuttu ve Emily'nin Olivia'yla paylaşacağı daireye doğru yola çıktılar. Bu, Dillon için tatsız bir konuya dönüşmüştü. Emily'yle taşınma konusunda konuştuklarında kendisiyle birlikte kalmasını istiyordu. Emily ise en iyisinin, en azından şimdilik Olivia ile kalması olduğunu düşünmüştü. Ülkenin bir ucundan gelip oraya alışmak zaten zordu, bir de başka baskı yaşamak istemiyordu. Dillon'ı sevse de -ve onu gerçekten çok seviyordu- aklının köşesindeki bir ses beklemesi gerektiğini söylüyordu. Birlikte yaşamak, ileride önlerine çıkacak bir seçenektir. Sonunda Dillon, kararına saygı duymuştu ama aksi yönde karar vermesi için çok çabalamıştı.

Gidecekleri yere vardıklarında Emily taksiden indi. Şehirden yükselen ses ve genel görüntüden anından etkilendi. Araba alarmları ötüyor, fren sesleri duyuluyor ve siren sesleri havayı yarıp geçiyordu. İnsanlar kalabalık kaldırımlarda hızla yürürken bir yandan konuşuyor, bağırıyor ve sıkış tıks arabaların çulğınca akıp gidişi ile sarı taksilerden oluşan deniz, daha önce gördüğü ya da duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Su giderlerinden yükselen duman, sıcak kaldırımdan yükselen hayaletlere benziyordu.

Colorado'nun iri ağaçları ve berrak gölleri yerini çelik ve betona, gürültüye ve pis bir trafiğe bırakmıştı. Bu kesinlikle alışması gereken bir şeydi. Derin bir nefes alan Emily, binaya adım atan Dillon'ı takip etti. Kapıcı, şapkasına dokundu ve Olivia'nın ziline basıp onu geldiklerinden haberdar etti. Asansöre şükredip on beşinci kata çıktılar.

Daireye girdiklerinde Olivia, Emily'yi görünce yüksek perdeden bir çığlık attı. Hızlıca PDF kitap Arşivini indirdi. Öyle sevin-

dim ki," deyip ellerini Emily'nin yanaklarına koydu. "Uçak yolculuğu nasıldı?"

Emily, "Herhangi bir ilaca ya da alkole ihtiyaç duymadan atlabildim," derken güldü. "Yani iyi geçti diyebilirim."

"Durumu iyiydi." Dillon yaklaşarak kolunu Emily'nin beline doladı. "Zaten ona bir şey olmasına izin vermezdim."

Dillon'a bakıp kahverengi gözlerini deviren Olivia kollarını kavuşturdu. "Tabii, sanki uçak düşecek olsa durdurabilirmişsin gibi, Turşu Surat. Yani, *Dillon* demek istedim."

Dillon, Olivia'ya sert bir bakış attı ve Emily'nin bavulunu yere bıraktı. "Aynen öyle Oliver Twist. Ben Superman'im, bunu hiç unutma."

Emily, "Aynı anda ikinizle birlikte vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu," diyerek iç çekti. "Birbirinize ne kadar düşkün olduğunuzu unutmuşum."

Olivia sırttı ve Emily'nin eline uzandı. "Haydi, sana evi gezdireyim." Emily'yi koridora doğru çekip Dillon'a döndü. "Gidip bavulunu yerleştir ya da bir işe yara, Koca Popolu Domuz."

Olivia'yı başarılı bir şekilde görmezden gelen Dillon kanepeye yayıldı ve televizyonu açtı.

Emily gülüp, "Aman Tanrım Olivia," derken arkasından gidiyordu. "Ona bu lakapları nasıl bulabiliyorsun?"

"Hıh." Olivia, konuyu geçiştirir gibi elini havada salladı. "Lakap bulmamı kolaylaştırıyor."

"Eh, ikiniz beni delirteceksiniz. Bunu hissedebiliyorum."

"Söz vermiyorum ama kendime engel olmak için elimden geleni yapacağım, dostum."

Olivia, Emily'ye yeni evini gezdirdi; iki yatak odası ile iki banyosu olan düzgün ve modern bir apartman dairesiydi. Pek geniş olmasa da mutfakta beyaz, antika dolaplar, granit tezgâhlar ve paslanmaz çelik teçhizat kuruluydu. Oturma odasındaki büyük bir pencereden New York'un batısındaki Columbus Bulvarı gözüküyordu. Daire, Emily'ye göre nefes kesici derecede güzeldi ve Olivia olmasaydı, asla böyle

bir yerde oturmaya maddi durumu yetmezdi... en azından Dillon'ın desteği olmadan. Olivia çalışıp kendisine baksa da varlıklı bir ailesi vardı, yani para asla sorun teşkil etmiyordu. Long Island sahilinin kuzeyinde büyümelerine karşın Olivia ile erkek kardeşi Trevor, Emily'nin tanıştığı en alçak gönüllü insanlardı.

Emily'nin yerleşmesine yardım ettikten sonra Dillon, Emily'ye gece tekrar geleceğini bildirerek kadınları baş başa bıraktı. Çabucak bir şişe kırmızı şarap ile iki kadeh kapan Olivia, Emily'yi kanepeye sürükledi.

Açık sarı saçlarını bir yana savurarak Emily'ye acı tatlı bir tebessüm gönderdi. "Başından binbir türlü şey geçtiğini biliyorum ama burada olduğuna gerçekten seviniyorum."

Emily de aynı Olivia'nunkine benzeyen bir tebessüm gönderdi. Duyguları, onu New York'a getiren durumun hüznü ile Dillon'la yaşamasa da ilişkisinde büyük bir adım atmanın getirdiği mutluluk arasında gidip geliyordu.

Şarabından bir yudum aldı ve ayağını pufa koydu. "Ben de mutluyum, arkadaşım."

Olivia'nın suratında meraklı bir ifade vardı. "O pislik sana burada kalacağın için cehennem azabı çektiirmedi ya?"

"Hayır, öyle bir şey yapmadı ama yaz sonuna kadar kesinlikle onunla birlikte kalacağım bir yere taşınmamı istiyor."

Oflayıp puflayarak, "Eh, ona bu savaşta bana karşı gelmek zorunda kalacağını da söyle," dedi.

Başını sallayan Emily kahkaha attı.

"Ciddiyim Em; bu taşınma işinde sana biraz kişisel alan tanıması gerekiyor."

"Endişelenme. Bir süreliğine hiçbir yere gitmiyorum." Emily, daireye şöyle bir baktı, gözleri köşedeki kolilere rakıldı. "Şu iş için pek can atmıyorum," deyip başıyla kolileri işaret etti.

Olivia, "Yarın çalışmak zorunda değilim," diye karşılık verdi ve kadehine tekrar şarap doldurdu. "Sonra yaparız. Şimdilik biraz rahatla."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonraki birkaç saat içinde tam olarak yaptıkları şey de buydu. Kanserden hiç konuşmadılar. Ölümden hiç konuşmadılar. Hayatın getireceklerinden hiç konuşmadılar. Sadece iki yakın dost, dairelerinde oturup bir şişe şarabı paylaştılar. Arkadaşlardan biri, büyüdüğü şehre geri dönüyordu ve diğer arkadaş ise hayatını anlatan kitapta yeni bir bölüme başlıyordu.

İki hafta sonra Emily, Manhattan'ın merkezindeki bir İtalyan restoranının önünde duruyordu. Yaz boyunca çalışacağı yeni işyerine açılan kapıyı itti. Gözleri onu birkaç gün önce işe alan adamı –Antonio D'Dinato isimli, yirmili yaşlarının sonuna gelmiş New York'lu adamı– aradı.

“Hoş geldin, Emily,” diyen Antonio, yanına yaklaşırken gülümsedi. “İlk günün için hazır mısın?”

Emily gülümseyerek adamın koyu renkli, omuzlarına değen saçlarına baktı. “Mümkün olduğu kadar hazırım.”

“Colorado’lu bir kasaba kızı için biraz göz korkutucu ama özgeçmişin, burayı idare edebilecek kadar deneyimin olduğunu gösteriyordu. Buranın bir parçası olacağına eminim.”

Adam mutfağa girip onu şeflerle tanıştırtırken Emily de peşi sıra gitti. Hepsinin yüzünde dostane bir gülümseme vardı ama Emily, üniversite yılları boyunca yaptığı garsonluk işlerinden dolayı dostluğun yakında sonlanacağını biliyordu. Kısa süre içinde pencereye yapııştırılan siparişleri alması için ona bağıracaklardı ve yüzlerinin de bu kadar neşeli gözükmeyeceği kesindi. Antonio, onu akranı olan genç bir garson kıza yönlendirdiğinde siyah önlüğünü giydi. Emily, yüzünde bir gülümsemeyle kızın saçını inceledi. Hayal edilebilecek her rengin gökkuşağı misali bir karışımı, açık sarı rengin üzerine boyanmış gibiydi.

“Selam, ben Emily,” diyerek gülümserken kıza yaklaştı. “Antonio, bugün senin gölgen olacağımı söyledi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kız da aynı şekilde gülümsedi ve Emily'ye sipariş defteri ile bir kalem uzattı. "Yani, taze kan sensin, öyle mi? Ben Fallon; tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, taze kan. Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

"Eh, endişen olmasın. Sanırım ben doğduğumdan beri burada çalışıyorum." Gülen gri gözleri kocamandı. "Sana yapman gerekenleri göstereceğim ve sen daha farkına bile varmadan gözlerin kapalı burayı çekip çevirecek hale geleceksin."

Emily, "Kulağa hoş geliyor," diyerek güldü.

"Colorado'lu olduğumu duydum?"

Emily, "Evet, tam olarak Fort Collins'liyim," diye cevapladı.

"İçer misin?" diye sorarken Emily'ye bir bardak kahve uzattı.

"Bağımlısı olduğum şeylerden biridir, teşekkürler," diyen Emily bardağı aldı. "Tüm hayatın boyunca New York'ta mı yaşadın?"

"Burada doğup büyüdüm." Kahve barının başına oturup Emily'ye yanına oturması için işaret etti. "Saat daha erken," derken saatine baktı. "Kalabalık bir saat içinde başlar."

Emily yanına oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı. Restorana şöyle bir baktı, komilerin masaları yerleştirmesini izledi. Antonio onlarla Emily'nin İspanyolca olduğunu tahmin ettiği bir dilde konuştu. Dışarıdaki New York sokaklarını işaret ederken sesi gergin bir tona bürünmüştü.

Fallon, "Peki, seni ta oralardan asla uyumayan şehre getiren şey neydi?" diye sordu. "Oyuncu musun, manken mi? Hangisi?"

"Hayır, sebebi bunlardan biri değil," diye cevapladığı sırada göğsüne doğru yol alan acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Taze yarası, sanki üzerine tuz basılmış gibi hâlâ sızlıyordu. "Benim, şey, annem ocak ayında öldü. O öldükten sonra orada kalmanın gerçekten bir anlamı yoktu."

Fallon'ın yüzü yumuşadı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ölüm, gerçekten korkunç bir şey, buna şüphe yok. Babam birkaç sene önce kalp krizinden öldü, yani nasıl hissettiğini biliyorum." Fallon iç çekti

ve bir anlığına bakışlarını başka bir yöne çevirdi. "Hangi yaşta, ırk ya da ekonomik statüde olursak olalım, ölüm bir gün kapımızı çalıyor."

Emily bu yorumunu yaşına göre fazla bilgece buldu ama birileri ölüp gittikten sonra ölümün insanın hayata bakış açısını tamamıyla farklılaştırdığını biliyordu. "Öyle. Baban için üzgünüm."

"Teşekkürler. Onu düşünmeden bir günüm bile geçmiyor." Fallon düşüncelere dalarak sustu. "Peki, senin baban? O da seninle birlikte buraya mı taşındı?"

Tatsız bir diğer konuydu ama bugünlerde tatsız konu bolluğu vardı ve kaçınmakla da olmuyordu. "Hayır. Beş yaşından beri onunla ya da ailesiyle herhangi bir temasım olmadı. Onu gerçekten hatırlamıyorum."

Fallon, "Sana da hiç güzel bir şey sormadım," diye espri yaptı. "Üzgünüm. Belki de köpek yavrularından falan bahsetmeliydim."

Emily başını sağa sola sallayarak gülümsedi. "Merak etme. Sorun değil. Ayrıca köpek yavrusu beslemiyorum, yani sorsan da konuşacak bir şey olmazdı."

"Ben de öyle. Sevimliler ama her yere pisleyip durmalarıyla başa çıkamam pek," derken Fallon kahkahayı bastı ve saçını toplayarak atkuyruğu yaptı. "Peki, seni özellikle New York'a getiren şey neydi? Burada aile üyelerinden biri mi var?"

"Burada yok. Gerçi Kaliforniya'da bir ablam var." Emily kahvesinden bir yudum aldı. "Ama erkek arkadaşım Dillon burada yaşıyor. Üniversitedeki son yılımda çıkmaya başladık."

Fallon gülümsedi. "Üniversiteli aşıklar, ha?"

"Hayır, o tanıştığımızda zaten New York'ta yaşıyordu. Üniversitedeki oda arkadaşım Olivia'nın ağabeyi bir hafta sonu Olivia'yı ziyarete gelmişti ve Dillon da onunla birlikteydi."

"Muhteşem, değil mi... yani, kaderin insanları bir araya getirmesi?" Fallon, Emily'nin gözlerinin içine baktı. "Demek istediğim, Dillon, oda arkadaşının kardeşiyle yolculuğa çıkmasaydı, ikiniz asla tanışamayacaktınız. Hayat hep böyle garip şeylerle doludur."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Emily, Fallon'ı hemen sevmiştir. "Sana kesinlikle katılıyorum. Kader ve önümüze dizilen yollar işte. Sonunda bir bütünü oluşturan dev bir yapboz gibi."

"Aynen," diyor Fallon gülümsedi. "Ee, ne okudun?"

"Öğretmenlik diplomasıyla mezun oldum. Birkaç özgeçmiş hazırladım, bu sonbaharda bir şeyler düşer diye umuyorum."

Fallon kaşlarını çatı, dudağındaki pirsing ışıktaki parlardı. "Yani, bizi yaz sonunda terk mi edeceksin?"

"Hayır, muhtemelen o zaman da yanı zamanlı çalışırım."

"Süper," dedi Fallon ve ayağa kalkıp upuzun vücuduyla Emily'nin tepesinde dikildi. "Kulüplere takılır mısın peki?"

"Kulüplere mi?"

Fallon, "Evet, kulüplere gitmekten bahsediyorum," diye cevap verdi, kalçasını sağa sola salladı.

"Ah, dans etmekten bahsediyorsun." Emily kahkaha attı. "Evet, Colorado'dayken dans ederdim ama New York'ta henüz etmedim."

"Manyak olacak. Yeni yetmeleri kulüplerle tanıştırmaya bayılırım."

"Eh, ben tanışmaya hazırım. Ne zaman olursa haber et."

"Edeceğim. Kırklı yaşlarında yaşlıca bir adamla çıkıyorum ve o da beni New York'un en ateşli kulüplerine ücretsiz sokuyor."

Emily başıyla onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı.

Fallon, "Seks ise ekstradan geliyor," diye ekledi.

Emily kahveyle boğulacaktı. "Ah, öyle olduğuna eminim."

"Evet, ben de böyle düşündüm," derken gülümsedi. "Pekâlâ, yeni kız, haydi işe koyulalım."

Gün boyunca Emily, Fallon'ı takip etti. Fallon, bilgisayar nasıl kullanacağını gösterdi ve onu restoranın birkaç müdavimiyle tanıştırdı. Takım elbiseli işadamları tipleri ile inşaat işçileri arasında değişiyorlardı. Öğle saatlerinde yoğun bir öğlen yemeği temposu vardı ve garson kızlardan biri hasta olduğu için gelemediğinden Emily birkaç masayla ilgilendi. Menüye alışkın olmasa ve bilgisayarda eli ayağına dolaşsa da büyük bir sıkıntı yaşamadan halledebildi. İş vardiyasının sonunda

Fallon, hangi müşterinin en iyi bahşişi verdiği ve kimlerin gaddarlık sınırında dolaştığıyla ilgili başının etini yedi. Genel anlamda, ilk günü olduğu da hesaba katılırsa Emily, her şeyin iyi gittiğini düşünüyordu.

Kapıdan dışarı çıkarken Antonio elinde yemek dolu bir kutuyla yolunu kesti. "Emily, servis elemanım istifa etti," dedi, gözleri endişeyle parlıyordu. "Chrysler binasına doğru mu gidiyorsun?"

"Gitmiyorum ama sadece birkaç sokak ötede, değil mi?"

"Evet, tam Lexington ile 42. Sokak arasında."

Emily, "Bunu oraya götürmem mi gerekiyor?" diye sorup tuttuğu kutuyu işaret etti.

"Evet, lütfen."

Emily omuz silkti. "Sorun değil. Yürüyerek götürürüm ve dönüşte de taksiye binerim."

"Çok teşekkür ederim." Antonia kutuyu verdi, rahatlatarak iç çekti. "Gelecek haftaki ödemene para ekleyeceğim."

"Hiç gerek yok, Antonio. Gezip dolaşmayı severim zaten."

"Olmaz, ısrar ediyorum. Seninle yarın görüşürüz, Kasabalı."

Emily kahkaha atarak başını sağa sola salladı, yeni lakabı onu eğlendirmişti. Garsonluk yaparken giydiği ayakkabıların topukları üzerinde yaylandı ve sıcak, nemli havaya adım attı. Haziran ayında New York, Colorado'dan sıcaktı. Meraklı bir şekilde sokaklarda yürürken hâlâ burada yaşadığına şaşırıyordu.

Hava, yoğun trafik ve sokakta satılan yemeklerden yükselen kokularla ağırlaşmıştı. Umduğundan daha iyi bir şekilde New York'a uyum sağlıyordu. Ayaklarının altına titreşim dalgaları gönderen metrodan insan yüzlerinden oluşan karışıma kadar, şehirle ilgili her şey zihnini etkisi altına alıyordu. Algı kanalları aşırı yüklenmişti ama halinden memnundu. Üç kısa sokaktan geçtikten sonra yürümekten dolayı biraz terlemiş halde binaya vardı.

Babasının anlattığı hikâyelere rağmen, kaderin ağlarını ördüğü o akşamüzerine kadar Gavin Blake, ilk görüşte aşka inanmıyordu. Danışma

masasında oturan sarışının tüm ilgisi üzerinde olmasına rağmen, Emily kapıdan içeri girince gözlerini ondan alamadı. Güvenlik görevlisi ona yaklaşıırken Emily'nin gülümsemesini izledi. Güzelliği onu anında etkilemişti. Fakat dahası, sanki belinden bir halatla bağlanmış ve diğer taraftan da kız halata asılıyormuş gibi ona doğru çekildiğini hissetmişti. İki kere gözlerini kırptırıp bu çekime karşı kafasını salladı.

Güvenlik görevlisi, "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu.

Emily, "Selam, bir sipariş getirdim de," diye cevaplayarak elindeki kâğıda baktı. "Altmış ikinci kata."

Güvenlik görevlisi cevap veremeden Gavin, lobinin karşı tarafından seslendi: "Onu yukarı ben götürebilirim, Larry."

Emily içeri girmeden önce Gavin'in ilgisini çeken resepsiyon görevlisi, adam uzaklaşırken arkasından dudaklarını büzdü.

Emily'nin bakışları sesin geldiği yöne kaydı. Ona doğru gelen uzun boylu, dayanılamayacak kadar güzel adamı görünce nefesi kesildi. Sanki dengesi tamamen sarsılmış, hayati fonksiyonları durmuş gibi hissediyordu. Gözleri, kısa kesilmiş ve hafifçe dağıtılarak şekillendirilmiş mürekkep karası saçlarında dolandı. Hatları nefes kesecek kadar şekilliydi; ağzı sanki usta bir heykeltıraş tarafından binbir zahmetle mükemmelleştirilmiş gibiydi. Gözleri, üç parça gri takım elbisesinin altından belli olan düzgün görünümlü vücuduna kaydı. Delirtici çekiciliğinden etkilenmemiş gibi yapmaya çalışarak dikkatini iri yarı güvenlik görevlisine yöneltti.

"Emin misiniz Bay Blake? Onu yukarı ben çıkarabilirim."

"Gayet eminim, Larry. Zaten yukarı çıkıyordum." Gavin, Emily'ye döndü. "Sana yardım edeyim," derken eliyle kutuyu işaret etti.

Sesi yumuşacık bir içki gibiydi ve Emily'nin midesini titretti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Sorun değil, gerçekten. Taşımakta sorun yaşamıyorum."

Gavin, "İsrar ediyorum," derken gülümsedi. "Ayrıca, bu eski bir izci geleneğidir."

Gözeneklerinden ya da delici mavi gözlerinden akan karizma bir yana, gamzeli gülüşü bile tek başına Emily'yi, sayısız kadının onun emri üzerine iç çamaşırlarını çıkaracakları konusunda ikna etmişti.

Hem de her gün.

Çekinerek ona kutuyu uzattı ve sakın davranmaya çalıştı. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun, iyiliğin için madalya kazandın."

"Teşekkür ederim. Uzun zamandır kazanmamıştım," diyerek kahkaha attı. Rahat adımlarla dönüp asansörlere giden yola önderlik etti.

Emily takip etti ve parlak alüminyum kapılarda kendi yansımasını gördü. İştten çıkmıştı, terli olduğunu biliyordu ve kapılar açıldığında cidden yapmak istediği şey kaçıp gitmekti.

Gavin gülümseyerek, "Once sen," dedi.

Emily binerken Gavin, kızın neredeyse beline gelen kestane renkli saçlarını inceledi. Asla atkuyruğu yapan bir kadını beğenmemişti –az önce yemek kavgasından çıkmış gibi görünen birini de– ama tam o anda bu kız, gördüğü en muhteşem yaratıktı.

Kalp şeklindeki yüzü, minyon kola şişesi şeklindeki fiziği ve etraflarındaki havaya sızan parfümü arasında kalan Gavin, doğru dürüst nefes almakta zorlandı. İçeri girip onun varlığının son derece farkında olduğunu görmezden gelmeye çalıştı... fakat bu boşuna bir çabaydı.

"Armando'nun yerine başkasını buldular demek," deyip altmış ikinci katın düğmesine bastı.

Emily, onun bakışlarına karşılık verdiğinde kıpırdanmamaya çalıştı. Ona bu kadar yakın olmak, gerçekten ne kadar görkemli olduğunu idrak etmesine neden olmuştu. Böylesine küçük, dar bir alanda gerçekten etkiliydi. Hızla nefes alıp verdiği için dudaklarını araladı. "Armando mu?"

"Evet, Armando." Gavin, sırtı, yemek kutusuna baktı. "Bella Lucina. Ofisim neredeyse her hafta oradan yemek sipariş eder. Servis yapan çocuk genellikle Armando'dur."

"Ah, tabii ama ben servis yapan yeni çocuk değilim. Yani, orada çalışıyorum. Yani zaten üzerimde önlük var ve görüneceği üzere kızım,

erkek değil." Emily ne kadar aptalca laflar ettiğini bildiğinden gerildi. Derin bir nefes alarak, baştan başladı. "Orada garsonluk yapıyorum; patronum eve dönerken yemeği bırakmamı istedi çünkü servis yapan çocuk istifa etmiş."

Yanakları kızarmaya başladı ve tam orada düşüp ölmek istedi. Kelimenin tam anlamıyla. Düşmek. Ölmek. "Gerçekten, anlaşılır cümleler *kurabiliyorum* aslında."

"İşyerinde uzun bir gün mü geçirdin? Anlayabiliyorum," diyen Gavin kahkaha attı, sonra yüzünü daha yakından inceledi. Gördüğü en yeşil gözler ondaydı ve dudağının tam üstünde bir beni vardı.

Emily gülümsedi. "Evet, işyerinde çok uzun bir gündü."

Asansör otuz dokuzuncu katta bir *ding* sesi çıkardı. Kapılar açıldı ve bir kadın bindi. Siyah, sivri burunlu ayakkabılarıyla, Gavin kadar uzundu, beyaz bir takım elbise giymişti ve koyu kırmızı saçları sıkıca toplanmıştı.

Tiz perdeden, "Aa, merhaba Bay Blake," dedi, kırk ikinci katın düğmesine bastı. Gavin'in kulağına doğru eğilirken dudaklarında çekici bir gülümseme belirdi. "Seninle kaldığımız yerden devam ederiz diye umuyorum."

Gavin usulca geriye doğru bir adım attı, yüzü anlaşılmaz, pasif bir hal aldı. Sadece başıyla onayladı.

Kadın gülümsedi ve yüzünü asansör kapılarına döndü.

Gavin tekrar Emily'ye baktı, hiç beklenmedik tek gecelik ilişkisinin asansörde yanında olmasından utanmıştı. "Peki, uzun süredir Bella Lucina'da mı çalışıyorsun?"

Emily dudağını ısırды ve gülümsedi. "Hayır, bugün ilk günümdü."

"Yeni bir iş. Bu, insanı strese sokabilir." Gavin gülümsemesine karşılık verdi, ağırlığını diğer bacağına aktardı. "Umarım senin için işler yolunda gitmiştir."

"Öyle oldu gerçekten, teşekkürler."

Asansör kapıları açıldığında öteki kadın indi ve Gavin'e döndü.

"Beni ara."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gavin kısaca başıyla onayladı ve kadın yürüyerek uzaklaştı. Kapılar kapanarak Emily ile kendisini bir kez daha baş başa bıraktı. “Kız arkadaşım değil, eğer merak ettiğin buysa.”

Emily ona bir bakış fırlattı, söylediği laf onu eğlendirmişti. “Neden merak edeyim ki?”

Beklenmedik ve seksi inadı onu heyecanlandırmıştı. Rahat bir tavırla omuz silkerek üstüne gitti. “Neden merak etmeyesin ki?”

Dalgaya vurarak, “Ne düşüneceğim hakkında tahminde bulunacak kadar beni tanımuyorsun,” dedi Emily.

Gavin, “Bu konuda haklısın,” diyerek sırtıttı ve ona daha yakın olmak için yana bir adım attı. “Fakat belirtmeliyim ki seni tanımak isterim.”

Harika. Sadece şık, inanılmaz derecede pahalı takım elbisesinin içinde ateşli görünmüyordu. Bir de kibirliydi. Emily gözlerini kırptırarak kendine geldi, bu kadar yakındayken nasıl da baştan çıkarıcı koktuğunu görmezden gelmeye çalıştı. “Eh, mümkün değil. Üzgünüm,” diye karşılık verdi ve bir tutam saç kulağının arkasına itti.

O daha cevap veremeden asansör kapıları altmış ikinci katta açıldı.

“Burada ineceğim.” Emily kutuyu almak için ona döndü. “Taşıyarak bana yardım ettiğin için sana minnettarım.”

“Hiç sorun değil. Ben de burada ineceğim.”

“Bu katta mı çalışıyorsun yani?” Emily şaşırmıştı.

Bu kattaki şirketin sahibi olduğunu söylemek istemediği için kısmen doğru bir cevap vermeye karar verdi. Oğlan çocuklarına özgü bir gülümseme dudaklarına yerleşti. “Evet. Sipariş verme suçunu işleyen benim.”

Emily’nin gözleri iştah açıcı dudaklarına kaydı ve tekrar yüzüne yöneldi. “Yani, içeri girdiğimde buraya çıkacağımı biliyor muydun?”

“Birkaç dakikam vardı. Lobide seni bekliyordum.” Gülümsedi. “Eh, lobide *Armando*’yu bekliyordum ama onun yerine güzel bir kadınla karşılaştım. Bir beyefendi olup kutuyu taşımana yardım etmeye karar

verdim." Asansörden indi, adımları güçlü ve zarıftı. "Akşam yemeği için bana katılmak ister misin? Burada ikimize yetecek kadar yemek var."

Emily, "Ben... Yapamam. Üzgünüm," diye cevapladı ve kapıyı kapatacak düğmeye bastı.

"Bekle!" Gavin hızla içeri uzanıp kapıyı açık tuttu. Yaklaşımının fazla sert olduğunu biliyor ve artık kendini tam bir pislik gibi hissediyordu, bu nedenle durumu elinden geldikince telafi etmeye çalıştı. "Kabalık ettim ve özür diliyorum; annem beni kesinlikle daha iyi bir şekilde yetiştirmişti." Gergince elini saçına daldırdı. "Seni bir ara yemeğe çıkarmayı çok isterim. Böyle bir ofis arka planının hiç romantik olmadığını biliyorum. Ben sadece çok çalışıyorum. Ama dediğim gibi, seni bir gece dışarı çıkarmak isterim."

Daha Emily cevap veremeden zarıf, koyu renk saçlı bir kadın, bir masanın arkasından seslendi. "Bay Blake, sizi arıyorlar, ikinci hatta."

Gülümseyerek kadına doğru döndü. "Lütfen, mesaj olarak kaydet Natalie."

Emily titreyen ellerle hızla kapıyı kapatacak düğmeye bastı. Gavin dönmeden kapı tamamıyla kapandı. Sırtını duvara yaslayarak pırnç korkuluğa tutundu ve kendine gelmeye çalıştı. Yabancıunun üzerinde bıraktığı etki sinirlerini allak bullak etmişti. Hızla akan olayları düşünerek başını salladı, yemeği götürmeyi kabul ettiğine pişman olmuştu. Yine de kendini binadan dışarı atabildi ve evine gitti.

Olivia mutfak masasının başına oturarak, "O kadar mı yakışıklıydı?" diye sordu.

Emily parmağını ağzına götürdü. "Olivia, Dillon içeride. Sessiz ol." Gözleri odasına kaydı, sonra tekrar Olivia'ya yöneldi. "Evet, o kadar yakışıklıydı. Nefesini kesecek kadar yakışıklıydı. Seni çınl çıplak soyacak ve canlı canlı yutacak kadar yakışıklıydı. Gözlerini bayram ettirecek kadar yakışıklıydı."

Olivia karnını tutarak kahkaha attı, sonra hemen ağzını kapadı. "Kulağa, gayet düzülebilir geliyor," diye fısıldadı. Başıyla onaylayan Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Emily kıkırdadı. “Bence servis elemanı çocuğun görevini devralman lazım.”

“Bilmiyorum; daha önce hiç kimseyle yaşamadığım garip bir reaksiyondur. Ve davranışından ne kadar utandığımı anlatamam. Anaokuluna giden biri daha iyi iş çıkarırdı.”

Olivia sırtarak şarap kadehinden bir yudum aldı, kahverengi gözleri parıltıyordu. “Eğer Bay Uzun, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı’ya odaklanırsan Pislik’le bu akşam çok keyifli bir sevişme deneyimi yaşayabilirsin.”

Emily ona doğru yürüdü ve usulca koluna vurdu. “Kes şunu. Artık Bay Uzun, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı’yı düşünmeyeceğim.” Saçını açtı. “Ayrıca ben Dillon’ı seviyorum. Bay Uzun, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı başka bir kadının hediyesi olacak, inan bana.”

“Pekâlâ, pekâlâ.” Olivia kısık sesle kahkaha attı. “Ama en azından, elinin altında bir yedek olduğunu biliyorsun.”

Emily daha fazla yeni bulduğu düzülebilir, gözleri bayram ettiren erkeğinden bahsedemeden Dillon, üzerinde en iyi takım elbisesi ve kravatıyla odaya girdi. Ona doğru yürüyüp Dillon’ın nemli, koyu sarı saçları ve yakışıklı yüzünü incelerken anında seksi yabancıyı unuttu. Onun için Dillon, ihtiyacı olan tek düzülebilir, gözleri bayram ettiren erkekti.

Emily, “Bu gece burada takılacağız sanıyordum,” deyip kollarını beline doladı. “Bir film kiralamıştım.”

Dillon kollarını omzuna attı. Emily’nin minyon yapısına kıyasla çok uzun olduğundan bunu yapmak onun için çok kolaydı. “Potansiyel bir müşteriyle akşam yemeğim var.” Buzdolabına doğru gitti ve bir şişe su çıkardı. “Beklenmedik bir davetti. Başka bir gece izleriz.”

Emily umursamaz ses tonuna karşılık kaşlarını çatı. “Bir haftada kaç defa beklenmedik yemek daveti alabilirsin ki Dillon?”

Olivia yüksek sesle iç çektikten sonra odadan dışarı çıktı.

Dillon mutfak tezgâhına yaslandı. “İş için olduğunu biliyorsun, Emily. Simsarım; işim bu. Benimle çalışmalarını için müşterilerle yemek yemem gerekiyor.”

“Bunu anlıyorum, Dillon. Gerçekten anlıyorum.” Emily mutfğa girdi ve vücudunu Dillon’inkine yasladı. “Fakat bir aydan az bir süredir buradayım ve sen bu görüşmeleri yaparken sürekli yalnız kalıyorum.” Yaramaz bir tavırla kravatını çekti. “Seni, Colorado’da yaşarken daha sık görüyordum.”

Dillon geriye kaçıp gözlerini hafifçe kısıp ona baktı. “Kulağa, mızızlanan bir öğrenci gibi geliyorsun.” Su şişesinin kapağını açtı ve bir yudum aldı. “Rahatla biraz. Çok geç kalmadan dönerim.”

Emily’nin kaşları iyice çatıldı. “Mızızlanan bir öğrenci mi? Bu da ne demek oluyor? Duş almaya niye buraya geldin ki hem?”

“Buraya vardktan sonra telefon geldi, o yüzden.”

“Belki de bu gece gidip kendi evinde yatmalısın.” Mutfak ön-lüğünü çıkardı ve masaya fırlatıp attı. “Şu sözüm ona müşterilerle haftada en az beş gün yemek yiyorsun.”

Dillon yaklaşıp Emily’ye bakarken sesini yükseltti. “Ne ima etmeye çalışıyorsun, Emily? Müşterilerle ilgilenmediğimi mi sanıyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok. Burada, halihazırda olduğundan daha fazla vakit geçirirsin diye düşünmüştüm sadece,” diye cevap verip elini saçlarına daldırdı. “Belki tüm bu taşınma işinde buraya biraz uyum sağlamama yardımcı olmak için.”

Dillon, sudan bir yudum aldıktan sonra başını yana yatırdı. “Seni buraya kendi paramla taşıdım. Benden daha ne istiyorsun?”

“Bu adice bir laftı, Dillon,” diyen Emily nefes nefeseydi ve yeşil gözleri ardına kadar açılmıştı. “Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim. Colorado’da kalabilirdim ve uzun mesafeden de bir ilişki yürütebilirdik.”

Dillon bir adım yaklaştı, elini kaldırdı ve nazikçe yanağını okşadı. “Hayır, kalamazdın. Beni seviyorsun ve olan tüm şeylerden sonra burada benimle kalmaya ihtiyacın vardı.” Başparmağını Emily’nin

çenesinde kaydırdı. “Ve ben de seni seviyor ve burada olmana ihtiyaç duyuyorum. Artık bu saçma laflara bir son ver, bırak şu müşteriyile ilgileneyim de geleyim, tamam mı?”

Hızla durumu gözden geçiren Emily parmak uçlarında yükselip Dillon’ı öptü. Dillon hevesle karşılık verip öpüşürlerken inledi. Ellerini Emily’nin saçlarına daldırıp onu iyice kendine çekti ve göğsüne yasladı.

Emily, Dillon’ın ağzının kenarına doğru konuştu. “Pekâlâ. Git de işini yap, sonra görüşürüz.”

“Yani, bu gece zorla evime gönderilmiyorum, değil mi?” Emily’nin dudaklarını doğru gülümsedi. “Gerçekten ısrar edersen, burada değil de kendi evimde yatabilirim sanırım.”

“Ukalalık yapmayı kes, Dillon. Geri döndüğünde seni bekliyor olacağım.”

“Tamam, o zaman tüm dikkatimi sana yönelteceğim.”

Emily’nin elini tuttu ve Emily de onu kapıya kadar takip etti. Dillon onu son bir kez öptükten sonra dışarı çıkarken Emily de onu izliyordu.

Kapı kapandıktan sonra Olivia tekrar odasından çıktı. Koltuğa gömülüp Emily de otursun diye eliyle koltuğa vurdu. “Pekâlâ, dökül bakalım. Sorun nedir?”

“Sanki benden uzaklaşmış gibi duruyor,” diye cevap verdi, yanına oturdu.

“Bak, Dillon’a katlanamadığımı biliyorsun.” Olivia bir an sustu ve çenesine dokundu. “Aslında ondan nefret ediyorum.” Emily gözlerini devirdi ve Olivia kahkaha attı. “Fakat onun açısından bakarsak ve *sırf* kardeşimle aynı işyerinde çalıştığı için diyorum, gerçekten potansiyel müşterilerle ilgilenmek zorundalar.”

“Evet ama Trevor da haftada beş akşam dışarı çıkıp bu insanlarla mı ilgileniyor?”

“Hayır ama sanırım Turşu Surat daha hırslı çalışıyor. Göt herfin teki olduğunu hesaba katarsak baklı olduğuma da eminim.”

“Pekâlâ, dostum, ona yeteri kadar acımasızlık ettin.” Kafasını salladı. Olivia kahkaha attı ve Emily ağzından çıkanları ölçüp biçti. “Belki de aşırı tepki veriyordumdur. Bilmiyorum. Sanırım annemin ölümünü kabullenmek ve taşınma işi arasında beynim kısa devre yaptı.”

Olivia elini Emily’nin omzuna koydu, bakışları anlayışla yumuşadı. “Bir anda sindirmek için çok fazla. Bunlarla baş etmeye çalıştığımı hayal bile edemiyorum.” Olivia onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. “Sen güçlü bir kadınsın ve bunları aşacaksın. Aşacağını biliyorum.”

“Teşekkür ederim Olivia, gerçekten. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Üniversitede oda arkadaşım olduğun için çok şanslıydım ve şimdi de burada seninle birlikte yaşıyorum. Sonsuza dek borçlu kalacağım, cidden.”

Olivia güldü. “Şimdi de bana karşı aşırı dramatik davranıyorsun.” Ayağa kalktı ve Emily’nin kiraladığı filmi kaptı. DVD oynatıcısına yerleştirdi ve tekrar kanepede Emily’nin yanına yerleşti. “Bu gece kızlar gecesi.”

Krema mı Şeker mi?

Emily ertesi sabah kalktığında, uykulu gözleri Dillon'ın uyuyan vücuduyla büyüledi. Başını sıcak göğsüne yaslariken aklından ilişkilerini geçirdi. Herkeste olduğu gibi onun da tuhaf davranışları vardı, hem de bol miktarda. Birçoğuna alıacağını biliyordu ama hızlı yaşam tarzı, aşması gereken en büyük zorluktu. Başlarda aralarındaki farklılıklar gözüne bu kadar batmıyordu çünkü ilişkileri gelişmiş ve *dünyasını* güzelleştirmişti. Artık o da *Dillon'ın dünyasında* yer aldığından kabul etmesi gereken çok şey vardı.

Sadece kola takıp gezdirilecek bir sevgili olmak, onun yapılacaklar listesinde yer almıyordu ve New York'a taşındığından beri bu, Dillon'ın yavaş yavaş görmeye başladığı bir yönüydü. Dışarı çıktıkları birkaç gün, sanki Dillon onu tanıdığı birkaç arkadaşının görmesi için gezdiriyor gibiydi. Son birkaç hafta içinde sahiplenici bir tavır takındığını da fark etmişti. Bazen bu sevimli geliyordu –erkek arkadaşı olmasının getirdiği bir şeydi– ama genelde küstah ve kafa karıştırıcı bir hal alıyordu. Yine de kendisi için yaptığı onca iyi şey aklına gelince Emily durumu olduğu gibi kabullenmişti.

Vücudunu Dillon'ın vücuduna yaklaştırdı, garip bir açıyla duran bir tutam saçını alından çekti.

Dillon esneyerek gülümsedi. "Erken kalkmışsın," dedi, sesi yeni uyandığı için kalın çıkıyordu. "Seni dün gece seks yaparak komaya sokamamışım."

Emily yaramaz bir tavırla burnunu koluna sürterek gülümsedi. "Beni seks yaparak komaya soksaydın bir daha asla benimle birlikte olamazdın, beyefendi."

"Ah, bu konuda yanılıyorsun, aşkım. Senden alacağımı yine de alırdım... komaya gir ya da girme."

Gülerek, "Bu çok iğrenç," derken toparlanıp oturdu.

Dillon'ın kahverengi gözlerinde avcılara has bir parıltı vardı. "İkinci raunda hazır mısın?"

"Söz verdiğin gibi beni bu sabah kahvaltıya götürmeyecek misin?"

"Tabii ki götüreceğim."

"Eh, benim saat onda işte olmam gerek ve bir duşa ihtiyacım var."

"Biliyorsun, gerektiğinde hızlı olabilirim," dedi, ayağa kalktı ve Emily'yi yataktan çekip çıkardı.

Bu girişime hayır diyemeyen Emily banyoya gitmeden önce Dillon'ın ikisini de soymasına kavga etmeden göz yumdu. Aynanın önüne oturdu ve Dillon musluğu açarken onu izledi. Kendisine yaklaşıırken vücudundan yayılan gergin enerjiyi hissetti, yüzünde Emily'yi her zaman ele geçiren oğlan çocuklarına özgü o sırtış vardı. Emily'yi dudaklarına yaklaştırdı ve onu öyle usulca öptü ki Emily dudaklarının Dillon'ın kine değerken titrediğini hissetti. İstese de öpücüğünün büyüünden hemen kurtulamazdı. Elleri her yerini okşar, sıcak dokunuşları tenine işlerken Emily'nin kanı hararetle tutuştu, daha fazlasını isteyen vücudu gerildi. Dillon dudaklarını Emily'nin iki göğsünün arasındaki vadiye yöneltti ve aniden dilini göğüs ucuna değdirdi. Bu, Emily'yi çıldırttı.

Dillon ona bakarak emdi ve dilini gergin göğüs ucunda dolandırdı. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Emily Dillon'ın saçını kavrarken, "Evet," diyerek nefesini verdi.

Yavaş, delirten bir hızla parmaklarını ıslak cinsel organından içeri soktu. Baskı, dayanılamayacak kadar muhteşemdi, bacaklarının arasında aniden beliren kasılma hissine karşılık veriyordu. Dillon ağzına daha fazla bastırırken o da turnaklarını Dillon'ın omzuna geçirdi, etini kavırıyor ve çiziyordu. Dillon, Emily ellerini göğsünde gezdirip parmakları usulca karnındaki her kasın üzerinde gezerken inledi. Emily bacaklarını Dillon'ın beline sardı ve Dillon da onu duşa götürdü. Sırtını duvara yaslayıp mükemmel bir açıyla içine girdiğinde Emily zevkle kesik bir nefes aldı, vücudu Dillon'inkiyle birleşirken her sinir ucu alev aldı.

Sesi arzıyla kalınlaşan Dillon, "Ah, Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun Em," diye fısıldadı.

Emily sıcak su vücutlarının üzerine damlarken omuzlarına yapıştı. Ona karşı olan arzusu, her hamleyle, her nabız atışıyla artıyordu. Cinsel uyumun muhteşem ateşiyle birleşen dudaklarıyla Emily, bacaklarını Dillon'ın beline daha sıkı dolayıp iyice içine gömülmesine izin verdi. Onun vücuduyla uyum içinde gidip gelirken, onun sunabileceği her şeyi aldı. Kızın ateşli, kaygan teninin etrafını çepeçevre sardığını hissedince Dillon'ın göz bebekleri büyüdü. Emily, Dillon'ın vücudunun titrediğini hissedince tatmin olarak inledi. Geriye çekildiklerinde bacakları birbirine kitledi, nefesleri düzene girene kadar öylece durdular.

Emily'yi kıbarca yere indirip kendine doğru çekerken, "Seni seviyorum Emily," dedi Dillon. "Burada benimle birlikte olduğuna seviniyorum."

"Ben de seni seviyorum ve dün gece sen dışarı çıkmadan önce o şekilde davrandığım için üzgünüm." Göğsüne öpücükler kondurmaya başladı, elleriyle yüzünü okşuyordu. "Bundan sonra artık çılgın iş düzenine karşı daha anlayışlı olmaya çalışacağım."

Dillon ona bakarak hafifçe sınıttı. "Çalışacağımı biliyorum."

Sonraki yarım saati birbirlerini yıkayarak geçirdiler. Dillon yaramaz bir edayla üzerine sabun sürerken Emily de ona karşılık olarak sırtını temizliyordu. O anda dün gece söylediği şeyin gerçek olduğunu idrak etti. Burada Dillon ile birlikte kitap Arşivi - <http://www.kitaparsivi.org>

Ruhunun hiçbir köşesinde tekrar ondan uzakta yaşayabileceğine dair inancı yoktu.

Emily, kahvaltı yapmaya gidecek vakitleri olmadığını hesaba katarak onlar için bir şeyler pişirdi. Etrafı topladıktan sonra Dillon da işe gitti. Emily vardiyası için hazırlandı ve sonra Kaliforniya'da yaşayan ablası Lisa'yı aradı. Onu aşırı derecede özlemişti. Emily'den on yaş büyük olan Lisa, ikinci bir anne gibiydi. Lisedeki aşkı Michael'la altı sene önce evlenmişti. Babasının yokluğunda Emily, Michael'a babasına bakacağı gözle bakmıştı. Lisa ile Michael, Emily için dünyalar kadar değerliydi. Annesi ölmenden önce onları görmek pek kolay değildi ama artık kelimenin tam anlamıyla kıtanın diğer ucunda olduklarından ziyaretlerinin seyrekleşeceğini biliyordu. Fakat birkaç ay içinde görüşmek üzere ucu açık bir plan yapmışlardı.

Konuşmasını bitirdiğinde Emily bir taksiye atladı ve işe doğru yola koyuldu. Yolda annesinin New York'u görmeyi ne kadar istediğini hatırladı. Bir Broadway gösterisine bilet alacak kadar ileri gitmişti ama kısa süre sonra hastalanmıştı. Hastalandıktan sonra hızla akan olaylar, gitmesine engel olmuştu. Bu, o anda Emily'nin kafasında acı tatlı bir düşünceydi. İşte burada, annesinin görmeye can attığı şehirdeydi ama yanında annesi yoktu. Restorana doğru giderken Emily, düşüncelerini bölen hüznü bir kenara itmeye çalıştı.

"Hey! Bana selam yok mu?" diye sordu İspanyon şef Roberto, Emily'ye. "Ben seni seviyor, Emily. Seni çok seviyor."

"Selam Roberto," diyen Emily kahkaha attı. "Ben de seni seviyorum."

Emily giriş kartını makineden geçirirken Roberto kızardı. Fallon, onlara Emily'nin kendi bölümüne göz kulak olabilecek kadar becerikli olduğunu söylemişti. Çünkü kalabalıkta işini gayet rahat yapabildiği için ona başlangıç olarak birkaç masa emanet etmişlerdi. İlk müşterileri New York polisleriydi.

Müşterilerine yaklaşıırken Antonio onu yakından inceliyordu.

“Merhaba, ben Emily. Bugün sizinle ben ilgileneceğim.” Gülümseyerek not defteri ile kalemini önlüğünün cebinden çıkardı. “Öncelikle içecek siparişini mi vermek istersiniz, ne sipariş edeceğinizi tam olarak biliyor musunuz, beyler?”

Kır saçlı en yaşlı polis memuru gülümsedi. “Sen, her zamanki garsonumuz değilsin.”

“Hayır efendim, değilim. Dün çalışmaya başladım, yani üzerime pek gelmeseniz iyi olur, tamam mı?” Emily omzunun üzerinden Antonio’yu işaret etti. “Patronum izliyor.”

Dostane yüzlerle söylediklerine güldüler.

En genç polis memuru araya girdi. “Kim? Antonio mu? Yok, o zararsızdır.”

Orta yaşlı polis memuru sırtı. “Endişelenme. Kibar davranmaya çalışırsınız ama bazen baş belası olabiliyoruz.”

“Eh, üzerime çok gelmeyin çocuklar.” Emily gülümsedi, espri anlayışına sahip olduklarına sevinmişti. “Size içecek ne getireyim beyler?”

Siparişlerini aldı ve mutfaka yolladı. Birkaç masayla daha ilgilendikten sonra öğle yemeği kalabalığı başladı. Mekân, hayal edebileceği her türden müşteriyle dolup sakın bir ortamdan tımarhaneye dönüvermişti.

Emily bir masadan aldığı siparişle dönerken Antonio ona seslendi. “Hey, Kasabalı,” dedi, ilgilendiği köşelerden tekini işaret etti. “Sana yine ihtiyaç var. Şuraya da bakabilir misin?”

Omzunda taşıdığı tepsiyi sabitledi. “Evet, sorun yok. Hemen gidiyorum.” Antonio başıyla onayladı ve daha fazla müşteriyi içeri buyur etmek için kapıya gitti.

Emily tepsisini tepsiliğe koydu, yemeği masaya yerleştirdi ve beş kişilik bir gruba servis yaptı. “Başka bir ihtiyacı olan var mı?” diye sordu.

Yazlık elbise giymiş çekici bir esmer, elinde boş bir bardakla ona baktı. “Tekrar doldurabilir misin lütfen?”

Emily ona aceleyle gülümsedi ve bardağı kapı. “Hemen dönerim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bardağı doldurmak için makinelere yönelirken masanın üzerinden bakıp henüz ilgilenmediği, tek başına oturan adamı zar zor görebildi. Kendi kendine, “Lanet olsun,” dedi.

Beş kişilik gruba hızla geri dönüp kadına içeceğini verdi. “Üzgünüm. Başka bir arzusu olan var mı?” diye sordu, içinden kimse bir şey istemesin diye dua ediyordu.

Başlarını iki yana salladılar.

Emily rahatlayarak usulca nefesini verdi ve onlara tekrar döneceğini söyledi. Yürüyerek uzaklaşırken önlüğünün cebinden defterini ve kalemını çıkarıp köşeyi döndü. Terlemiş alnunu eliyle silerken masaya yaklaştı ve yanlışlıkla bölmenin tam önünde kalemını düşürdü. Almak için yere eğildiğinde daha o davranamadan yabancının eli kaleme uzandı.

Emily hâlâ yere çömelmiş vaziyette, “Teşekkür ederim,” dedi. “Size minnettarım. Size nasıl...” Müşteriyle göz göze geldiğinde sesi kesildi.

Bu, asansördeki Bay Uzun, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı’ydı. Yavaşça doğrulurken nefesi kesildi. Dengesini bulmak için kelimenin tam anlamıyla masaya tutunması gerekti. Hatırladığından daha yakışıklıydı. Yirmi dört saatten az bir sürede tipi aklından silineceğinden değildi ama işte *tam buradaydı, son derece erkeksi, son derece heyecan verici* görünüyordu. Teninin karıncalanmasına neden olmuştu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, bölmenin yanındaki askıya düzgünce asmıştı. Ütülü beyaz bir gömlek giymişti ve üzerinde herhangi bir rengin olmayışı, gözlerinin net mavisini ortaya seriyordu.

Gavin’in dudakları bir tebessüme dönüştü. “Beni gördüğüne pek sevinmedin galiba.”

“Ben sadece biraz... Ben...” Emily kelimeleri bulmakta zorlandı.

Gavin, onu görme arzusunun, karşı koyması zor bir hal aldığını belirtmeyecekti tabii... Öyle zor bir hal almıştı ki önemli bir müşteriyle yapılacak görüşmeyi, onu işyerinde yakalama umuduyla iptal etmişti. Ya da dün akşam asansör kapıları kapanıp gittiğinde kendini garip bir şekilde boşlukta hissettiğini de söylemeyecekti.

"Sen dün öyle hızlı çekip gittin ki yemeği getirdiğin için sana bahşış verecek fırsatım olmadı."

"Yaaaaa." Emily, aklına söyleyecek bir şey gelsin diye kelimeyi uzatıkça uzattı, çünkü görünüşe göre Gavin aklındaki her düşüncüyü söküp atıyordu. "Doğru... Ben öyle gidince tabii... Üzgünüm." Kalemın kapağını ısırdı ve hızla, "Sana içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

Gavin, bakışlarını güzel dudaklarına yöneltti ve kızın gergin bir şekilde hareket ettiğini düşünerek gülümsedi. "Evet, kahve alabilir miyim?"

"Kremalı mı şekerli mi?"

Başını yana yatırdı. "Peki, sen?"

"Peki, ben ne?"

"Kahveni kremalı mı şekerli mi içersin?"

Sorusuyla afallamış bir şekilde ayaklarının üzerinde kıpırdandı. "Neden bilmek istiyorsun ki?"

Gavin bir anlığına duraksadı, yüzünde bir gülücük oluştu. "Eh, seninle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Kahvenin, öğrenilebilecek basit bir konu olduğunu fark ettim. Yanılıyor da olabilirim."

Emily'nin dudaklarının arasından kısık sesli bir kakhaha çıktı. "Biraz sapıkça geldi. Sence de öyle değil mi?"

"Hımm... Sapık. Bunu ilk kez duyuyorum ve oldukça acımazdı," derken kakhaha attı, gözleri neşeyle parladı. "Ben buna merak demeyi tercih ederim."

Başını salladı ve gülümsedi. "Pekâlâ, soruma cevap vermedin. Kremalı mı şekerli mi?"

"Sen de *benim* soruma cevap vermedin." Mükemmel kaşını kaldırdı. "Kahveni kremalı mı şekerli mi içersin?"

Emily bunun kaybedeceğinden emin olduğu bir savaşa dönüş-tüğünü anlayınca pes etti. "İkisini de koyarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, zıt kutuplar gerçekten birbirini çekiyor. Mükemmel.” Koltuğuna yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Ben kahvemî sade alayım.”

Emily birkaç kez gözünü kırptı, şehvet uyandıran yüzünü birkaç saniye daha izledi. Arkasını döndü, beş kişilik grubun yanına tekrar gitti; başka bir şey istiyorlar mı diye sorup hesaplarını masaya bıraktı. Kahve tezgâhına yöneldi, yine bu yabancı adam nedeniyle nefesi ke-silmişti. Kahve hazırlarken Fallon çabucak yanına geldi.

Bugün saçları kuzgun karasına boyanmıştı, Gavin’in olduğu yere bakınca ağzı açık kaldı. “Kasabalı, bu herifi tanıyor musun?”

Emily nefes alıp Gavin’in oturduğu yere baktı, adamın dikkati artık elindeki gazeteye yönelmişti. “Hayır... Şey... Sanırım, evet.” Kahveyi tepsiye yerleştirdi.

Fallon, Emily’nin önlüğünden defterini çekip aldı, adını ve numarasını yazdı ve defteri kıza tekrar uzattı. “Bunu ona ver lüütfreen. Hayatım boyunca böyle seksi herif görmedim.”

“Bu laf yetersiz kalıyor.” Emily yürümeye başladı, sonra dönüp Fallon’a baktı. “Bekle, baban yaşındaki erkek arkadaşına ne olacak peki?” derken kahrkaha attı.

Fallon elini beline koyup sırtıttı. “Fırsat bulursam, kendimi her yaşa, ırka ve cinsiyete açık konuma getiririm.”

Başını sallayıp kahrkaha atan Emily tekrar masaya gitti. Çarpan kalbini kontrol altına almaya çalışarak adamın yaşını tahmin etmeye girişti. Yirmi beşten büyük olduğunu sanmıyordu. Elleri titreyerek kahveyi Gavin’in önüne koydu.

Gözlerini iyice açarak kıza gülümseyen Gavin gazetesini bir kenara koydu.

“Ne yemek istediğine karar verdin mi?” diye sordu, oniks kol düğmelerine ve pahalı görünen saatine bakarken.

“Aslında henüz menüye bile bakmadım,” diye cevap veren Gavin menüyü eline alıp şöyle bir baktı.

“Tamam, hemen dönerim.”

“Bekle,” derken sırtıttı. “Bana önerebileceğin bir şey var mı?”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://rante.org>

“Burada yediğim tek şey Asiago peyniri ve portabella mantarlı panini sandviç.”

“İyi bir öneri. Ondan alayım, o halde.”

Emily siparişini yazmaya koyuldu ama bir an duraksadı. “İçinde ıspanak da var. Sorun olmaz, değil mi?”

Usluca alt dudağını dişlerinin arasına alan Gavin gülümsedi. “İçinde senin adın ve numaran da var mı?”

Emily içinden, *ona da dudaklarına da lanet olsun*, diye geçirdi.

Sanki bu soru onu etkilememiş gibi yaparak Fallon’ın numarasını çıkarıp uzattı. “Hayır, benimki değil ama o, sana numarasını vermek istedi.” Başını Fallon’ın onları izlediği yere doğru çevirdi. “Umarım senin tipindir.”

Gavin gözlerini Emily’den ayırmadı, bir anlığına bile. “Onunla ilgilenmiyorum,” diye kuru bir şekilde cevapladı, kâğıt parçasını masanın bir ucuna itti.

“İlgilenmediğini nereden biliyorsun? Dönüp bakmadın bile.”

Gavin dirseklerini masaya yasladı, günaha davet eden ağzında bir tebessüm belirdi. “Onunla ilgilenmediğimi biliyorum, çünkü Manhattan’da ismini ve telefon numarasını istediğim tek kadın karşımda duruyor.”

Emily ağırlığını diğer ayağına verdi, nefesi boğazında düğümlendi. “Eh, üzgünüm. Erkek arkadaşım var.”

“Olduğunu tahmin etmiştim,” deyip rahatça bacak bacak üstüne attı. “Senin gibi birinin erkek arkadaşı olmaması imkânsızdı.”

“Olduğunu tahmin ettin ama hâlâ numaramı mı istiyorsun?”

Emily’nin sol eline kayan gözleriyle gülümsedi. “Evet ama parmağında yüzük göremiyorum ve parmağında yüzük olmadığı sürece benim için hâlâ umut var.”

Emily şüpheyle tek kaşını kaldırdı. “Yani birilerini aldatıp durduğunu söylüyorsun.”

“Öyle bir şey demedim,” derken kâhına attı.

Emily gülümseyerek başını salladı. “Eh, seninle çıkarak erkek arkadaşımı aldatacağımı varsayıyorsun, bu da böyle şeyler yaptığını ortaya koyar.”

“Erkek arkadaşından *ayrılıp* benimle çıkacağını umuyorum,” diye hızla karşı çıkarken dudakları kıvrıldı. “Bu, beni dürüst bir adam yapar.”

Emily siparişi yazmaya başladı. “Dürüst değil. Küstah.”

“Umut dolu olduğumun söylenmesini tercih ederim,” diye cevapladı Gavin ve kızın gergin bir şekilde dudağını ısırtmasını izledi. “O halde, en azından benimle ilgilenen nefes kesici güzellikte garson kızın adını alabilir miyim?”

Bu sözünden etkilenen ama gerçek adını vermek istemeyen Emily, “Molly. Adım Molly,” diye basitçe cevapladı.

Gavin tam ağzını cevap vermek üzere açmıştı ki Antonio, restoranın bir ucundan seslendi.

“Kasabalı, sana telefon var.”

Emily istemeden de olsa dikkatini Gavinden uzaklaştırdı. Fallon’ın suratında meraklı bir ifadeyle dikildiği tezgâha yanaştı.

Fallon, “Ee, ne dedi?” diye sordu.

Emily kaşlarını çatı. “Kız arkadaşı var.”

“Hay lanet, boşuna beklemişim.” Çantasını kapıp kapıdan dışarı yöneldi. “Sanırım şimdilik yaşlı adamla idare edeceğim. Yarın görüşürüz.”

Fallon’a hoşça kal deyip el salladıktan sonra Emily telefona uzandı ve Dillon’ın akşam için plan yapmak üzere aradığını öğrendi. Telefonu kapadıktan sonra Dillon’ın aradığına memnun oldu. Bu, düşüncelerini tekrar olması gereken yere çekmişti. Derin bir nefes alarak bilgisayarın başına gitti ve Gavin’in siparişini girdi. Üç kişiden oluşan bir aileyi karşıladı ve günlük işlerini tamamladı.

Sonunda, kahve tezgâhının başına oturup siparişini beklerken Gavin’e bir bakış fırlatma riskini göze aldı. Bakışları buluşup gözleri birbirine kenetlenince aşırı derecede bunaldı. Aklı karışmıştı. Neden bakışlarından bu kadar etkilendiğini bilmiyordu ve ona bakması aslında *hosuna gittiği* için bu fikirden nefret ediyordu. Şeflerden birinin ona

seslendiğini duyunca komaya girmiş halinden aniden sıyrıldı. Mutfığa gidip Gavin'in yemeğini aldı ve bir demlik kahve kaptı.

"Asiago peynirli, portabella mantarlı panini sandviç ve yanında ıspanak," diyerek yemeği önüne yerleştirdi. "Ve senin için biraz daha kahve getirdim."

"Teşekkür ederim." Gavin'in gözleri, kız eğilip kahvesini koyarken boynuna takıldı, vücudunun tatlı kokusu burnuna geliyordu. Emily, Gavin'in dudaklarının güzel teninde kaydığını hayal edip dikkatini yüzüne çevirdi ve ona gülümsedi. Boğazını temizledi, kendini bu görüntüden uzaklaştırmaya çalıştı.

Emily'nin kalbi, ona baktığı anda hızla çarpı. "Başka bir şey ister misin?"

"Olur, aslında. Üzgünüm," dedi, kızın garip büyüünden kurtulmaya çalışırken. "Ofise dönmem gerektiğine dair bir telefon geldi. Bunu koymam için bana bir kutu getirebilir misin?"

"Ah... Siparişini hemen getiremediğim için üzgünüm," deyip tabağı kaldırdı. "Senin için bir kutuya koyarım."

"Önemli değil. Önceden söylemem gerekirdi." Ayağa kalktı, takım elbisesinin ceketini giydi. "Acele etme."

Emily döndü, uzun adımlarla mutfak kapısından içeri girdi.

Gavin, ofis kartı ile yüz dolarlık iki banknot çıkardı. Parayı kartın üzerine sardı ve üstünü beş dolarla kapadı.

Emily kutuyla beraber geri döndü ve kutuyu uzattı. "Geciktirdiğim için tekrar özür dilerim," derken gözlerinin içine baktı. Yine alev almış gibi hissediyordu.

Gavin uzandı, yüzünden birkaç santim uzakta durdu. Eline uzandı ve parayla sarılı kartı avcuna koyduğu sırada nefesi kulağına usulca değdi. "Ve ben de sana önemli değil dedim."

Emily, nefesi kalbi gibi düzensizleşmeye başladığında donup kaldı. Ilık nefesinin vücuduna bu kadar yakın olması onu neredeyse yıkıyordu. İnkâr edemeyeceği, elle tutulur gözle görülür bir seksapel dalgası yayıyordu... ve kanı donmanmış hiçbir dışının buna karşı

koyamayacağına gayet emindi. Bir cümle oluşturmamıştı için cevap vermeyip gözlerinin içine baktı.

Gavin'in ağzı, çekici bir tebessüme büründü. "Fikrini değiştirirsen, beni ara Molly."

Bunu da söyledikten sonra dönüp kapıdan çıkarken restorandaki tüm kadınların gözü üzerindeydi.

Emily tuttuğunu dahi bilmediği nefesi verdi. Elindeki paraya bakarken sadece ne kadar çok bahşış verdiğinden dolayı değil, kartını bıraktığı için de şok oldu. Kartın yazısız kısmını üstte tutup kartı çevirmemek için kendisiyle savaştı. İç çekti, bu adamla ilgili fikirleri aklından söküp atmaya çalışırken içten içe kendine kızıyordu. Faydasızdı. Aklının her köşesini işgal ediyordu.

Onu müthiş çekici bulduğunu inkâr edemezdi; onu ilk gördüğünden beri gözünü dikip bakıyordu. Mavi gözlerinde gizemli bir yön vardı, o kadar açık tondaydı ki sanki ona boyun eğmesi, itaat etmesi ve zihninin üretebileceği en yaramaz şeyleri onunla yapması için yalvarıyor gibiydi. Belki de sebebi, hafiften çıkık elmacık kemiklerinin kıvrımıydı. Muhtemelen sebebi yumuşak, genizden gelen sesinin tonuydu ki ilk kez onunla konuştuğundan beri zihninin tüm işlevini yok etmişti.

Tabii ki yatak odasına yakışan gözlerine uyan, yatak odasına yakışır bir ses tonu var.

Kesinlikle düzülebilir, yatak odasına yakışan sesi ile gözleri olan bir erkekti. Düzülebilir ya da değil, Emily, akli dengesi bilinçaltına hükmedebildiği sürece buna karşı koyacağını biliyordu. Adına ve iletişim numarasına bakmadan mutfağa gidebilmek için her şeyini ortaya koyarak çabalaması gerekti. Zihnindeki tüm seks şeytanlarının olayın üstüne gitmesi yönünde atıkları çığlıklara karşı kartı çöp kutusuna fırlattı, parmakları kartın yokluğunda sızladı.

Üçüncü Bölüm

Derin Nefesler

Sonraki birkaç gün içinde Emily, nakliyat firmasının yaşadığı bir gecikme nedeniyle eline geç ulaşan eşyalarının kalanını gönülsüzce kutularından çıkararak geçirdi. Bu gece, onu öldürecek olsa da eşyalarının tamamını boşaltacaktı. Olivia, yılların hatıralarını elemesine yardım etti. Bu hatıralar, Emily'nin elinde kalan son şeylerdi ve sanki son kalp atışlarıymış gibi onlara tutunuyordu. Kutudaki son nesne nefesini kesti, göğsünü sıkıştırıp duygularının kontrolünü ele geçirdi. Emily iç çekerek yatağına çöktü, lise mezuniyetinde gururla gülümseyen annesinin fotoğrafının olduğu çerçeveyi elinde sıkıca tutuyordu. Son birkaç ayda kurmak için çok uğraştığı bariyer yıkılınca gözyaşları aktı. Yaşananların gerçekliği –annesini bir daha asla göremeyeceğinin kesin bilgisi– o anda içine işledi.

Arkadaşının üzüldüğünü gören Olivia'nın da gözleri ıslandı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum, Emily. Keşke tüm bu acıyı senden söküp alabilsem.”

Emily gözlerini kırpmadan Olivia'nın elini tuttu. Yanında olduğuna memnundu. İki arkadaş birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden, söylenecek bir şey olmadığını bilerek öylece durdular.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Ayağa kalkan Emily ona solgun bir tebessüm gönderip aceleyle ikisinin de yanaklarında biriken gözyaşlarını sildi. Olivia'ya sarıldı ve banyoya gitti. Yorgunluktan bitap düşmüştü... sadece zihinsel değil, fiziksel olarak da. Son birkaç günde artarda vardiyaları nedeniyle Dillon'la kanepede geçireceği rahatlatıcı bir akşama hasret kalmıştı. Duşa girerken annesiyle ilgili konuları zihninden uzaklaştırmaya çabaladı. Zordu ama nihayetinde başardı. Duştan çıktığında rahat pijamalarını giydi ve çok ihtiyaç duyduğu bir bardak şarapla birlikte kanepeye kuruldu.

Bir süre sonra Olivia, üzerinde kırmızı, yazlık bir elbiseyle odaya girdi, saçları toplanmıştı, elinde de küçük bir çanta vardı.

Emily'ye baktı, umut doluydu. "Bu gece Tina ve benimle birlikte dışarı çık. Sana iyi gelir."

Olivia'ya bir tebessüm gönderen Emily, arkadaşının yeni ilişkisini düşündü; Tina Reed, yirmi dört yaşındaydı, Columbia Üniversitesi mezunuydu. Geçmişinde erkekler yüzünden fazlasıyla canı yanan Olivia şimdilik onlardan vazgeçmiş ve kadınların ona daha iyi geleceğine karar vermişti.

Emily iç çekerek tek elini saçında gezdirdi. "Bu akşamı sadece rahatlayarak geçirmek istiyorum." Kırmızı şarap şişesini kaldırdı ve gülümsedi. "Bunun dibini görmeyi de planlıyorum."

Olivia başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Tamam ama bir sebeple fikrini değiştirirsen, beni araman yeter."

Emily başıyla onayladı ve Olivia da çıkıp gitti.

Saate bakan Emily, onu çeyrek geçtiğini gördü. Dillon'ın çoktan gelmesi gerektiğini bildiğinden bir başka gece toplantısına kalıp kalmadığını merak etti. Yarım saat sonra telefonu çaldığında aklı bu fikirlerden uzaklaşmamıştı. Arayan Dillon'du, Soho'daki bir kulüpte yeni bir müşteri kazandığı için kutlama yaptığını belirtiyordu. Yanına gelmesi için ısrar etti. Emily yorgunluktan bitap düştüğünü söylemeye ve geceyi evinde geçireceğini anlatmaya çalıştı ama Dillon'a dinletemedi, Dillon'ın memnuniyetsizliği sesine yansıyor. İç çeken Emily boyun eğdi, duy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gusal ve fiziksel haline rağmen zorla odasına girip gece için hazırlandı.

Gavin gözlerini kulübün loş ışıklarına alıştırarak içinden, *o olamaz*, diye düşündü. Avuç içiyle yüzünü ovuşturdu ve kızın bulunduğu noktaya baktı. Ama bu gerçektir. Molly... onu aramayan garson kız. Molly... her duyusuna, her hücreğine ve vücudundaki her erkeksi dürtüye dokunan garson kız. Molly... o anda hayal edebileceğinden daha büyüleyici gözüken garson kız. Kız kulübe girip birbirine yapışık sayısız vücudun arasında yolunu bulurken Gavin de onu izledi.

Gözleri, tam dizlerinin üstünde biten dar siyah elbisesi ve omuzlarına dökülen uzun, kızıl kestane rengi saçlarıyla bayram etti. Tam olması gerektiği gibi bir göğüs dekoltesi ve boynu, zihnini yakıp geçti; ona sahip olma dürtüsünün yok sayılamayacak şekilde kabarmasına neden oldu. Siyah topuklu ayakkabılarla sonlanan bacaklarını yalayıp yuttu... zarif, uzun ve şekilliydiler. Ellerini saçına daldıran Gavin, kız yaklaşırken kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı.

Yanına gitmek, onunla konuşmak, kokusunu içine çekmek için harekete geçti ama Dillon öksürünce bakışları istemeden üzerinden ayrıldı.

Dillon, "Baktığımı görüyorum Blake ama o benim," diye belirtti, dudaklarının kenarında çarpık bir gülümseme vardı.

Gavin'in ağzı, sanki konuşacaktı gibi açıldı ama ses çıkmadı. Mavi gözleri, birkaç gün önce dünyasını istila eden güzel kadına kaydıktan sonra tekrar Dillon'a yöneldi.

Gavin, "Bekle, o... Emily mi?" diye sordu, büyük bir şaşkınlık ifadesi suratını ele geçirmişti.

"Evet, dostum. Sana muhteşem olduğunu söylemiştim." Dillon, Emily'ye acele etmesi için işaret etti. Emily ise birkaç adım ötede donup kalmış gibi görünüyordu.

Gavin birasından kocaman bir yudum aldı, sırtını bara yaslarırken boğazı düğümlendi. Başka yere bakamadığından arkadaşının az önce kendisine ait olduğunu fark etti. Kızın gözleri, Dillon'a doğru baktı.

Dudağını ısırarak Emily, Bay Uzun, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı'yı Dillon'ın yanında görünce paniğin kendisine ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Hava ağırlaşmış gibiydi. Attığı her adımda dengesi dağılıyordu.

Kendi kendine, *birbirlerini tanımalarının imkânı yok. Burası Manhattan*, diye düşünüyordu.

Emily'nin kalbi, yaklaştığı her adımda daha sert çarpıyordu. Gavin'in dudaklarında meraklı ama çocuksu bir tebessüm belirirken yanağında ufacık bir gamze belirdi. Delip geçen mavi gözleri yoğunlaşmıştı, kızın geldiği yöne gözünü kırpmadan bakıyordu. Emily'nin bakışları, gömleğinin altından gözükken göğüs hatlarına kaydı. Siyah, V yakalı tişörtüyle daha yakışıklı görünüyordu, tabii böyle bir şey mümkünse. Bakışları, Emily'nin içine işliyor ve ciğerlerindeki tüm oksijeni yok ediyordu. Kaşlarına biriken terle birlikte derin bir nefes alan Emily, sadece Dillon'a odaklanmaya çalışarak iki adama yaklaştı.

Dillon, onu belinden tutup kendisine yaklaştırdı ve dudaklarına abartılı bir öpücük kondurdu

İçki siparişi verdikten sonra Dillon onu önüne çekip göğsünü sırtına dayadı. Dillon sonunda konuşmaya başladığında Emily yabancıyı tam karşısında görebiliyordu. "Gavin, bu benim kız arkadaşım Emily Cooper. Emily, Gavin Blake."

Gözlerini kızdan ayıramayan Gavin, tereddüt ederek eğildi, dudaklarını kızın eline götürdü. Usulca öperken çekindi, neredeyse kızın cildinden yayılan sıcaklığı içine çekecekti. Sonunda istemeden elini bıraktı. "O zevk kesinlikle bana ait *Emily*."

Gavin'in hafifçe uzamış sakalını parmak boğumlarında hissedince kendinden geçen Emily kısaca başını eğdi ve gülümsedi. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Dillon, "Çok güzel, değil mi?" diye sorup Gavin'e baktı.

Bakışlarını yere çeviren Emily kızardı, utanmıştı. Yine de sırtarak vücuduna yayılan ısıya dayanmaya çalıştı. <https://www.yayin.org>

Gavin'in bakışları kızın ağzına kaydı, kıpkırmızı dudakları kahrolası hücrelerine işliyordu. Gözlerini tekrar kızın yeşilden altın tonlarına kayan gözlerine yöneltti. *Güzel*, diye düşündü içinden.

Alt dudağını dişinde sertçe gezdiren Gavin, yavaşça konuştu. "Çok şanslı bir adamsın Dillon."

Dillon onaylayarak başını salladı, buzlu viskisinin kalanını da içti. "Gel de benimle dans et, tatlım." Emily'yi belinden yakaladı ve dans pistine sürükledi.

Emily yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de giderken dönüp Gavin'e bakma riskine girdi.

Kız omzunun üstünden bakarken Gavin de karizmasını korumaya çalıştı. Dillon'ın kızı kendine iyice yakın tutmasını ve kızın da ona sevgiyle karşılık vermesini izledi. Dillon'ın gözlerine bakma şeklini, tüm dikkatini ona yöneltmesini izledi. Bir bira daha söyleyen Gavin, dans pistine gidip arkadaşını yere serdikten sonra kızı kollarına alma isteğiyle savaşıyordu.

Zihni artık kulüpteki başka kimseyi tanıyamayacak kadar bulanık olan Gavin, yanına yaklaşan sayısız kadını başından savdı. Bilinmedik diyarlarda dolandığını ve Dillon'ın yakın dostu olduğu da hesaba katılırsa düşüncelerinin akla mantığa uymadığını biliyordu ama Emily'ye hastalıklı bir şekilde bağlandığını da hissediyordu. Bu bilmediği yeni duygu seli, vücudu ve zihninin kapışmasına neden oluyordu.

Ve Gavin bu durumdan zerre kadar hoşlanmamıştı.

Sonunda Dillon, Emily tualete girip gözden kaybolunca Gavin'in yanına geldi. Bar tezgâhına yaslandı, ciddiyetle karışık bir tebessüm yüzüne yayılmıştı. "Galiba yerimde olmayı diliyorsun dostum."

Gavin kuskanmadan edemedi ama bu, itiraf edeceği bir şey değildi. "Sadece bu işi nasıl becerdiğini merak ediyorum."

Gavin'in açısından bu bir soru cümlesi değildi. Dillon, genellikle Emily'den çok daha çılgın takılan kadınlarla takılırdı.

Dillon tekila *shot* sipariş etti ve başını geriye atarak güldü. "Bu şehirdeki tek tane olduğumu sanıyorsun herhalde."

Gavin, "Ben tanı filan değilim Dillon ve kesinlikle sen de değilsin," diyerek cevap verdi, tek kolunu bar tezgâhının deri kaplı kısmına koydu. "Fakat böyle bir kadına gözün gibi bakman gerektiğini biliyorum."

Dillon kalçasını ileri geri sallamaya başladı. "Ah, gözüm gibi bakıyorum. O konuda hiçbir şikâyeti yok."

Gavin, "O anlamda söylemedim," diye tersledi, aklına gelen fıkirden kurtulmaya çalışırken. Sonra sesini yumuşattı. "Ona iyi davran, cidden."

Dillon başını yana yatırıp kaşlarını kaldırdı. "Sen, ne zamandan beri benim kadınlara nasıl davrandığımla bu kadar ilgilenir oldun, Bay Bağimsız? Üzerine gelen her şeyi düzüyorsun ve şansları yaver giderse ertesi gün senden telefon geliyor."

Gavin, "Burada benden bahsetmiyoruz," deyip bir şişe birayı dudaklarına götürdü. "Dediğim gibi, ona gözün gibi bak."

"Gavin Blake, bana kadınlara nasıl davranmam gerektiğini öğretiyor. Müthiş." İçkisini yuttu ve bardağını bar tezgâhına çarptı. "Bu seferkiyle evleniyorum. Göreceksin. Sırf acı çekesin diye düğününe çağıracağım." Dillon kafasını salladı ve kahkaha attı ama ifadesi sertleşirken hızla kendini toparladı. "Daha önce de dediğim gibi, o bana ait. Sen zaten gittiğin her yerde yeterince meşgulsün."

Gavin cevap veremeden Emily yanlarına geldi.

Dillon ona bir bira uzattı ve kız da gülümsedi. "Teşekkürler. Ee, siz beyler ne konuşuyorsunuz bakalım?"

Gavin, Dillon'ın kendisiyle alay ettiğini bildiği için ufak bir oyun oynayabileceğini düşündü. Emily'nin çene hattına yoğunlaştı, sonra da göz teması kurdu. "Sadece bu arkadaşımın nasıl olup da böylesine güzel bir kadını tavladığını merak ediyordum. Kesinlikle kendisini aşmış."

Emily, Gavin'in bakışlarını teninde hissediyordu. Gözleri içine işliyor, her duyguyu ve her sırrı paylaşmak istemesine neden oluyordu.

Kendi kendine, *bir adamın böyle yetenekli gözlerinin olması ne kadar da tehlikeli bir şey*, diye düşündü.

Konuşmak üzereydi ama Dillon'ın sesi, kulakları sağır eden müziği bastırdı. "Sana da yorumuna da başlatma! Kendimi aşmışım demek!"

Gavin yaramaz bir edayla kahkaha atarken bar taburesine yayıldı. "Evet, kendini *epey* aşmışsın."

Dillon sırttı. "Bu gece rahat uyumanı sağlayacaksa istediğini düşünmekte serbestsin ama o buradan benim yanımda ayrılacak." Telefonuna gelen mesaja baktı ve konuşmadan dolayı içten içe gerilen Emily'ye döndü. "Trevor yoldaymış, bebeğim. Tuvalete gitmem lazım ama ben yokken bu palyaçonun seni kandırmasına izin verme. Kurnaz herifin tekidir."

Yanağına masum bir öpücük kondurup uzaklaştı.

Gavin dikkatle Emily'yi inceledi, kız birasını yudumlarken aralarındaki sessizlik uzuyordu. Gavin kızın bakışlarını üzerinde hissetti, fırlattığı kaçamak bakışlar içgüdülerini tetikliyordu. Ne zaman bakışları buluşsa Gavin bu bakışlara gömülüp öylece sonsuza dek yaşamak istiyordu. Elini öptüğünde hissettiği, aralarında oluşan bağlantıyı onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Gavin birasından büyük bir yudum alarak ağzının kuruluğunu gidermeye çalıştı. "Ee, *Molly*, New York'un keyfini çıkarıyor musun?"

Bunu diyeceğini bilen Emily güldü. "Evet, tam da öyle yapıyorum. sapık çocuk. Sorduğun için teşekkürler."

"Sapık ya da kurnaz değilim, cidden," dedi, ona bulduğu lakaba gülerek.

"Sapıklık kısmı tartışmaya açık," derken kahkaha attı. Gavin de aynen karşılık verdi. "Ama dürüst olmam gerekirse, kurnazlığınla ilgili farklı şeyler duydum."

Emily son sözlerinin ne kadar rahatsız edici olabileceğini fark edince dudaklarını ısırды. Sonuçta artık kim olduğunu biliyordu ve gerçek ortadaydı. Olivia ona, Dillon'ın zengin arkadaşı Gavin'le ilgili, tam kadınlara hitap eden biri olduğuna dair hikâyeler anlatmıştı. Ayrıca Emily'yi, Gavin'le tanıştığında onun gömleğini yırtma hayalleriyle başlayacak tüm cinsel isteklerini engellemesi konusunda uyarmıştı.

Evet, tamamen düzülebilir biriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Yerinde koparılan Gavin gülümsecekti. "Ve bunları kimden duydun?"

“Olivia Martin.”

“Hımm, o halde onu pek tanımıyorsun demektir,” deyip barmene tekrar servis yapması için işaret verdi.

“Bir bakalım. Üniversitedeyken oda arkadaşımı ve şimdi de onunla birlikte yaşıyorum.” Gülümsedi. “Onun gayet güvenilir bir kaynak olduğunu düşünüyorum ama herkesin fikri kendine tabii.”

“Beni ve berbat hafızamı bağışla. Doğru, doğru. Sen Emily’ydin, Molly değil,” derken kakhaha attı ve tek elini saçında gezdirdi. “Tabii ki Olivia’yı tanıyorsundur.”

Gülümsedi. “Evet, gerçek adım Emily. Bunu konuşmuştuk ama sanırım asla unutmama izin vermeyeceksin.”

Gavin’in dudaklarına leziz bir gülümseme yerleşti. “Ah, belki veririm belki vermem. Fakat bu bana kalmış bir şey ve keşfetmek de sana düşer.” İkisi de kakhaha attı, birbirlerinin yanında biraz daha rahat davranıyor gibiydiler. “Peki, Olivia benim hakkımda başka neler söyledi?”

“Ah, o da *bana* kalmış bir şey ve keşfetmek sana düşer.”

Hazırcevaplığından etkilenen Gavin, başını geriye savurup kakhaha attı. Gözlerinin içine baktığında yüz hatları yumuşadı. “Fakat kendimi savunmam gerekirse, tüm bu kurnaz erkek yakıştırması bir yanlış anlamadan ibaret. Sadece henüz doğru kadını bulamadım.”

“Eh, şu anda dikkatini çekmeye çalışan sürüyle kadın var.” Emily barın diğer ucunda duran ve bariz bir şekilde Gavin’in olduğu tarafa gözlerini dikmiş bir grup kadını işaret etti. “Bence gayet hoş seçenekler.”

Gavin denese de gözlerini kızıdan alamadı. Emily’ye bakmaya devam etti, istediği tek kadının zaten arkadaşıyla birlikte olduğunu bilmesini –bir kez daha– istedi. “Maalesef, çoğunun ilgilendiği tek bir şey var.”

Emily’nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Tüm erkeklerin istediği şey de o değil mi zaten?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pek öyle değil ama düşünme şeklini sevdim,” derken kahkaha attı ve kızın gergin bir şekilde bir tutam saçını kulağının arkasına atmasını izledi. Olması gerekenden daha fazla hoşuna gitti. “Hayır, ciddi, kulağa ukala pislğin teki gibi gelmek istemem ama benimle param arasındaki sınır biraz fazla ince.”

Bu sözü Emily’nin içine dokunmuştu. Onun parası olduğunu biliyordu... tüm kahrolası şehir biliyordu. Fakat kadınların onun peşinden sırf parası için koştuğunu düşünmesi Gavin’in kendine güven sorunu olduğunu ortaya koymuştu.

“Ah, demek senin gözünde seninle çıkan her kadın servet avcısı, öyle mi?” Taburesine rahatça yerleşirken şişeyi ağzına götürdü.

Gavin bakışlarını onun dudakları yerine gözlerinde tutmak için çok uğraştı. “Hayır, öyle değil. Yanlış anlattım, özür dilerim.” Biten içkisini bar tezgahına bıraktı. “Kimin gerçek kimin sahte olduğunu söylemek zor sadece. Beni param varken de yokken de isteyecek bir kadın istiyorum.” Saf bir şekilde gülümsedi. “Ve nedense güzel ama beyinsiz tipleri kendime çekiyorum.”

“Ah.” Emily yerinde kıpırdandı, yaptığı tahminden utanmıştı. Bir önceki cümlesini düzeltmeye çalıştı. “Demek ki yanlış yerlerde dolanıyorsun, dostum.”

Barmen, içkilerini önlerine koydu.

Kızın dürüstlüğü Gavin’in hoşuna gitmişti, güldü. “Görünüşe göre öyle.” Dudaklarının kenarında etkileyici bir tebessüm belirdi. “Bugünlerde Bella Lucina hariç nerelerde takılıyorum demiştin?”

“Dillon’ın evinde ama tekrar denediğin için teşekkürler,” derken kahkaha attı. Birasını dudağına götürdü, bu sefer bakışlarına daha uzun süre karşılık vermek için kendine müsaade etti. “Belki de kadınları kütüphanede aramalısn. Kendine çektiğini söylediğin beyinsizlerle ilgili sorunu da böylece halledersin.”

“Komik bir kızsın Emily,” diye karşılık veren Gavin vücudunu onun karşısına gelecek şekilde çevirdi. “Seni önce Dillon kapmış için gerçekten pişmanlık duymaya başlıyorum.”

Ücretsiz PDF Kİtap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu cümleyle Emily'nin kalbi göğüs kafesinde gümlledi. Daha cevap veremeden omzunda ılık bir el hissetti ve elin Dillon'a ait olduğunu sandı.

Arkasını döndüğünde Trevor'ın o her şeyi kazananlara özel gülümsemesini, altına düşen kalın telli sarı saçlarını buldu. "İşte geldim. Haydi, parti başlasın!" diye bağırarak Trevor eliyle Gavin'in omzuna vurdu. Sonra Emily'ye sarıldı ve içki söylemek için aralarına sıkıştı. "Bu gece âlem yapacağız!"

Emily, Trevor'ı gördüğüne sevinerek gülümsedi. Son birkaç ay içinde ona iyice ısınmıştı. Olivia'nın kardeşi olması bir yana, her yönüyle iyi bir adamdı. Emily New York'a taşınmadan önce de iyi olduğundan emin olmak için onu arardı.

Trevor gözlüğünün ardından kulübe şöyle bir baktı. "Dillon nerede?" diye sorduğu sırada barmenden içkisini aldı.

Gavin, "Sanırım deliğe düştü," diyerek pis pis sırttı ve tuvaleti işaret etti.

"Ben çıkmadan saatler önce ofisten çıktığını biliyorum ama kulağa onun yapabileceği türden bir şeymiş gibi geliyor, özellikle de yeterince sarhoşsa," diyen Trevor kahkaha attı. Daha sonra Gavin'e döndü. "Ee, nasıl gidiyor, adamım? Uzun zamandır görüşmedik."

"İyidir. İş amaçlı bazı gezilere çıkmam gerekti ama yaz boyu olduğum yerde kalacağım."

"Her sene 4 Temmuz'da Hamptons'taki evinde verdiği parti tekrarlanacak, değil mi?"

Gavin, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan, bu hafta evi ayarlamak için oraya gideceğim."

Trevor, sohbete kulak kabartmayan Emily'ye döndü. Gülen kah-verengi gözleri heyecanla açılmıştı. "Huu huu Emily, sen de geliyorsun, değil mi?"

Dillon'ın uzun süredir ortalıkta olmadığını bildiğinden kulübü gözleriyle tararken aklı karışmış gibi görünüyordu. "Nereye?" derken bakışlarını Trevor'dan uzaklaştırınca sesi de havada dağıldı.

"Gavin'in 4 Temmuz'da Hamptons'taki partisine. Dillon sana bahsetti, değil mi?"

Emily dikkatini tekrar Trevor'a yöneltip omuz silkti. "Henüz söylemedi ama kulağa eğlenceli gibi geliyor. Orada olacağımıza eminim."

Dillon'ın sesi sohbeti böldü. "Nerede olacağımıza?" diye sorup Emily'nin boynunu öpmek için eğildi. "Ben yokken bu heriflerin sana çıkma teklif etmediğini umuyorum."

Dillon'a dönen Emily gülümsedi. "Hiç endişen olmasın; beni eğlendiriyorlardı. Uzun süredir yoksun. İyi misin?"

"Acele bir telefon görüşmesi yapmam gerekti."

Gavin'in dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Delişe düştün sandık ve neredeyse arama kurtarma ekibi çağıracaktık. Ama hiç öyle havalara da girme; seni aramak için çok uğraşmayı düşünmüyorduk."

"Vay canına, birbirinize karşı çok acımasısınız," diyen Emily kahkaha attı.

Trevor birasından bir yudum aldı. "Daha hiçbir şey görmedin, Em. Şimdilik ısınma turları atıyorlar."

Dillon başını salladı ve Gavin'e baktı. "İnsan bir kere ukala olmaya görsün, hep öyle kalır Blake. Asla şaşmaz."

Gavin başını geriye savurarak kahkaha attı. Birasından büyük bir yudum aldı, gözlerini Emily'ye, sonra da istemeyerek Dillon'a yöneltti. "Ee, ne diyorsunuz? İkiniz partiye gelecek misiniz?"

Dillon, "Bunu tamamen unutmuştum," diye cevapladı. "Ama tabii ki geleceğiz."

Trevor başını eğdi. "Unuttum da ne demek? Senelerdir partiye geliyorsun."

Dillon Emily'yi kendine iyice çekti. Kollarını kızın omzuna doladı. "Leydim dikkatimi dağıttı. Başka bir şey düşünemez oldum."

Emily gülümsedi ve süslü bir sarışının Gavin'e yaklaştığını gördü. Kadın kolunu Gavin'in beline doladı ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Sizin olduğunuzu anlamıştım, Bay Blake," dedi, bir Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

içki sipariş edip adamın hesabına yazılması gerektiğini söyledi. “Son zamanlarda nerede saklanıyordun?” Gavin’e iyice yanaşıp dengede durmaya çalışırken lafları ağzında geveliyordu.

Trevor kısık sesle, “Anlaşılan pek uzağa saklanamamış,” diye mırıldandı. Kadın bunu duymadı ama duyması da gerekmiyordu. Trevor’ın ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Dillon gözlerini kısarak sarışına baktı.

Gavin kadının kim olduğunu biliyordu ama renk vermemeye çalıştı. Elini kadının beline dolayıp sabit durması için çabalarken rahat bir şekilde gülümsüyordu. “İş gezisindeydim. Senin günlerin nasıl geçti?”

“Ah, harika geçti. Sorduğun için teşekkürler,” diye cevapladı ve Gavin’e daha yakın olabilmek için ağırlığını diğer yanına aktardı. “Burada kimler varmış böyle?” diye sorup Emily’ye baktı. “Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Çok şekersin. Gavin’in yeni oyun arkadaşlarından biri misin?”

Emily’nin ağzı ardına kadar açıldı ama kadını acımasızca aşağılamak istemediği için bir şey söylemedi. Dillon’ın kollarıyla sarıldığını hesaba katılırsa, yorumunun gülünç olduğunu düşünüyordu.

Gavin sırtıp Emily’ye baktı. “Hayır, o Dillon’ın kız arkadaşı. Ben de Molly isimli bir kız için elimden geleni yapıyorum ama maalesef biriyle birlikte.”

Emily gergin bir şekilde dudaklarını ısırtıp başka tarafa baktı.

Kadın, Dillon’a sert bir bakış fırlatırken memnun tavrı yok oldu. “Ah, cidden mi? Birleriyle görüştüğünü bilmiyordum, Dillon.”

Gavin ayağa kalktı ve tek hamlede sarışını kolundan yakaladı. “Haydi, şeker şey. Konuşacağımız çok şey var. Birlikte biraz yürüyelim.” Kadını kulüpten dışarı çıkarmaya koyuldu ve Emily de kadının kolunu Gavin’den kurtarmaya çalışırken dönüp kendisine baktığını gördü.

Emily, Dillon’a dönerek, “O da kimin nesiydi öyle?” diye sordu.

“Hiç kimse,” diye cevapladı Dillon, Emily’ye gözlerini kocaman açarak gülümserken. Elini saçında gezdirdi. “Birlikte üniversiteye gittiği bir kız işte.”

Emily, "Eski kız arkadaşlarından biri mi?" diye sordu.

Trevor, Dillon'a şöyle bir baktı ama tek kelime etmedi.

Dillon birkaç içki daha sipariş ettikten sonra, "Evet, oynadığı kızlardan biri işte," diye cevapladı. "Haydi, dibine vuralım, bebeğim."

Gavin terli vücutlardan oluşan kalabalığı vardı. Kadını kulüpten dışarı çıkarıp bir duvara çekti, başını da duvara yasladı. Kadına ters baktı, ifadesi gergindi. "Ne yapıyorsun Monica?"

Başını kaldırarak çenesini diken kadının ela gözleri parladı. "Ne demek istiyorsun, Gavin?" Ellerini saçlarında gezdirdi. "Beni böyle becerip bıraktıktan sonra hemen gidip başkasını becerebileceğini mi sanıyor?"

İç çeken Gavin'in çenesindeki kas seğirdi. "Dillon'la aranda olan tam olarak buydu. Yatak arkadaşısınız, Monica. Aş bunu artık."

Kadın Gavin'e kısık gözlerle baktı. "Hayır, Gavin. Eğer aradığım şey bu olsaydı, seni becerirdim," diye genizden bir sesle cevap verdi, parmakları Gavin'in göğsünde dolandı. "Bu gece beni eve götürmek ister misin? Yatağının köşesine bir çentik de ben atanım."

"Hiç şansın yok ve bunu biliyorsun," diye hızla belirtip bileğini yakaladı. "Bir süredir ikinizin arasında hiçbir şey yok. Artık bu saçmalığa bir son ver."

"Şaka gibi! Aramızdaki şey asla bitmedi ki!" diye çıkıştı Monica. "Az önce üst katta onunla oynayıyordum."

Başını eğen Gavin, kadını gözlerine bakması için zorladı. "Üst katta mı?"

"Evet, belki yanındaki güzel parçaya da bunu söylemelim," diye cevap verip yanından çekip gitmeye çalıştı.

"Bunu düşünme bile, Monica," diye hırladı Gavin. "O kızın yanına birkaç metreden fazla yaklaşmak için önce beni aşman gerek."

Gözlerini ardına kadar açan kadının sesi, ağzının kenarında meraklı bir gülücük oluşurken yükseldi. "Ne? Kafayı ona mı taktın yoksa?" Bir an duraksadı ve Gavin cevap vermeyince devam etti. "Öyle, değil mi? Senden de ne biçim arkadaş olmuştun Gavin Blake, dedim kahkaha

attı ve tekrar ellerini saçına götürdü. “Hepiniz –şu küçük, zenginlerden oluşan grubunuzdaki herkes– rezil, göt heriflerden başka bir şey değilsiniz! Ailelerimizin dostluğuna üzülüyorum!”

Dişlerini sıkan Gavin bir anlığına kadına baktı. Sonra güvenlik görevlisine işaret verdi. “Burada yüz papel var. Hemen bir taksi çağırıp onu buradan gönder.”

“Sorun değil, Bay Blake.” Paraya ve Monica’ya doğru uzandı. Monica iri yarı adama karşı koymaya çalıştı, Gavin’e kitabındaki tüm sıfatları sıralarken çevredeki herkesin bakmasına sebep oldu.

Sonunda taksiye bindi ve yoluna gitti.

Göğsüne ağır gelen nefesi bırakan Gavin dönüp kulübe girdi. Monica Lemay’in, babasının en yakın arkadaşlarından birinin kızı olduğu hesaba katılırsa, yarın sabah hasar tespiti yapması gerekecekti. Tekrar bara yönelip Monica’nın söylediklerinin ne kadarının doğru olup olmadığını merak etti. Bunu Dillon’ın yapmayacağını söyleyemezdi. Dillon’ın böyle bir ünü vardı. Diğer yandan, Monica’nın yalanlarla tekrar Dillon’ı elde etmek isteyebileceği de ihtimal dâhilindeydi. Onunla tekrar birlikte olmak için yaptığı umutsuzca hareketlerinin ilki olmazdı.

Dillon, Gavin’in yaklaştığını gördü. Emily’ye dönüp hemen geri geleceğini bildirdi. Gavin’in yanına gidip kolunu boynuna doladı. “Her şey halloldu mu?”

Gavin kollarını kavuşturup bir adım geriledi. “Evet, gitti. Sen ne halt ediyorsun? Hâlâ onunla mı takılıyorsun?”

Dillon umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Takılıyordum ama artık onunla işim bitti. Sürekli arayıp rahatsız ediyordu. Nasıl davrandığını bilirsin.”

Dillon gitmek için davrandı ama Gavin kolunu yakaladı. “Dostum, cidden, şu anda gayet hoş bir kadınla birliktesin. Derdin ne senin?”

Dillon kahkaha atarak kolunu geri çekti. “Yine ne yaptığımıla ilgili endişelenmeye başladın işte. Sen kendi işine bak. Kaltakla işimin bittiğini sana söyledim.” Tek atımlık içkisini boğazından aşağı

yuvarladı. "Haydi, gecemi onunla heba etmeye niyetim yok." Yürüyüp gitmeye başladı ama sonra geri döndü. "Ah, Emily'ye *senin* eskiden onunla düzüştüğünü söyledim."

Gavin daha bir kelime bile edemeden Dillon tekrar Emily'nin yanına gitti, kızı öptüğünde dudaklarında bir gülümseme oynıyordu. Gavin seneler geçtikçe gördüğü, arkadaşının Jekyll ve Hyde oyununu rahatlıkla oynamasını seyretti. Yerine otururken Emily'nin ona nasıl baktığını görmezden gelemedi.

Emily, "Nasıl seçim yapılacağını çok iyi biliyorsun Gavin," derken kahkaha attı ve birasını ağzına götürdü. "Kütüphane... kütüphaneyi unutma."

Gavin, Dillon'a buz gibi bir bakış atmadan önce birasını bitirdi. Çenesini dalgın dalgın sıvazlarken bakışları Emily'ye yöneldi. "Evet, sanırım yeterince fazla sorunlu kadınla tanıştım," dedi, barmene tekrar içki yollamasını işaret etti. "Tıpkı önerdiğin gibi kesinlikle kütüphaneye işe başlayacağım, Emily."

Sonraki birkaç saat içinde Dillon hiçbir şey hatırlamayacağı kadar sarhoş oldu. Bira ve tekila bolluğu görevini yerine getirmişti. Gecenin sonunda Trevor ile Gavin onu Trevor'ın cipine taşımak zorunda kaldılar. Artık tüm sabrı tükenmiş olan Gavin onu arka koltuğa fırlatıp attı ve kapıyı ardından kapadı.

Trevor, Gavin'in elini sıktı ve araca bindi.

Emily park alanında durdu, Dillon'ın sarhoş olmasından utanmıştı. "Bu konuda çok üzgünüm. Yeni bir müşteri kutlamasını yaparken ipin ucunu kaçırıyor."

Gavin araca sırtını yasladı, gözleri kızın dudaklarında duraksadı. Sakin bir tonla, "Onun adına özür dilemene hiç gerek yok," dedi, Emily'nin gözlerine bakmak için döndü. "Nasıl davrandığını bilecek kadar uzun süredir onu tanıyorum."

Derin bir nefes alan Emily elini uzattı. Sakinmiş gibi görünmek için çok çaba sarf edince sesi titrek, doğal olmayan bir tonda çıktı.

“Eh, seninle sonunda resmen tanıştığımıza memnun oldum Gavin. Sanırım ileride de görüşeceğiz.”

Aralarındaki mesafeyi kapayan Gavin, eline uzandı. Kızın yeşil gözlerine bakarken bir an donup kaldı. Sadece elini sıktı ve gülümsedi. “Ben de sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, Emily. Seninle 4 Temmuz partisinde görüşürüz.”

Ön koltuğa geçen Emily başıyla onayladı ve ona gülümsedi. “4 Temmuz.”

Park alanında dikilen Gavin, yoğun Manhattan trafiğinde yok olmalarını izlerken bir yandan da sonunda Emily’nin kimliğini keşfettiği gecenin şokunu üzerinde hissediyordu.

Umulmayan Detaylar

“Bay Blake, yönetim kurulu son çeyrekteki kazanımlardan çok memnun. Ayrıca, yeni kazandığınız Armstrong hesabı dâhilinde Blake Endüstrileri’nin gelecek çeyrekte daha da büyümesini bekliyoruz.”

Gavin zarif, ahşap toplantı masasında parmaklarını ritmik bir şekilde tıkdattı. “Bunlar harika haberler, Barry. Kinsman hesabıyla ilgili bir gelişme oldu mu?”

Adam gergin bir şekilde dosyaları karıştırırken on çift göz üzerine çevrildi.

O daha cevap bile vermeden başka bir yönetici hevesle atıldı. “Evet, Bay Blake. Teklifi kabul ettiler ve temmuz sonuna kadar hesapları aktarılmaya hazır olacak, efendim.” Boğazını temizledi. “Tüm gerekli belgeleri ağabeyinize teslim ettim.”

Gavin sandalyesinden kalktı, tatminkâr bir şekilde başıyla onayladı ve toplantının sona erdiğini duyurdu.

Kurul üyelerinin sonuncusu odadan çıkarken Gavin, ofisinde tüm duvarı kaplayan pencereye yanaştı. Manhatta’nın sokaklarına yukarıdan bakıp altındaki insanların kaotik yaşamlarını izledi. Yirmi sekiz yaşında tüm dünyayı avcunun içinde tuttuğunu biliyordu. Blake

Endüstrileri, New York'un en büyük reklam ajanslarından biriydi. Yine de Gavin en hayati gereklilikten mahrumdu... sevgiden. Bunu içten içe biliyordu; lanet olsun, bunu kendi isminden daha iyi biliyordu. Uzun süreli bir ilişkisi bittikten sonra pek çok kadınla birlikte olmuştu ama sadece birkaçı —herhangi biri kayda değer sayılabilirse tabii— duygularını harekete geçirebilmişti.

Onu, sırf kendisi olduğu için arzulayacak birini bulmak... eski sevgilisinden ayrıldığından beri ilginç bir fikre dönüşmüştü.

Minik figürlerin kaldırımlarda koşturmalarını izlerken düşüncelerinin tekrar Emily'ye yöneldiğini fark etti. Kimle birlikte olduğunu öğrendiğinden bu yana yirmi dört saatten az vakit geçmişti. Gavin, Dillon kendisini Monica konusunda yem olarak kullandığı için öfkeden köpürüyordu. Emily'ye karşı bir çekim duysa da arkadaşının arkasını kollamak zorunda olduğunu biliyordu.

Yine de duyguları, söylenen yalan ile zihnine sinsice süzülen, kıza olan arzusu arasında gidip geliyordu. Tabii ki bunun bir kısmı cinsel çekimdi. Emily güzelden de öteydi ve bu gerçeği reddedemezdi. Fakat bu ona karşı olan arzusunu ateşleyen şey değildi. Tam olarak ne olduğunun adını koyamıyordu ama hayatında karşılaştığı hiçbir çekime benzemediğini biliyordu. Ona karşı bir bağlılık hissediyordu... içinde dolanan derin bir his, onunla birlikte olması gerektiğini söylüyordu.

Aralarındaki kimya —en basit tabirle— bomba etkisi yaratıyordu. Ona gözlerini ilk yönelttiği anda, kız gözlerine baktığında yaydığı çekimi hissetmişti. Kurduğu imparatorlukta güneş sokakları dolduran metal devlere ışığını yansıtırken ona bir kez daha beklenmedik bir ziyarette bulunma güdüsüyle boğuştu. Bu delice düşünceye karşılık başını sallayan Gavin ofisinde yürümeye başladı. Masasına oturdu, dönem raporlarına göz attı ve asla sahip olamayacağı kadını aklından söküp atmaya çalıştı.

İşte o anda Gavin'in ağabeyi Colton ofise girdi.

Rahatsız olarak kollarını kavuşturan Gavin, suratında hiç memnun olmadığını gösteren bir ifadeyle ağabeyine sert bakışlar attı. "Neredeydin? Natalie'yle toplantı hakkında gönderdiğim mesajı almadın mı?"

Colton, Gavin'e kuru bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Rolünü çok iyi oynadığını söylemeliyim, küçük adam," diye nötr bir tonla cevap verdi ve bastırdığı kahkaha dudaklarında dolanırken ofisi boydan boya dolaştı.

"Ukalalık yapmayı kes. Gerçekten, ne oldu?"

"Gavin, Melanie ile çocuklar yüzünden evde kalakaldım. Theresa ile Timothy'nin anaokulu müzikali vardı."

"Bana neden söylemedin?" Kaşlarını çatı, siyah, deri sandalyesinde ileri geri sallandı. Yeğenlerine karşı zaafı vardı. "İzlemeye giderdim."

Colton geçiştirircesine elini salladı, yeşil gözleri parıldadı. "Endişelenme; Gavin amca olmadan da iyi idare ettiler." Kahkaha attı ve Gavin'in omzuna vurdu. "Ve eminim sen de bensiz toplantıda iyi idare etmişindir."

Gavin homurdanıp, "Sayılar hoşlarına gitmezse kahrolası köpek balıklarına dönüşüyorlar," diye mırıldandı.

"İşler böyle yürüyor." Colton omuz silkti ve siyah, deri kanepeye oturdu. "Şirketimize yatırım yapan insanlar var ve paralarının karşılığını almalarını sağlamalıyız."

Sandalyesinden kalkan Gavin, ağabeyinin sözlerini duymazdan geldi ve tekrar pencereye gitti.

Colton, "Alicia'yla bir akşam dışarı çıkabilecek misin peki?" diye merakla sordu.

Gavin arkasını dönmeden kollarını kavuşturdu ve güldü. "Bir konudan diğerine atlayabilme becerine hayran olmadığımı söyleyemem, Colton."

"Bu ifade içinde gerçek bir iltifat barındırıyor. Ama dostum, Melanie beni bir süredir sizi bir araya getirmem için rahatsız ediyor. Sadece bir gece bizimle birlikte dışarı çık da ilgini çekebilecek biri mi gör."

"Bakıyorum da yine, Gavin'e güvenli bir ilişki ayarlama görevine başlamışsınız."

"Görev demek... pek doğru olmaz. Ama artık o kızı unutmanın vakti geldi."

Başını Colton'a çeviren Gavin'in gözleri saf neşeyle parıladı. "Onu unutmadığımı mı düşünüyorsun?" Neredeyse kahkaha atacaktı. "İki sene oldu."

"Eh, seni diğer insanlara bağlanmaktan -uzun süreli bağlanmaktan bahsediyorum- kesinlikle alıkoydu." Colton kanepeden kalktı. "Hepsi bir değil, küçük adam. O, bambaşka amaçlarla bu işe kalkışmıştı."

Gavin'in çenesi gözle görülemeyecek kadar hafifçe gerildi. "Bu konuda konuşmayı hiç istemiyorum," dedi, sesinde bir uyarı gizliydi.

"Bana uyar. Bu akşamki aile yemeğine geliyor musun?"

Takım elbisesinin ceketini giyen Gavin'in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oynadı. "Evet, orada olacağım... tabii sen ve muhteşem baldızım benim için gizli bir randevu ayarlamadıysanız."

Colton cebinden anahtarlarını çıkardı, hınzırca güldü ve ofisten çıktı.

Gavin çıktığında ise Manhattan'da trafik kilitlenmişti. İç çekti, siyah BMW'sinin direksiyonunu tek eliyle sıkarken yüzünü ovdu. Yayaların karşıdan karşıya geçmesini beklerken Emily'nin çalıştığı restorana dönen köşede olduğunu fark etti. Kızın çıkmak için kapıyı açtığını görünce yüzünden tüm kan çekildi. Burun kemiğini sıkarken yanına gidip selam vermeyi düşündü ama bu düşünce aklına girer girmez bir korna sesiyle yarıda kesildi. Sabırsız sürücüyü hareket çeken Gavin arabayı vitese taktı ve yola koyuldu. Gözlerini dikiz aynasına yöneltip kızı son bir kez görmeye çalıştığı anda babasının ilk görüşte aşka dair anlattığı gerçekçilikten uzak hikâyeye aklına geldi.

"O, orada bir yerlerde oğlum ve sen onu bulduğun anda bunu anlayacaksın. Tüm duyularına hitap edecek. Dünyanın doğal işleyişine aldırmaksızın... öylece ortaya çıkacak."

"Bu gerçekten çok komik," derken kahkaha atıp parmağıyla direksiyona vurdu. "Bu kızı düşünüyorsam aklımı kaçırmış olmalıyım."

Birbiriyle çatışan duygular arasında Gavin sonraki yarım saati inandığı şeyleri düşünerek geçirdi. Manhattan'da gökyüzü gözden kaybolup yerlerine uzun ağaçlar geçerken aklından Emily'yi söküp atacağına dair kendine yemin etti... gerçi bunun mümkün olup olmadığından pek emin değildi.

Kirpiklerine rimel sürmeyi bitiren Emily dikkatini aynadan çekti. Çarpan kapı, Olivia'nın iştene eve geldiğini haber veriyordu.

Emily aceleyle oturma odasına girdi. Nefes nefese, "Tüm gün seni arayıp, mesaj çekip durdum," dediği sırada bir çift topuklu, kırmızı ayakkabıyı giydi. "Neden bana dönüş yapmadın?"

Olivia çantasını kanepeye fırlattı. "Lanet şeyi burada unutmuşum." Mutfağa girip tezgâhtan telefonunu aldı. Emily'ye bakarak gülümsedi. "Ateşli görünüyorsun. Özel bir durum mu var?"

Emily, "Dillon'la dokuzuncu ay dönümümüz. Gelmek üzeredir," diye çarçabuk cevaplayıp yanına gitti. "Dün gece eve geldiğimde uyuyordun. Kiminle tanıştığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet, döndüğümde nereye gittiğini merak etmişim." Olivia telefon şifresini girdi. "Pekâlâ, tahmin etmeme izin ver. Ah, Brad Pitt mi?"

"Ben ciddiylim, Liv. Asla tahmin edemeyeceksin, o nedenle deneme bile."

"Hayır! Bir kez daha tahmin etmek istiyorum." Olivia duraksadı. "Hımm, Başkan Obama?"

"Bu hızla hiçbir yere varamayacağız." Emily kahkaha attı ve masanın başına kuruldu. "Tanıştığım kişi... Bekle bakalım... Gavin Blake'ti."

Olivia, "Tepeden tırnağa ateşli, değil mi?" diye sorup telefonunu kulağına dayadı.

Emily gülümsedi. "Evet, kesinlikle."

"Şimdi benim Tanrı tabirimin yerinde olduğunu itiraf et ki doğru hatırlıyorsam," Olivia parmağıyla çenesine dokundu, "sana Tanrı ta-

numunı açıkladığımda herhangi bir adamın o kadar leziz görünebileceğini söylemiştin.”

Emily, “Evet, tanımın neredeyse yüzde yüz doğruymuş,” derken kahkaha attı. “Ama ben *bundan önceki karşılaşmalarımız* hakkındaki detayları duymayı istediğinden fazlasıyla eminim.”

Olivia hızla telefonunu kapadı. “Önceki mi?” İki adımda yanına gelip oturdu. “Dikkatim sende. Dökül bakalım!”

Dirseklerini masaya yaslayan Emily, parmaklarını çenesinin altında kavuşturdu. “Bir bakalım... Ah, evet... Chrysler Binası'na yemek götürdüğümde karşılaştığım adam oydu.”

Olivia'nın kahverengi gözleri ardına kadar açıldı ama sessiz kaldı, geçirdiği şok suratından okunuyordu. Emily kısık sesle konuştu. “Ve işyerime gelip adını ve numarasını... ah, bir de bolca bahşiş bırakan minik sapık da oydu.”

“Hadi oradan! Bay Uzun, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı, Gavin mi?” Olivia'nın sesi tiz perdeden çıkınca Emily başıyla onaylayıp kahkaha attı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun, Em? Öyleyse, ciddi fena bir durum.”

Sandalyeye sırtını yaslayan Emily kollarını kavuşturdu, dudaklarında bir gülücük oluştu. “Yemin ederim.”

Olivia omuz silkerek, “Onunla buluşmalısın,” dedi. “Üzerinde etki bırakmış, sen de onun üzerinde bırakmışsın.”

Son derece rahat tavırlarla dile getirdiği bu söz, Emily'yi gerginleştirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Suratında uçmuş, hayallere dalmış bir ifade var. Üzerine atladığını hayal ettiğini biliyorum.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Olivia ayağa kalktı ve yatak odasına yöneldi. “Suratındaki uçmuş ifade hakkında mı, onunla buluşmanla mı, yoksa üzerine atlananla ilgili mi şaka yapıp yapmadığımı soruyorsun?”

“Olivia, neden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Böyle şeyler söylediğim için sadece şaşırmış gibi yapıyorsun, Em.”

Şok geçiren Emily hızla peşinden gitti. Olivia’nın kapısına dayandı ve ellerini beline koydu. “Az önce söylediğin şeyde ciddi miydin?”

Olivia kıyafetlerini çıkardı, banyoya yürüdü ve duşa girdi. “Pislik’le ilgili fikirlerim sır değil.”

Dalga geçercesine, “Ah, doğru. Çünkü *senin* erkek arkadaşım hakkında ne düşündüğün önemli,” diyen Emily banyoya girdi.

Olivia rahat bir tavırla, “Neden Gavin’i denemiyorsun?” diye sordu.

Emily parmaklarından yardım alarak sebepleri saydı. “Bir, Dillon’ı seviyorum. İki, Dillon’ı seviyorum. Ve üç, tahmin et bakalım, Dillon’ı seviyorum.”

Olivia en baştan çıkarıcı Tina Turner sesiyle şakıdı. “Aşkın bununla ne ilgisi var?” Kahkaha attı.

“Aklını tamamen yitirdin, Liv. Ve Dillon’la birlikte olmasaydım bile zihnimdeki Gavin Blake’i eğlendirmekle ilgili fikri yok ettin.”

Olivia duş perdesinin ardından kafasını uzattı. “Ben onunla ilgili fikrini nasıl yok ettim ki?”

“Bir bakalım... Hafızamı ilk yoklayan *kadınlara hitap eden erkek* olduğu.” Derin bir nefes alan Emily düşünmek için duraksadı. “Ah, ayrıca bir kadınla birlikte bir haftadan uzun süre birlikte olamayacağını düşünmen de var. Devam etmeli miyim?”

Olivia suyu kapadı ve duştan çıktı. Emily ona bir havlu uzattı. “Haklısın, bu nişanlısı Gina o şekilde davranmaya başladığında onu terk ettikten *sonraydı*. Ayrılma rezaletlerinden önce sorunsuzdu.” Olivia havluyu vücuduna sardı.

“Nişanlanmış mıydı?”

Olivia, “*Evvvet*,” diye cevap verdikten sonra siyah bir şort ile beyaz bir atlet giydi. “Neredeyse beş sene boyunca çıktılar, sonra bir gün eve gelmiş ama kız ortada yokmuş. Pıllını pırtısını toplamış ve o isteyken dairesinden taşınıp gitmiş.”

Emily’nin şaşkınlığı bakışlarına yansdı. “Neden?”

“Sana açıkça söylemem gerekirse, ağabeyime ne olduğunu hiç anlatmadı. Ve ben ona sorduğumda da konuyu tartışmak istemedi, yani hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı, çekmecedен makyaj çantasını çıkardı. “Ama sen onu gördün. Adam gerçekten ateşli genlere sahip. Milyonlarca dolarlık serveti var ve –gerçekten, şaka yapmıyorum– doğru düzgün bir herif.”

“Peki, o halde sen neden onunla hiç çıkmadın?”

“Ah, Tanrım, onu çok uzun süredir tanıyorum. Erkek kardeşimi beceriyormuşum gibi olurdu diyebiliriz.” Olivia iğrenerek burnunu kınıştırdı. “Her ne kadar o düzülebilir kıcının yüzdüğü muhteşem gen havuzuna son derece saygı duysam da ona ağabey gözüyle bakıyor sayılırım. Fazlasıyla tuhaf olurdu.”

“Trevor’la ne zamandır arkadaş?”

Olivia, “Yaramazlık yapmayı düşünmeyen bir kız için çok fazla soru soruyorsun,” diye karşılık verdi.

Emily geçiştirircesine elini havada sallarken kendini incelemek için aynaya döndü. “Sadece o olaylara dâhil olmaya çalışıyorum. Dillon, bana dostları ya da iş arkadaşlarıyla ilgili hiçbir şey anlatmıyor.”

“Eh, eğer Dillon ile Gavin’in, kardeşim ile Gavin kadar uzun süredir arkadaş olup olmadığını merak ediyorsan, cevap olumsuz.”

“Ah, nedense hep birlikte liseye gittiklerini düşünmüştüm.”

Olivia lavabonun altından saç kurutma makinesine uzandı, fişe taktı ve yüksek ısıda çalıştırdı. Sesi altın renkli saçlarını kuruturken yükseldi. “Hayır, Trevor ile Gavin birlikte liseye gittiler. Birbirlerini uzun süredir tanıyorlar. Trevor, firmada Dillon’ın altında çalışıyor; bunu biliyorsun.”

Emily başıyla onayladı.

“Ağabeyim, Morgan ve Buckingham’da çalışmaya başladığında Dillon zaten simsar olarak orada çalışıyordu. İşte ağabeyim bu şekilde senin tepeden turnağa pislik sevgilinle tanıştı.” Olivia kahkaha attı ve Emily de gözlerini devirdi. “Trevor, borsacı olabilmek için özel sınava girdiğinde Dillon, doğru düzgün banka hesabı olan birini

tanıyıp tanımadığını sormuştu. Kendinden kıdemli birini etkilemek için ağabeyim de Dillon'ı Gavin'le tanıştırmış ve gerisi de belli işte. Son üç senedir arkadaşlar."

Emily, "Çok hoş," *ya da* değil, diye düşündü içinden.

"Ve söylenene göre Blake Endüstrileri, Dillon'ın ilgilendiği en büyük hesabın sahibi."

Emily omuz silkti. "Yani? Aman ne önemli."

"Yani... Gavin'e, erkek arkadaşının sahip olduğu para için teşekkür edebilirsin."

Emily, Dillon'ın ofiste geçirdiği sayısız geceyi, geçimini sağlamak için farklı şehirlerden müşteriler ayarladığını düşündü. Dillon'ın yeni sahip olduğu varlığının sebeplerinden biri Gavin olsa da erkek arkadaşının sadece Blake Endüstrileri'ne bağlı para kazanmadığını biliyordu.

"Eh, bu üç adamın ortak geçmişinin son derece eğitici yönünü aktardığın için teşekkür ederim. Fazla iyisin."

İki kadın da güldü.

Emily banyodan çıkıp gitti ama Olivia son bir kez daha konuştu. "Çok komik bir şey öğrenmek ister misin?"

Emily eşikte durdu ve devam etmesini bekledi.

"Okuldayken, hani şu hafta sonu ağabeyimle gelmesi gereken Gavindi... Dillon değil. Şimdi Dillon yerine onunla çıkıyor olacağını düşünmek çok çılgınca."

Emily arkadaşının gözlerinin içine bakarken ağzının kenarında belli belirsiz bir gülücük dolandı. Sonra telefonu birkaç saniyelik sessizliği bozdu. Telefona bakmak için mutfığa gitti. Arayan Dillon'du, alt katta onu beklediğini belirtiyordu.

Çantasını kapalı Emily, Olivia'ya hoşça kal öpücüğü atarken kapıya yürüdü.

Dillon, "Bu gece harika görünüyorsun," derken nefesini Emily'nin saçına verdi, birlikte Liberty State Park'ının kıyısındaki küçük, eski bir restorana girdiler. Dillon elini Emily'nin sıratına koyup eğildi

ve kulağını hafifçe ısırdı. “Ve o güzel, kırmızı elbisenin bu gecenin sonunda üzerinden çıkarılacağını da belirtmem gerek.”

Bu bariz jestine karşılık kıkırdayan Emily, onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. “Ve üzerimden çıkarılmasıyla ilgili hiçbir itirazım da yok.”

Dillon’ın hatlarını şöyle bir gözden geçirmek için bir an duraksadı, güzelliğine karşılık içini çekti. Koyu sarı saçları, sanki Emily parmaklarını henüz arasında gezdirmiş gibi karmakarışık ve açık kahverengi gözleri, ona karamel ile çikolatanın mükemmel bir karışımını hatırlatıyordu.

Dillon bu özel gece için rezervasyon yaptırmış, suyun kenarında bir masaya oturacaklarından emin olmuştu. Özgürlük Anıtı’nın en güzel manzaralarından biri buradan görülüyordu. Garson onları suyun kenarından, ağaçların altındaki zarif peyzajlı bir patikadan geçirdi. Limanın görüntüsü, New York’un yıldızlar altındaki manzarası Emily’nin nefesini kesti. Her ne kadar temmuzun ilk günleri yaşanıyor olsa da gece havada keskin, serin bir esinti vardı.

Siparişlerini verip birer bardak kırmızı şarabın tadını çıkardılar, sonra Emily, Dillon’a baktı. Dillon’ın bakışları, Emily bir tutam saçını kulağının arkasına atarken üzerine kilitlendi. Emily yanaklarının kızardığını hissetti ve gülümsedi.

“Ne?” diye sordu.

Kolunu, masanın keten örtüsü üstünden uzatan Dillon onun eline dokundu, başparmağının ucuyla parmak boğumlarını okşadı. “Ne kadar güzel olduğun hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok,” deyip masanın üzerine hafifçe eğildi.

“Ah, bu gece bir şeyler elde etmek için gerçekten çok çabalıyorsun.”

Gülerek kızın elini iyice sıktı. “Şah mat. Şimdiden elde edeceğimi biliyorum... sen gönüllü olsan da olmasan da.”

Emily kafasını sallayıp kahkaha attı. “Şu anda pek yerinde durmuyorsun.”

Dillon omuz silkti ve koltuğa sırtını yasladı. “Evet, öyle. Ama nasıl durayım ki?” deyip başıyla hafif göğüs dekoltesini işaret etti. “Gerçi, keşke üzerine biraz daha kapalı bir şey giyseydin, diye düşündüğümü de itiraf etmeliyim.”

Emily elbisesinin askalarını düzelterip yukarı doğru çekti. “O kadar kötü mü?”

“Eh, sahip olduğum şeyleri kendime saklamayı severim.” Boğazını temizledi ve bir yudum şarap içti. “Pekâlâ, seni masaya yatırmadan önce başka bir şeyler konuşmaya başlasak iyi olur. Ee, günün nasıl geçti?”

Gözlerine bakmayan Emily kadehinin kenarında parmaklarını gezdirdi. “İyiymi.”

“Sorun nedir?”

“Şu anda halimden rahatsızım, Dillon,” diye cevap verdiği sırada bakışları patikada dolaştı.

“Emily, öyle demek istemedim.” Masanın üzerinden uzandı ve kızın çenesini tek parmağıyla kaldırdı. Gözleri buluştu. “Diğer erkekler gözlerini dikip baktıklarında hoşuma gitmiyor sadece. Göz alıcısın ama dediğim gibi, bana aitsin.”

“Tamam, bundan sonra ne giydiğime daha çok dikkat ederim.” Dudaklarında soluk bir tebessüm belirdi. “Ama dürüst olmak gerekirse, diğer kadınlar sana gözlerini dikip baktıklarında benim hoşuma gidiyor.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet. Benimle birlikte olduğunu biliyorum ve önemli olan da bu.”

“Eh, sen kadınsın, ondandır. Erkekler öyle gözlerini dikip baktıklarında akıllarından başka şeyler geçer.”

Garson elinde yeni bir şişe şarap ve iki tabak biftikle dönünce konuşmaları yarıda kesildi. Gecenin geri kalanında Dillon’un Emily’ye şehri gezdirmesi konusu üzerinde konuştular. Emily henüz şehri gezmediği için –en azından onunla gezmediği için– yapmaya can attığı bir şeydi.

Boş tabakları toplarken garson, Emily’ye baktı ve eline bir tatlı menüsü tutuşturdu. Dilinden ağır Fransız aksanı dökülüyordu. “Şefi-

miz çikolata, vanilya ve muzdan oluşan krem brüle potporisini tavsiye ediyor.”

Emily, “Kulağa hoş geliyor,” diye cevaplarırken menüyü de geri verdi.

Belli belirsiz duyulan bir bebek çığılığı Dillon’ın dikkatini çekti. Emily’ye baktı. “Bu bebek beni delirtiyor. İlla tatlı yemek zorunda mısın?”

Emily saf bir tavırla gülümsedi, gözlerini bebeklerini yatıştırmaya çalışan genç çifte çevirdi. “O sadece bir bebek, Dillon. Ve hayır, tatlı yemek zorunda değilim ama istiyorum.”

Dillon kafasını hızla çevirip garsona baktı. “Peki, potporiyi getir. Ama şu çığılık atan çocukları olan çifti buradan kaldıрман mümkün mü?”

Emily’nin gülüşü soldu.

Garson, “Özür dilerim efendim ama bunu yapamam,” diye cevap verdi, bu isteği karşısında gözle görülür şekilde rahatsız olmuştu.

Dillon’ın sert bakışları adama yoğunlaştı. “O halde konuşabileceğim bir müdür vardır.”

Bu ifadesinden dolayı şaşkına dönen Emily anında araya girdi. Garsona baktı. “Böyle bir şey yapmanıza hiç gerek yok. Götürmem için bir kutuya koyarsanız yeterli olur. Teşekkür ederim.”

“Kutuda berbat olur, hanımefendi. Burada yemeyecekseniz, onun yerine çizkek önerebilir miyim?”

“Evet, benim için uygun. Ve tekrar teşekkür ederim.”

Garson başıyla onayladı ve hızla mutfığa yöneldi.

Emily kucagındaki peçeteyi çekip masaya fırlatırken ağzı da bir kanş açtı. “Dillon, niye böyle bir şey yaptın?”

Dillon yerinde kıpırdandı, dikkatini artık çığılık çığılığa olan bebek ile genç çiftten uzaklaştırmaya çalıştı. Parmaklarıyla alnını ovdu. “Üzgünüm. İşyerinde uzun bir gündü.”

“Yine de bu tam bir rezaletti,” derken Emily oflayıp sırtını koltuğa yasladı.

“Üzgünüm dedim, Em. Geceler boyu çalıştığım için bitap düştüm.”

Elini tutmak için masanın üzerinden uzanan Emily'nin içini pişmanlık kapladı. "Son zamanlarda çok çalıştığını biliyorum. Ama dürüst olalım, çocuğumuz olduğunda ne yapacaksın?"

Garson, tatlı ve hesapla birlikte geri döndü. Dillon kredi kartını çıkardı ve adama uzattı.

Dillon'ın yüzünde minik bir gülücük oynadı. "Çocuk sahibi olarak o muhteşem vücudunu mahvetmeni istemem."

"Eh, bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum, yani sanırım bir gün mahvolmuş bir vücuda katlanmak zorunda kalacaksın."

Dillon yerinden kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi ve elini Emily'ye uzattı. O da ayağa kalktı. Yanağına doğru, "Çocuklar için daha vaktimiz var bebeğim," diye fısıldadı. Garson geri geldiğinde fişi imzaladı. "Haydi, senin için özel bir şeyim var."

Emily, onu restoranların sıralandığı iskeleye kadar takip etti, tepelerinde yükselen gökdelenlere mutlulukla baktı. Pencerelerden taşan parlıtlı ışıklar, o kadar yüksekte bile insanların olduğunun göstergesi olan aydınlık Emily'yi büyüledi. Tahtaların arasına sıkışmasını diye topuklu ayakkabılarını çıkarırken rüzgâr tenini yaladı.

El ele yürürlerken Dillon, onu iskelenin diğer tarafına yönlendirdi. Bir yandan da ayakkabılarını taşıyordu.

Kollarını beline doladı. "Nice aylara," deyip eline siyah, kadife bir kutu tutuşturdu. "Seni çok seviyorum, Em."

Emily'nin vücudu merakla sarsılırken kalbi de endişeyle çarptı. Dudaklarını yavaşça yaladı. "Dillon... Ben... Biz..." Kekeliyor, cümlesini tamamlayamıyordu.

Başını eğen Dillon'ın dudaklarından kısık sesli bir kahkaha yükseldi. "Az önce benden çocuk sahibi olmaktan bahsediyordun, Em." Yüzüne düşen saç nazikçe itti. "Ama bu sandığın şey değil."

Duyulabilecek şekilde nefesini veren Emily gözlerini ona dikti. Dillon, Emily'nin aldığı kahverengi gözleriyle, Emily kutuyu açıp içinden göz alıcı, tek karatlık pırlanta küpeleri çıkarırken izliyordu.

Küpelerin güzelliği karşısında Emily'nin ağzı açık kaldı. Dillon kutuyu ondan aldı, Emily'nin kulağındaki küpeleri çıkardı ve diğerlerini taktı.

Yere bakan Emily, usulca tek parmağıyla pırlantalara dokundu.

Dillon elinin tersiyle yanağını okşadı. "Sana çok yakıştı." Başını eğip kızı gözlerine bakmaya zorladı. "Gerçi belirtmem gerekirse, sana kutuyu verdiğimde neredeyse düşüp bayılacak gibiydin."

Emily elini kaldırdı ve parmaklarını Dillon'un çenesinde gezdirdi. "Çok güzeller. Çok teşekkür ederim. Birazcık... endişelendim, anlarsın ya? Henüz evliliğe hazır olup olmadığımdan emin değilim."

İlk parmakları Emily'nin sırtından aşağıya inerken dudaklarında hafif bir gülümse belirdi. Onu kendine çekti.

Kulağına doğru, "Yakında hazır ol bebeğim," diye mırıldandı. "Çünkü bir gün seninle evleneceğim."

Kulağına nefesini verirken dilini kulağının kenarında gezdirdi, kibarca kulak memesini ağzına çekti.

Çıldırtaçağını bildiği noktaya kendinden geçercesine yönelttiği ilgiye karşılık Emily'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Parmaklarını Dillon'un saçına daldırıp dudaklarına yapıştı. Dillon, dilini onun ağzında dolaştırırken dudakları da bir bütün gibi hareket ediyordu. Elleriyle belini okşadı ve her geçen saniye artan iştahıyla öpücüğü güçlenirken Emily'yi kendine iyice çekti.

En derinde duyduğu hisler, halk arasında aşk gösterisi yapmak için fazla ateşli bir hale gelince Emily geri çekildi ve usulca Dillon'm elinden tuttu. "Haydi, gidelim," derken nefes verdi, içinden akıp geçen ihtiyacı kontrol etmeye çalıştı. "Pekâlâ, seni iskeleye yatırmadan önce konuşalım," diyerek kahkaha attı.

"Olur ama evime vardığımızda konuşma sona erecek." Dillon onu baştan çıkarıcı bir şekilde süzerken, elini de iyice sıkı. "Tamam, düşünecek bir şeyler... Düşünecek bir şeyler. Ah, sen bu cuma, cumartesi ve pazar günü izinlisin, değil mi?"

Emily aniden duraksadı; şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Ne için?"

"Gavin'in 4 Temmuz partisi için. Dün gece sana bahsetmiştik ya."

"Doğru ama 4 Temmuz cumartesine geliyor. Neden üç gün izin alayım ki?"

Dillon, kolunu onun beline doladı ve onu Mercedes'ine doğru götürmeye devam etti. "Çünkü Gavin Blake, senin *normal* karşılayacağın bir 4 Temmuz partisi vermiyor." Gülümseyerek onun için kapıyı açtı. "Tüm hafta sonu partiliyoruz. Cuma ve cumartesi gecesi orada kalacağız ve pazar sabahı buraya döneceğiz."

Emily arabanın koltuğuna yerleşti ve o da kapıyı kapadı. Bir kez daha nabzının hızlandığını hissetti ama bu sefer tamamen farklı bir şey içindi. Midesi, Gavin'in Hamptons'taki evinde koca bir hafta sonu geçirme fikriyle altüst olmuştu. Onu tekrar görmek için hazırlanmıştı -Dillon'ın arkadaşı olduğu için görmek zorundaydı ve ara sıra birbirlerine rastlayacaklarına şüphe yoktu- fakat bu... Bu, farklıydı.

Dillon koltuğuna kuruldu ve motor kükreyerek canlandı.

Dudağını ısırarak Emily ona baktı. "Zaten şu anda çarşamba, Dillon. Tam üç günlük izin alamam. Antonio'ya cumartesi gününden bahsettim ve sorun çıkarmadı ama tüm hafta sonu izin almama memnun olmayacağından oldukça eminim."

"O halde gider ve ona bir çift söz söylerim," dedi Dillon sesinde üstünlük taslayan bir tınıyla.

"Dillon, öyle bir şey yapmayacaksın," diye karşılık verdi Emily, sesinde rahatsızlığını belirten bir ton vardı. "Yarın işe gidince ben sorarım. Sakın gelip de bir şey söylemeye kalkışma."

"Ooo," derken Gavin kahkaha attı, ellerini bir an direksiyondan kaldırıp teslim olmuş gibi havada tuttu. "Lanet olsun, Emily, sadece jest yapmıştım."

Emily gözlerini devirip başını araba camına yasladı. İki şeyi merak ediyordu: Bir, resmi tatilin de olduğu bir hafta sonunda gerçekten üç günlük izin alabilir miydi ki bu zihninde neredeyse imkânsıza yakın bir yerde duruyordu. Ve iki, izin alabilirse, Gavin'in etrafında aklını tamamen yitirmeden koca bir hafta sonunu nasıl atlatabilecekti?

Beşinci Bölüm

Birçok Katman

Olivia, “Lanet olsun Emily, bavuluna ne çok şey koydun öyle?” diye sordu, bir sırt çantasını omzuna atarken gözleriyle arkadaşının bavulunu yokladı.

Emily aniden başını kaldırdı. Makyaj malzemelerinin kalanını da bir çantaya tıktı. “Sen tüm hafta sonu orada kalmıyorsun; bu nedenle, daha az şey götürüyorsun. Aslında, o kadar çok şey koymuş da değilim.”

Olivia, “Oraya resmen küçük bir şehri sığdırmışsın gibi gözüküyor,” derken kahkaha attı ve yanına yaklaştı. Sarı saçlarını bir yana savurup kaşlarını oynattı. “Ama doğru ya... tüm hafta sonu Gavin’in etrafında olacaksın, yani değiştirmek için yeteri kadar kıyafetin olması gerekecek. Siyah iç çamaşırı sevdiğini duydum,” diyerek göz kırptı.

“Sen tam bir melodram kraliçesisin, Liv. Gelecek tahminlerine bir son ver, olur mu?” Emily çantasıyla mutfağa girerken Olivia da peşi sıra gitti, arkasından Emily’yi gıdıkladı. Emily sıçradı ve kahkaha atıp Olivia’yı itti. “Ah, bu arada iki gece ortalarda olmayacağımı hatırlattığın için de kocaman teşekkürler. Fallon vardiyalarımı devralabileceği için şanslıyım.”

Olivia ellerini havaya kaldırdı ve omuz silkti. "Hey, sadece bildiğini varsaymıştım."

Ön kapıya hızla vuruldu ve Dillon kafasını içeri soktu. "İçeride herkes müsait mi?" Emily kendi boğazını kesiyormuş gibi bir hareket yapıp dudaklarını *Gavin* dermiş gibi oynattı.

Olivia anladığını belirtecek şekilde başıyla onayladı ve sonra, "Aslında değiliz. Biliyorsun, ben artık kadınlarla ilgileniyorum, yani kız arkadaşını mutfak masasına yatırmış durumdayım," diye bağırdı.

Emily başını sallayıp kahkaha attı.

Dillon, "Doğru. Bunu unutmuştum Ollie, yani Olivia demek istedim," deyip Emily'nin yanına doğru yürüdü. "Erkek cinsi seni kökten sildi."

Olivia, "Ortadan kaybol pislik, yani Dillon demek istedim. Olay aslında tam tersi. Ben onları kökten sildim," derken tısladı ve yerden sırt çantasını kapı. "Ve kız arkadaşım da benimle partide buluşacak, yani tek bir lanet kelime etmesen iyi olur, göt herif."

Dillon kahkaha attı ve ona yaramaz bir tavırla göz kırptı. Sonrasında Emily'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. Olivia gözlerini devirdi. "Limuzin geldi mi?"

Emily şaşkınlıkla Dillon'a baktı. "Limuzin mi?"

"Dediğim gibi bebeğim, bu baştan sona çılgın bir parti." Emily'nin bavulunu yerden kaldırdı, kol kaslarının gerilmesinden ağırlığı anlaşılıyordu. "Gavin, her sene bize bir tane yollar. Ve şu anda da dışarıda hazır bir şekilde bekliyor. Haydi gidelim. Neredeyse saat üç olmuş ve bugün cuma, yani trafik beter olacak."

Dillon önden giderek kapıdan çıktı ve asansöre bindi.

Asansöre binmeden önce Emily kocaman açılmış gözlerle Olivia'ya baktı ve "O da limuzinde mi?" diye fısıldadı.

Başını iki yana sallayan Olivia, "Hayır, mekânı hazırlamak için dün gece orada yatmıştır," diye fısıldadı.

Sokağa çıkan Emily, gri ve siyah tonlarından oluşan Hummer limuzini gördü. Şoför, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabanın

kapısını açık tutuyordu. Herkesin çantasını elinden aldı ve bagaja yerleştirdi. Emily ile Olivia yerleşirken Dillon da içeri zıpladı, müzik çalara bir *30 Seconds to Mars* CD'si yerleştirip hızla kendine içki koymaya başladı.

Olivia yüzünü ufak bir aynada incelerken, "Daima içkiye saldıırıyorsun, Pis... yani Dillon," dedi.

Dillon ona buz gibi bir tebessüm gönderdi. "Neyimsin benim, annem mi?"

Emily derin bir şekilde iç çekti. "İkiniz de keser misiniz artık?"

"O başlattı."

İkinci sınıfa giden çocukların seviyesine düşen Olivia burnunu kırıstırıp Dillon'a dil çıkardı.

Emily başını sallayıp tekrar iç çekti. "Pekâlâ, gideceğimiz bu yer ne kadar uzakta?"

Olivia, "Doğu Hampptonda, yani trafik nedeniyle üç saat kadar sürecektir," diye cevapladı, gevşeyip bacaklarını deri koltuğa yasladı. "Fakat bu yola değer, Em. O kumsal resmen bir cennet."

Emily, "Trevor'ı almak için duracak mıyız?" diye sordu.

Olivia başını salladı. "Hayır, şu anda evde ebeveynlerime saçma sapan bir konuda yardımcı oluyor. Bu gece bizimle buluşacak."

Emily merak ederek, "Partide kaç kişi olacak?" diye sordu.

Dillon onu kucağına çekip gülümsedi. "Bu gece, o kadar fazla kişi olmaz. Bu, sadece birkaç arkadaşına açık ön parti." Buzlu viskisinden bir yudum aldı. "Ama yarın oyun tamamen değişecek. Yüzden fazla misafiri olacak ve hepsi cebi parayla dolup taşan cinsten misafirler."

Olivia, Dillon'a bakarken kahkaha attı. "Her sene zengin bir piçin portfolyosunu yılan gibi sinsice ele geçirip, yeni hesaplara konmak istediğinden, bunu da ancak sen bilebilirdin zaten. Tam bir profesyonel gibi davrandığını itiraf etmeliyim."

Dillon sert bakışlarını Olivia'ya çevirdi ama Emily hızla elini Dillon'ın ağzına götürüp onu susturdu. "Yolun geri kalanında ikiniz de konuşmayacaksınız."

Sonraki birkaç saat Emily, hafta sonunun getireceklerine dair endişesi göğsünde düğümlenip dayanılmayacak raddeye gelirken, şehrin kaldırım ve çelikten oluşan görüntüsüyle banliyölere özel manzaranın yer değiştirmesini izledi. Yaşlı ağaçlar, çimenler ve ufak evler, gözünün ucundan akıp geçerken ona büyüdüğü yeri anımsattı. Şehirde yaşarken özlediğini henüz keşfettiği bir şeydi.

Sonunda orta sınıf görüntüsü, yol Atlantik kıyı şeridini kaplayan malikânelere doğru yön değiştirdi eriyip yok oldu. Bunlar, Emily'nin dergilerde gördüğü tipten evlerdi. Manzaranın muhteşemliğine karşı gözleri kocaman açıldı. Camı indirip okyanusun tuzlu havasını içine çekerken şoför de giriş kapısı olan, dolambaçlı bir araç yolunda durdu. İşlemeli metal kapılar usulca açılıp limuzini özel mülke kabul etmeden önce şoför diyafonda biriyle konuştu. Kapıların ardında ise araç yolunu iki yandan saran ağaçlarla dolu bir çimenlik alan vardı. Hayal edilebilecek her renk çiçeğin bulunduğu bir bahçe evin önünü vurguluyordu. Maun ağacından yapılmış devasa giriş kapısının iki yanında uzanan yüksek sütunlar Emily'nin gözüne çarptı. Bir köşede tenis ve basketbol sahaları vardı. Uzakta ise evin arkasından dolanan bir patika sakın okyanusa açılıyordu. Kumlara çarpan su ve üzerine çarpıp ısıtılan saçan güneş, Emily'ye huzur verdi... belli belirsiz bir an için olsa da.

Olivia, Dillon'un yüzüne bir parça buz fırlatıp onu alkol nedeniyle daldığı uykusundan uyandırdı. Emily'yle kahkaha atarak Dillon'ın gözlerini kırıştırıp açmasını izlediler. Dillon Olivia'ya bir şekilde ödeşeceklerini belirten sert bir bakış attı. Çantaları içeri taşıdığından şoför nazıkçe kapılarını açtı ve onlar da sırayla dışarı çıktılar. Dillon, boynunu sağa sola çevirirken esnedi. Cebine uzandı, şoförün sırtına vurdu ve eline bir bahşiş tutuşturup hizmeti için teşekkür etti.

Eve bakan Emily, büyüklüğü karşısında büyüledi. Her açıdan göz alıcı da olsa neden tek bir kişinin bu kadar büyük bir yere ihtiyacı olacağını merak etti. Bu geçici düşünceye dalmışken, yeni keşfettiği gerginliğin –ve artık hızla alıp verdiği nefeslerin– sebebi ön kapıya çıktı.

Üstsüz.

Emily'nin kalbi neredeyse durmuştu. Gavin gruba yaklaşırken Emily de onun varla yok arası kılık kıyafetine hayranlık duymadan edemedi. Omuzlarından kalçasına kadar dilim dilim ayrılmış sert kaslarını gözleriyle kısaca izledi. Beyaz deniz şortunun içinde gözden kaybolan derin adonis kası, kalbinin tekrar çarparak hayata dönmelerini sağladı.

Kesinlikle iri kıyım değildi; koşuculara özel bir vücut yapısı vardı –ince uzundu– ve vücudu her kızın dilini ağzında dans ettirmeye yetecek kadar kaslıydı. O anda minyon yapısının yanında Gavin'in on beş santim daha uzun olduğunu fark etti. Altın tonlarındaki yanık teni, bilinçsizce ağzının içini ısırtmasına neden oldu, neredeyse kan çıkacaktı. Üstüne üstlük beyaz deniz şortundan yukarıya yılankavi bir açıyla çıkan bir ejderha dövmesi vardı ve ucu göğüs kafesinin sol yanına doğru dolanıyordu.

Emily'nin o anda aklından geçen tek düşünce şuydu: *Bu dövmeye tam olarak nerede başlıyor?*

Yanakları alev alırken bacaklarında bir baskı hissetti –hissetmemesi gerektiğini bildiği şehvetin kancalarıydı bunlar– ve bu his tüm vücuduna şiddetle yayıldı. Gergin bir şekilde yutkunup aniden kuruyan ağzını nemlendirmeye çalıştı ve anında tepki gösterdiği için kendini azarladı.

Seksiydi, yasaktı, tehlikeliydi, kesinlikle düzülebilir seviyedeydi... ve Emily bunları biliyordu.

Gavin verandadan inerken yüzünde etkileyici bir gülümseme vardı. Dillon'la tokalaştı ve başıyla artık oradan ayrılan limuzini işaret etti. "Yolculuk nasıldı? Umarım şoförüm hepinize iyi davranmıştır."

Dillon, "Bize hep iyi davranır," diye cevapladı, kendi çantasını ve Emily'ninkini kaptı.

Olivia kollarını Gavin'in boynuna doladı ve sarılmak için uzandı. "Ne var ne yok, dostum?" diye sordu. Sonra kulağına bir şey fısıldayıp güldü.

Emily, Gavin ağzının kenarında oynayan oğlan çocuklarına özgü gülücükle ona baktığında fısıldanan şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Avcuyla çenesini tuttu, ağzından bir kahkaha dökülürken kafasını sallayıp yere baktı.

Mavi gözleri tekrar Emily'ye yöneldi. "Gelebildiğine sevindim. Dillon, iki gece boyunca kalamayabileceğini söylemişti."

Emily, "Tanıdıklarım var," derken kahkaha attı, şakasına değil de hızla artan gerginliğini atmak isteyerek gülmüştü.

"Hımm, tanıdığın olması güzel bir şeydir," derken güldü, gözlerinin içine bakmak için fazladan bir an daha duraksadı. Derin bir nefes alarak elini saçına attı. "Tamam, haydi gidip tüm hafta sonunu partileyerek geçirelim."

Erkekleri takip ederlerken Emily, Olivia'ya Gavin'e daha önceki karşılaşmalarıyla ilgili bir şey söylediğini anladığını bildiren bir bakış fırlattı.

Olivia kahkaha attı ve birlikte eve giderlerken tam bir hanımefendi misali gözlerini kırıştırdı.

İçeri girdiklerinde Emily karşısında şok edecek kadar sıcak ve misafirperver bir ev buldu. İki yanında uzanan merdivenleri olan, iki kat yüksekliğindeki antrede duran Emily'nin gözleri ilk anda nefes kesici okyanus manzarasına takıldı. Güneş ışığı, evin arka kısmını kaplayan, zeminden başlayıp tavana kadar uzanan pencerelerden içeri kolayca süzülüyordu. Çift taraflı taş şömine, oturma odasının merkezindeydi. Işıldayan kiraz ağacından parke zemin, her yanından siyah granit akıyormuş gibi görünen gurme mutfağına uzanıyordu. Koyu toprak tonları kütüphaneyi, bilardo odasını ve yemek odasını kaplıyordu.

Emily'nin gözlerindeki hayranlıkla karışık şaşkınlık apaçık ortadaydı.

Olivia, Emily'nin kolunu sıktı, kocaman gülümsüyordu. "Sana harikulade olduğunu söylemiştim. Ve henüz eğlence odasını, evin ikinci katını ya da arka bahçedeki kahrolası vahayı görmedin."

Etrafındakilerden neredeyse nefesi kesilen Emily, Olivia'yı başıyla onayladı ve Dillon'ı hafta sonunu geçirecekleri odaya kadar takip etti.

Olivia haklıydı. Üst kat daha az büyüleyici değildi. Sıcak renk ve tonlardaki aynı tip mobilyalar, üst kata serpiştirilmişti. Emily odalarına bağlı banyoya adımını attığında kendini spa'da sandı. Avrupalı banyo ve zeminden tavana kadar uzanan camlı mermer duş kabini neredeyse havuzu tamamen boş verip sıcak buhara dalmaya karar vermesine neden oluyordu.

Odalarında mini bar olduğundan Dillon kendine bir içki hazırladı ve Emily'ye onunla dışarıda buluşacağını söyledi. Emily kıyafetlerini karıştırırken onu da başıyla onayladı. Bir parça güneş losyonunu tenine sürdükten sonra üzerine siyah bir bikini geçirdi, beline bir pareo bağladı ve koridora yöneldi.

Mutfak tezgâhından güneş gözlüğünü kapalı Gavin bir anda olduğu yerde dondu. Emily'nin merdivenlerden aşağı indiğini gördü ve baş döndürücü bir güç vücudundan akıp geçti. İçinde bir şeyler düğümlendi, midesinden benliğinin merkezine kadar kavurdu.

Onu aklından çıkaramayacağı ortadaydı.

Nefesinin kesildiğini hissederken aklını onunla ilgili sadece bir şeye yoğunlaştıramadı. Gözleri, usulca kızın üzerinde dolandı, güzel fiziğine iyice bakmak için duraksadı. Bikinisinin üstüne dökülen kırmızı kestane saçlarının görüntüsünün, onu ölüm döşegine bile mutlu bir adam olarak gönderebileceğini biliyordu. Nefes almak için kendini zorlayıp gözlerini sıkıca yumdu. Tekrar açtığında gözleri onunkilerle buluştu ama Emily başka tarafa baktı.

Gavin yılmayarak gülümsedi ve antreden geçip merdivenlerin ucuna yöneldi.

Ondan iki basamak yukarıda duran Emily aşağı baktı, Gavin'in gözleri tek başına kızı yalayıp yutuyordu. Gözleri capcanlı, baş döndürücüydü ve kalın, koyu renkli kırpiklerle çevrelenmişti.

Emily'nin yüzüne çekingen bir tebessüm yansdı. "Selam," diye seslendi, sesi istemediği kadar nefes nefese çıkmıştı.

Aralarındaki enerji, elle tutulur cinstendi. Gavin bunu hissedebiliyordu ve kızın da hissedebildiğinden oldukça emindi.

Dudaklarını ıslattı ve gözlerini bir an ona dikti. "Selam."

Bakışlarındaki belirgin yoğunluk Emily'yi konuşamayacak hale sokmuştu. Yolundan çekilmesini beklerken gözleri pencerelerin ar-
dındaki okyanusa kaydı.

Gavin kızı gerdiğini anlayabiliyordu ve niyeti bu değildi. Dişlerinin arasından alt dudağını emip çekinerek elini merdiven parmaklığına koydu. "Tüm her şeyin biraz delice olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Sonrasında bir an duraksadı ve gülümsedi. "Eh, biraz değil epey delice ama bilmeni isterim ki ben de bu durumdan dolayı senin kadar paniklemiş bir haldeyim." Bakışları iyice yoğunlaşırken yüz ifadesi yumuşayarak endişeli bir hal aldı. "Fakat bundan daha önemli olan, burada bulunduğun süre boyunca huzursuz olmanı istememem. Hoş, rahatlatıcı bir hafta sonu geçirmeni istiyorum."

Söylediklerinin imkânsıza yakın olduğunu içten içe bilen Emily, göz temasını korurken dudağını ısırды. Dikkatini gözlerinin yakıcı mavisinden ayırabilecek bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

Alt kata indi, tüm bu yaşananları umursamaz bir tavırla karşılıyor gibi görünmek için sesinin ve vücut hareketlerinin her zerresiyle çabaladı. "Endişelendiğin için sana minnettarım ve teşekkür ederim ama dürüst olmak gerekirse, ben gayet iyiyim."

Gavin elini ensesine attı ve kıza gülümsedi. "Emin misin?"

"Yüzde yüz," diye cevap verdi Emily ve havuza açılan kapıyı bulmak için belirgin bir şekilde etrafına baktı.

"Ah, hemen şurada." Gavin eliyle işaret etti. "Aslında ben de seninle geleceğim. Arkada seni tanıştırmak istediğim birkaç arkadaşım var."

Gavin, eve uğrama sebebi olan güneş gözlüğünü aldıktan sonra Emily'yle birlikte dışarı çıktı.

Ciğerlerinin kaldıracağı kadar havayı içine çeken Emily, okyanusun tuzlu kokusunun burnunu gıdıklamasına göz yumdu. Gömme havuz ve jakuzi, Atlas Okyanusu'na bakıyordu. Evin bulunduğu tepenin üzerinden bakıldığında manzara harikuladeydi. Bir bahçe şöminesi, içinde barınan bir çardak ve bir misafir evi, bu açık hava cennetinin

parçalarıydı. Gavin, Olivia ile Dillon'm iki adamla sohbet ettiği yere giderken Emily de onu takip etti.

Emily'ye gözlerini iyice açarak bakan Dillon, onunla konuşmak istediğini belirtip gruptan izin istedi. Şaşkınlukla başını eğen Emily konuşmak için ağzını açtı ama suratındaki ifadeyi görünce durdu.

Öfkeli görünüyordu.

Dillon'a bakan Olivia gözlerini devirdi ve başını salladı.

Emily, henüz tanışmadığı iki adama da gülümsedi ve Dillon'ı bir köşeye kadar takip etti.

Dillon, herkesten yeterince uzaklaşınca Emily'yi tepeden turnağa süzerek, "Benimle dalga mı geçiyorsun, Em?" diye sordu. "Üzerine ne giydin öyle?"

Emily sesini kontrol altında tutmaya çalışırken kaşları çatıldı. "Asıl sen benimle dalga mı geçiyorsun, Dillon?"

"Hayır, dalga geçmiyorum. Daha dün bunu konuşmuştuk. Tek parça mayon yok mu?"

"Hayır, tek parça mayom yok. Paeroyla kapadığım bir bikiyim var."

Öfleyerek nefes veren Dillon, elleriyle suratını ovdu. "O zaman, git de yukarıda üzerine bir şort giy, en azından."

Emily elini beline koyup, "Öyle bir şey yapmayacağım," diye azarladı. "Aşırı tepki gösteriyorsun. Hava çok sıcak, içine girmeyi düşündüğüm bir havuz var ve güneşlenmek istiyorum."

"Bu ne saçma bir şaka böyle Emily. Bu heriflerden birinin sana baktığını görürsem, burada beni zor duruma sokarsın."

Emily başını eğip Dillon'ın tavırlarını gözden geçirdi. Ses tonu tartışmaya mahal vermiyordu ve en son istediği şey sarhoş olup kavgaya girişmesiydi. Arkasına dönüp bulunduğu yere bakmadan yürüyüp gitti ve istediğini yapmak için üst kata çıktı. Tepkisine karşılık sinirden köpürdüğü için sahip olduğu en kısa kot şortu üzerine geçirdi. Dahası, bikini üstünü öylece —bir şeyle kapamadan— bıraktı.

Dışarı çıkabildiğinde Olivia rahat bir şezlongda yatmış, telefonda konuşuyordu. Emily dört adamın durduğu yöne yürüdü, Dillon'a sert

bir tebessüm gönderdi ve kibarca kendisine diyet kolalı bir viski hazırlamasını söyledi. Yeni kıyafetini gördüğüne pek mutlu olmuş görünmüyordu ama bu sefer Emily'nin gözlerindeki umursamaz bakışı kesinlikle görmüştü.

Dillon buna da karşı gelemedi ve içki hazırlamaya gitti.

Dillon uzaklaşırken Gavin ona sert bir şekilde baktı, sonra gözleri Emily'nin şortuna kaydı. Arkadaşının nasıl da sahiplenici olduğunu bildiği için kıza üstünü değiştirttiğini anlamıştı. Arkadaşının neden sahip olduklarıyla gurur duymadığını anlayamayarak dişlerini gıcırdattı.

Yine de Emily'nin gözlerinin içine bakarken çekici bir gülücük dudaklarında oynadı. "Seni, dostlarım Chris ve Joe'yla tanıştırayım. Çocuklar, bu Dillon'ın kız arkadaşı Emily."

Emily gülümsedi ve ellerini sıktı. Kardeş olacak kadar birbirlerine benzediklerini görünce -gözleri, saçları ve yüz hatları bariz şekilde benziyordu- "Akraba mısınız?" diye sordu.

Önce Chris konuştu, kahkaha atarken ela gözleri kocaman açıldı. "Çok başarılı bir gözlemede bulundun; aslında kuzeniz," diye belirtti, elini açık kahverengi saçlarına attı.

Joe sırttı. "Evet, maalesef annelerimiz kardeş," diye şaka yapıp Chris'in sırtına vurdu.

Emily de onlarla beraber kahkaha attı. İkisinin de Gavin ve Trevor'la birlikte liseye gittiğini öğrendi. Üniversiteden mezun olduktan sonra Florida'ya dönüp çevre düzenlemesi alanında birlikte bir iş kurmuşlardı. Dillon içkisini getirdiğinde Emily, gruptan izin istedi ve Olivia'ya yakın havuz başı sandalyelerinden birinde oturup rahatladı.

"Em, o günden güne iyice..."

Emily onu susturmak için parmağını kaldırdı. "Lütfen. Şimdilik unutam Liv."

Olivia tek dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çatı. "Unutam mı?"

"Evet, lütfen. Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Unutacağım dostum ama Pislik'in artık resmen göt herifin teki olduğunu da söylemek zorundayım," diye belirtip sarı saçlarını dağınık bir topuz şeklinde topladı. Eğilerek güneş losyonuna uzandı, süt beyazı tenine iyice sürdü. "Ve senin de bugün ya da yarın ona başkaldırman gerekecek."

Olivia'nın sözlerini kulak arkası eden Emily, uzaktaki dalgaları görmek için başını diğer tarafa çevirdi. Ilık güneş ışığının altında yatıp arka planda çalan Bob Marley'nin şarkısına yoğunlaştı.

Sonraki birkaç saat içinde Gavin'in bakışları önce Emily'ye sonra Dillon'a kaydı. Kendi içinde bir savaş veriyordu. Arkadaşlarıyla ettiği sohbete dikkatini verirken havuzun karşısındaki Emily'nin yüzünü net bir şekilde görebilmek için masanın başında mükemmel bir kornuma oturmuştu. Fakat aklına sürekli, birkaç gün önce öptüğünde dudaklarına değen yumuşak teni geliyordu. Emily, Olivia'yla birlikte gülerken Gavin de ona taparcasına bakıyordu; gülümsemesi uyuşturucu gibiydi ve kahkahası, kulaklarına meleklerin sesi gibi geliyordu. Gün boyunca birbirlerine gizlice bakışlar atmış olsalar da Gavin, durumu daha da garip bir hale getirmemek için hayranlık dolu bakışlarla kızı sadece uzaktan izledi.

Gece olduğunda ufak grup, evin önünde aniden yankılanan patlama sesiyle yerinden sıçradı. Arka bahçeye gelmeden önce yolda birkaç havai fişek patlatmak, Trevor'ın mekâna vardığını belirten özel işaretiydi. Alnına düşen sarı saçlarının altından ışıltılı bir gülücük gönderen adam, ağır adımlarla içeri girip meşhur cümlesini haykırdı, "İşte geldim. Parti başlasın!"

Olivia'nın kız arkadaşı Tina daha sonra geldi. Olivia sıçrayarak ayağa kalktı, haykırdı ve diğer adamlara kızın kendine ait olduğunu belirtecek şekilde onu öptü. Chris, kızıl saçlı güzele bakarken Olivia'yı görmezden geldi. Olivia yürüyüp uzaklaşırken Chris'in omzuna vurdu.

Yanında Tina'yla birlikte ağır adımlarla Emily'ye yaklaşan Olivia, "Tina, bu, en iyi arkadaşım Emily," dedi.

"Hey, tanıştığınıza memnun oldum." Tina gülümsedi. "Senin hakkında çok şey duydum. Adının yanına bir de yüz eklemek iyi oldu."

Emily, Tina'nın uzattığı elini sıktı. "Ben de memnun oldum. Kaybolmadan buraya kadar gelebildin demek. Olivia burayı bulamayacaksın diye korkuyordu."

Tina uzanıp Olivia'yı yanağından öptü. "Tatlım, benim için mi endişeleniyordun?"

Olivia kıpkırmızı kesildi. "Tabii ki."

İki kadın yürüyüp gittiler ve bir şezlonga kuruldular.

Kadehler dolusu buzlu viski içtikten sonra Dillon, Emily'nin yanına geldi. İç çekerek nazikçe onu kendine çekti. "Bebegim, olanlar için üzgünüm. Göt herifin teki gibi davrandım. Beni affedebilir misin?" diye usulca sordu.

Emily bu ani değişimi kavrayabilmek için gözlerine baktı. "Aklımı karıştırıyorsun. Colorado'dayken hiç böyle davranmazdın, Dillon."

"Biliyorum, Em," diye fısıldadı ve elini tutmak için uzandı. Dudaklarına doğru çekti. "Sadece seni öyle çok seviyorum ki seni başka birine kaptırmaktan korkuyorum, hepsi bu."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Seni, fark ettiğinden daha çok seviyorum, Dillon. Seninle birlikte buraya taşınmak için her şeyi geride bıraktım. Bu bile, sana yeterince ipucu veriyordur."

Dillon elini Emily'nin ensesine koyup yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. "Haklısın," diye belirtti, sesi hâlâ kısık. Dudaklarından öpmek için uzandı ve Emily de öpücüğünü düşünmeden kabul etti.

Dillon usulca geri çekildi ve parmaklarını kızın saçında gezdirdi. "Daha rahat olacağım, söz veriyorum."

Emily, söylediklerinin doğru çıkmasını umarak solgun bir tebessüm gönderdi. Dillon, yaramaz bir edayla onun poposuna vurdu, onu tekrar öptü sonra da Chris ve Joe'yla birlikte bilardo oynayacağını söyledi. Dillon eve girip gözden kaybolurken Emily de arkasından onu izledi.

Ağır adımlarla Olivia ile Tina'nın yanına gitti. Masada birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı, birlikte oldukları için aşırı derece heyecan-

lydılar. İşte o anda Gavin, Emily'nin önüne gelecek şekilde masaya bir deste kâğıt attı.

Hızırca gülümsedi. "Ee, Trevor bana poker oynamayı sevdiğini söyledi."

Emily, Trevor masaya bir sandalye çekerken ona baktı.

Gözleri tekrar Gavin'e yöneldi. "Belirtmem gerekirse, oldukça iyi oynarım."

"Peki, tam olarak hangi türde oynamayı tercih ediyorsun?" diye sordu, poker fişleriyle dolu maun bir kutuyu masaya koyarken.

"Oyun türünde tercihim Texas Hold'em'dir."

"Hımm, çok iyi. Benim de favorimdir." Tam karşısındaki sandalyeye oturdu. "Oynayalım mı?" diye sorup kartları paketinden çıkardı.

"Oynayalım."

Olivia, "Biz sadece izleyeceğiz," diye araya girdi ve Tina'yla birlikte bir şezlonga uzandı. Emily'ye muzip bir gülücük gönderdi, Emily de başını salladı.

"Eh, ikiniz usta oyuncular olduğunuzu düşünebilirsiniz ama ben ikinizi de silkeleyeceğimden gayet eminim," diyen Trevor kahkaha atıp gözlüğünün üzerinden ikisine baktı. Sonra masaya yüz dolarlık bir banknot fırlattı. "Ben profesyonelim. Ama sizi uyarmadığımı söylemeyin sakın."

Gavin bu ifadesine karşılık oflayıp kahkaha attı.

Emily, "Gerçek parasına mı oynuyoruz?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle." Gavin masaya iki tane yüz dolarlık banknot attı. "Senin için de koydum."

Emily ayağa kalkıp, "Bunu yapmana gerek yok," diye cevap verdi. "Gidip Dillon'dan biraz para alırım."

Gavin, "Düşünme bile. Trevor'la ikinizi silip süpürdükten sonra gidip ondan alırım," diye açıkladı ve gamzeli bir gülücük gönderdi.

Trevor kartları karıştırmakla öyle meşguldü ki Gavin'in söylediklerini duymadı ama Emily, Gavin'in kalp durduran tebessümünü fark edemeyecek kadar meşgul değildi.

Çekinerek yerine oturdu ve ona hafifçe gülümsedi. "Beni silip süpüreceğini düşünüyorsun ha?" derken kahkaha attı ve ona sorgulayan bir bakış attı.

Gavin tek kaşını kaldırıp dudaklarını kıvrarak baktı. "Ah, silip süpüreceğime olan inancım tam."

Sırttan Emily sandalyesine yaslandı, gözleri sabit bir noktaya odaklanmıştı. "Göreceğiz, Bay Blake."

Dilinden isminin bu şekilde dökülmesi, Gavin'i vücudundan taşmakla tehdit eden duygularını kontrol altına almaya zorladı. Yavaşça dudaklarını yalarken gözlerini kıza dikti ve kartları dağıttı.

Kartlar ellerindeyken, içkiler akıp giderken ve Olivia ile Tina izlerken oyun başladı. Sonraki bir saat boyunca Gavin ile Emily, Trevor'ı elindeki tüm fişlerden ettiler. İkisini de yeneceği yönündeki ifadesiyle sürekli dalga geçip durdular.

Trevor, "Pekâlâ, pekâlâ. Fakat bilinsin diye söylüyorum ki şu anda sarhoşum; bu geceki oyunum bu nedenle bozuldu," diyerek kendini savundu ve Olivia ile Tina'nın yanındaki bir şezlonga çekildi.

Olivia kahkaha atıp ağabeyini, birlikte tekila içerek teselli etti.

Gavin, "Şu ünlü çok-içtiğimden-bok-gibi-oynadım mazereti işte. Klasik," derken kahkaha attı.

Trevor yüzünde yenilgiye uğradığını belli eden bir ifadeyle başını salladı. "Bu mazereti hep kullanıyorum, değil mi?"

Gavin birasının son yudumunu da içtikten sonra cevap verdi: "Öyle. Fakat daha önce birçok gece sarhoşken oynanan ellere de şahit oldum," diye belirtti, tekrar kartları dağıttı.

Kimin kartlarının daha iyi olduğunu anlayabilmek için birkaç dakika boyunca birbirlerinin ifadelerini inceledikten sonra Emily boğazını temizledi ve Gavin'e baktı. "Rest."

Sürekli artıp duran fişlerini masanın ortasına iterken dudaklarında meydan okuyan bir ifade vardı.

Gavin parmaklarıyla boş bira şişesine vururken kızı iyice inceledi.

Gözlerini ondan ayırmaya çalışarak kartlarına baktı. İki tane papazı vardı ve papazlardan teki zaten masaydı. İleri uzanarak başını salladı ve gülümsedi. "Bunu yapmak istemezsin, Bayan Cooper."

Emily öne eğilip Gavin'in ukala tavrını taklit etti. Kıpırtısız duran mavi gözlerine bakarken bunu yapmak, tahmin ettiğinden daha zordu. "Bahsi görmeye korkuyorsun galiba?"

Olivia, Tina ve Trevor, Gavin'in vereceği cevabı, yüzlerinde meraklı ifadelerle bekliyorlardı.

Gavin pis pis gülerек fişlerini Emily'ninkilerin yanına itti. "Hayatta çok az şeyden korkarım ve senin blöfünü görmek bunlardan biri değil," derken kahkaha attı ve kartlarını çevirdi. "Seni arkadaşlarımla tanıştırmak isterim... Larry, Moe ve Curly."

Olivia kahkahayı patlattı. "Şimdi başın deritte, Em. Sana *Üç Kafadarlar* hareketini çekti."

Emily yalandan korkmuş gibi gözlerini açtı. "Humm, olabilir." Kartlarının ucuna dokundu. "Fakat üç tane asım olduğunu hesaba katarsak, şimdilik gayet iyiyim."

Yüzünde kocaman, tatminkâr bir gülücükle kartlarını masaya yaydı.

Küçük grup—Gavin de dâhil olmak üzere—kahkahalar atılar. Ağzı kulaklarına varan Emily masadan üç yüz dolarlık banknotları kapı ve şortuna soktu. İşte tam o anda Gavin ile Emily'nin omuzlarındaki gerginlik—dünyaları çarpıştığı için ortaya çıkan o gerginlik—söndü ve bir hayalet gibi havaya kanşıp gitti.

Sonunda Chris, Joe ve Dillon arka bahçeye geri geldiler. Gavin birkaç dakika boyunca Dillon'a kaybettiği için mahvolduğu oyunu anlattı. Dillon kahkaha atıp Emily'ye gurur dolu bir gülücük gönderdi. Grup, Gavin'in ortalığı toplamasına yardım etti ve herkes geceye bir nokta koymaya karar verdi. Misafirler mekâna gelmeden önce erkekler genellikle sabahın erken saatinde Gavin'in teknesinde bahçe çıkarlardı, yani uykuya ihtiyaçları vardı. Herkes önceden ayarlanmış odalarına çekilmeden önce birbirlerine iyi geceler dilediler.

Emily yataktan kalktığı anda saat biri çoktan geçmişti. Dillon'ın alkolle artan horlamaları onu uyandırmıştı. Tekrar uyumaya çalışırken Dillon'ı dürttü, televizyonu açtı ve hatta sesi bastırmak için kafasının üstüne yastık koydu.

Hiçbiri işe yaramadı.

Biraz temiz havanın uyumasına yardımcı olacağına karar vererek, balkona açılan Fransız usulü kapıları açtı.

Anında okyanus ona sesleniyormuş gibi geldi. Balkonun ucuna gitti ve uzaktaki kumullara çarpan dalgaları izledi. Duyulan sesleri, kokuları ve benliğine işleyen görüntüleri algılamaya başlarken Gavin'in, "Merhaba," demesiyle yerinden sıçradı.

Bir tutam saç ağzına dolanunca hızla arkasına döndü ve onu bir bahçe sandalyesinde otururken buldu. "Yüce Tanrım!" derken sesi umduğundan daha yüksek çıktı.

"Hayır, ben Gavin. Gavin Blake," diyerek soğuk bir espri yaptı ve yerde duran altılı bira kutusundan bir şişe almak için uzandı. Gülerek, "Gerçi birtakım özel durumlarda Tanrı adıyla anıldığım olmuştur," dedi.

Emily son derece kaba bir homurtuyla kahkaha attı. "Çok kibirlisin."
"Öyleyim değil mi?"

"Evet, hem de fazlaca," diye cevap verdi ve sonra kapıya döndü. "Bu balkonun bir diğerine bağlandığını fark etmemiştim. Özel alanını işgal etmeyeyim."

"Lütfen gitme, gel bir bira içelim."

Emily hafifçe titreyerek yanına gitti. Gavin onun için bir bira açtı. "Teşekkür ederim," derken birayı kabul etti ve yanındaki sandalyeye oturdu.

"Rica ederim. Ee, gecenin bu vakti seni balkona çıkaran neydi?"

"Duyamıyor musun?"

Etrafına bakınan Gavin'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ee, dalgaların sesini duyabiliyorum."

"O halde, şanslısın," derken Emily iç çekti. "Çünkü ben hâlâ Dillon'ın horultularını duyabiliyorum."

"Ah, anlıyorum," diyen Gavin kahkaha attı, ayağını bahçe pufuna yasladı. "Biz erkekler, söz konusu bu olduğunda topu taca atmayı iyi biliriz."

Emily başını salladı ve birasından bir yudum aldı. "Durdurabilmek için çabalarken onu boğmama ramak kaldı."

Tek kaşını kaldıran Gavin gülümsedi. "Hımm, fena bir fikir değil. O zaman, ulaşılabilir olursun."

"Uslu ol," diyen Emily kahkaha attı.

Gavin, "Peki, hanımefendi," diye hızla cevap verdi ve Emily de başını salladı.

Onlar uzakta sahile vuran dalgaların sesini dinlerken birkaç dakika akıp gitti. Gökyüzü, serin yaz meltemi balkona dolarken yıldızlarla bezeli muhteşem bir manzara sunuyordu.

Gavin tekrar bir şişe biraya uzanırken, "Ee, bugün suya girdiğini hiç görmedim," dedi. Şişenin kapağını içinde birçok kapak bulunan toprak bir kaba fırlattı. "Kumsalı sevmiyor musun?"

"Aslında kumsala bayılırım." Bakışları Gavin'den uzaklaşıp suya yönelirken derin bir nefes aldı. "Annemle ilgili en iyi anılarımdan bazıları birlikte kumsalda geçirdiğimiz günlere dayanıyor."

Gavin'in göğsüne bir ağırlık çöktü. Annesinin öldüğünü biliyordu. Kulüpte birlikteyken bir şeyler söylemek istemişti ama konuyu o açmadığı sürece yakışık almayacağını hissetmişti. Doğru kelimeleri bulmaya çabalarken ona bakmaya devam etti.

Hafifçe Emily'ye doğru döndü. Sonunda usulca, "Onu kaybederek yaşamak zorunda kaldığın şeylerden dolayı çok üzgünüm," dedi.

Dizlerini çenesine kadar çeken Emily ona baktı. "Teşekkür ederim."

Kızın gözlerinin içine bakarken sesi dikkatli ve kısık bir tondaydı. "Senin için sorun olmayacaksa, onunla kumsalda geçen hatıralarını dinlemeyi çok isterim."

Emily'nin dudaklarında solgun bir tebessüm belirdi. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı ve tebessümüne karşılık verdi. "Onur duyarım."

Emily düşüncelerini toparlayabilmek için bir an duraksadı. "Eh, ben çocukken tüm sene boyunca para biriktirirdi, Santa Cruz, Kaliforniya'ya gidebilmek için. Tam kumsalda ufak bir kulübe kiralardı ve tüm günü dışarıda geçirirdik. Saatler boyunca uçurtma uçururduk ve bisiklete binerdik." Durdu ve gülümsedi. "Kumdan melekler yapmaya baylırdı, hani karın üzerine sırtüstü yatıp yaparsın ya onlardan." Bu hatırasıyla usulca kahkaha attı ve gözünden akan yaş sildi.

Gavin, "Emily, ben..." diye fısıldadı. Emily ona baktı. "Niyetim seni üzmem değildi. Lütfen... Özür dilerim."

"Bunlar... Güzel, anlamlı gözyaşları Gavin. Ondan bir süredir hiç bahsetmemiştim. Beni üzmedin."

Sözleri Gavin'i şaşırttı. Gözlerini inceledi ve ölçülemez derecedeki kaybının yanında mutluluk izlerine de rastladı. Bu kalbini eritti. Parmaklarını saçında gezdirmeyi ve onu teselli etmeyi arzuluyordu; onu kollarına almak ve acısını söküp atmak istiyordu. "Kulağa harika hatırlar gibi geliyor," diye fısıldadı.

"Evet, öyleler," diye cevap verdi Emily önüne bakarken. "Aylar boyunca hasta olduğunu görmek çok zordu ama sana doğruyu söylemem gerekirse, son nefesini verdiği anda içim rahatladı. Sonunda huzur bulmuştu." Gözünden akan yaş silerek ona baktı, sonra bakışlarını okyanusa kaydırды. "Bir noktada artık bir sabah uyanıp öbür tarafa gittiğini ve artık acı çekmediğini bilmek istedim. Bu yüzden hâlâ kendimi suçlu hissediyorum ama artık daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamıyordum."

Son kelimeleriyle birlikte Gavin'in duyguları, içinde bir süredir yoklamaya korktuğu yerlere uzandı. Yine doğru sözleri söylemek için çırpınıyordu. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Birbirimizden dünyalar kadar farklı olduğumuzu düşündüğünü biliyorum ama bazı ortak yönlerimiz var." Konuyu gündeme getirmesi gerekip gerekmediğinden emin olamayarak tereddüt etti. Emily şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Ben on iki yaşındayken, neredeyse annemi göğüs kanseri nedeniyle kaybedecektik."

Emily ne diyebileceği hakkında hiçbir fikri olmadığından nefes verdi. Bu cümlesi, onu sarsıp kendisine acıdığı andan koparmıştı.

Sonrasında Gavin fevri bir şey yaptı. Ona dokunmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti, bu yüzden uzandı ve yanağındaki gözyaşlarını sildi. Emily kıpırdamadı. "Onu hastayken, acı çekerken izlemenin nasıl olduğunu hatırlıyorum. Onsuz hayatın nasıl olacağını bilmemenin korkusu asla unutamayacağım bir şey ama bir gün bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Ayrıca tam da senin hissettiğini söylediğin şekilde hissettiğimi hatırlıyorum. Bitmesini istemiştin... ya ölsün de huzur bulsun ya da iyileşsin diye. Artık onu o şekilde görmeyi kaldıramıyordum. Böyle hissettiğim için kendime acı çektiyordum. Emily, sadece hissettiğin şeyin -hissettiğimiz şeyin- gayet gerçek ve gayet normal insan tepkisi olduğunu bil."

Emily burnunu çekerek Gavin'e baktı, yüzünün mükemmelliğinin hüznle karıştığını gördü. O mavi gözlerin ardında kendi payına düşen acıyı çekmiş bir adamın ruhu vardı ve Emily, hangisinin daha beter olduğuna karar veremedi... annesini kansere kaybetmesi mi yoksa onun annesinin kanseri nüksedecek diye korku içinde yaşaması mı.

Gavin, gözlerinden okunan endişeyle uzandı ve kızın yüzünü inceledi. Dudaklarında zayıf bir tebessüm dolandı. Kısık sesle konuştu. "Artık seni ağlatarak gayet düzgün giden gecenin içine ettiğime göre, neden ruh halimizi düzeltmek için bir el oyun oynamıyoruz?"

Emily aklında dolanan duygu karmaşası nedeniyle yüksek sesle kahkaha attı. "Gecenin içine etmedin." Sonra ayağa kalktı, gözlerinde biriken son gözyaşlarını sildi ve kollarını başının üzerine doğru esnetti. "Buna ihtiyacım vardı, inan bana."

Gavin de onunla birlikte ayağa kalktı ve gülümsedi. "Pekâlâ. O halde, benimle oynayacak mısın?"

Emily sırtarak ona şüpheli bir bakış attı. "Gavin Blake ne tür bir oyun oynamamızı öneriyor? Ama dalga geçmek yok."

"Hımm, bu zor bir görev."

Hınzırca güldü ve tek kelime daha etmeden şişe kapaklarıyla dolu toprak kabı alıp balkonun ortasına götürdü. Sonra yaramaz bir edayla Emily'nin üç metre ötesinde yere oturup bağdaş kurmasını söyledi. Suratından merak akan Emily söylediği şekilde yere oturdu. Gavin yatak odasının kapılarını açtı ve bir süreliğine ortadan kayboldu. Emily birkaç saniye boyunca oturdu ve onun ne yaptığını merak etti. Tekrar ortaya çıktığında elinde bir *sweatshirt* ve ekstra şişe kapaklarıyla dolu bir buzdolabı poşeti vardı.

Yürüyüp *sweatshirt*'ü kızın kafasına fırlattı ve kahkaha attı. "Üşümüş gibi görünüyorsun; şunu üstüne giy."

Emily'nin yanına bağdaş kurarak oturdu, dizleri neredeyse birbirine değecekti.

Gülümseyen Emily, *sweatshirt*'ü üzerine giydi. Kısa bir anlığına kokusunu hafızasına yazmak istedi. Asansörde oldukları anı aklına getirmişti. Kokunun ne olduğunu tam olarak adlandıramıyordu... aklına parfüm, duş jeli ve tıraş losyonu geldi.

"Ee, bu oynamak üzere olduğumuz oyunun adı nedir?"

Gavin, kızın yeşil gözlerinin içine baktı. Ay ışığında melek gibi görünüyordu. "Telaffuz etmesi biraz zor," diye usulca cevap verdi, büyü-sünü vücudundan söküp atmaya çalışırken gözlerini dudaklarına dikti.

"Dene bakalım."

Sesini kısarak bir fısıltıya dönüştürdü ve bilerek her kelimenin arasında duraksadı. "Adı... Şişe... Kapağını... Oradaki... Kaba... Fırlat..." Kabı işaret etti.

Fısıldadığında Gavin'in sesinin ne kadar seksi çıktığını fark etmemiş gibi yapmaya çalışan Emily, yaramaz bir edayla koluna vurdu. "Vay be, gerçekten zekâ küpüsün ha?"

"Evet, her anlamda," derken kahkaha attı ve ona bir çift şişe kapağı uzattı. "Önce sen başla."

Neredeyse önünü göremeyen Emily, kaba yoğunlaşmaya çalışırken burnunu kırıstırdı. İlk kapağı fırlattı ve neredeyse bir buçuk

metre farkla ıskaladı. İkisi de kahkaha attı. Gavin'in sırası geldiğinde gözlerini kapadı ve kabın tam içine attı.

"Şimdi bir tahminde bulunacağım, yani yanlışsa özür dilerim ama bu oyunu birden fazla kez oynadığını düşünüyorum," dedi Emily.

"Sadece iki kez oynadım," derken kahkaha attı.

Emily bir tane daha fırlattı ve bu sefer sadece otuz santim farkla ıskaladı. "İki kereymiş, yok artık. O şeyin içinde beş yüz tane kapak olmalı."

Gavin ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Yakın ama net değil. Aslında, bin taneden fazla var."

"Çok mu içersin?"

"Birçok yaz, birçok partide birçok arkadaşla birlikte olmak eşittir büyük bir şişe kapağı koleksiyonu, hanımefendi."

Emily başını sallayıp kahkaha attı. "Koleksiyonlardan bahsetmişken, araç yoluna park etmiş birçok araç gördüm." Birasından bir yudum içti. "Bir motosiklet, bir BMW, bir Bentley ve diğerinin adını bilmiyorum."

Gülümsedi. "Bir Nissan GT-R."

"Evet, bir Nissan GT-R," diyen Emily güldü. "Erkekler ve oyuncakları."

Gavin çenesini okşayarak bir anlığına kızın gözlerine yoğunlaştı. "Hepimiz hayatımızdaki boşlukları bir şeylerle doldurmak zorunda değil miyiz?"

Şaşırان Emily ne cevap vereceğini bilemeyerek onun yüzünü inceledi. Gavin, bir tebessümle kaba bir kapak daha fırlattı.

Emily bu sorunun arkasında kavrayabileceğinden daha fazlasının olduğunu anlayabiliyordu. Aklına ilk gelen şey bir soğandı. Gavin Blake, soyulup atılması gereken birçok katmana sahipti. Bazısı onun gerçekten bir parçasıydı ama diğerleri sadece üzerine giydiğini hissettiği kaplamalardan ibaretti.

Birçok kapak fırlatıp ıskaladıktan ve kahkahalar attıktan sonra Gavin saatine baktı ve saatin üçü geçtiğini fark etti. Ayağa kalkıp Emily'ye elini uzattı ve o da kabul etti.

Sesi kaşmir gibi akışkandı. "Gecerniz biraz... üzücü başlamış olsa da seninle harika vakit geçirdim, Emily," dedi Gavi usulca ve yoğun bakışlarını kızın üzerine odakladı.

Emily hem içini hem dışını ısıtan sıcak bakışlarını üzerinde hissetti. Yavaşça elini Gavin'inkinden çekti ve kendi ensesini tutarken gözlerinin içine baktı. "Ben de harika vakit geçirdim, Gavin."

Gavin gülümsedi, uzaklaştı ve yatak odasına açılan Fransız kapıları açtı ama bunları, Emily'ye son bir kez dönüp baktıktan sonra yaptı.

Gergin bir şekilde dudaklarını ısırarak Emily, Dillon'ın uyuduğu odaya yöneldi.

Hâlâ horluyordu.

Kapadığı kapılara yaslanan Emily panik içinde ve yine nefes nefeseydi. Ensesinde parmaklarını gezdirirken Gavin'in üzerinde bıraktığı mantıksız çekim gücüne bir anlam vermeye çalıştı ama o anda anlamaya çalışamayacak kadar yorgundu.

Havai Fişekler

Kapıya vurulması ve Dillon'dan gelen kısık sesli inilti, Emily'yi zar zor da olsa uyandırdı. Tek gözünü zorla açıp Trevor'ın kafasını odaya soktuğunu görebildi.

Dillon genizden gelen bir sesle, "Lanet olsun," diye bağırdı. "Saat kaç?"

Trevor biraz fazla neşeli bir ses tonuyla, "Balığa çıkma saatimiz," diye cevap verdi.

Dillon yüzünü ovuşturup Trevor'a sert bir bakış attı ve başını yavaşça Emily'nin tarafına uzattı. "Kalkıyor musun?"

Yarı kapalı gözlerle saate bakıp yedi olduğunu gören Emily, nevisimi vücuduna sıkıca sardı. "Hayır... Kalkmıyorum," derken inledi ve sırtüstü döndü. "Sen duşa gir, ben de birazdan kalkarım."

Sabahın erken saatinde kaldırıldığı için öfkeyle küfreden Dillon yataktan kayarak kalktı ve gönülsüzce banyoya girdi.

Emily, Trevor giderken kapının çarparak kapandığını duydu. Kolunun üzerinde rahat bir şekilde uzanırken odaya dolan güneş ışığı da iyice uykusunu açıyordu. Derin bir nefes alıp Gavin'e ait cen-

neti andıran, zihni uyuşturan kokuyu burnuna çekerek tekrar uykuya dalmaya çalıştı.

Gavin mi? Nasıl yani?

Hâlâ onun *sweatshirt*'ünü giydiğini fark edince hızla doğrulup oturdu. Bir anda hemen çekip üzerinden çıkardı, yataktan fırlayıp kalktı ve alelacele başucu komodinlerinden rekinde tıktırdı. Titreyen parmaklarıyla gözlerini ovdu ve arkadaşının *sweatshirt*'üne iyice gömül-müş bir halde görseydi Dillon'ın tepkisi ne olurdu diye düşünmemeye çalıştı. Birkaç dakika sonra kalbini hızlandıran beklenmedik endişe dalgası yok olmaya başladı ve iç çekerek yatağa kuruldu ama tekrar uykuya dalamadığını fark etti.

Hâlâ sıkıntıyla inleyen Dillon banyodan çıktı. Emily yorgun, solgun ve süzgülün görüldüğünü fark etti. Onu masaj yaparak yatış-tırmaya çalışırken yanağına bir öpücük kondurdu ve duşa girmeye karar verdi. Duştan çıktığında onu üzerinde bir tişört ve şortla yatağa uzanmış, gözlerini dirseğiyle kapamış yatarken buldu.

"Ben baliğa giderken sen ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu, sesi kısık ve genizden geliyordu.

"Liv ve Tina gidene kadar onlarla birlikte takılacağım," diye ce-vap verdi, saç kurutma makinesini fişe taktı. "Tina'nın ailesiyle günü geçirmek için şehirdeki evlerine doğru yola koyulacaklar."

Dillon homurdanıp titrek bacaklarının üzerinde dikildi ve odadan çıktı. Emily alt kata indiğinde saat sekizi çeyrek geçiyordu. Dillon, mutfakta başını bağdaştırdığı kollarının arasına koymuş, kendi ken-dine mırıldanıyordu.

Gavin gazetesinin üzerinden bakıp Emily'ye gülümsedi. Kız her odaya girdiğinde olduğu gibi Gavin'in vücudu tetiklenmişti. Emily mutfak masasına yönelirken Gavin, kanının daha hızlı pompalanmaya başladığını hissediyordu. Mükemmel derecedeki zeytuni teninde beyaz, yazlık elbisesinin ipeksi kumaşının zatlak oluşturmaları ve bacaklarından aşağı akıp gitmesi karşısında neredeyse dili tutulacaktı.

Gavin boğazını temizledi. "İçki tanrıları bugünü atlatmasına izin verirse, bir daha asla vücuduna viski sokmayacağına dair sözler veriyor," derken kakhaha atıp kahvesini yudumladı. "İçkiyle baş edebilecek biri olmadı hiç."

Dillon'ın sesi, kollarının arasında kısılmış olsa da net ve amacına yönelikti. Tıslar gibi, "Defol git, Gavin," dedi.

Gavin güldü ve Emily'ye baktı. "Kahve ister misin?"

"Evet, harika olur. Teşekkür ederim," diyen Emily gülerek Dillon'ın yanına oturdu.

"Rica ederim." Gavin ayağa kalktı, bir mutfak dolabından kupa çıkardı, içine biraz kahve koydu ve buzdolabına yöneldi. Omzunun üzerinden Emily'ye bakarken tebessümü sakın ve bilgelik doluydu. "Sadece tahmin yürütüyorum tabii ki ama kahvesine krema ve şeker ekleyen bir kız gibi görünüyorsun."

Emily'nin ağzı açık kaldı, sonra aniden kapandı. Başını sallayıp Gavin'e gülümsedi.

Gavin yaramaz bir edayla tek kaşını kaldırdı ve elinde kupayla tekrar masaya yöneldi. Emily kupayı elinden almaya davrandığında Gavin ona doğru eğildi ve eline kibarca bir şey tutuşturdu.

Emily'nin gözleri kendini hâlâ gün ışıklarından koruyan Dillon'a kaydı. Gavin kahveyi önüne koydu ve yerine oturdu.

Avcunu açan Emily ne tuttuğuna baktı... bir şişe kapagıydı bu. Gözleri, bir elinde kahve, dudaklarında solgun bir tebessümle normal bir şekilde oturup kahvesini yudumlayan Gavin'e kaydı.

Başını sallayıp tebessümüne karşılık verdi.

Dillon başını kaldırdı ve kapı çalarken hızla etrafında döndü. Gavin gidip kapıya bakarken yüksek sesle inledi. Gavin kapıyı açtığı anda Emily, onun iki adanı selamladığını gördü, ikisi de Gavin'in akrabası gibiydiler. Daha genç olanı, tıpkı Gavin gibi sert yüz hatları ve aynı renk saçları olan yakışıklı biriydi ama biraz daha kiloluydu. Yaşça büyük olan ise, saçlarına düşen gri tutanlarla Gavin'in resmen

ikiziydi... yirmi sene önce doğmuş ikizi. İkisi de mutfığa girerken önceden çalışılmışa benzeyen rahat gülümsemesi ortaya çıktı.

Daha yaşlı olanın kaşları, eliyle Dillon'ın sırtına vururken mavi gözlerinin üzerinde iyice kalktı. "Biraz gergin gibi duruyorsun, evlat," derken kıkırdadı.

"Günaydın, Bay Blake." Dillon, adamın elini sıkamak için ayağa kalktı. "Evet, dün gece biraz fazla içtim."

"Eh, bugün biraz daha içmeye hazırlıklı ol, genç," diye dalgayla karışık bir cevap verdi, elinde bir şişe Grand Marnier ile bir çift olta tutuyordu.

Yüzünde bir gülücükle adamın elini sıkın Dillon, Gavin'e baktı. "Baban bugün beni içkiyle öldürecek galiba?"

"Niyetinin öyle olduğuna eminim," derken kahkaha atan Gavin yerine iyice kuruldu. "Haklıyam, değil mi baba?"

"Kesinlikle," diyen adam kahkaha attı. Sonrasında Emily'ye baktı, dudaklarında çekici bir gülümseme belirdi. "Ee, burada kimler var başka?"

Dillon kolunu Emily'nin beline doladı. "Bu, benim kız arkadaşım Emily. Emily, bu Gavin'in ağabeyi Colton ve bu da babası Chad."

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum." Gülümsedi ve ellerini sıktı.

"Emily, kardeşime uygun bir kardeşin var mı?" Colton başparmağıyla Gavin'i işaret etti. Gavin kahvesini bitirirken gözlerini devirdi. "Annem, bir an evvel evlenmesini istiyor."

Emily, "Maalesef, tek kız kardeşim de evli," derken kahkaha attı.

Colton, kolunu Gavin'in boynuna attı. "Ah, peki, ufak adam, araştırmalar devam edecek." Kollarını kavuşturan Gavin yüksek sesle iç çekti ve tekrar ağabeyinin kendine kadın bulma konusundaki "gay-riresmi görevine" karşılık gözlerini devirdi.

Sonunda Trevor, Joe ve Chris de alt kata inip gruba katıldılar.

Trevor'ın kılık kıyafetine ardına kadar açık gözlerle bakan Gavin kahkaha atarak, "Üzerine ne giydin böyle?" dedi.

En iyi balıkçı şapkasını ve ucundan kancalar, plastik solucanlar sarkan yelegini giymiş olan Trevor gururla nefes aldı. "Beni rahat bırak, dostum." Bir kâğıt bardağa kahve doldurdu ve tekrar Gavin'e döndü. "En azından lanet tekneye binebiliyorum."

Tüm erkekler —Gavin hariç— kahkahalara boğuldular. Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle başını sallayıp bu şaka amaçlı hakareti geçiştirdi.

Trevor sırtına bir tokat patlattı. "Gavin Blake'in dili mi tutuldu?"

Tekrar kahve almak için ayağa kalkan Gavin gülümsedi. "Pekâlâ, dalga geçin bakalım göt herifler. Ama kendimi savunmam gerekirse, anne tarafından bana geçen bir şey bu."

Emily aklı karışınca tek kaşını kaldırdı. "Tekneye binemiyor musun?"

Gavin'in tebessümü varla yok arasındaydı, mavi gözlerini ıslatmıştı. "Teknik olarak binebiliyorum ama su bu sabahki gibi dalgalı olduğunda binemiyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Biraz deniz tutuyor."

Dillon ayağa kalktı ve Gavin'in yanına gidip omzuna bir tokat patlattı. "Biraz mı? Deniz tanrılarına, kusmadan geziyi atlatabilmene yardım etsinler diye dua etmeye başlıyorsun."

Başını sallayan Gavin, teknenin anahtarlarını babasına fırlattı. "Pekâlâ, şimdi hepinizin evimden çıkıp gitmesi gerekiyor," derken kahkaha attı. "Ve bu, seni de kapsıyor baba," diye hızla ekledi.

Chad gülerek oğluna yaklaştı ve sırtına vurdu.

Erkekler suda geçirecekleri güne hazırlık yaparlarken sohbet ve kahkahaları birkaç dakika daha sürdü. Yeterince buz, yiyecek, içki ve öğlenin sonuna dek yetecek kadar solucan aldıktan sonra gitmeye hazır olduklarına karar verdiler. Emily, Dillon'a hoşça kal öpücüğü vermek ve içkiyi fazla kaçırmamasını söylemek için kapıya kadar peşinden gitti. Grubun nemli sabah havasına adım atıp tekneye gidişini izledi.

Kapıyı kapayan Emily dönünce, karşısında yerine tekrar kurulmuş Gavin'i buldu... Tek elinde kahve vardı ve sabah gazetesine yoğunlaşmıştı. Üst kata çıkmaya koyuldu, Olivia ile Tina'yı kaldırmak için uygun bir zaman olduğunu düşündü ama daha o gidemeden Gavin arkasından seslendi ve yanına oturmasını istedi.

Emily ona doğru giderken, içinden kendisiyle sert bir şekilde konuştu. Dün gece onunla takılmak biraz fazla hoşuna gitmişti ve bu nedenle, artık aralarında fiziksel çekimden daha fazlası vardı. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şeyler içinden akıp geçti ve Gavin'in yakınlığı –her zamankinden daha yakındı– yüzünden garip bir endişe dalgası kemiklerine işledi.

Ve bu... Bu, hiç iyi değildi.

Gavin'in yanına otururken Emily, onun az önce düzüşmüş gibi her yöne savrulan siyah saçlarını görmezden gelmeye çalıştı. Bu saç onu... eh... daha da ateşli kılıyordu.

Elini, o az önce düzüşmüş gibi görünen siyah saçlarında gezdiren Gavin, gazeteyi bir kenara bıraktı ve gülümsedi. "Sana birkaç saat içinde evin birazcık... kaos ortamına dönüşeceğiyle ilgili adil bir uyarıda bulunmak istedim."

"Ah, öyle mi?" diye soran Emily elbisesinin ucuyla oynadı. "Saat üçten önce misafirlerinin gelmeyeceğini sanıyordum."

Gavin'in bakışları önce bacaklarına, sonra tekrar yüzüne kaydı. Yutkunmaya çalıştı. "Eh, yemek hazırlayacak ve çadırları kuracak şirketler yakında burada olurlar. İstersen birlikte kumsala gidebiliriz ya da burada havuza gireriz."

Emily gergin bir şekilde kıpırdandı, gözlerini Gavin'inkilerden ayırmıyordu.

"Demek istediğim, *sen*... sen kumsala gidebilirsin ya da burada havuza girebilirsin," diye hızla düzeltti Gavin. *Tanrım*. Usulca dişlerini alt dudagina götürdü.

Dudaklarını biraz fazla yoğun bakışlarla izleyince Emily sandalyesini itip ayağa kalktı. "Ever, anladım." Merdivenlere yöneldi. "Gidip ben de... ee... Olivia ile Tina'yı kaldıracığım şimdi."

Gavin başıyla onayladı ve Emily de hızla merdivenlerden çıktı.

Kapıya hızla vurdu ve Olivia, içeri girmesi için ona sesledi. İçeri girdiğinde iki kadın da gitmek üzere hazırlanıyorlardı.

Emily, "Neden şimdiden toparlanıyorsunuz?" diye sordu. "Saat üçten sonra gideceğinizi sanıyordum."

Olivia eşyalarının sonuncusunu da sırt çantasına tıktı. "Tina'nın annesi hasta, bu nedenle aradı ve erken gidip yemek yapmasına yardım edebilir miyiz diye sordu." Vücudunu esnetti. "Ah, ben de geri dönüş yolculuğunu iple çekmiyorum."

Emily dudaklarını sıkıp ince bir çizgiye dönüştürdü ve yatağa çöktü. Yüksek sesle iç çekerek bir yatağa uzandı, belli ki gerilmişti.

Olivia ona baktı. "Neden biz gidiyoruz diye bu kadar panikledin? Tüm hafta sonu burada kalmayacağımı biliyordun."

"Çünkü o, herkesle birlikte balık tutmaya gitmedi ve ben burada yalnız başıma —onunla birlikte— tıkalı kalmış olacağım."

"Doğru... şu deniz tutması olayı. Unutmuşum." Olivia'nın dudaklarından muzip bir gülücük geçti. "Neden burada onunla yalnız kalacağın için gerilesin ki? Ben, bunun... leziz bir şeyin tadına bakmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyorum," derken kahkaha attı.

Emily, "Lanet olsun, Olivia!" diye tersledi. "Ben şaka yapmıyorum! Saçmalıklarına bir son ver artık!"

Emily ayağa kalkıp yanından hızla geçip giderken Olivia öylece kalakaldı, tıpkı araba farlarını gören bir geyik gibiydi. Sessizce koridorda yürüyen Emily odasına girdi, bavulunu yatağına fırlattı ve toplanmaya başladı.

Olivia dikkatlice odaya girdi. "Ne yapıyorsun böyle, Em?"

"Ben de sizinle birlikte geliyorum," diye alelacele cevap verdi. "Burada onunla yalnız kalmayacağım."

Olivia yanına yaklaştı ve omuzlarından tuttu. "Dostum, azıcık sakinleş." Emily kendini geri çekti ve toparlanmaya devam etti. "Em, annesi, yengesi ve yeğenleri yakında burada olacak. Ortalıkta sadece ikiniz kalacak değilsiniz."

Emily ansızın durdu. Kendini yatağa attı, hızla akan düşüncelerini yatıştırmak için parmaklarını şakaklarına dayadı.

Olivia yanına oturdu. "Aklından neler geçiyor?"

Emily başını salladı, sesi fısıltıdan ibaretti. "Bana gözlerini dikip bakmasından gerçekten hoşlanmaktan nefret ediyorum, Liv. Ona karşılık verip bakmaktan da nefret ediyorum. Dillon'ın arkadaşı olmasından ve burada tüm hafta sonu kalacak olmamızdan da nefret ediyorum." Olivia'nın gözlerinin içine baktı ve bir an duraksadı. "Ve bu düşüncelere sahip olmaktan da nefret ediyorum. Dillon'a çok şey borçluyum. Arkadaşını düşünmemeliyim."

Elini Emily'nin omzuna koyan Olivia'nın yüz ifadesi yumuşadı. "Öncelikle, o aptal herife borçlu olduğunu düşünmeye bir son vermen gerek, Emily. Her iyi erkek arkadaşın yapacağını yaptı. Özel bir şey değil." Emily gözlerini kapadı ve yutkundu, Dillon'ın beklentilerinin ötesine geçtiğini hissediyordu. Fakat bu konuyu tartışmayacaktı. "Fakat Gavin'in ailesi gerçekten yakında burada olacak. Ayrıca, Göt Kafalı'ya nasıl aniden ortadan kaybolmanı açıklayacaksın ki?"

Emily sorusunu gözden geçirdi. Haklıydı. Dillon döndüğünde hastalandığını öne sürseydi bile surf yanında olmak için şehre geri dönerek harika bir gün geçirme fırsatını kaçıracağını biliyordu.

Emily başıyla onayladı, sakinleşmiş gibiydi. Çok ihtiyaç duyduğu derin nefesi çekerek ayağa kalktı ve eşyalarının arasından bir kitap çıkardı. "Eh, ben de geldiklerini duyana kadar burada oturup bunu okurum."

Olivia gülümsedi ve ayağa kalktı. "Pekâlâ, yapman gerekeni yap öyleyse." Emily'yi kucakladıktan sonra kapıya yürüdü. "Seni seviyorum."

Emily yatağın üzerine kıvrıldı, kitabı açtı ve rahatlamaya çalıştı. "Ben de seni seviyorum, Liv."

Ve Emily'nin tam olarak yaptığı da buydu. Kitabı okudu. Lanet olsun, kitabı okuyup bitirince tekrar baştan okumaya bile başladı ama sonunda kapının arkasındaki tehdidi zihninden çıkarmaya çalışırken uykuya daldı. Araba kapılarının kapandığını duyduğunda akşamüzeydi. Köşedeki bir pencereden aşağı baktı ve iki kadının, peşlerinde iki çocukla birlikte eve doğru yürüdüklerini gördü.

Önceki panik halinden kurtulan Emily alt kata yöneldi. Gavin haklıydı. Ev, siyah beyaz kıyafetler içinde, İskandinav usulü açık büfe yemekler hazırlayan yemek şirketi çalışanlarıyla dolup taşıyordu. Bu çılgın sahnede onu göremeyince arka bahçeye yürüdü. Bir düzine beyaz çadırın altında çalışanlar kırmızı, beyaz ve mavi örtüleri masalara seriyor, bir yandan da bir köşede hazırlık yapan DJ'e seslenip şarkı isteğinde bulunuyorlardı. Her masanın ortasında Amerika bayrağını çağrıştıran, bu kutlamaya özel balonları tutan gümüş yıldızlardan oluşan süslemeler vardı.

Emily kalabalığı taradı ve bahçenin karşı tarafında kalan Gavin'le göz teması kurdu. Gavin hemen gülümseyip yanına gelmesi için işaret verdi.

Emily yanına giderken Gavin endişeli görünüyordu ve kulağına doğru eğildi. "İyi misin?" diye fısıldadı. "Olivia giderken, kendini pek iyi hissetmediğini söyledi."

"Evet, biraz rahatsızdım ama artık daha iyiyim."

Gavin inanmayarak tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Emily cevap yerine tebessüm ederek başıyla onayladı.

"Eh, bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle, olur mu?"

"Söylerim, teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil." Gülümsedi ve Emily'nin eve girerken gördüğü kadınlardan birine doğru döndü. "Anne, seni Dillon'ın kız arkadaşı Emily'yle tanıştırmak istiyorum. Emily, annem Lillian."

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan Blake." Emily tokalaşmak için elini uzattı ama kadın sarılmak için uzanunca hoşuna gitti.

"Bana Lillian de kızım," diye bağırды, büyük yeşil gözleri, Emily'den uzaklaşırken parıldıdı. "Bayan Blake denildiğinde kendimi yaşlı hissediyorum ve hiç yaşlı değilim."

Emily, "Pekâlâ, seninle tanıştığıma çok sevindim, Lillian," derken kahrkaha attı.

"Aferin kızıma."

Çarpışma

Emily gülümsedi ve kadının göze çarpan yüz hatlarını inceledi. İki yetişkin çocuğu olduğunu ya da kansere yakalandığını asla tahmin edemezdi. Kestane tonundaki, havalı bir şekilde toplanmış saçları güneşte parlıyordu. Çukuk elmacık kemikleri ve kusursuz altın tonundaki cildine yılların izi dokunmamıştı.

Gavin bakışlarıyla arka bahçeyi tararken, "Yengem Melanie de buralarda bir yerlerdedir," dedi. Annesine onun nerede olduğunu soramadan, aniden ortaya yeğenleri çıktı ve ikisi de Gavin'in sırtına zıpladılar.

Eğlenerek yeğenleriyle yerlerde yuvarlanan Gavin, Emily'ye bakıp kahkaha attı. "Eh, doğurduğu çocuklar burada."

"Gaffin Amca! Beni gıdıklamayı kes!" Küçük kız tiz perdeden bağırıp şakadan amcasına saldırırken altın tonundaki sarı buklelerini yüzüne düşürerek kafasını sağa sola salladı.

Küçük çocuk, "Sana yardım edeyim Teesa!" diye bağırды, sanki başı yerde girmiş bir kızı kurtaran bir kahramandı ve Gavin'i gıdıklamak için saldırısına başladı.

Emily ile Lillian kahkaha atıp üçünün çimenlik alanda yuvarlanıp durmalarını izledi. Sonunda iki çocuk, amcalarına karşı el birliği yaparak gıdıklama savaşını kazandılar. Gavin sayıca üstün olduklarını söyleyip kahkahalar atarken yardım istedi.

Yerden kalkan Gavin deniz şortundan birkaç tutam çimen çıkardı ve Emily'ye baktı. "Bu iki deli, benim yeğenlerim Theresa ve Timothy." Sonra sanki tekrar gıdıklama savaşına başlayacakmış gibi onlara saldırdı.

Yeğenleri geriye sıçrayıp kahkaha attılar.

Gavin eğildi ve kollarını ikisinin de omzuna attı. "Bu, Molly... yani, Emily." Emily başını sallayıp kahkaha attı. "İkiniz ona karşı kibar olursanız iyi olur. Bugün içinizden birinin ona saldırmasını istemiyormuş gibi görünüyor."

Küçük kız, Emily'ye baktı ve yazlık elbisesinin ucunu çekti. "Elbiseni sevdim Emm-mi-mi."

Emily dizlerinin üzerine çöktü ve küçük çilli güzele gülümsedi. "Eh, ben de senin elbiseni sevdim, Theresa."

"Üç yaşındayken senin de böyle elbisen var mıydı?"

"Seninki kadar güzel elbisem yoktu."

Theresa kollarını Emily'nin boynuna doladı, neredeyse kızı yere düşürecekti. Emily kahkaha attı ve ona sarıldı.

Timothy küçük bir beyefendi gibi tokalaşmak için Emily'ye elini uzattı. "Sen Gaffin amcanın kız arkadaşı mısın?"

Emily, Gavin'e gülümsedi, sonra tokalaşırken küçük çocuğa baktı. "Hayır ama arkadaşının kız arkadaşıyım."

Timothy yüzünde gururlu bir tebessümle, "Biz ikiziz," dedi.

"Öyle olduğunuzu düşünmüştüm." Emily gülümsedi. "Eh, hayatımda tanıştığım en tatlı minik ikizlersiniz."

Timothy, "Bizimle yüzmeye gelecek misin Emm-mi-mi?" diye sordu, ela gözleri bir tutam terli sarı saç alından geriye atarken parıladı.

"Hımm." Küçük çocuk gülümsedi ve heyecanla cevabını bekledi. Emily çocuğun burnunu usulca sıktı. "Sanırım geleceğim. Şimdi gidip mayomu giyip gelirim."

İki çocuk da neşeyle ellerini çırpıp zıpladılar.

Emily mayosunu üzerine geçirmek için bir dünya çalışanın arasından geçip üst kata yöneldi. Dillon'ı sinirlendirmemeye dikkat göstererek, bikinisinin üzerine kırmızı ve gri tonlarından oluşan bir Ohio Üniversitesi tişörtü geçirdi. Yüzündeki makyajı temizledikten sonra tekrar dışarı fırladı.

İki çocuk —şimdiden Gavin'le havuzdaydılar— neşeyle Gavin'e su fırlatırlarken o da başarıyla köpek balığı taklidi yapıyordu. Su altına dalıp ellerini başının üzerinde tutarak çocuklara doğru yöneldi.

Theresa yüksek sesle, "Emm-mi-mi geldi!" diye bağırdı.

Gavin, Emily'ye bakıp kahkaha attı. "Jaws taklidimi beğendin mi?"

"Kabul edilebilir düzeydeydi," diye cevap verirken suya girdi. Gülümsedi. "Ama daha iyisini yapabileceğime de eminim."

Gavin sırtıp şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Ah, öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye gülümsedi. "Sadece şaka yapıyordum."

Gavin kahkaha atıp rengârenk bir plaj topuna uzandı. "Pekâlâ, havuz voleybolunda bir dostluk maçına ne dersiniz bakalım?" Bir gülücük gönderdi. "Kızlar erkeklere karşı, tabii ki."

Emily şakasına meydan okuyormuş gibi yaparak çenesini kaldırdı. "Başla bakalım, Blake."

Filenin iki tarafında takımlar yerlerini alınca oyun başladı. Emily sıçrayıp topu Gavin'in kafasına atıp güneş gözlüğünü suratından düşürünce çocuklar tiz perdeden kahkahalar attılar. Gavin batan güneş gözlüğünü alıp su üstüne çıktıktan sonra gözleri Emily'yi buldu, ödeşeceklerine dair söz vericisine güldü. Emily, Theresa'ya bir beşlik çakarken Gavin'e bakıp sırttı... kızlar takımı için kazandığı sayıdan dolayı kendinden gayet memnundu.

Kolunu Timothy'nin omzuna atan Gavin, kulağına bir şeyler fısıldadı. Güneş gözlüğünü bir şezlonga fırlatıp Emily'ye yaramaz bir edayla gülümsedi. Emily, bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Başını sallayıp kahkaha attı. Theresa'ya amcasının uslanmaz tavırları hakkında uyaramadan önce sular suratında patladı... Gavin'in marifetiydi.

Emily'nin açık kalan ağzından sular fışkırdı. Gavin'e pis pis sırtıp su fırlattı. Tüm gücüyle plaj topuna vurup fileden geçiren Timothy, erkeklerin hanesine hileli bir puan yazdırdı. Ani saldırıdan dolayı Theresa ağlamaya başladı. Gavin tereddüt etmeksizin yanına yüzdü ve kızı kollarına aldı.

Havuzun merdivenlerine oturup kızı kucağında salladı. "Theresa, Gavin amca özür diliyor, tatlım. Seni korkutmak istememiştim."

"Gaffin amca, sen Emm-mi-mi'yi incittin," derken burnunu çekti.

"Hayır, Theresa, beni incitmedi." Emily kollarını açıp kızı yanına oturması için çağırdı. Theresa, Emily'nin kucağına yerleşti. "Sadece bana su fırlattı, hepsi bu."

Theresa tekrar burnunu çekti. "Gaffin amca çok yaramaz, ona vurman gerek."

Gavin gözleri iyice açılırken şakasına kaşlarını çatı. "Bana vurması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Theresa kakırdayıp başıyla onayladı.

Gavin, Emily'ye bakıp omuz silkti, kolunu gösterdi. "Sanırım Colton ile Melanie pek dost canlısı çocuklar yetiştirmiyorlar," derken kakhaha attı. "En iyi atışını yap, hayatım."

Emily gülümseyerek ona vuruyormuş gibi yaptı ve Gavin de en incinmiş ses tonunu takınarak inledi. Theresa, Emily'nin vuruşundan dolayı gayet tatmin olmuş bir şekilde kakhaha attı.

"Annem, kızımı ağlattığını söyledi Gavin."

Gavin dönüp gülümsedi. "Hey Mel. Evet, onu biraz korkuttum ama şimdi iyi. Öylesin ya bıcırık?" Theresa'nın ayak parmaklarını gıdıkladı.

Theresa kakhaha atıp ayaklarını savurarak uzaklaştırmaya çalıştı. "Gaffin amcanın kız arkadaşı ona benim için vurdu."

Melanie tek kolunu savurarak Timothy'ye havuzdan çıkmasını söyledi. Sonra uzun, sarı saçlarını arkasına atıp merakla tek kaşını kaldırdı ve Gavin'e bakarak gülümsedi.

Gavin kakhaha atarak, "O, benim kız arkadaşım değil," dedi, ayağa kalktı. "O, Dillon'ın kız arkadaşı. Emily, bu benim muhteşem yengem Melanie."

Theresa'nın elini tutan Emily ayağa kalktı ve gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Melanie de gülümseyerek, "O zevk bana ait," dedi.

Emily, "Çocuklarınız resmen tapılası," dedi.

"Teşekkür ederim ama iddiasına girerim ki bir kutu ya da ona benzer delice bir şey için çığlıklar atıp kavgaya tutuştuklarında farklı düşünürsün."

Emily kakhaha attı.

Gavin'e dönen Melanie'nin ağzının kenarında saf bir gülücük belirdi. Gavin'in gözlerindeki tehditkâr bakış, "hiç o konuları açma" der gibiydi... ama o gidecek gibiydi.

Emily'ye döndü. "Emily, Gavin'in çıkmak isteyebileceği hiç kız kardeşin ya da arkadaşın var mı?"

Emily Gavin'e baktı. "Aile arasında sürüp giden bir şey mi?"

Kollarını kavuşturan Gavin, başını sallayıp gülümsedi. "Bingo."

Emily kahkaha attı ve Melanie'ye baktı. "Bir ablam var ama evli. Gerçi birkaç arkadaşımı arayabilirim."

Melanie, "Mükemmel," diye karşılık verip elini Gavin'in koluna koydu.

Theresa uyku dolu gözlerini ovarken Melanie'nin bacağına yapıştı. Melanie, kızı kucığına aldı.

"Emily, onları hemen aramalısın. Kayın biraderim bekâr kalamayacak kadar yaşılanıyor," deyiverdi ve arka kapıya doğru alelacele yürüyüp gitti.

İç çeken Gavin gülümsedi ve Emily'ye bir havlu uzattı. "O... biraz zor biridir, yengem yani."

"İyi birine benziyor." Emily havluyu elinden alırken o anda ıslak olan ve güneş altında ışıldayan dövmesine bakmamaya çalıştı. Nefes verip zorla yutkundü ve tekrar yüzüne yoğunlaştı. "Herkesin sana birilerini ayarlamaya çalışmasını komik buluyorum."

"Evet, bir de bana sor. Şu anda bekâr olmamla ilgili garip bir tutumları var."

Emily, gerçekten onun için birkaç arkadaşını aramasını isteyip istemediğini sormak üzereyken Dillon arkasından gelip kollarını yılan misali beline doladı ve ensesini öptü. Emily şaşkınlıkla yerinden zıpladı ve bu ani şokla kahkaha attı. Diğer balıkçılar, güneşte yanmış, yorulmuş ve sarhoş olmuş bir halde arka bahçeye adım attılar. Hepsi birlikte tuttukları balıklarla ilgili hoşbeş ettikten ve Gavin'e katılamadığı için takılduktan sonra duşlara yönelince grup dağıldı.

Dillon, Emily'yle birlikte odalarına girdiklerinde g rnleğini çıkarırken, "Ee, bakıyorum da y zm şs n," dedi. Arkasından kapıyı kapayıp geri kalan kıyafetlerini de çıkarıp bir yığın oluşturdu.

" ok iyi bir gözlem," diyen Emily kahkaha attı.

Dillon banyoya girdi, suyu açtı ve duşa girdi. "Umarım bana ait olan o vücudu, arkadaşımın yanındayken gizliyorsundur," diye seslendi.

Emily gözlerini devirdi ve çantasını karıştırıp yanında getirdiği tiril tiril, kırmızı yazlık elbiseyi bulmaya çalıştı. Bu, annesinin son kez ablasını görmek için Kaliforniya'ya giderken aldığı elbiseydi. Bulduğunda gülümsedi, üzerine tutup aynaya baktı.

"Bana cevap vermiyorsun, Emily. Üstünü başını kapadın mı?"

Banyoya giren Emily sinirlenerek içini çekti. "Dillon, şu anda ne görüyorsun?" diye sordu, eliyle vücudunu gösterdi, sesi bu sorusundan dolayı bir nebze rahatsız olduğunu belli ediyordu. Vücudunu çok fazla göstermediği ortadaydı.

"şu anda ne mi görüyorum? Ateşli kız arkadaşımın poposunun  niversite tişörtünün altında sallandığını görüyorum. Oyleyse, neden duşa gelip erkeğine ihtiya ı olanı vermiyorsun?"

"şu anda seninle seks yapacağımı mı sanıyorsun?" diye soran Emily'nin gözleri büyüdü. "Aşağısı insan kaynıyor."

"Duşa gir, Emily," diye emretti.

"Senin sorunun ne, Dillon? Hayır dedim."

"Haydi, Em. Seni böyleyken görüp de d z şmek istememek benim için zor," diye sakince cevap veren Dillon duştan  ıktı. Kızın sırtını yasladığı aynalı dolaba doğru gitti. "Gidince seni düşünmeden duramadım."

Vücudunu onunkine bastırıp hızla elini bikinisinin içine soktu, parmaklarının içine girdiğinden emin oldu.

Dillon'ı itmeye  alışan Emily'nin dudaklarının arasından hafif bir inilti yükseldi.

"Gördün mü, hoşuna gidiyor." Dudakları, onunkilerin üzerine kapanırken ses tonu boğuklaştı. Parmaklarını içeri sokup çıkarırken

diğer elini de bikini altını bacaklarına kadar indirmek için kullandı. Yanağına doğru inleyerek, "Bu vajina, bana ait. Başka kimseye değil Emily. Bana," dedi.

Emily tekrar Dillon'ı ittiğinde yatak odasının kapısına vuruldu. Emily'ye sert bir bakış fırlatan Dillon, bir havlu kapıp beline doladı ve kapıya bakmak için aheste aheste uzaklaştı. Gelen Trevor'dı, potansiyel bir müşterinin gelir planlamasıyla ilgili Dillon'la konuşmak istediğini söylüyordu. Beş dakika içinde Dillon iş konuşmak için giyinmiş ve kapıdan çıkmıştı. Emily odada tek başına kalmış, bu adamın –delice sevdiği adamın– neye dönüştüğünü düşünüyordu.

Sinirlerini yatıştırdıktan, duş aldıktan ve hazırlandıktan sonra saat yediyi çeyrek geçiyordu ve parti tam gaz devam ediyordu. Dillon'ın sözlerini haklı çıkaracak şekilde özel araziye yayılmış en az yüz elli kişi vardı. Dillon'ı ararken tanımadığı yüzlerin arasından süzülüp geçti. Onu bu kalabalığın arasında bulamadığında patıkaya yerleştirilmiş bar tezgâhlarının birinin önüne oturdu.

Bir tekila içtikten sonra kendisinden istediği azıcık şeyi de Dillon'a vermemiş olmanın yarattığı hafif suçluluk duygusu midesine oturdu. Hayatının en zor anında duygusal açıdan ona bakmış, her gün –hem fiziksel hem de aldığı eğitimle ilgili konularda– sürekli övgüler yağdırmıştı ve onu, maddi açıdan bir şey istemeye mecbur bırakmamıştı. Başka birinin evinde seks yapmak –kalabalık olsun ya da olmasın– aklında bir soru işareti bırakmamalıydı.

İlişkilerine dair konularda kendisinde bulduğu eksiklikler kalbini iyice parçalamadan hemen önce Gavin'in havuzun karşı tarafında bir grup kadınla konuştuğunu gördü. Onlarla konuşurken ellerini samimi tavırlarla kullanıyordu –dikkatlerini çekmek için boyunlarına hafifçe dokunuyor, konuşurlarken öylesine kollarını tutuyor ya da kahlkaha atacakken eliyle sırtlarına hafifçe bastırıyordu– ve kadınlar kendilerinden geçiyorlardı. Emily, Gavin ona baktığında, resmen onu kendisine bakarken yakaladığında zorla yutkundu ve onun Bayan Gavin Blake olmaya hevesli gruptan müsaade isteyip yanına doğru gelişini izledi.

Gavin beyaz keten bir gömlek ve haki şortuyla yaklaşırken gülümsedi ve sırtını bara yasladı. "Senin kadar güzel görünen bir kadının, bu akşam burada tek başına oturması bana imkânsız geliyor."

Emily anında güldü. "Sen gerçekten kadınlara ne denilip ne yapılacağına uzmanı olmuştun."

Gavin kendini beğenmiş bir edayla tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Onu bilmem ama dünyanın en lezzetli jambonlu sandviçlerini yapmak konusunda *uzmanımdır*." Kızın bakışlarına karşılık vererek birasından kocaman bir yudum aldı. "Ama cidden, tam da şu anda yanında oturması gereken adam nerede?"

Emily tekrar kalabalığı inceledi. "Buralarda bir yerlerde."

Gavin'in gözleri, Dillon'ı bulmak için misafirlerinin arasında dolanırken Monica Lemay'in üzerinde dondu. Yüzünde habis bir gülümsemeyle yanlarına geliyordu. Hemen döneceğini belirtip hızla Emily'den izin istedi.

Gavin yanına yaklaşıncı Monica gözlerini devirdi. "Sen de mi beni uyarmak için geldin?" Parmak ucunda yükselip Gavin'in kulağını ısırdı. Gavin irkilerek geri çekildi. "Çünkü böyle bir şeye hiç gerek yok. Bu gece sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi davranmam ve şuradaki küçük kız arkadaşından uzak durmam yönünde Dillon tarafından zaten uyarıldım."

Gavin ona delici bakışlar atıyor, başını sağa sola çeviriyordu. "Ah, öyle mi? O halde, neden ona bir şey söylemek üzereymişsin gibi göründü?"

"Bir kız gidip bardan içkisini alamaz mı?" diye sordu Monica ve kin dolu bir ifadeyle dudak büktü.

"Diğer barlardan birine git, Monica." Kulağına doğru eğildi, sesi buz gibi bir fısıltıya dönüştü. "Sen lanet bir yılanısın. İçinden geçenleri göremiyorum sanma." Bir adım geriledi. "Kızın başından defol git. Beni anlıyor musun?"

Monica sarı saçlarını saldı ve bakışlarını başka yöne yöneltirken kollarını kavuşturdu.

"Monica, gözlerime bak da kolayca cayıp dünyanı başına yıkmayacak bir adam görüyor musun söyle."

Kadın tek kaşını kaldırdı, ela gözleri ardına kadar açıldı. "Ne demeye çalışıyorsun Gavin?"

"Blake Endüstrileri'nin, babanın şirketinin en büyük bağışçılarından biri olduğunu söylemeye çalışıyorum. Stoklarının yüzde yetmiş beşinden fazlası bende. Pazartesi kısa bir telefon görüşmesiyle hepsini satarım." İyice yaklaşıncı kadın bir adım geriledi. "Wall Street'te hareketli bir gün yaşanır ve sen de salya kadar ailenle birlikte Harlem sokaklarında döküntüleri toplamaya başlarsın."

Dudaklarını bükerken Monica öfkeyle nefes aldı. "Bunu yapmazsın."

"Dene beni bakalım." Arkasını dönüp Colton'a çarptı.

"Aaah, küçük adam, öfkeli görünüyorsun."

Gavin, Emily'nin barda oturduğu köşeye baktı. "Ben, iyiyim. Ne var, ne yok?" derken burnunu çekti.

"Annemin sana mutfakta ihtiyacı var," deyip elini saçında gezdirdi. "Bilmiyorum... birisi kapıya dayanmış, isim listesinde olmamasına rağmen içeri girmeye mi ne çalışıyormuş."

Emily, Gavin'in kendisine havuzun karşısından baktığını görünce başını onaylarcasına salladı. Gavin sanki hemen döneceğini bildirir gibi ona işaret ediyordu. O eve yönelirken Emily onun kalabalığın arasında hızla gözden kayboluşunu izledi. Konuştuğu kadını tanıdı, birkaç gün önce bardaydı. Neden Gavin'in eski sevgilisini partiye davet ettiğini ya da kadının neden geldiğini merak etti. Emily'ye göre aralarında devam eden bir şeyler vardı.

Emily bir içki söylerken aşağı yukarı onunla yaşıt, uzun boylu, kaslı bir adam yanına yaklaştı, alkol kokusu gözeneklerinden taşıyordu.

Alnındaki bir tutam kahverengi saçı düzeltip kıza çarpık bir gülücük gönderdi. "Gayet havalı bir parti, değil mi?"

Emily barmenden birasını alırken adama baktı. "Evet, öyle," diyerek gülümsedi.

"Ee, buraya birileriyle mi geldin yoksa ben, bu partide ateşli gözüken bekâr bir kıza denk geldiğim için dünyanın en şanslı herifi miyim?"

Kız tavlamak için müthiş cümleymiş göt herif, diye düşündü. "Üzgünüm, buraya biriyle geldim."

Adam kendini üstün gören bir hıhladı. "Kiminle? Çünkü buradaki herkesi tanırım. Onu ezip geçebilirim belki."

An be an beter bir bal alıyor. "Dillon Parker."

Adam kaşlarını çatı. "Sen, Dillon Parker'la birlikte değilsin. O hâlâ Monica Lemay'le birlikte." İçkisinden kocaman bir yudum aldı. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum."

Şimdi dikkatim sende, pislik. "Monica Lemay kim?"

"Gavin'i tanıyor musun?"

Emily başıyla onayladı.

"Az önce onun havuz başında konuştuğu sarı saçlı parça işte."

Bu moron kesinlikle sarhoş. "Hayır, aklın karışmış olmalı. Gavin'in konuştuğu kadın, eski kız arkadaşı... Dillon'ın değil."

Adam hiç taviz vermeden başını sağa sola salladı. "Gavin, asla Monica'yla çıkmadı. Birlikte büyüdük, ona katlanamıyor." Devam etmeden önce tekrar bira içti. "Ben, bu evde birçok 4 Temmuz partisine katıldım," derken parmağıyla bahçenin diğer ucunu gösterdi. "Ve Dillon ile Monica'nın tam şuradaki misafir evinden birçok sabah birlikte çıktığını gördüm, üstlerinde neredeyse hiçbir şey yokken hem de. Kesinlikle düzüşmüşlerdi."

Emily, az önce adamın ortaya döktüklerine karşılık zorla yutkunurken ayağa kalktı. Sanki boğazına keskin bıçaklar saplanmış gibi hissediyordu.

"Eee, bana telefon numaranı vermek istiyor musun, istemiyor musun?"

Ardına bile bakmayan Emily kalabalığı yararak ilerledi. Kulak tırmalayan sesleri, kahkahaları ve neşeli yüzleri, buzlu camın ardından görünüyordu gibiydi... başı dönüyordu. Paniklerken teni ince bir tabaka

terle kaplandı. Evin davetkâr parıltısına doğru yöneldi. Mutfağı geçince Gavin'i annesiyle konuşurken gördü. Oturma odasına geçerken Gavin ona baktı.

Emily koridorun köşesinden dönüp Dillon'ı Monica'yla görünce ciğerlerindeki tüm hava tükendi, yüreği bomba misali patlayacak gibiydi. Monica'nın Dillon'ı kendine çekerken görünce, sonra da olay o noktaya –öpücüğe– gelince dayanılmaz bir darbe daha aldı. Ne olduğunu tam olarak kavrayamayan Emily, gözleri yaşlarla dolarken ağzını kapadı. Daha fazla aralarında olan bitene seyirci kalamadığı için arkasını dönünce Gavin'in göğsüne çarptı. Gavin onu kollarından yakalayıp gözlerini yüzüne çevirdi, sonra kısılan gözleri omzunun üstünden Dillon ile Monica'ya yöneldi.

Emily, "Ben... Ben... Gitmem lazım," derken nefes verdi, sesi acıyla yankılandı. "Lütfen. Bana bir taksi çağır," diye yalvardı, bir yandan da hızla kendini evin önüne atıp kapıdan dışarı çıktı.

Anahtarlarını bulmak için cebini karıştıran Gavin arkasından gitti. Kapıdan dışarı çıktığında kızı başını dizlerinin arasına almış, düzgün nefes almaya çalışırken buldu.

Yanına gitti ve çömeldi. Elini onun çenesine koyup yüzünü kendisine yaklaştırdı. "Seni götürmeme izin ver," diye fısıldadı.

Emily başını şiddetle salladı. "Hayır, senin... partin..." Artık hızla akan gözyaşlarını sildi. "Öylece çekip gidemezsin. Lütfen bana bir taksi çağır ya da şoförün beni bıraksın."

Gavin elini kızın çenesinin altından çekmeden gözlerinin içine baktı. "Şoförüm şu an burada değil ve ben seni taksiyle geri göndermeyeceğim. Parti için endişelenmiyorum; bırak da seni götüreyim."

Tek bir kelime bile etmeyen Emily yutkundtu, ayağa kalktı ve araç yoluna doğru yürüdü. Gavin, onu BMW'sine yöneltti ve binmesi için kapıyı açtı. Emily koltuğa yerleşti ve Gavin arabanın etrafından dönerken onu izledi, sınırları hâlâ az önce gördüklerinden dolayı gergindi.

Manhattan'a yapılan iki buçuk saatlik yolculuk, tek bir kelime dahi edilmeden sessizlik içinde geçti. Gökyüzü, batan güneşle birlikte turuncu, mor ve pembe tonlarına bürünürken Gavin, Emily'nin Monica'yı kendi kız arkadaşı sanmasında bir payı olduğunu bildiğinden söyleyebilecek bir şeyler bulabilmek umuduyla düşündü. Emily'nin hüznü öyle yoğundu ki Gavin'in midesini altüst ediyordu.

Ona baktığında açıklama yapması gerektiğini anladı.

Emily'nin oturduğu binanın önündeki bir park alanına arabasını çekip bir an gözlerini yumdu ve nefes aldı. "Sana yalan söylediğim için üzgünüm," diye fısıldadı.

Emily usulca gözlerini pencereden ayırdı. "Bunun için sana kızdığımı mı sanıyorsun?" Ses tonu, tıpkı Gavin'ininki gibi kısıkta ama özür dilediği için şaşırdığı belli oluyordu.

"Nasıl kızmazsın ki? O gece, Dillon'un arkasını kollamak için yalan söyledim. Onun hâlâ o kadınla..." Derin bir nefes aldı ve bir an duraksadı. Emily, onun söylemek istemediği şeyi biliyordu. "Kadını tanıyordum; bu yüzden onu dışarı sürükledim. Onun seni... incitmesini istemedim, Emily. Çok üzgünüm."

Emily, Gavin'in hiç kırpmadığı mavi gözlerine baktı. "Beni hiç tanımıyorsun, Gavin," deyip yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Bana gerçeği söylemek, senin görevin değildi; onun göreviydi. Yani, lütfen, benden özür dilemen gerektiğini sanma."

Arabadan inen Emily, gökyüzünde kayan yıldızlar misali parıldayan kan kırmızı ve parlak mavi tonlarına takılınca duraksadı. Kaldırımlardaki yayalar, şehri kaplayan havai fişek gösterilerine karşılık tezahürat edip alkış yaptılar.

Gavin motoru susturdu, ikaz ışıklarını yaktı ve Emily'yi binaya kadar takip etti.

Emily tekrar ağlamaya başladığında arüden durdu, ellerini saçına götürdü. "Yanımda anahtarlarım bile yok. Çantam ve cüzdanım hâlâ evinde."

Emily'nin gözle görülür sıkıntısını fark eden kapıcı, endişeyle kıza yaklaştı. Gavin durumu açıkladı. On dakika içinde apartman yönetimi -kızın gerçekten apartmanda yaşadığını bildikleri için- ona yeni bir çift anahtar verdi.

Eve sağ salım girdiğini görmek isteyen Gavin onun peşinden asansöre bindi ve kapısına kadar gitti. Emily'nin titreyerek anahtarını kilide yerleştirmesini izledi. Onu sakinleştirmek için elini tuttu. Anahtarı alıp kapıyı açtı. Eşikte dururken, Emily'nin apartmanda endişeyle ileri geri yürüyüşünü izledi.

Emily tekrar yanına geldiğinde Gavin de ona yaklaştı. Ardından çarparak kapanan kapının sesi, tüm apartmanda yankılandı.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Emily, sesi kadife gibiydi.

Gavin ona bakarken gözlerinden endişe akıyordu. "İyi olacağına emin misin?"

Emily cam gibi gözlerini yere çevirdi.

Gavin başını eğip kızı kendine bakmaya mecbur bıraktı. Mavi gözleri, dudaklarına kaydı ve Emily o gözlerin ardında yatan düşünceleri anladı. Biliyordu. Gavin nazikçe yanağını tuttuğunda Emily'nin nefesi boğazında düğümlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı, nabızı hızlandı. Elini kaldırdı ve kibarca Gavin'in elinin üzerine koyarak sıcaklığını içine çekti.

"Emily," diye fısıldadı, alnını Emily'nin alnına dayayıp gözlerini kapadı.

Gözlerini açtığında Emily de ona bakıyordu... hızlanan nefesleri birbirine karıştı, ısındı, sıcacık oldu ve artık iyice yakındaydı. Etrafına sessizce yayılan enerji, nefes kesecek ölçüdeydi. Gavin yaklaştı, kolunu kızın sırtına attı, onu sıcak vücuduna yaklaştırdı. Öpmek için uzandı, kalbi göğsünde çırpınıyordu ama isteğini gerçekleştirmeden ya da ihtiyacını dindirmeden ne vücudu ne de zihni beklemeye tahammül ediyordu. Emily karşı çıkmak için dudaklarını araladı ama Gavin'in ağzı kendisinininkinin üzerine kapanırken sadece inleyebildi.

Emily'nin dudakları, Gavin'ininkinin altında hareket ediyor, leziz tadını içine çekiyordu. Dokunuşu kendini kontrol etme güdüsünü tamamen parçalayıp yok ederken, öpücüğün zevkine kendini teslim etti. Zihni bulansa da vücudu onun yerine karar alıyordu.

Hiç soru sorulmadı.

Gavin onu öperken dudaklarındaki vişne tadını alabiliyor, sanki en iyi kalitede kırmızı şarapmış gibi içiyordu. Kızın elleri kollarından boynuna kadar çıktı, değdiği yerlerde ateşten bir iz bıraktı. Saçına dolanan parmakları kanına işliyor, aldığı keyiften dolayı vücudu sarsılıyordu. Emily'nin yumuşak göğüslerini, kendi göğüs kafesinde hissedince boğazından bir inilti yükseldi. Teninin kokusu ve kollarına mükemmel bir şekilde oturan vücudunun kıvrımlarının yarattığı his onu hiç bilmediği yerlere taşıdı. Öpücükleri derinleşirken Gavin'in parmakları, kızın dalgalı saçlarını keşfe çıktı; tam da düşündüğü gibiydi, kahrolası ipek gibiydi. Gavin, Emily'yi çekerek bir duvara yaslayıp dilini ağzında gezdirirken, Emily de onun gömleğine yapışmıştı. Gavin onu sanki binlerce defa öpmüş gibi öpüyordu... sanki ona aitmiş gibiydi. Onu gördüğü anda -ona ihtiyacı olduğunu anladığı anda- hayal ettiği gibi öptü.

"Çok güzelsin," derken inledi. Eliyle belini okşarken dudakları çenesine kaydı. "Seni, boktan hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Emily bu kelimeler karşısında neredeyse eriyip gidecekti... vücudu Gavin'inkine yaslanmıştı, daha fazlası için çırpınıyor, daha fazlasını arzuluyordu. Gavin'in dili boynundan kayıp köprücük kemiğinde dolanırken, tenine öpücükler kondururken başını geriye attı. Elini, elbisesinin altından geçirip kalçasını okşamaya başladığında Emily'nin kalbi neredeyse duruyordu. Bacağını Gavin'in beline atarken kollarındaki tüyler diken diken oldu; Gavin'in tek eli ensesinde duruyordu, diğer eli ise sıkıca bacağına tutuyordu. Titreyen vücuduna sıcaklık dalgaları yayıldı; her dokunuş, tenini paramparça ediyordu. Rahatça hareket eden dili tekrar ağzına yöneldi. Alt dudakları emerken kızı kendine

iyice çeken Gavin zevkle inliyordu. Emily'nin duyuları, Gavin'den yükselen koku, dokunuşları, tadı ve muhteşem iniltiyle donatıldı.

Gavin Blake... Dillon'ın arkadaşı... Dillon'ın tanıdığı ve yakınlaştığı biri. Dillon öğrenirse –Emily'ye yaptığı yanlışlara rağmen– kesinlikle aklını yitirirdi. Aniden Emily dengesini kaybetti, ne yaptığından emin olamadı. Dillon'ın ve birlikte geçirdikleri hayatın imgeleri zihnini ele geçirdi. Bu yaptığı kötü bir şeydi ve bunu biliyordu. Onun için hiçbir zaman iki yanlış bir doğru etmezdi... asla. Dillon'a ve kendine olan kuzgunluğuyla karışık suçluluk dalgası, üzerine hücum etti. Vücudu buna karşı koysa da –fena halde karşı koysa da– durması gerekiyordu.

Sonunda, “Biz... Ben yapamam... Gavin,” derken nefesini verdi, kelimeleri dudaklarının arasından neredeyse zorla çıkarıyordu.

Geriye çekilen Gavin, şehvetle dolan kopkoyu mavi gözleriyle yüzünü inceledi. Öpüşmelerinden dolayı Emily'nin dudakları şişmişti ve nefesi tıpkı Gavin'inki gibi düzensizdi. Gözleri yaşla doluyordu ama Gavin o gözlerdeki tutkuyu da görebiliyordu. Yüzündeki ifadeden dolayı kalbi bin parçaya bölündü. Onu incitmek istemiyordu. Parmak uçlarıyla alev alan yanaklarına dokunurken başını usulca salladı, sonra kızın sıcaklığıyla ısınmış kollarını iki yanına indirdi.

Emily, “Üzgünüm,” diye fısıldadı, gözlerine bakamıyordu.

“Hayır, Emily, ben...”

“Lütfen Gavin, git. Gitmen gerekiyor,” derken burnunu çekti, hâlâ yüzüne bakamıyordu. Uzun süren bir saniye boyunca etraflarını çevreleyen hava gerildi. Gavin konuşmaya çalışıp durumu düzeltecek bir şey –herhangi bir şey– söylemeye çalıştı ama söyleyemedi. Aklında kelimelere –doğru kelimelere– yer yoktu.

Ve bunu biliyordu.

Gergin bir şekilde elini saçlarına daldırıp döndü, kapıya uzandı ve istemeyerek dışarı çıktı.

Emily nefes alabilmek için iki büklüm olurken titredi. Gözlerini kapayıp suçluluk duygusundan kurtulmak için çabaladı, bu duyguyu uzaklaştırmak ve içinden söküp almak istiyordu. Yüzündeki kan çe-

kilmişti; gözleri kan çanağı gibiydi ve ağlamaktan şişmişti. Midesi altüst olmuştu... sadece yaptıklarından dolayı değil, zihninin bir köşesinde duran, yaptığının doğru olduğunu düşünmesine neden olan his sebebiyleydi. Tanrı aşkına, onu öpmek, ona dokunmak, kendisine dokunmasına izin vermek yapılması gereken doğru şey gibiydi. Yüzünü ellerine gömdü ve vücudunun her zerresine yayılan yeni bir suçluluk dalgasıyla birlikte ağladı.

Duygusal açıdan dibe vurduğunu hissederek gidip kendini kanepeye bıraktı, yüzüne akan gözyaşlarını silip kendine gelmeye çalıştı. Monica'yı öpen Dillon'a ait canlı görüntüler aklına gelince bir parçasının öldüğünü hissetti. Gözlerini tavana diken Emily, Dillon'ın kendini aldatmadığına bir şekilde kendini inandırıp inandırmadığını düşündü. Son haftalarda içgüdüleri zihnine ipuçları gönderiyordu ama uyarı sinyallerini dinlemeye içi razı olmuyordu.

Kapıya sertçe vurulunca artık uyanmayı umduğu kâbusdan sıyrıldı. Daha o bakamadan kapı ardına kadar açıldı. Dillon elinde Emily'nin çantalarıyla koridorda dikiliyordu. Ağzına kadar gelen acı safra tadını yutkunarak, kanepeden kalktığı anda atan nabzını midesinde hissediyordu. Kapıyı ardından kapayan Dillon'ın gözleri, odanın bir ucundaki Emily'ninkilerle buluştu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken Emily ona yakıcı bakışlar gönderiyordu. "Çekip gitmeni istiyorum."

"Açıklama yapmama izin vermek zorundasın."

"Açıklama yapmana izin vermek mi? Onu öptün!" diye tersledi, gözleri iyice açılmıştı.

"O beni öptü," diye düzeltti.

"Saçmalıyorsunuz! Defol git," diye bağırıp kapıyı işaret etti.

"Açıklama yapmama izin vereceksin." Dillon yürüyüp aralarındaki mesafeyi kapadı.

Emily, "Onu öptün," diye feryat edip parmağını Dillon'ın göğsüne sapladı. "Kendi gözlerimle gördüm!"

Dillon onu bileklerinden yakalayıp kendine yakınlaştırdı. "Beni öpmek için eğildiğini gördün. Onu itip kendimden uzaklaştırdığımı görmedin, Emily," derken nefesini verdi, ses tonu sabit ve kısık.

Emily, "Ve benim buna inanman mı gerekiyor?" derken neredeyse cıglık atıyordu. "Gavin'in kız arkadaşı diyerek bana yalan söyledin!"

Emily mutfığa gitmek için davrandı ama Dillon, onu omzundan yakaladı. "O gece sana ondan bahsetmedim çünkü o hâlâ oradayken rahatsız olmanı istemedim."

Emily, aniden geriye çekildi ve ağzını bir karış açarak ona baktı.

"Şaka yapmıyorum, Emily. Eskiden çıktığım biri olduğunu bilmeni istemedim. O gece öğrenseydin, çekip gitmek isteyeceğini biliyordum. Büyütülecek bir şey olmadığını düşündüm," derken yakınlaştı.

Emily geriledi, neredeyse düşecekti.

"Bebeğim, yalan söylemiyorum," diye devam etti. "Bana kafasını takmış bir kere. Senin orada olduğunu bile bile öylece onunla takılacağımı mı sanıyorsun?"

Emily gözlerinden alevler saçarak ona baktı, ağzı açık kalmıştı.

Dillon elini saçında gezdirdi. "Öyle demek istemedim. Tuvaletten çıkıyordum ve benimle bir dakika konuşmak istediğini söyledi. Kabul ettim ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kendine çekti ve öptü. Gördüğün de buydu, bebeğim. Yemin ederim onu ittim. Ben itmeden önce arkamı dönmüş olmalısın."

Başını sallayan Emily ağlamaya başlarken elini hızla ağzına götürdü. Kalbi sızlıyordu... acı, resmen vücudunu yararak ilerliyordu. Öpüştüklerini gördüğü birkaç saniye içinde aceleyle mi çıkarım yapmıştı? Aklı hiç bu kadar karışmamıştı.

"Hatta partiye geldiğinde benden ve senden uzak durması için onu uyarmıştım," diye fısıldadı, dikkatlice yakınlaştı ve elini kaldırıp yanağını okşadı.

Ağlamaya devam eden Emily ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeyerek gözlerini yere çevirdi.

"Benim iznim olmadan seni buraya getirdiği için Gavin'e çıkıştım."

Emily'nin başı aniden kalktı. "Sen... Onu gördün mü?" diye sordu, zorla yutkundu.

"Evet, ön kapıdan çıkarken gördüm," diye cevap verdi, yüzünü kızın boynuna gömdü. "Onunla birlikte çekip gitmemeliydin, Emily."

Emily tekrar geri çekildi, yeşil gözleri ardına kadar açılmıştı. "Aynı şeyi yaptığımı görseydin, sen de çekip gitmez miydin?"

"Emin değilim," diyen Dillon duraksadı, sanki ne diyeceğine karar vermiş gibi alt dudağını ısırды. "Sadece bana söylemeden seni eve getirmesinden ve senin de onunla çekip gitmenden hoşlanmadım."

Emily'nin ifadesi, bu sözler karşısında şaşkınlığa büründü. "Çekip gittim diye bana mı kızdın yani Dillon?"

"Bebeğim, sana kızmadım." Bir adım daha yaklaştı ve eliyle kızın boynuna dokundu. "Sadece bana inanmanı istiyorum. O kadının gözümde bir değeri yok." Tekrar yaklaşarak nefesini kızın yanağına doğru verdi, elleriyle de belini okşadı. "Geri çekildim, Emily. Yemin ederim. Sadece sen bunu görmedin." Nazıkçe ağzını kızın dudaklarına yöneltti, onu öperken yalvarıyor gibiydi. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Seni asla incitmem, bebeğim. Lütfen, bana inanmak zorundasın. Seni seviyorum işte."

Emily'nin başını geriye yatırdı, vücudunu kendisinininkine çevirdi ve ağzını ensesinden aşağı kaydırды.

"Dillon, lütfen," diye inledi, gömleğine tutundu. "Tanrı aşkına, lütfen Dillon, bana yalan söyleme," diye yalvarırken gözyaşları yüzüne aktı.

"Bebeğim, yalan söylemiyorum." Ellerini elbisesinden içeri soktu ve çekip kızın başının üzerinden çıkardı. "Seni seviyorum, Emily. Sen, benim dünyamsın. Seni kaybedemem," diye ağzının içine doğru fısıldarken, nefesi kesik kesikti. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Dillon'ın kahverengi gözlerine bakarken Gavin'le yaptığı budalaca şeyler içini delip geçti, ciğerlerindeki oksijen yok olmuş gibiydi. Suçluluk duygusu, buzdan bir mızrak gibi kalbini yardı.

"Bana inandığını söyle," diyen Dillon nefesini verdi, aşağı doğru inerken dilini de baş döndürücü hareketlerle karnının altına doğru usulca gezdirdi. "Bana inandığını söyle, bebeğim."

İnanmak isteği şey ile Gavin'le yaptıkları arasında sıkışıp kalmış gibi hissetti. Ağlayarak "Evet, sana inanıyorum," dedi. "Çok üzgünüm, Dillon. Çok üzgünüm."

Emily daha anlayamadan Dillon iç çamaşırını söküp almış, onu yerden kaldırmış ve yatağına götürmüştü. Bacaklarını araladı, sabit bir noktada tutup dilini acı verecek derecede zevk aldığı noktasına götürdü. Emily Dillon'a doğru kıvrandı ve Dillon kalçasından tutup onu emerken, yalarken ve tadarken vücudu kontrolsüzce hareketlendi.

Emily'nin kasları, Dillon'ın parmakları sıcaklığına doğru girip çıkarken hem keyifle hem de suçluluk duygusuyla sarsıldı. Hissettiği utançtan kurtulma isteği ve o anda onu içine alma arzusuyla doğruldu.

"Dillon, seni şimdi istiyorum," diye inleyip yastıklara yaslandı.

Dillon üstündeki kıyafetleri çıkarıp yatağa geçti ve Emily'nin içine girdi. Emily onun kol kaslarını yakaladı, yanan tenine yaslanan Dillon'ın yarattığı hisle başını geriye attı. Dillon, ağzını Emily'nin kine yapıştırdı ve kız gözlerini kapatırken iniltilerini bastırdı. Ve sonra bir şey oldu... Emily'nin tüm düşünceleri Gavin'e -öpücüğüne, kadifemsi dilinin yarattığı hisse, tüm vücudunda dolanan parmak uçlarının sıcaklığına- kaydı. Üstündeki Dillon'dı ama tek hissede-bildiği, dokunabildiği, koklayabildiği ve tadını alabildiği Gavin'di.

Emily, Dillon'ın altında hareket etmeyi kesti; tüm vücudu kaskatı dondu.

Dillon, "Sorun nedir?" diyerek nefesini kulağına verdi, üstünde hareket etmeye devam etti.

"Sanırım midem bulanıyor." Altından sıyrılıp kalktı ve banyoya koştu. Dillon iç çekti ve sırtüstü uzandı. "Ne halt ediyorsun, Em?"

Ardından kapıyı kapayan Emily klozetin önünde dizlerinin üzerine çökerken sıcak gözyaşları gözlerini kapladı ve kusmayı bekledi. Dirseğini klozete yaslayıp ellerini saçlarına gömdü, nefes almaya çalıştı.

Gail McHugh

Birkaç saniye, birkaç dakika, belki de birkaç saat orada öylece oturdu. Sonunda ayağa kalktığında ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu.

Aynanın önüne yürüdü ve yansımasına gözlerini dikip baktı. Yüzüne biraz su çarptıktan sonra Dillon'ın uyuduğu odasına tekrar girdi. Sessizce yanına yatıp battaniyeleri üzerine çekti, uyumayı umuyor ve kontrol edemeyeceği bir şeye yönelmemek için dua ediyordu.

Yedinci Bölüm

Dostane Niyetler

“Hanımefendi, aperatiflerimizi getirmediniz.”

Tek kelime bile etmeyen Emily, kadının suratına boş boş baktı. Dağılmış düşünceleri, kesinlikle olması gereken yönde değildi.

Kadın, gözlerinden alevler saçarak Emily'ye baktı. “Merhaba? Akşam yemeğimiz geldi ama aperatiflerimizi getirmediniz.”

Emily, “Ben... üzgünüm,” diye kekeledi. “Hemen getireceğim.”

Hızla mutfığa koşup aşçılara acil mozerella peynirli kızartma siparişini yetiştirmesi gerektiğini belirtti. Masaya döndü, tekrar özür diledi ve müşterilerine beş dakika sonra siparişin hazır olacağını bildirdi. Bahşiş alabilme umudunu yeşertmek isteyen Emily tatlılarını ödemeyi önerdi. Böylece gülümseyip teklifi kabul eden müşterisinin gözünde ortada gözükmeyen aperatifler tarihe karıştı.

Rahatlayarak nefes alan Emily barın ucuna oturdu, şikâyet etmedikleri için minnettardı... Öyle olduğunu düşünüyordu.

Antonio, “Kasabalı,” dedi. “Az önce ne oldu? On altıncı masa, bana aperatiflerini unuttuğunu söyledi.”

“Evet, üzgünüm. Roberto şu anda o konuyla ilgileniyor.”

“Onlara tatlı mı önerdin?”

“Evet.”

“İyi misin?” diye sorup ilgiyle omzuna dokundu. “Bu gece işe kafanı veremiyor gibisin.”

“Şu anda birçok şeyle uğraşıyorum, Antonio. Üzgünüm. Bir daha olmayacak.”

“Kendini iyi hissetmiyorsan, seni daha erken gönderebilirim,” diye karşılık verirken ifadesi endişeliydi.

“Teşekkürler ama iyiyim.”

Başıyla onayladı ve ofisine girdi.

İlerleyen saatlerde Emily zorla işini yaptı. Kendini hâlâ olanları kavramaya çalışırken bulduğunda akşam hızla geçip gitmişti. Vardiyası bittiğinde fiziksel ve zihinsel anlamda tükendiğini hissediyordu.

Cüzdanını bulmak için başını eğip çantasını karıştırırken kapıyı açınca sert bir duvara çarpmış gibi oldu. Dudaklarının arasından net duyulabilir şekilde bir “uff” sesi yükseldi. Özür dilemek için başını hızla çevirdi ve o anda zümrüt yeşili gözleri, bebek mavisi gözlerle buluştu.

Gavin, “Tanrım, iyi misin?” diye sordu, kızı tutmak için uzandı.

Emily, kollarına dolanan ılık, güçlü parmakların yarattığı hisse, ağzını bir karış açarak karşılık vermemek için çabaladı. Duyuları, etraflarına yayılan parfümünün kokusuyla ödüllendirildi. Aralarında şekillenen sıcaklık dalgası yüzünden yanakları kızardı, sanki alev alacak gibi hissetmesine neden oldu. Gavin, gözlerini ona sabitlemişti... bu, tehlikeli bir şeydi, çünkü bu gözlerde kaybolmak mümkündü, özellikle de aralarında olan bitenden sonra. O öpücük, tahrip edici, acı verici, mutluluk dolu ve Emily’nin hayalinde kurduğu diğer her şey gibiydi...

O öpücüğe lanet olsun.

Tekrar nefes alacak kadar toparlanıp toparlanamayacağını merak etti. Kalbi, tıpkı kafesinden kaçıp kurtulmaya çalışan bir kuş gibi delicesine çırpınıyordu. O, öylece önünde dururken düşünmek istemediği her şey aklına geliyordu.

Nefes nefese, “Evet, iyiyim,” dedi, hâlâ karşısında olduğuna inanmıyordu.

İkisi de transa girmiş gibiydiler, bakışları birbirlerinden hiç ayrılmıyordu.

Gavin, onun kollarını bıraktı, boğazını temizledi ve kaldırma doğru geriledi. Emily'yi görünce kalbi sızlamıştı. Gözlerinin içine bakınca o güzel yüzünü görmesinin, yumuşak dudaklarını öpmesinin ve ılık tenine dokunmasının üzerinden sadece bir hafta geçtiğine inanamadı. Ona göre sonsuz vakit geçmiş gibiydi. O gece ne kadar incinmeye müsait olduğunu bildiğinden bilinçaltının harekete geçmek için o anı seçmesi fikrinden nefret etti ve özür dilemesi gerektiğini biliyordu.

"Buraya..." Duraksadı ve düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Buraya seri yakalama umuduyla geldim. Seninle konuşabilir miyim?"

"Konuşacak ne var ki?" diye sordu Emily ve restorandan çıkarken vücudunun gerildiğini hissetti. Bakışları, orada öylece terzi elinden çıkma takım elbisesi ve kravatıyla ne kadar seksi görüldüğü fikrini zihninden atmaya çalışırken başka tarafa yöneldi.

Gavin dudaklarını ıslattı ve bir anlığına gözlerini Emily'ye dikti. "Bence, gayet ortada... Sence öyle değil mi?"

Emily çekinerek ona baktı. "Evet, öyle," diye fısıldayıp gözleriyle buluştu. "Ne söylemek istiyorsun?"

Gavin nefes alıp elini ensesinde gezdirdi. "Bir şeyler içmeye gidebileceğimizi düşünüyordum. Şu köşede bir kafe var."

Emily'nin yüzünden emin olmadığı anlaşılıyordu. "Bilmiyorum. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Sadece beş dakikanı alacağım, Molly... Yani Emily," diye karşılık verip ona kocaman bir gülücük gönderdi.

Emily düz bir ses tonuyla, "Ha-ha," dedi.

Gavin sırtıp ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. "Sadece beş dakika, tamam mı?"

Emily reddetmek isteyerek yutkundu ama çabaları boşunaydı. "Tamam ama fazladan bir dakika bile vermem."

"Söz veriyorum. Bu taraftan," deyip başıyla +4. Sokak'ın köşesini işaret etti.

Biraz ötedeki ufak, hoş kafeye girdiler. Fırından yeni çıkmış hamur işlerinin kokusu havaya yayılmıştı. Birkaç müşteri rahat, kırmızı koltuklara oturmuşlardı, diğerleri de kestane tonlarındaki kahverengi masalara oturmuş, internette dolaşıyorlardı. Bar tezgâhının arkasındaki sıkıkn görünümlü barista, siparişlerini aldı ve onlar da kafenin arka tarafındaki ufak bir masaya çekildiler.

Gavin yüzünde bir tebessümle bileğini kaldırıp saatini kurdu. "Pekâlâ, sürem... şu anda başladı."

Emily kucagında evirip çevirdiği ellerine baktı.

Gavin koltuğuna yaslandı ve kollarını bağdaştırdı, yüzündeki tebessüm yok olmuştu. "Emily, yaptığım şeyden dolayı üzgünüm," diye fısıldadı, bakışları yoğun. "Zaten tuhaf bir durumu daha beter bir hale soktum ve bu konuda kendimi berbat hissediyorum."

Emily gözlerinin içine baktı, ağzından dökülen kelimelere inanamıyordu. "Benden özür dilemene gerek yok. Benim suçumdu... senin değil."

"Hayır Emily, benim suçumdu," dedi, her kelimeyi mükemmel bir şekilde vurgulayarak. "Senden yararlanmaya çalışmak benim suçumdu. Seni öpmek için eğildim."

"Tango yapmak için iki kişi gerekir."

"Haklısın ama..."

"Ben de öpücüğüne karşılık verdim."

Gavin'in dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu, mavi gözleri parıldadı. "Yani beni öpmek mi istemiştin?"

"Ciddi misin?"

"Hem de çok."

"Gavin."

"Emily."

Emily iç çekti. "Eh, ne dememi bekliyorsun?"

"Bunu dile getirmeni istiyorum."

"Neyi?"

"Beni öpmek istediğini."

"Aklını kaçırmışsın," diye tersledi Emily. "Peki, neden bunu söylediğimi duymak istiyorsun?"

Gavin çenesini ovup onun yüzünü inceledi ve ifadesi aniden ciddileşti. "Çünkü istemediğin bir şeye seni zorlamadığımı bilmek istiyorum."

"Beni zorlamadın."

"O halde söyle, Emily."

Boynundan yanaklarına kadar kızardı. "İnanılmazsın."

"Söyle," diyen Gavin kelimeyi uzattı.

"İyi." Emily gergin bir şekilde etrafına baktı. Gözlerini Gavin'in kilere çevirip kollarını kavuşturdu. "Seni öpmek istedim, Gavin. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Hâlâ seni o pozisyona soktuğum için kendimi göt herifin teki gibi hissediyorum."

"O halde ödeşmiş olduk, çünkü ben de bunu yaptığım için kendimi bok gibi hissediyorum." Gitmek için ayağa kalktı. "Bu konuşmanın amacı ne demiştin?"

"Arkadaş olmamızı istiyorum." Gavin onun gitmesine engel olmayı umarak ayağa kalktı.

"Peki, bunu nasıl yapacağız Gavin?"

"Beni öpmek istediğini belirttin. Seni öpmek istediğim *besbelli* ortadaydı. Artık bunu geride bırakıp arkadaş olabiliriz."

"O kadar basit ha?"

"O kadar basit," diye cevap verirken kelimelerine güvenmese de gülümsedi. "Şimdi oturup yeni arkadaşının yanında kahveni iç."

"Bakıyorum da ısrarcı bir arkadaşsın," diye hızla cevabı yapıştıran Emily çantasına uzandı. "Ama gerçekten gitmem gerek. Dillon evimde beni bekliyor."

Gavin saatine baktı. "Bana beş dakika vermiştin. Hâlâ iki dakikam var."

"Şaka mı yapıyorsun?" derken kahkaha attı.

Gavin yerine tekrar oturdu, kahvesinden bir yudum aldı ve gülümsedi. "Tüm bu soruların amacı nedir, arkadaşım?"

Emily, "Daha önce evinde söylediğim şeyi tekrarlayacağım," diye cevap verirken yerine tekrar oturdu. "Sen gerçekten ukalanın tekisin."

"Tescilliyim," diyerek kahkaha attı. "Ee, nasılsın bakalım?"

"Bundan daha iyi günlerim olmuştu ve daha kötü de."

"Pekâlâ, o halde çok kötü bir durum yok."

"O konuda haklısın."

"Çok iyi." Gülümsedi. "O halde, bana kendinden bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Her şeyi. Her şeyi! Neden onu tekrar hayatına soktun? diye düşündü içinden. Elini saçına götürüp omuz silkti. "En sevdiğin dondurma?"

"Vanilyalı. Peki, senin?"

"Vanilyalıyı ben de severim ama çikolatadan yanayım," diye cevap verdi, Emily'nin gergin bir şekilde kıpırdanıp durmasını izlerken.

Masaya uzun bir sessizlik çöktü, bu arada Gavin de onu tekrar yoğun bakışlarla inceledi. Emily, Gavin'in sanki gerçekten bilmek istediği bir şeyi sormaktan çekiniyormuş gibi dudaklarını sıkıldığını fark etti.

"Ee, en sevdiğin renk nedir?" diye sordu sonunda Gavin.

"Gavin, *ben* sana bir soru sorabilir miyim?"

"Dilediğini."

"Ne yapıyoruz biz?"

"Soru-cevap oynuyoruz," diyerek kahkaha attı.

"Hayır, oynamıyoruz. Bana gerçekten sormak istediğin nedir?"

Tek kaşını kaldıran Gavin arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde birleştirdi. "Hımm, beni anlamak konusunda gayet iyisin." Onu birkaç saniye daha izledi, yüzünün tüm güzel hatlarını inceledi. "Anlaması zor bir insan olduğum söylenir ve bu, tabii ki beni senden daha uzun süredir tanıyan insanların söylediği bir şey."

"Bence seni anlamak gayet kolay." Ve anlıyordu da. Her ne kadar Gavin hayatının bazı yönlerini saklasa da Emily'nin gözünde açık bir

kitap gibiydi. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ee, söylesene... gerçekten bilmek istediğin ne?"

Gavin bir anlığına Emily'yi inceledi. "Dillon'la mutlu musun Emily?"

Emily gergin bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Bunu neden soruyorsun?"

"Biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirlerine soru sorarlar. Ve ayrıca, sorduran kişi de sensin, unutma."

"Doğru, ben sordurdum." Önce ellerine, sonra tekrar Gavin'e baktı. "Evet, onunla mutluyum."

Dirseklerini masaya dayayan Gavin çenesini tuttu. "Neden?"

Emily'nin kaşları çatıldı. "Ne demek neden?"

"Bana etraflıca açıkla." Omuz silkti. "Seni neden mutlu ediyor?"

Emily ona gözlerini dikti, bakışları yoğundu ama telefonu tit-reşince bakışları bölündü.

Telefonuna cevap verirken, Gavin de sandalyesine iyice yaslandı ve onu izledi. Böylesine kişisel bir soru sorarak sınırı aşmış olabileceğini biliyordu ama içinden gelen isteğe karşı koyamamıştı. O gece Emily'nin evinden çıkarken Dillon'la konuşmuştu ve her ne kadar Dillon'a karşı hikâyesine inanmış numarası yapsa da inanmamıştı... hem de hiç. Arkadaşını fazla iyi tanıyordu. Gavin'in aklından geçen tek soru, Emily'nin neden inandığıydı.

Emily ayağa kalktı ve telefonunu çantasına soktu. "Arayan Dillon'du. Gerçekten gitmem gerek."

Gavin ayağa kalktı ve eliyle Emily'nin kolunu sıvazladı. "Umarım soruma gücünmemişsindir. Bazen merakıma yenik düşüyorum."

Emily zorla yutkundu ve başını salladı. "Sana kızmadım, Gavin. Ama önemi olan tek soruya cevap vermek gerekirse, evet, Dillon beni birçok nedenden dolayı mutlu ediyor. Bunları sana tek tek anlatmam için başka bir günü beklemelisin, tamam mı?"

Sanki bu cevap onu tatmin etmiş gibi Gavin başıyla onayladı ama etmemişti. Yine de konuyu üstelemeyecekti.

Pantolonunun cebini karıştırdı. “Ah, unutmuşum. Sana bir şey getirmiştim.”

Emily’nin eline uzandı. Elini, tutması gerekenden biraz daha uzun süre tuttuğunu biliyordu ama tenine değen cildi öylesine yumuşaktı ki bırakmak zordu. Sonunda beyefendiliğin sınırını aşacağını düşünerek eline bir şişe kapağı bıraktı.

Emily eline baktı ve gülümsedi. “Eee, bu aramızda sürüp giden bir şey mi olacak... beni her gördüğünde bana şişe kapağı mı vereceksin?”

“Hayatımda oynadığım en iyi şişeye kapağı fırlat oyunuydu,” derken kahkaha attı. “Yani evet, bu ikimizin arasında bir şey olacak, ara sıra sana Molly dememe ek olarak.”

Emily ona gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Birlikte dışarı çıktıklarında Gavin onun için bir taksi durdurdu.

Kız bindikten sonra arkasından kapıyı kapadı ve pencereden içeri uzandı. “Columbus ile Batı 74.’ün kesiştiği yere gidiyor,” deyip taksiciye para uzattı. “Bu ücrete ve bahşişine yetecektir.”

Daha sonra taksinin tepesine vurup gidebileceği yönünde işaret verdi.

Taksi giderken Emily, adama durmasını söyledi. Gavin giderken taksiden fırlayıp çıktı.

“Gavin, bekle!” diye bağırdı, tam olarak ne yaptığını kendisi de merak ediyordu.

Gavin elleri cebinde geri döndü. Birkaç metre uzaktan ona baktı.

“Sadece teşekkür etmek istemiştin,” diyen Emily düzgün nefes almaya çalıştı. “Sadece taksi ücreti için değil –ki çok hoştu– ama bir de... annem hakkında benimle konuştuğun ve bu gece buraya uğradığın için. İkisinin de senin için zor olduğunu biliyorum. Benim için de zordu ama...” Önce yere sonra tekrar ona baktı, gözlerine dalıp gitmemeye gayret etti. “Bilmiyorum. Şu anda gevezelik ediyorum. Bu yönde bir eğilimim var. Fakat sadece sana teşekkür etmek istemiştin... Teşekkür ederim, Gavin.”

Gavin ona doğru yürümek istese de -Tanrı biliyor ki istemişti- aralarındaki mesafeyi kapamaktan kendini alıkoyması gerekti. "Rica ederim." Ona birkaç saniye daha baktı. "O halde, sonra görüşürüz dostum."

Emily başıyla onayladı. "Evet, görüşürüz dostum."

Gavin tekrar taksiye binmesini izledi. Aracın ışıklarını, taksi çılgin trafikte kaybolup sadece münik bir ışık noktasına dönüşene kadar, gözleri odaklanmaya çalışırken sızlayana kadar izledi. Uzun, sert vücudu niyeyse duygularıyla çelişki içindeydi. Emily'yi istiyordu. Onu şiddetle arzuluyordu. Bu sadece şehvet değildi. Çünkü gerçekten yapmak istediği tek şey, onu öpmek ve vücutlarının birbirine değdiğini hissetmektir. Her bir parçası ona sarılmak ve ona göz kulak olmak için yanıp tutuşuyordu. Emily, içindeki bazı şeyleri hayata döndürmüştü... farkına varmadan, uzun süre önce kendinden uzaklaştırdığı şeyleri. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu -yanındayken ona nasıl böyle şeyler hissettirebildiğini bilmiyordu- ama bu olanlara kapılıp yanabileceğini, küllerinin şehrin bir ucundan diğerine uçuşabileceğini biliyordu.

Yani, arkadaş... arkadaş olmak, kabul etmesi gerekendi.

Dillon, Emily evinin kapısını açtığı anda, "Merhaba güzellik," dedi. Kanepeden kalktı, kıza doğru yürüyüp onu kollarına aldı. "Seni özledim. Neden bu kadar geciktin?"

Emily, "Son anda kalabalık bastırdı," diye yalan söylerken, yalanın içini delip geçmesini görmemezden gelmeye çalıştı. "Filmi aldın mı?"

"Aldım. Sen gidip duşa gir, ben de ayarlamaları yapayım." Dillon göğsünü kaşıyıp mutfığa girdi. "Ah, yatak odanda seni bir sürpriz bekliyor."

Gülümseyen Emily başını yana yatırdı. "Ne yaptın?"

"Büyük bir şey değil." Bir paket mısır mikrodalga fırına soktu. "Bugün seni düşünüyordum, o kadar."

Çantasını masaya bıraktıktan sonra Emily koridora yöneldi. Oda-
sına girdiğinde altı düzine kırmızı gülün etrafı kapladığını gördü.

Her bir düzine, güzel, kristal bir vazoya konmuştu. Dillon büyük boy yatağın üzerine taç yaprakları bile serpiştirmişti. Bu jestle karşı duygulansa da tebensümü solgundu. Gavin'le gizli "kafe buluşmasının" yarattığı suçluluk duygusuna, güllerin hoş kokusu burnuna dolarken kapılmamaya çalıştı.

Duş aldıktan sonra tekrar oturma odasına geçti ve Dillon'la birlikte kanepeye uzandı. Dillon'ın vücudu, Emily çıplak göğsünde parmağıyla dalgın dalgın daireler çizirken kıza sahiplenici bir tavırla yaslanmıştı.

Emily, Dillon'ın gözlerinin içine baktı. "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Eh, beğendiğine sevindim." Emily'nin nemli saçını öptü. "De-diğim gibi, tüm gün seni düşündüm durdum."

"Fazlasıyla tatlısın." Emily burnunu Dillon'ın boynuna yasladı. "Ah, sana söylemeyi unutmuşum. CV'mi gönderdiğim okullardan birinden geri dönüş yaptılar."

"Öyle mi? Harika haber, bebeğim. Okul nerede?"

"Brooklyn'de." Bir anlığına düşündü. "Bush bilmem ne. Yazdığım nota bakmam lazım. Pazartesi görüşmeye gideceğim."

"Bushwick mi?"

"Evet, adı bu." Gülümsedi, sehpadan biraz patlamış mısır aldı.

"Em, orada çalışamazsın. Güvenli değil."

"Dillon, sorun yaşamayacağım."

"Hayır, Emily, sana söylüyorum bak... orada işe girmeyeceksin. Birkaç CV daha gönder ve başka bir şeylerin çıkmasını bekle," diye son noktayı koyan sesiyle cevap verdi.

"Sen ciddi misin?"

"Bebeğim, ben sadece sana göz kulak oluyorum. Orası, iyi bir mahalle değil," diye cevapladıktan sonra dudaklarını onun alınına dayadı. "Başka bir şey çıkmasını bekleyeceksin. Ayrıca, bunu zaten konuşmuştuk... paraya ihtiyacın varsa, ben sana veririm."

"Mesela bu değil, Dillon. Yeterince bekledim ve önümüzdeki okul yılında hazır bir işim olsun istiyorum."

Dillon başka bir şey söyleyemeden kapı ardına kadar açıldı. Olivia, tek kolundaki çantasını neşeyle sallayarak içeri girdi. Gözlerini Dillon'a bakarak devirirken boğazından kusar gibi bir ses çıkardı.

"Ollie, kız arkadaşına Bushwick'in ne kadar kötü olduğunu söyle."

Emily, Olivia'nın cevabını bekledi ama cevap asla gelmedi. Dillon'un isteğini başarıyla savuşturdu, ayakta kalmasını itekleyerek çıkardı ve tekli rahat koltuklardan birine oturdu.

Olivia, Emily'ye, "Hey dostum," dedi, dudaklarında parıltılı bir gülücük vardı. "Günün nasıldı?"

Emily, "Ah, günüm iyiydi," diye cevap verdi, kahkahasını bastırmayı başaramamıştı. "Ama Dillon'un sorusuna cevap verebilir misin? Bu felaket mahalleye ilgili bir şeyler duymak istiyorum."

Hâlâ cevap vermeyen Olivia, turnaklarındaki soyulmuş pembe ojeyi incelemek üzere bakışlarını çevirdi.

Emily, "Liv, sorusuna cevap verebilir misin?" diye sordu, artık kaşları çatılmıştı.

Olivia'nın kahverengi gözleri, Dillon'a bakarken kısıldı. Tıslar gibi, "Üzgünüm Em. Arkadaşımın arkasından gidip spermelerini etrafa saçan, oral yapabilen her kaltağa tohumlarını eken göt heriflerle konuşmuyorum," dedi.

Emily neredeyse ağzına attığı patlamış mısır yutarken boğuluyordu. Dillon ayağa dikilmeden hemen önce vücudunun kaskatı kesildiğini hissetmişti.

Olivia'ya ateş saçan gözlerle bakan Dillon'un sesi garip bir şekilde sakın çıktı. "Defol git buradan, aptal lezbo."

Olivia sıkıdığı dişlerini göstererek güldü. "Ah, bu cidden orijinal bir laftı," diye karşılık verdi, yavaşça alkışlarken sesi bu hakareten hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Aman Tanrım, Dillon, nasıl böyle bir şey diyebildin?" Emily şoka girmiş bir halde Dillon'a baktı.

"Siktirsin gitsin." Dillon, sıradan tavırlarla mutfağa gitti ve buzdolabına uzandı.

Olivia, "Hayır, cidden, sen siktir git, Pislik!" diye patladı.

"Yeter, ikiniz de susun artık!"

"Senin yanında büründüğü sahte tavırları fark ettiğinde susarım, Emily! Arkanı döndüğünde herkesle düzüşüyor ama sen farkında bile değilsin!" Olivia ayağa kalktı ve parmağını Dillon'a doğru uzattı. "Ama şimdilik kahrolası evimde, ya bunlara katlanır ya da defolur gider!"

Dillon kanepeden gömleğini aldı, başından geçirdi ve cebinden anahtarlarını çıkardı.

Emily, "Dillon, bekle!" diye bağırdı, odadan çıkıp peşine düştü.

"O aptal karının cehenneme kadar yolu var. Ben seni sonra ararım!"

Dillon kapıyı açtı ve çıkınca şimşek çaktıran bir güçle ardından çarptı.

Emily olduğu yere çakılıp kalmıştı. Olan her şeyi gözden geçirmeye çalışırken başı döndü. Arkasını dönüp gözlerinden ateşler saçarak Olivia'ya baktı.

"Bir şey demeyeceğine söz vermiştin!" diye tersledi, odada yürürken gözleri sıcak gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

"Eh, ne diyeceğim biliyor musun Em? Sanki hiçbir şey yapmamış gibi onunla sarmaş dolaş olduğunu görünce kendime engel olamadım!" Emily konuşmak için ağzını açtı ama Olivia onu engelledi. "Ve hiçbir şey için değilse bile, eğer beyninin bir köşesinde olayın doğru olduğunu bilmeseydin asla Gavin'i öpmezdin," derken tıslar gibiydi, sözlerinin Emily'nin kalbini yarıp geçmesine müsaade etti.

Emily, Olivia'nın yüzünün tam ortasına yumruk atma dürtüsüne engel olmaya çalışarak nefes aldı. Şaşırtıcı derecede sakin bir ses tonuyla, "Cidden saçmalıyorsun," dedi... Bu ses tonu Olivia'yı bile gafil avladı. "Bütün hafta yaşadığım şeyleri bildiğin halde bunu bana nasıl dersin?"

Olivia, "Öyle demek istemedim," diye cevap verirken çekinerek Emily'ye yaklaştı. "Ben sadece kendini kandırdığını düşünüyorum, Em. Dillon'ın sana davranış şekliyle ilgili kendini kandırdığını düşünüyorum

ve Gavin'e karşı bir şeyler –ufacık bir şeyler olsa dahi– hissetmediğin konusunda da kendini kandırdığını düşünüyorum.”

Boğazından darıldığını belli eden bir feryat yükseldi. “Kendimi kandırmıyorum, Olivia. Dillon’ı seviyorum ve ona inanıyorum. Neden bunu anlamak senin için bu kadar güç?” Emily döndü ve yatak odasına yönelip kapısının önünde durdu. “Tüm öpüşmeyi görmedim. Tam da Dillon’ın dediği kadarını gördüm. O kahpe Dillon’ı kendine doğru çekti ve ben de Dillon kendini geri çekmeden arkamı döndüm. Gavin’i öpmemin tek nedeni, olanları tamamıyla görmemiş olmamdı. Sinirlenmişim. Buraya döndüğümde duygularım beni ele geçirdi. Hepsi bu... başka da bir şey yok.”

Emily odasına girip kendini yatağına atmadan önce dairede rahatsız edecek ölçüde bir sessizlik yaşandı. Olivia’nın acı laflarından ötürü hiç zihnen yaralandığını hissetmemişti. Aniden kafatasını delip geçen baş ağrısı nedeniyle burnunu sıkın Emily, duygularını gözden geçirmeye çalıştı. Bu olanlar yüzünden en iyi arkadaşını kaybedemezdi ve Dillon’ı kaybetmeyi de kabul etmiyordu. “İki arada bir derede kalmak” lafından nefret ederdi ama hissettiği tam olarak buydu. Hayatındaki en sevdiği iki insan birbirlerinden her zaman olduğundan daha fazla nefret ediyordu. Olanların tüm acısı üzerine yüklendiğinde zihni bulandı.

Yirmi dakika sonra kapısına usulca vuruldu, Olivia başını içeri uzattı. “İçeri girebilir miyim?”

Emily başıyla onayladı.

Olivia, Emily’nin yatağına oturdu. “Üzgünüm, Emily. O lafları etnemem gerekirdi,” diye fısıldadı, sarı saçını kulağının arkasına attı, gözleri pişmanlıkla parlıyordu. “Başından çok şey geçti. Sadece seni mutlu görmek istiyorum.”

“Ben mutluyum, Liv. Lütfen bunu söylediğimde bana inan. Sadece o varken bu şekilde davranmana izin veremem,” derken toparlanıp oturdu. “İkiniz bana cinnet geçirteceksiniz.”

Uzunca bir dakika boyunca durumu ölçüp biçen Olivia, duyulacak şekilde nefes verdi. "Pekâlâ, sırf senin için... çünkü seni kahrolası zerrelere kadar seviyorum ve ona tek laf etmeyeceğim. Bunun benim için ne kadar zor olacağının farkındasın, değil mi?"

Emily, "Farkındayım," dedi. "Ve bu nedenle ben de seni kahrolası zerrelere kadar seviyorum." Uzanıp birbirlerine sıkıca sarıldılar. "Sana söylediklerinden ötürü özür dilediğinden emin olacağım."

Olivia kahkaha attı. "Onun özüne ihtiyacım yok, Em. Ayrıca yanılıyor. Ben, lezbo değilim. Ben eşit haklara âşık bir kadıyım. Hem erkeklerden hem dişilerden hoşlanıyorum, hayatım."

Başını sallayan Emily kahkaha attı.

Olivia ayağa kalktı ve kapıya gitti. "Bunu söylerken kıvranyorum ama..." Nefes verip gözlerini devirdi. "Ama Pislik... ki lakabını söylemekten vazgeçmeyeceğim... haklı. Bushwick, genel olarak iyi bir mahalle değil. Başka bir şey yoluna çıkacaktır. Sadece bekle... göreceksin."

Emily'nin ağzının kenarından solgun bir tebessüm geçti. "Teşekkür ederim. İkinizin de tavsiyesine uyarak bekleyeceğim."

Olivia ona bir öpücük gönderdi ve odadan çıktı.

Dillon'ı arayıp Olivia'dan özür dilemesi konusunda şiddetle ısrar ettikten sonra Emily uyumaya çalıştı. Akli sürekli Gavin'e kayıp dururken yatağında huzursuz bir şekilde dönüp durdu. Duygularıyla savaşıma, Dillon'ı sevdiğini kendine hatırlatmaya çalıştı ama Gavin tıpkı küçük, sinsî parazitler gibi düşüncelerine girmişti. Ona yakın olduğunda mıknatıs gibi kendine çeken varlığı havayı kaplıyordu. Üstünde düşündükçe arkadaş olmaları fikri daha da imkânsız geliyordu. Etraflarında dolanan çok fazla tehlikeli değişken vardı. Sahip olduğu duyguların karmaşasında boğuluyor gibiydi.

Bilinci uykuya doğru kayarken zihni, vücudunun bildiği bir şeye karşı kanlı bir savaş veriyordu. Onu arzuluyordu, onu fena halde arzuluyordu.

Gail McHugh

Suçluluk duygusundan sıyrıl, diye bağıyordu ona. En azından bu gecelik zihni, vücudunun istilasına karşılık savaşı kazanmış, hayatı muhtemel bir yıkıma yöneltmemeye karar vermişti.

Ama ona lanet olsun, o öpücüğe lanet olsun.

Gradenin Canı Cehenneme

Emily sonraki birkaç haftayı restorandaki rutin işlerini kolayca yapıp ve Dillon daha normal bir ajandaya bağlı kalarak çalıştığı için mutlulukla geçirdi. Geceleri o kadar geç kalmıyordu. Emily'ye göre işler rayına oturmaya başlamıştı. Dillon, New York okullarında bağlantısı olan bir müşterisiyle görüşüp Emily'ye Greenwich Village'da tam zamanlı öğretmenlik pozisyonu ayarlamıştı. Bir aydan daha az bir sürede sonunda senelerce üniversitede hazırlandığı kariyerine başlayabileceği için heyecanlıydı ve etrafı birinci sınıf öğrencileriyle çevrileceği için daha da mutluydu. Birinci sınıflara öğretmenlik yapmak istiyordu çünkü bir çocuk için eğitim sürecinin başlangıcının çok önemli olduğunu düşünüyordu.

"Hazırlanabildin mi bebeğim?" Dillon kanepede beklerken sabırsızlıkla seslenmişti.

"Bana iki dakika daha ver." Emily saçının son buclesini de tutturdu.

Aynadaki yansımasını inceledi ve kızıl kestane renkli saçlarıyla yaptığı dağınık topuzun, bu akşam pek istediği gibi olmadığını düşünse de idare edeceğine karar verdi. Bohem tarzdaki yeşil ve kahverengi

tonlarından oluşan ince askılı yazlık elbisesini üzerine geçirdi, bir çift kahverengi topuklu ayakkabı kapı ve oturma odasına girdi.

Dillon yüzünde bir gülücükle, "Oldukça leziz görünüyorsun," deyip yanına yaklaştı. "Heyecanlı mısın?"

"Evet ama bunu yapmak zorunda değilsin." Kollarını Dillon'ın boynuna doladı, topukluları parmak uçlarında sallanıyordu. "Yeterince kıyafetim var."

"Evet ama 5. Cadde'deki butiklerden alınmış hiçbir şeyin yok." Dillon Emily'yi kendine iyice çekti ve nefesini yanağına üfledi. "Ayrıca söylemeye bile gerek yok ama sana oradan bazı seksi iç çamaşırlar almaya can atıyorum."

Emily, "Eminim öyledir," diye karşılık verip tek kaşını kaldırdı.

Dillon onun boynunu eğip üzerine öpücükler kondurdu. "Tahmin bile edemezsin."

Olivia boğazını temizleyip bu mahrem anı böldü. Gözlerini devirerek, "Bugün siz âşıklar nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordu.

Dillon suratında ukala bir gülümsemeyle Olivia'nın yanına gitti, tek kolunu kızın omzuna attı. "Eh, dünyadaki en sevdiğim insan gelmiş."

Olivia, "Kolunu üzerimden çek, Pislik," diye tersledi ve görece minyon vücudunu Dillon'inkinden kurtardı.

Emily hızla araya girerek, "Dillon, beni kıyafet alışverişine götürüyor," dedi. Kollarını Dillon'ın karnına doladı ve onu kendisine çekti. Topukluları ayaklarına geçirdi. "Sen, bugün ne yapacaksın?"

"Resmimi tamamlayacağım ve sergi için galeriye götüreceğim," diye cevap veren Olivia kendine bir bardak kahve doldurdu. "Geleceksin, değil mi?"

"Bunu dünyada kaçırmam."

Olivia, "Yarın benimle gelip tırnaklarına bakım yaptırmak ister misin?" diye sordu. "Pediküre de fena halde ihtiyacım var."

Dillon, kolunu Emily'nin beline dolayıp onu kapıya yöneltti. "Bu kadınlara yönelik sohbeti bölmekten nefret ediyorum ama kız arkadaşımı götürmem gereken yerler var, Ollie."

Emily, Olivia'ya bakmak için boynunu çevirdi. "Evet Liv, manikür-pedikür için buluşalım. Sonra görüşürüz."

Olivia başını sağa sola salladı ve ikisinin daireden çıkıp gitmesini izledi.

Emily, "Olivia'ya pislik yapmaya bir son vermen gerekiyor ciddi," dedi, Dillon'ın arabasına yerleşti. "Son haftalarda sana karşı çok nazikti."

"Sadece ona takılıyorum, Em." Dillon kapıyı kapadı. Emily, onun arabanın etrafından dolanıp koltuğuna oturmasını izledi. "Şaka kaldırmayı öğrenmeli," derken motoru çalıştırdı.

"Biliyorum ama lütfen, hatırım için, onunla uğraşma, olur mu?"

Elini tutan Dillon arabayı trafige çıkardı. "Pekâlâ, pekâlâ, onunla uğraşmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Emily'nin elini dudaklarına götürüp öptü. "Sorun yok. Ama bana bir iyilik yap. Arka koltukta bir dosya var. Benim için ona uzanabilir misin?"

Emily emniyet kemerini çözüp uzandı. Sonra tekrar vücuduna göre ayarlayıp dosyaya baktı. Sağ üst köşesinde Blake Endüstrileri adını görünce kalbi göğsüne hızla çarptı. Pek doğru düzgün yapamasa da son haftalarda "yeni arkadaşını" zihninden uzaklaştırmayı bir şekilde başarabilmişti ve şimdi durduk yerde avcunun içindeydi.

"İşte," deyip dosyayı Dillon'a uzattı.

"Şimdilik sende dursun. Alışverişe gitmeden önce çatı katına uğrayacağız. Hafta sonu bitmeden ona imzalatmam gereken bazı evraklar var." Kahkaha atıp saçını koyu sarı saçlarında gezdirdi. "Canımı fena sıktığını söylemem gerek. O piç kurusu sürekli hisselerini düzenleyip duruyor."

"Ah... Peki... Sen yukarı çıkarken ben de arabada beklerim." Yolcu koltuğunun penceresinden dışarı bakarken normal görünmeye çalıştı.

"Arabada beklemeyeceksin. Bir, onunla bazı şeyleri gözden geçirmem zaman alacaktır ve iki, bir gün seninle nerede yaşayacağımızı görmeni istiyorum. Orası muhteşem."

Emily yüksek sesle iç çekti. Yine de on beş dakika sonra kendini, en kötü kabuslarını ve en ateşli rüyalarını barındıran binanın önünde arabadan inerken buldu.

Park görevlisine anahtarlarını fırlatan Dillon, devasa yapının en tepesini işaret etti. "Görüyor musun?" diye sordu Emily'ye.

Emily başını kaldırdı, gözleri binanın tepesini kaplayan geniş, masmavi gökyüzüne kadar kaydı.

Başıyla onayladı.

"İşte tüm bu şeylere tepeden bakan yerde, tam bir kral gibi yaşıyor." Dillon kollarını iyice açıp Batı Yakası'nın üst kısmında yer alan Lenox Hill bölgesini gösterdi. "Bir gün, biz de onun gibi yaşayacağız," derken gülümsedi, elini onun sırtına koydu.

Kapı görevlisi, şapkasını eğerek onları karşıladı, Dillon'a sanki eski bir arkadaşıymış gibi soyadıyla hitap etti. İtalyan Rönesansı tarzındaki lobiye girdiklerinde Emily, en pahalısından kıyafetlere ve asla görmediği mücevherlere bürünmüş birkaç kişinin etrafta dolandığını gördü. Walmart'tan aldığı yazlık elbisesi ile Payless'den aldığı topuklularına bakınca kendi bölgesinin dışına çıkmış gibi hissettiğini söylemek az bile kalırdı.

Yetmiş beşinci kata yapılan asansör yolculuğu Emily'ye işkence gibi gelmişti. Kapılar açılmadan önce neşeyle çınlayan *dink* sesini duyunca eriyip duvarlara karışmak, tahta parçalarının arasında gözlerden saklanmak istedi. Koridorun sonuna kadar yaptıkları yürüyüşte kendini köpek balıklarının önüne atılmış kanlı bir et parçası gibi hissetti.

Özellikle, belirli bir köpek balığının önüne.

Kapıya yaklaştıklarında Emily artık terden ıslanmış alnunu eliyle sildi, kalbi düzensiz bir şekilde göğüs kafesinde çarpıyordu.

Dillon kapıya hızlıca vurdu ve sonsuzluk gibi gelen bir süre sonunda kapı açıldı. Ardında kızıl kafalı, iri göğüslü bir bomba duruyordu. Yüzündeki gülücük hariç, üzerinde Gavin'in beyaz gömleklerinden birinin altına giydiği pembe bağcıklı külot ve ona uygun bir sütyen dışında hiçbir şey yoktu.

Gömleğin önü açıktı gerçi.

"Vay, harika görünüyorsun." Dillon kadına bir gülücük gönderdi ama Emily dönüp ona bakınca hemen toparlandı.

Kadın, Dillon'ı sarılmak için kendine çerken kısık sesle, "Selam Dillon," dedi. "Yani gerçekten, görüşmeyeli ne kadar uzun zaman oldu."

Kollarını kavuşturan Emily topukları üzerinde kıpırdandı ve yüzüne bir tebessüm kondurdu.

Dillon hızla Emily'ye baktı, boğazını temizledi ve dikkatini tekrar kadına yöneltti. "Uzun zaman oldu, Natasha. Koca oğlan evdedir diye düşünüyorum. Uğrayacağımı söylemek için aramamıştım."

"Dizüstü bilgisayarıyla terasta. Nasıl olduğunu bilirsin yani, hep çalışır hiç eğlenmez," derken kahkaha attı. "Sen kapıya vurduğunda ben de tam banyodan çıkıyordum."

Dillon başıyla onayladı. "Evet, iş söz konusu olduğunda nasıl olduğunu bilirim."

Natasha, "Bu kim?" diye sordu, kapıyı arkalarından kapadı.

Dillon gülümseyerek, "Bu, gelecekte Bayan Parker olacak kişi," dedi ve kolunu Emily'nin beline doladı. "Emily, bu Natasha Bradford Gavin'in... arkadaşı?"

Kadın, "Ben, Gavin'in bu ayki seçimiyim," derken kıkırdadı. Kadının bu lafına karşılık Emily'nin ağzı hafifçe açıldı. "Ama benim için sorun değil. *Böyle şeyler* alıyorum," derken tekrar kıkırdayıp pırlanta kolyesiyle oynadı.

Emily, "Seni şanslı ördek," diye karşılık verdi, kusmamak için kendini tutuyordu.

"Öyleyim, öyleyim," diyen Natasha gülümsedi. Sonrasında başını yana yatırdı. "Ee, yani, siz cidden nişanlandınız mı?"

Emily, "Ee, yani, biz cidden nişanlanmadık," diye hızla cevapladı.

Kadın, Dillon'a şaşkın bir şekilde bakıp, "Ah, bekle... Düşündüm ki," dedi ve koluna vurdu. "Seni aptal adam, yani, geleceğin Bayan Parker'ı derken nişanlandığınızı düşünmeme neden oldun."

Dillon gülümseyerek Emily'ye baktı, "Sonunda öyle olacak," dedi.

Emily de içinden tekrar “yani” kelimesini duymamak için dua ederek gülümsedi.

“Tamam, ee, yani, içeri girin. Burada olduğunuzu ona haber vereyim,” diyen Natasha, kahkaha attı. Emily iç çekti.

Natasha, Gavin’in yanına gitti.

Dillon, “Bebeğim, tuvalete girmem lazım,” dedi, uzun bir koridorda yürümeye başladı. “Hemen geri dönerim.”

Emily başıyla onayladı.

İlk bakışta dekorun Hamptons’taki evin sıcak temasının tam tersi olduğunu fark etti. Kendi içinde fevkalade olsa da Emily’ye göre evin soğuk ve mesafeli bir havası vardı. Mermer zemin, bir odadan diğerine uzanıyordu. Siyah deri kanepeler, soyut, taş heykeller ve devasa boyuttaki siyah beyaz şehir fotoğrafları, muazzam çatı katını ele geçirmişti. Hiçbir yerde bir tutam renk yoktu. İş amaçlı kullanıma müsait olan yer, ilk tanıştığında onun yaşadığını hayal ettiği yere birebir uyuyordu. Burası bir ev değildi; burası, şehrin Gavin’den beklentilerini karşılayan bir yerdi. Gavin Blake’in çok katmanlı yapısı aklına geldi.

Emily etrafı analiz etmeye kalkıştığı için kendine kızarken Gavin, görüntüye dâhil oldu; üzerinde mavi, pamuklu pijama altı vardı... üstsüzdü. O –ve kaburgalarının bir yanına uzanan ejderha dövmesi– alanı neredeyse anında ısıttı. Emily, Natasha’nın kulağına bir şeyler fısıldamasını nefesi kesilerek izledi. Her ne dediyse, kadın kıkırdadı, yanağını öptü ve koridordan geçip odalardan birine girerek kapıyı arkasından kapadı.

Gavin’in gözleri Emily’ye kayarken, kızın varlığından duyduğu ve gözeneklerinden taşan heyecan dalgasını maskeleyemeye çalıştı. Onu son görüşünden bu yana sonsuz zaman geçmiş gibiydi; bu uzun ara, ölüm fermanı gibi gelmişti. Sırf kızın varlığından dolayı rahatlayan vücuduyla yaklaşırken gülümsüyordu.

“Bu konuda üzgünüm,” derken elini saçında gezdirdi. “Kıyafetlerle arası yok pek.”

“Ama ‘yani’ kelimesini çok seviyor, sanırım bu da durumu eşitliyor.”

"Hımm, bunu hiç fark etmemiştim," diye cevap verdi Gavin ve karnını kaşıdı.

Emily, "Şaka mı yapıyorsun?" derken kahkaha attı, dikkatini dövmesinin nerede başladığına dair hâlâ aklını kurcalayan soruya değil, yüzüne vermeye çalıştı.

Gavin yakınlaştı ve Emily'nin kulağına, "Tabii ki şaka yapıyorum. Can sıkıcı bir şey ama sana böyle dediğimi ona söyleme," diye fısıldadı.

Yakın varlığı ile tenine değen ılık nefesi arasında kalan Emily, yakında düşüp bayılacağına emindi. "Dudaklarım mühürlendi."

Gavin tek bir hareketle gözlerini ağzından tekrar yüzüne çevirdi. "Bana bir iyilik yap da o güzel dudaklarının üzerine dikkatleri toplama," diye fısıldadı, mavi gözleri yoğun bakmaya başlamıştı.

Emily'nin ağzı aniden açıldı ve tekrar kapandı.

Gavin normal bir tavırla, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu ve yüzündeki tebessümü saklamak için başını hafifçe eğdi.

"Bana vereceğin şeyi içmemi de izleyecek misin? Çünkü bu konuda yanılıyor olabilirim ama bunu yapmak için dudaklarımı kullanmam gerekecek."

Gavin tek kaşını kaldırıp sırttı. "O zevk kesinlikle bana ait olacak."

"Hangi zevk kesinlikle sana ait olacak?" Tuvaletten dönen Dillon'ın sesi, havayı yarıdı.

Emily, Gavin'den uzaklaştı, neredeyse tökezliyordu.

Gavin bürünülebilecek en sakin, rahat ve kendine hâkim tavırla, "Sadece Emily'ye evimi gezdirmekten kesinlikle zevk alacağımı söylüyordum," diye cevap verdi.

"Eh, sen turlara başlamadan önce şu işi bitirelim." Dillon, ona kule gibi yükselen evrak yığınına uzattı. "Havalı imzanı tüm bu sayfalarda görmem gerek. CMEX'i bırakarak alacağın riskler hakkında da seninle konuşmak istiyorum."

Dillon bir içki almak için mutfağa gitti.

Gavin doğruca Emily'nin gözlerinin içine baktı. "Ben daima risk alırım. Bence, riskler hayatı biraz daha... heyecanlı kılıyor. Sence de öyle, değil mi?"

Tam olarak neden bahsettiğini bilen Emily'nin kalbi, bakışlarını Gavin'e yöneltirken resmen taklalar atıyordu.

Dillon, "Ben sadece onları bırakmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi, bir şişe biranın kapağını açtı. Tekrar yanlarına döndü. "CMEX senin güvencen. Çok fazla serbest yatırım fonu aldın; bu, iyi bir hamle olmayabilir."

Gavin gülümseyerek, "Profesyonel olan sensin," dedi. "Haydi, bu konuyu ofisimde halledelim." Sonra Emily'ye döndü. "Evinde hissedebilmek için ne gerekiyorsa yap. Natasha bir dakika içinde odasından çıkmış olur. Eminim seni... yani, meşgul tutacaktır." Göz kırptı ve sonra yanında Dillon'la birlikte koridorda gözden kayboldu.

Emily nefes almaya çalışırken bir anlığına oturma odasında heykel gibi sessizce dikildi. Gavin'in uyandırdığı hisler, ayak parmaklarının ucundan başına kadar ilerlerken yavaşça dudaklarını yaladı.

Kahrolası... öyle tehlikeli ki.

İç çekerek terasa çıktı, zihnindeki kaosun temiz havayla yatışacağını umdu.

Çatı katı köşede kaldığından Central Park ile Doğu Nehri'nin göz alıcı manzarası karşısında hayrete düştü. Sadece teras bile Olivia'nın oturma odası ve evlerindeki iki yatak odasının toplamından büyüktü. Aşağıda kalan şehri izlemek için kenardan dikkatlice eğildi. Sıcak ve nemli ağustos havasını solurken saçları rüzgârda dalgalandı. Yükseklik korkusu olsa da Emily o anda yalnız kalmakla birlikte gelen dingin ve yatıştırıcı güce kapıldı. Dışarıda tek başına bulunmanın yarattığı huzur, Natasha Fransız usulü kapılardan geçince sonlandı.

"Yani burası nefes kesici, değil mi?" Emily'nin yanına geldi ve kıza bir bardak buzlu su uzattı.

Emily suyu kabul ederek, "Teşekkür ederim," dedi. "Burası gerçekten çok güzel." Natasha'nın askısız, dapdar kalem elbisesini inceledi. "Ee, nerelisin?"

"Kaliforniya," diyen Natasha kıkırdadı.

"Gerçekten mi?" Emily şaşırmuş gibi yaptı. "Asla tahmin edemezdim."

Natasha kafasını yana eğdi, kızıl saçları rüzgârda uçtu. "Yani, anlıyorum. Bunu insanlar bana hep söylüyor."

"İddiasına girerim söylüyorlardır."

İki kadın rahat bir bahçe kanepesine oturdular. Natasha ayaklarını toplayıp altına çekti. "Ee, yani, ne zamandır Dillon'la çıkıyorsun?"

"Gelecek ay ilk senemiz dolacak."

Natasha, "Ne hoş," derken gülümsedi. "O da çok tatlı biri."

"Teşekkürler. Peki, sen ve Gavin ne zamandır, eee..." Soruyu nasıl soracağını bilemeyen Emily bardaktaki suyu dudaklarına götürüp bir yudum içti.

"Düzüşüyoruz mu?"

Emily suyunu yutarken boğuluyordu.

"Ah, Tanrım, iyi misin?" diye sordu Natasha endişeyle, elini Emily'nin sırtına koydu.

"Evet, su..." Birkaç kere yutkundu. "Yanlış boruya gitti," dedi ve eliyle boğazını gösterdi. "Şimdi iyiyim, teşekkürler."

"Ee, yani, dediğim gibi, bir bakalım..." Natasha düşüncelere dalıp duraksadı ve parmağıyla çenesine vurdu.

"Gavin'le yani, iki sene önce Blake Endüstrileri çalıştığım marken ajansı ile bir reklam kampanyasında anlaşıncaya tanıştım. Kesinlikle ciddi bir ilişkimiz yok ama onunla o günden beri ara sıra düzüşüyoruz. Yani beni aradığında geliyorum," derken tekrar kıkırdadı. "Hem de ne biçim. Tanrım, cidden geliyorum. Adam kasıklarıyla ne yapacağını çok iyi biliyor. Yani, hayatımda hiç böylesi olmamıştı... şaka yapmıyorum. Ve o dudaklar ve dili... Öylesine, yani, sadece öpüşmek için iyidir demiyorum. Demek istediğim, aşağılara uzandığında..."

Emily, "Sanki burası biraz fazla sıcak oldu, değil mi?" diye böldü ve hemen ayağa kalktı. Eliyle yüzünü yellemeye başlamıştı. "Evet, kesinlikle burası sıcak oldu."

Natasha kaşlarını çatı. "Hımm, ben öyle hissetmiyorum."

"Ben, hissediyorum. İçeri girip klimanın yanında takılacağım."

"Ah, tamam, yani, ben de sana katılırım," deyip hevesle ayağa kalktı.

Lütfen, katılma...

Çatı katına girince Emily, Dillon'ı deri kanepede otururken buldu.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu Dillon. "Solgun görünüyorsun."

"Evet, iyiyim." Emily onun yanına gitti. "Çıkmadan önce tualeti kullanmam gerek."

Natasha dudaklarını büktü ve Dillon'ın yanındaki bir sandalyeye kuruldu. "Ah, hayır. Ben de yani, hep birlikte gidip öğle yemeği yeriz diye umuyordum. Lüks bir Yunan restoranı açıldı ve yani, ben de gidip denemeyi çok istiyordum."

"Kulağa hoş geliyor." Dillon ayağa kalkıp bir bira daha almak için mutfığa yöneldi. "Aslında açlıktan ölüyorum."

"Dillon, alışverişe gidecektik, hatırladın mı?"

"Sonrasında gideriz. İşimiz bittiğinde de 5. Cadde olduğu yerde duracak," diye cevap verirken birini aramak için telefonunu açtı.

Emily gözlerini dikip Dillon'a baktı, o telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşmaya başlarken gözlerinden alevler çıkıyordu.

"Ah, ne iyi!" Natasha ellerini çırpı.

Gavin oturma odasına girdi, üzerinde hâlâ pijaması vardı. Arkasından gidip Natasha'nın omuzlarına masaj yapmaya başladı. "Ne diye ellerini çırpıyorsun?"

"O, *yani*, gerçekten heyecanlı, çünkü biz, *yani*, birlikte öğle yemeğine çıkacağız." Emily, ona gözlerini kısarak bakıp hınzır bir gülücük gönderdi. "Ee, *yani*, ben gitmeden önce tualete girmeliyim. Sen, *yani*, bana bu koridorlardan hangisinden geçeceğimi söyleyebilir misin?"

Natasha'nın gülerken ağzı kulaklarına vanyordu.

Gavin'in dudağının kenarı yukarı kalktı. "Tuvalet, koridorun sonunda, *yani*, sağ tarafında kalan son kapı." Koridoru gösterip kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Arkasına bile bakmayan Emily gösterdiği tarafa yöneldi. Arkasından kapıyı kapadı.

Aynadaki yansımasını incelerken kendi kendine, "İnanılacak gibi değil," diye söylendi.

Öğleden sonrasını oldukça rahatsız edici bir durumda geçireceği fikrini sindirmeye çalışarak birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve Gavin'i kollarını kavuşturmuş, karşı duvara yaslanırken buldu. Dillon ile Kaliforniya Kızı'nın diğer odada kahkaha attıklarını duyabiliyordu ama sohbetleri anlaşılmıyordu.

"Tüm bu olanları komik buluyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gavin gülümseyerek yaklaştı. "Sen bulmuyor musun?"

"Senin bulduğunu düşündüğüm kadar değil."

Hiç etkilenmeyen Gavin biraz daha yaklaştı. "Biz dostuz, hatırladın mı?"

Tek kelime bile etmeyen Emily bir adım daha gerileyince terli avuçlarıyla soğuk duvara yapıştığını fark etti.

Gavin elini onun omzuna koydu, gözlerine bakmak için eğilirken başını hafifçe yan yatırdı. "Sadece öğle yemeği," dedi, ses tonu kısık, hatta baştan çıkarıcıydı. "Arkadaşlar hep birlikte yemek yerler."

Gözlerini kapayan Emily diğer odada yankılanan Dillon'ın sesine odaklanmaya çalıştı ama Gavin'in tatlı nefesi bu kadar yakın olunca işi zorlaşıyordu. Tüm teni karıncalanmıştı.

"Çok fenasin," derken nefesini verdi, kalbi göğüs kafesine öyle bir çarpıyordu ki Gavin'in gözleriyle görebileceğine yemin edebilirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Zorla yutkunan Emily gözlerini açtı ve başıyla onayladı.

Gavin alt dudağını dişiyle usulca ısırdı. "Madem fena olduğumu düşünüyorsun, bir itirafta bulunabilir miyim?"

Boğuk sesi, Emily'nin midesinin kasılmasına neden oldu. Yine sessizce başıyla onayladı.

Usulca parmaklarını kızın çıplak kolunda gezdiren Gavin, eline bir şişe kapağı tutuşturdu. Kulağına iyice eğilip fısıltıyla konuştu. "Sen içeri girdiğinde bunu sana vermeyi tamamen unutmuşum."

Gülümseyerek geriledi ve odasına girip kapıyı ardından kapadı.

Emily tuttuğu nefesini verdi, hızla atan nabzını normal ritmine döndürmeye çalıştı. Boğazı düğümlendi. Lanet olası şişe kapağını çantasına tıktıktan sonra tekrar oturma odasına yöneldi ve kanepede Dillon'ın yanına oturdu. Sonraki on beş dakika boyunca Gavin'in hazırlanmasını beklerken Natasha'nın poposunu kaldırtmak için girdiği plastik cerrahi operasyonu ile ilgili zihin yoran açıklamalara katlandı. Her ne kadar Natasha hoş, biraz da şaşkın bir kız gibi görünse de Gavin oturma odasına döndüğünde Emily, oradan çıkıp gideceği için fazlasıyla mutluydu.

Böyle bir şey mümkün olsaydı, asansörle aşağı kata yapılan yolculuğun yukarı kata yapılandan daha beter bir işkence olduğu söylenilebilirdi. Dar alandaki cinsel gerilim öylesine yoğundu ki Emily, tenine işlediğini hissediyordu. Çiftler birbirlerine bakacak şekilde karşılıklı duruyorlardı. Dillon ile Natasha, hisse seçenekleri hakkında konuşuyordu, Dillon kadına ne zaman satın alması gerektiğini söylüyordu. Gülümseyen Gavin öylesine duvara yaslanıyor, kolunu Natasha'nın beline dolamış halde, gözlerini bir an bile Emily'den almıyordu. O da Gavin'i o kadar yoğun bir şekilde izliyordu. Üzerine tam oturan, kaslı kollarında daralan bir gömlek ile kalçasını iyice kavrayan siyah bir pantolon giymişti. Alt katta asansörün neşeli *dink* sesi duyulduğunda Emily elinden geldiğince hızla dışarı çıktı ve lobinin açıklığına çıktığı için rahatladı.

Binadan çıkan çiftler, restorana Dillon'ın arabasında gitmeye karar verdiler. Natasha ile Gavin arka koltukta otururken Emily, Gavin kulağına bir şeyler fısıldayınca Natasha'nın dudaklarından taşan kı-kırtılara gözlerini kaç defa devirdiğinin sayısını unuttu.

Cinsellikle ilgili bir konu olduğuna şüphe yoktu.

Restorana vardıklarında Dillon, Emily'nin arabadan çıkmasına yardım ederken Gavin de Natasha'ya yardım etti. Her ne kadar havada yayılan Yunan yemeklerinin ekşi kokusu Emily'nin duyularına hitap etse de garson masalarını gösterdiğinde iştahı kesilmişti.

Masanın karşısındaki Natasha, "Emily, gerçekten güzelsin," dedi. "Yani hiç mankenlik yapmayı düşündün mü? On sekizini geçtin, değil mi?"

"Hımm, evet, yirmi dört yaşındayım. Ama hiç öyle bir şey yapmayı düşünmedim. Ayrıca yemeğe fazla düşkünüm," derken kahkaha attı ve menüyü garsona geri uzattı.

Dillon, Emily'nin eline uzandı ve Natasha'ya baktı. "Onun mankenlik yapmasını istemezdim zaten."

"Nedenmiş o? Yani o gerçekten dehşet para kazanabilir ve New York'taki en iyi ajansa gittiğimden onu da oradakilerle tanıştırebilirim."

"Para hakkında endişelenmesine gerek yok." Dillon arkasına yaslandı. "Sadece yapmasını tercih etmediğim bir şey, o kadar."

Natasha omuz silkip saçlarını bir yana savurdu.

Gavin, Emily'ye bakarak, "Ee, Dillon senin bu sene öğretmenliğe başlayacağını söylemişti," dedi.

Emily, "Evet," diye cevaplayıp bir peçeteyi eline aldı. "Greenwich Village'da."

Dillon, "Evet, birinci sınıflara öğretmenlik yapacak, yani öğrencilerinden biri ona âşık olur diye endişelenmeme gerek yok," derken kahkaha attı ve eğilip Emily'nin yanağını öptü.

Gavin, "Ah, bu konuda yanılıyor olabilirsin, Dillon," dedi. "Çocukken birinci sınıftaki öğretmenime karşı bir şeyler hissedirdim."

Dillon buzlu viskisinden bir yudum alıp kahkaha attı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diyen Gavin sırtını sandalyesine yasladı. "Hatırlayabilirsem..." Bir anlığına duraksadı ve gülümsedi. "Adı Bayan Molly'ydi.

Ve dostum, söylemem gerek, ona kafayı fena takmıştım. İçimde tam olarak anlayamadığım hisler uyandırmıştı.”

Emily ona kuru bir tebessüm gönderip gözlerini devirdi.

Natasha kahkaha atıp şakasına Gavin'in koluna vurdu. “Yani o zaman bile kadınların peşindeymişsin ha?”

“Görünüşe göre öyleymiş.” Emily ellerini çenesinin altına yerleştirdi ve masanın karşısından ona baktı. Sırttan Gavin tek kaşını kaldırdı ama sessiz kaldı.

“Lanet olsun, bu Dillon Parker mı!”

Emily döndü ve kahverengi saçını iyice jöleyip yatırmış, kendi yaşlarındaki uzun boylu bir adamın parıltılar saçarak güldüğünü gördü.

“Hadi canım!” Dillon ayağa kalktı, masanın etrafından dolanıp adamla tokalaştı. “Nerelerde saklanıyordun?”

Adam gülümsedi. “Şehvetli senyoritalarla Cancun'daydım ama artık döndüm.” Dillon, Emily'ye döndü. “Bebeğim, bu benim üniversiteden eski dostum Keith Jacobs. Keith, bu benim kız arkadaşım Emily.”

Emily, adamla tokalaştı ve Dillon, adamı Gavin ile Natasha'ya tanıstırdı. Aralarında kısaca hoşbeş ettiler ve Dillon birkaç dakika barda Keith'le konuşmak için izin istedi.

Oyunu onun kadar iyi –hatta daha iyi– oynayabileceğine güvenen Emily gülümseyerek Natasha'ya döndü.

“Ee, Natasha, New York Kütüphanesi'ne gitme fırsatın oldu mu?”

“Eee, şey, henüz değil ama dergi okumayı seviyorum. Eminim orada da vardır, öyle değil mi?”

Gavin, Emily'ye bakarak gülümsedi, ukalaca cümlesinden keyif alıyordu. Kütüphaneyi ortaya sürerek tam olarak hangi konuya gönderme yaptığını biliyordu.

“Kesinlikle var.” Emily yeşil gözlerini iyice açtı. “Yüzlerce, hatta binlerce dergi parmaklarının ucunda olacak.” Çok ihtiyacı olan Cosmopolitan'ından bir yudum aldı ve gülümsedi. “Tonlarca *Vogue* sayısı olduğundan da eminim.”

Natasha gülümsedi. "Önerin için teşekkürler. Yani, ciddi bir gün gidip bakmam gerek," derken kıkırdadı. "Ama şimdi makyaj tazelemem lazım. Hemen dönerim."

Ayağa kalktı ve Gavin'in alnuna masum bir öpücük kondurup tuvalete doğru giderken kalem elbisesini çekti, bu sırada poposu ahenkle sağa sola sallanıyordu.

Gavin masaya hafifçe eğilip kahkaha attı ve "Oldukça komikti," dedi. "Daha önce demiştim, şimdi de diyorum, oldukça komik bir kızsın."

"Gerçekten mi Gavin? Senin seviyendeki bir adam böyle insanlarla mı çıkıyor? Sadece güzelliği olan beyinsiz tipleri kendine çektiğini söylediğinde şaka yapmıyordun sanırım."

"Sana hayatımızdaki boşlukları doldurmak konusunda hepimizin farklı yöntemleri olduğunu söylemiştim," diyerek omuz silkti. "Bana ihtiyacım olanı veriyor ve ben de ona ihtiyacı olanı veriyorum. Bana göre adil."

"Ah, doğru, çünkü kim o boynundan sallanan taşı gözünden kaçırabilir ki?"

"Sen... rahatsız olmuş gibisin," diye karşılık verdi, sesinde monoton bir tını vardı ve yüzü kıpırtısızdı.

Emily içten içe öfkelenmişti ama sesini fısıltıdan fazla çıkarmadı. "Neden rahatsız olduğumu bilmek ister misin?" Gavin başıyla onayladı, gözlerini ondan ayırmadı. "Sırf rahatsız olayım diye elinden geleni yapıyorsun da o yüzden. Sadece-arkadaş-olalım jestine ne oldu?"

Gavin dalga geçer gibi, "Senin için işleri zorlaştırıyor muyum?" diye sordu.

"Evet, Gavin, zorlaştırıyorsun," diye sessizce tersleyen Emily'nin bardağı tutan parmak uçları bembeyaz kesildi.

Gavin'in ona olan ihtiyacı içinde sıkışıp kalmıştı; alev alev yakıyor, sıcaklığıyla boğuyor, patlamaya hazırlanıyordu ve eğilip yaklaşarak kısık sesle konuştu. "İyi, çünkü sen ne zaman yakınımda olsan kahrolası irademin her parçasını kaybediyorum."

Bu beklenmedik lafa karşılık Emily'nin boğazı sıkıştı. Yüksek sesle, ağır ağır nefes aldı, çıkan ses havada dolanırken tüm vücudu artan bir hızla karıncalandı. Üstelik Gavin ona bakarken geçen her dakika vücudunu ateş basıyordu. Bu etki, bacaklarının arasında hissettiği bir patlamaya neden oldu, ona karşı duyduğu öfke ile her zamankinden daha yoğun olan arzusu zincirleme bir reaksiyonla birbirine karıştı.

Emily ateşli bakışlarına karşılık verdi, nefesini düzenlemeye çalışırken bir tutam başkaldırı sergiledi. "Benden ne istiyorsun?"

"Yanımda olduğum her an gözlerinin ardında gördüğüm şeye teslim olmanı istiyorum." Usulca -çok usulca- dudaklarını yalarken muhteşem mavi gözleri şehvet doldu. "Sana dokunduğumda titremene... Sana baktığımda kesilen nefesine teslim olmanı istiyorum."

Gözlerini ona diken Emily'nin kalbi göğüs kafesinde çırpınıyordu ama tek bir cümle kuramıyordu.

"Dudaklarını, dudaklarımda hissetmeye bayıldım ve eminim ki sen de bayılmışsındır. Şu anda beni düşünerek ıslandığını neredeyse hissedebilmek de bana keyif veriyor." Yaklaşarak sesini sert bir fısıltıya dönüştürdü. "Benim için bir şey hissetmiyormuş gibi mi yapacaksın, Emily?"

Henüz ona dokunmuyordu bile ama haklıydı... iç çamaşırı nemliydi. Haklı olmasından nefret ediyordu; ona karşı gösterdiği her fiziksel ve duygusal tepkiyi fark edebilmesinden nefret ediyordu. Ve onu tadını alabilecek kadar çok istemesinden de nefret ediyordu.

Lanet olsun bu adama.

"Soruna cevap vermiyorum," diyen Emily nefesini verdi.

Tıpkı kafeslerine bitip tükenmeden saldıran boğalar gibi baştan çıkarıcı bakışlarda kayboldular.

Gavin sıkıştığı dişlerinin arasından, "Sorulara cevap vermeyi sevmiyorsun," dedi ve onu masadan çekip kollarına alma isteğine karşı koymaya çalıştı. Vücudunun her zerresini orada tüketebilirdi. Kızın varlığı, yoluna çıkan her şeyi yıkan bir kasırga gibi onu kendine çekiyordu.

Lanet olsun bu kıza.

Emily hızla, "Hayır Gavin, *sorularına* cevap vermeyi sevmiyorum," diye fısıldadı. "Ve görünen o ki cevap vermek zorunda da değilim, çünkü boşluk-doldurduğun-kişi buraya geliyor."

Gavin'in göz bebekleri söylediklerinden dolayı büyüyüp kocaman oldu. Rahat bir tavırla sandalyesine yaslanıp Natasha masaya yaklaşırken suratına sahte bir gülücük kondurdu.

Yerine oturmadan önce Natasha öpmek için Gavin'e doğru eğildi. Emily, ağızları açık bir şekilde öpüşürlerken gözlerini kaçırmayarak budalalık etti. Gavin'in sıcak dilini Natasha'nın ağzına soktuğunu görünce midesinin dibine bir ağrı saplandı. Neden böyle şeyler hissettiğini bilmiyordu ama o anda onları izlerken sinirlendi ve sinirlenmeye hakkı olmadığını da biliyordu. Sonunda öpüşmeleri sonlandığında Gavin'in mavi gözleri Emily'ye kaydı; sabit bakışlarının ardında özür diler gibi bir hal vardı.

Gavin'in yanına otururken Natasha'nın ağzının kenarı, tatminkâr bir ifadeyle kıvrıldı. "Uzun sürdüğü için üzgünüm. Yani, rujumu bulmak için çantamı altüst ettim."

Emily derin bir nefes aldı ve geniş bir el omzunu kibarca sıkıldığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Döndü, karşısındaki Dillon'di. Bakışlarına karşılık vererek az önce sonlanan sohbetten dolayı çılgınca atan kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Garson sonunda yemeklerini getirdi. Yemeğin geri kalanında Gavin'le arasında geçen ateşli bakışlar, Emily'nin ellerinin gümüş yemek takımlarıyla dans edercesine kıpırdanmasına neden oldu.

Yarım saat boyunca Dillon'ın Gavin'in hisse tercihlerine dair endişeleriyle dolu sıkıcı bir konuşmaya katlandıktan sonra çiftler nihayet Dillon'ın arabasına binip Emily'nin midesini kıvrandıran akşamüstünü sonlandırınca Emily havalara uçtu. Gavin ile Natasha'yı evlerine bırakmak için şehrin bir ucuna doğru çıkan yolculukta özellikle sessizdi ama Dillon tavrındaki ani değişimi fark ettiyse de yorum yapmadı. Gavin'in yaşadığı binaya vardıklarında Dillon onları uğurlamak için

kapıya kadar gitmeyi teklif etti ama Emily arabada kalmak için iyi hissetmediğini öne sürdü. Dillon, nazikçe Natasha'nın yanağından öptü ve Gavin'le sert bir şekilde tokalaşarak vedalaştı. Dillon arabaya dönerken Emily'nin bakışları, Natasha saçını savurarak lobiye girerken ona kapıyı açık tutan Gavin'e doğru çekildi. Natasha'nın peşinden binaya girmeden önce Gavin elleri ceplerinde dönüp Emily'ye, günün geri kalanında aklından çıkmayacak hasret dolu, delici bir bakış gönderdi.

Dillon yerine yayıldı ve gülümsedi. "5. Cadde'de alışverişe hazır mısın?"

Az önce bir psikiyatri koğuşundan kaçmış gibi hissetse de Emily yüzüne sahte gülücüklerinden birini kondurdu ve Dillon'ı başıyla onayladı. "Evet, haydi buradan gidelim."

Sayı Turu

Central Park'taki sabah havası yumuşaktı ama ağustosun ikinci haftası için fazla serindi. Emily güneşin parlak ışıklarına karşı gölge yapan akça ağaçlardan birinin altına ufak bir örtü serdi. Sırt çantasını yanına yerleştirip içindekileri boşalttı; içinde iki sandviç, iki şişe su ve en sevdiği roman olan *Uğultulu Tepeler* vardı. Artık tek ihtiyacı olan Dillon'dı. Saatine baktığında şimdiden yirmi dakika geciktiğini fark etti. Şehir her günkü dur durak bilmeyen gürültüsüyle etrafını çevrelerken –parkın huzurlu ortamında bile durum aynıydı– neden geç kaldığını öğrenmek için onu aramaya karar verdi.

Telefon çalar çalmaz Dillon açtı, telefonun diğer ucundan gelen sesinde pişmanlık tınısı vardı. "Lütfen bana kızma."

Bu karşılama cümlesine şaşırان Emily konuşmadı.

"Em, orada mısın?"

"Evet, ben buradayım ama sen yoksun. Neredesin?"

"Ben, New Jersey'deyim ama..."

Emily, "New Jersey'de misin?" diye araya girdi. "Dillon, bu da neyin nesi şimdi? Ben, tek başıma Central Park'ta oturuyorum."

"Emily, açıklamama izin verecek misin?"

“İyi, Dillon, açıkla.”

“Morgan ve Buckingham’a yatırım yapmak isteyen Japon işadamlardan bahsettiğimi hatırlıyor musun?” Duraksayıp cevabını bekledi ama ses gelmedi. “Takatsuki Yamamoto?”

“Sadede gel.”

“Lanet olsun, Emily, ben de onun için uğraşıyorum ya.”

Emily iç çekti ve Dillon da devam etti.

“Burada sadece iki gün geçirmek üzere dün akşam uçakla Japonya’dan gelmiş. Benimle şahsen görüşmek istemiş. Bu sabah erken saatlerde patronum beni aradı, buraya gelmemi söyledi.” Emily sabırla beklerken Dillon arka planda sorulan bir soruya cevap verdi. “Bebeğim, gitmem gerek. Üzgünüm ama önemli bir müşteri.”

Emily yine sessiz kaldı.

Dillon, “Haydi ama,” derken nefesini verdi. “Başka bir gün yaparız.”

“Biliyorum; sadece işten çıktım ve gerçekten bunu yapmayı çok...”

“Emily, kendimi kötü hissettirmeye çalışmaya bir son ver,” diye çıkıştı Dillon, ses tonundan rahatsız olduğu belliydi. “Bu benim için önemli. Sana saat altıda gelirim.” Bunları dedikten sonra hat kesildi.

Aniden suratına kapatılan telefonun şoku geçince Emily ayağa kalktı ve romantik kaçamakları için hazırladıklarını istemeden de olsa topladı. Örtüyü sırt çantasına koyarken uzaktan biri ona seslenince doğruldu. Yüzünü görmek için dönmesine bile gerek kalmadan tanıdık bir karıncalanma hissi vücuduna yayıldı. Kim olduğunu biliyordu. Sonunda arkasına döndüğünde Gavin de yanında yeğenleriyle birlikte gülümseyerek parkta koşuyordu. Günlük kıyafetlerini fark edince sırt çantası elinden kayıp düştü... V yakalı beyaz bir tişört, krem rengi şort ve mavi New York Yankees şapkası. O yaklaşırken Emily de hızlanan düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı.

İçine işleyen sadece onun varlığı değildi. Duyularına hitap eden, zihnini yakan ve rüyalarını zehirleyen erkeksi kokusu değildi. O lanet öpücük bile değildi. Sebebi karizması, özgüveni, delilik düzeyindeki seksapeli ve üzerinden akan, inkâr edilemez egemen tavrıydı. Res-

men gözeneklerinden taşıyordu. Tüm bunlar ölümcül bir kokteyl gibi, Emily'yi aynı anda hem korkutuyor hem de büyülüyordu. Ne zaman onun etrafında olsa garip bir ikileme giriyordu. Her ne kadar o anda ondan kaçıp kurtulmak istese de çaresizce ona çekiliyordu. Aniden havadaki yoğun değişimi fark etti. Ciğerlerinin daraldığını hissedip nefessiz kaldı. Ruhuna işleyen ve tüm bunlara tuz biber eken şey de iki hafta önceki karşılaşmalarından sonra onu karşısında görmektir.

Nefes al, Emily...

Theresa, "Emm-mi-mi!" diye tiz perdeden bağırıp kıza doğru koştu.

Ona sarılmak için diz çöken Emily başını kaldırıp Gavin'e baktı. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sorarken durumu göz önüne alıp elinden geldiği kadar umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Gavin eğildi ve düzgün nefes almak için ellerini bacaklarına koydu. Sonrasında dimdik durdu ve gülümsedi. "Bir süreliğine bebek bakıcılığı yapıyorum ve bu iki bıcınğı futbol oynamak için buraya getirmeye karar vermiştim."

Timothy, kollarını Emily'nin bacağına doladı. "Gaffin amca, bizi ördekleri beslemeye de götürdü."

Gavin elini Timothy'nin saçında gezdirdi. "Evet, Donald ve Daisy'ye tam bir ziyafet çektik."

Emily, "Ne hoş," derken gülümsedi. "İşadamı ile bebek bakıcısı tek bir pakette."

Gavin, "CV'me bunu ekle," derken kahlkaha attı.

Emily, "Beni burada görevlendirdiğine inanamıyorum," dedi.

"Eh, aslında seni ben görmedim; bu ikisi gördüler."

Theresa, "Gaffin amca bize, seni önce bizim gördüğümüzü söylememizi söyledi Emm-mi-mi," diye itiraf edip parmağını Emily'nin saçına doladı. "Ama önce seni o gördü ve birlikte gidip merhaba dememizi istedi."

Tek kaşını kaldıran Emily, Gavin'in yüzünün kıpkırmızı bir tona bürünmesini izledi. "Küçük yalanların için küçük çocukları kullanıyorsun ha?"

Gavin başını sallayıp güldü. "Lanet olsun, beni yakaladın. Bunu da CV'ne ekle." Emily güldü. Gavin, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dillon'la buluşacaktık ama New Jersey'ye gitmesi gerekti." Sırt çantasını yerden kaldırdı. "Ben de tam eve dönmek üzereydim."

Theresa dudaklarını büzdü. "Kalıp bizimle futbol oynar mısın Emm-mi-mi?"

"Eee," diye cevap verdi, gözleri Gavin'e kaydı. "Emin değilim. Belki başka bir zaman."

Theresa kaşlarını çatı.

Gavin, "Benim etrafımda olma işkencesine uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaksın," derken kahkaha attı ve yüzüne ukala bir gülücük yayıldı. "Colton ile Melanie on dakika içinde çocukları almaya gelirler."

Emily çekingen bir edayla gülümsedi, neredeyse ona meydan okuyordu. "Pekâlâ. Sanırım on beş dakika katlanabilirim." Sırt çantasını tekrar yere koydu. "Sen de katlanabilir misin?"

"Hımm, katlanabilirim, hem de *çok iyi*," derken yılışık bir şekilde güldü. "Futbol oynayabilir misin?"

"Çabuk öğrenirim."

"Ben de müthiş bir öğretmenimdir."

Gavin topu yere bıraktı, hızla bir tekme savurdu. Theresa ile Timothy, topun peşinden koştular.

Emily çocukların peşi sıra koşup yanından ayrılırken, "Senin etrafında olmak işkence değil, Gavin," dedi.

Gavin onun yanına gitti. "Doğru, sadece sıkıntı verici bir şey olduğunu ortaya koydun. Ama endişelenme, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Emily sadece başını sallayıp kahkaha attı.

Sonraki on beş dakika boyunca, her ne kadar Gavin oyuna dâhil olsa da genellikle arkalarda kalıp Emily'nin çocuklarla oynamasını izledi. Bir piknik masasının üstüne oturdu ve Emily'ye dair her şeyi incelemeye başladı. Bakışları vücuduna kaydı, sonunda hayranlıkla bakarken

tebessümüne yoğunlaştı. Kahkahasını dinlerken zihni yeğenlerinin nasıl da kıızı sarıp sarmadıklarına yöneldi. Çocukların insanların aura'larını hissetmekte başarılı olduklarını biliyordu, yani zaten kalbinin bildiği şey onaylanmıştı... Varlığı, miknatıs etkisi yaratıyordu. Diğerlerini çekiyor, yutuyor ve pişmanlığa yer bırakmıyordu.

Emily çocuklarla etrafta koşarken Gavin de saçlarının dans edişini, güneş ışıklarının buklelerine değip kızıl-kestane rengini ateşten bir hare misali aydınlatmasını izledi. Kıza karşı hissettiği ihtiyaç iliklerine işledi. Gözlerini ona yönelttiği ilk andan beri ne zaman ona baksa, Emily göğüs kafesinde garip şeylerin olmasına neden oluyordu. Karında bir şey düğümlendi ve Emily ona daha sık öyle bakarsa, daha da derinlere çekilebileceğini anladı.

Bu açlığı doyumak için yapabileceği başka bir şey olmadığını bildiğinden zihni, hissettiği duyguları didik didik etmeye başladı. Emin olduğu tek şey, duygularının inanılmaz derecede karmaşık hale geldiğiydi. Onun etrafında olmak, kendine tattırdığı en büyük acıydı ama sadece bir nedenle buna katlanmaya razıydı... sadece ona yakın olabilmek için. Kendisine seslenen Colton, onu düşüncelerinden söküp aldı.

Ufak mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Emily ile birlikte çocuklara sarıldıktan sonra Gavin, Colton ve Melanie'yle vedalaştı ve toparlanmasına yardım etmek için Emily'nin yanında yürüdü.

Emily yüzünde bir tebessümle elini uzatarak, "Bay Blake, benim için bir zevkti," dedi.

Gavin tokalaşmak zorunda kalmak istemedi, çünkü ona dokunursa dudaklarını kendisine çekme dürtüsüne karşı koyamayacağını biliyordu. Elini saçına daldırıp usulca geri çekildi.

Emily rahatsız olmuşçasına gülümseyip sırt çantasını omzuna attı.

Gavin, kelimelerin boğazında düğümlendiğini fark etti. "Bekle, hepsi bu mu yani? Beni burada tek başıma mı bırakacaksın?"

"Sen büyük bir çocuksun. Öğleden sonrasını doldurmak için bir şeyler bulabileceğini düşünüyorum."

Gavin bir an güldü ama sonrasında yüzü aniden ciddileşti. “Kendimi affettirmek için bir fırsat olacağını sanmıştım.”

“Kendini affettirmek mi? Ne için?”

“Seni son gördüğümdeki davranışlarım için. Seni huzursuz ettiğim için üzgünüm ama...” Sesini kısı ve gözlerinin içine baktı. “Sana karşı hissettiklerim için üzgün değilim, Emily. Onlar benim duygularım ve inkâr edemem. Fakat seninle gerçekten arkadaş olmam gerekiyor.”

Emily gergin bir şekilde yutkundu, sesi Gavin’ininki kadar kısıktı. “Gavin, bunu daha önce de konuştuk ve...”

Gavin onun sözünü yarıda kesip yakınlaştı. “Sana bu sefer söz veriyorum. Seni rahatsız edecek hiçbir şey söylemeyeceğime ve yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece sana karşı hissettiklerimi ortaya koymak istemiştim ama artık bitti.” Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve gözlerini kızın yüzünden ayırmadan bir adım geri çekildi. “Evet, beni anlayamadığım bir nedenle darmaduman ettin ve bunu bir gün anlayabilecek miyim bilmiyorum. Seni gerçekten...” Derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum. Sendeki bir şey... seni tanıştığım diğer tüm kadınlardan farklı kılıyor. Ve tüm bunlar nedeniyle duygularımı bir kenara bırakıp sadece arkadaşın olmak istiyorum.” *Sadece sana yakın olabilmek için.*

Bu sözler karşısında Gavin’in yüzünü incelerken Emily’nin sadece kalbi teklememiş, midesi de garip ve hoş bir şekilde düğümlenmişti. Gözlerinin ardındaki gerçek duygular belliydi ve içinde bir şey, sözlerinde samimi olduğunu söylüyordu. “Peki, bunu tekrar deneyelim. Yani, şimdi burada seninle bir süre takılmamı mı istiyorsun?”

Gavin ciğerlerini dolduracak derin bir nefes aldı, göğsündeki düğüm çözülürken kızın cevabını beklediği süre boyunca nefesini tuttuğunu fark etti. “Beyzbolu seviyorsun, değil mi?”

“Bunu nasıl anladın?”

“Senin aslında Molly değil de Emily olduğunu anladığım gece.” Emily başıyla onaylayıp kahkaha attı. Gavin dişlerini göstererek güldü. “Sen kulübe gelmeden önce Dillon bana kız arkadaşının büyük bir

beyzbol hayranı olduğunu söylemişti. İşte bu ufacak bilgiye bu nedenle sahibim.”

Emily, “Seninle beyzbol oynamamı mı istiyorsun?” diye sorarak, kaşlarını kaldırdı.

“New York’un sunabileceği tüm muhteşem manzaraları görebilirsin ama bir Yankees maçına gidene kadar New York’u tam anlamıyla deneyimlemiş sayılmazsın.” Gülümsedi. “Trevor, bugün saat birdeki maça gelecekti ama son anda iptal etti.” Cebinden biletleri çıkarıp uzattı. “Sezonluk kombinem var ama bu biletleri de ziyan edersem ayıp olur.”

Emily bir anlığına Gavin’i incelerken ağzının kenarında şaşkın bir tebessüm oluştu. “Seninle bir Yankees maçına gitmemi istiyorsun yani?”

“İstiyorum.”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi, önce yere sonra tekrar ona baktı. “Bu, bana biraz fazla gelebilir.”

Gavin yavaşça gülümsedi, mavi gözlerinin yaramaz bir edayla ışıldamasına neden oldu. “50.000 kişiyle dolu bir stadyumda sana saldırmamak için kendimi tutabilirim herhalde.”

Emily dudağının kenarını ısırdı. “Evet,” dedi. “Ama ben Yankees hayranı bile değilim. Ben maçı kaybetme potansiyeli olan tarafı tutarım. Bu da baş edebileceğin bir şey mi?”

Gavin gözlerini kocaman açıp sanki kalbi sızlıyormuş gibi elini göğsüne götürdü. “Hımm, böyle konuşmaya devam edersen, sana olan hayranlığım *azalabilir*. Fanatik bir Yankees taraftarıyumdur, Bayan Cooper,” derken kakhaha attı. “Ama evet, eminim ki yanımda getirdiğim Yankees hayranı olmayan kişiyle birlikte oturmakta zorlanmayacağım.”

Emily başını sallayıp kakhaha attı. “Pekâlâ, bu dostane buluşmayı bir şartla kabul edebilirim.”

“Ne istersen. Haydi, gidelim,” diyen Gavin kızın sırt çantasına uzandı.

“Bekle, daha şartın ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

Gavin elini Emily'nin sırtına koydu ve onu parktan dışarı yönlendirdi. "Sorun değil. Ne olursa olsun, kesinlikle başa çıkabilirim."

Emily aniden durup kahkaha attı. "Beni *dinleyeceksin* Gavin Blake, yoksa seninle hiçbir yere gitmem. Anlıyor musun?"

Gavin'in ağzının kenarından leziz bir gülücük geçti. "Tüm dikkatim sende."

"İşte böyle," derken Gavin'in sırtındaki elini işaret etti. Gavin gülümseyip elini çekti. "Bana dokunmak yok, gözlerinle beni soymak da yok ve şu... ağzını dişlerinin arasına alarak yaptığın lanet hareket de yok."

Gülümsedi. "Dudağımı emmem seni bu kadar mı rahatsız ediyor?"

Sırf insanı çıldırtacak kadar seksi olduğu için... "Evet. Sinir bozucu."

Gavin usulca alt dudağını dişlerinin arasına aldı, son noktayı nefis bir *pop* sesiyle koydu. "Eh, o halde, aynısı senin için de geçerli."

Emily başını yana yatırdı ve iç çekti. "Ne de ukala. Zaten dikkati dudaklarıma çekmemem yönünde beni uyarmıştın." Eliyle ağzını kapadı, söylediği diğer kelimeler boğuk çıktı. "Bu daha mı iyi?" Gavin başıyla onayladı ve kahkaha attı. "Ama ben sana kıyafetlerini yırtıp atmak istemiş gibi bakmıyorum ve kesinlikle sana dokunmuyorum."

Gavin omuz silkti. "Madem dürüst davranıyoruz, bana tekrar dokunsaydın bunun ne kadar hoşuma gideceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Emily elini ağzından çekti ve bir anlığına ağzı açık kaldı. "Gördün mü, bahsettiğim şey tam da bu," deyip topukları üzerinde dönüp gitmeye yeltendi.

Genizden gelen bir kahkaha atan Gavin koşarak ona yetişti ve kibarca bileğini tuttu. Emily eline baktı. Gavin arunda elini çekip gülümsedi. "Emily, sadece seninle şakalaşıyorum. Haydi, hepsi sadece şakaydı... Ben böyle biriyim, gerçekten."

Emily tek kaşını kaldırdı, o karşısında oğlan çocuklarına has bir gülücükle dikilirken gülmemesi elinde değildi. Hiç de öyle biri olmadığını biliyordu. "Bugün yanında olmamı istiyorsan, ellerini ken-

dine saklayacaksın, Blake. Anladın mı? Saklamazsan, seni feci şekilde cezalandırırım.”

Gavin sırtarak, “Kulağa çok seksi geliyor,” dedi. Emily iç çekti. “Fakat beyefendi olmam yönündeki isteğine boyun eğeceğim,” derken oyuncu tavırlarla başını eğdi. “Şimdi gidelim. Dört numaraya binmemiz gerekiyor.”

“Bekle, otobüse mi biniyoruz yani?”

“Ah, hayır,” diyen Gavin kahkaha attı. “Dört numara dediğim metro.”

“Ah, ben arabayla gideriz sanmıştım.”

“Asla olmaz.” Emily’nin elinden sırt çantasını alıp omzuna attı. “New York usulü yolculuk edeceğiz, hayatım.”

Günü gerçekten onunla birlikte geçireceğine şaşırmış olsa da Emily, Gavin’in peşi sıra gitti ve birkaç sokak ötede metroya bindiler. Genç bir çift, sanki evde verilen bir partideymişçesine oynasırken çiçekli bir elbise giymiş bir adam, tek eliyle Çin yemeği yiyip kendi kendine konuşuyordu ve saldırgan görünümlü Yankees taraftarları da “Haydi Yankees,” diye tezahürat yapıyorlardı. Emily sonunda stadyuma vardıklarında neredeyse havaya uçacaktı.

Vardıklarında ikisi de yiyecek bir şeyler aldılar. Emily sosisli sandviç ile bir şişe su söyledi ve Gavin de bir paket yer fıstığıyla biray seçti. Emily’ye oturacakları yeri gösterdi ki tam da sayı yapmak için basılacak son sahaya yakındılar. Gavin, şekerçi dükkânına girmiş bir çocuk gibiydi ve Emily de böylesine güçlü bir adamın bir beyzbol maçı için heyecanlanmasını sevimli buluyordu.

Gavin stadyum yavaşça dolmaya başlarken saatine baktı. “Biraz vaktimiz var. Maç yarım saat içinde başlayacak.”

Emily başıyla onayladı ve cep telefonuna baktı, Dillon’dan bir cevapsız arama olduğunu fark etti. Yerinde kıpırdanıp kendini soktuğu durumu düşündü... kendini Gavin’le baş başa maçta bulmuştu. Nerede olduğunu Dillon’a söylese mi diye düşündü ama daldığı ikileme kafasını pek yoramadan Gavin konuşmaya başladı.

Ağzına bir yer fıstığı atarak, "Maçın başlamasını beklerken soru cevap oynayalım," dedi. "İlk ben başlarım."

"Hiç de bile. İlk sefer de sen başlamıştın. Ben başlarım."

Gavin kahkaha attı. "Hiç kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Genellikle kaçırمام."

"Pekâlâ, bence adil. Bana bir şeyler sor."

Emily'nin aklı, ona sormak istediği şeye kaydı ama sorması gerektiğinden emin olamadı. Yine de merakına yenik düşme sırası ondaydı. "Eski nişanlımla neden ayrıldığınızı bilmek istiyorum."

Gavin tribünlere bakarken bir anlığına gard almış gibi bir ifadeye büründü. Emily, gözlerinin parlak mavi tonunun, sanki başının üstünden bir bulut geçmiş gibi değiştiğini gördü... ve o anda konuyu açtığına pişman oldu.

Gavin öne doğru eğilip birasını yere bıraktı, sonra tekrar Emily'ye baktı. "Hımm, en son bu oyunu oynadığımızda benim ilk sorum en sevdiğin dondurmayla ilgiliydi. Bakıyorum da doğruca en can alıcı noktaya yöneliyorsun."

"Üzgünüm. Bunu sormamam gerekirdi," diye fısıldayan Emily yere baktı.

"Hayır, sorun değil. Sadece bir anda sorulmasını beklememiştım. Ama seninle bu konuda konuşurken kendimi rahat hissediyorum."

Emily'nin başı aniden kalktı. "Öyle mi?"

"Evet, nedense öyle." Nefes alıp sandalyesine yaslandı ve birkaç saniye tereddüt ederek sustu. "Bir dönem Blake Endüstrileri yokuş aşağı gittiği için beni terk etti. Babam, Colton ile bana şirketi yönetmemiz için fon vermeyi önerdi. Ama biz Blake çocukları biraz inatçı olabiliyoruz ve kendi başımıza şirketi düze çıkarabileceğimizi söyleyerek yardım teklifini reddettik." Elini saçına daldırdı. "Ona her şeyi açıkladım, şirketi güvence altına alana kadar bazı giderlerimizi kısmamız gerektiğini bildirdim. Babamın parasını kabul etmem yönünde benimle tartışmaya girdi ve yardımı olmadan kendi ayaklarımızın üzerinde durabileceğimizi düşündüğüm için deli olduğumu

söyledi. Colton'la birlikte para almama yönündeki kararımız kesindi. Nişanlandıktan sonra çatı katında benimle birlikte yaşıyordu. Bir gün eve geldiğimde bir mektup buldum –güzel bir el yazısıyla yazıldığını da eklemeliyim– ve bu mektupta ona önceden sunduğum hayatı bir daha yaşayamama riskini göze alamayacağını söylüyordu.” Birasına uzandı, bir yudum aldı ve nefes verdi. “Birlikte beş sene geçirmiştik ve bana elvedasını... mektupla etti.”

Emily dikkatle bakarak gözlerinin ardında yatan acıyı gördü. “Onu sevmişsin,” diye fısıldadı.

Gavin hızla omuz silkti. “Evet, kalbimi kırdı. Havalı bir yaşamım ve param olmadan da beni olduğum gibi sevdiğini düşünmüştüm. Demek istediğim, ilk tanıştığımızda ben üniversitede son sınıftaydım, yani sonunda olduğum kadar başarılı değildim. Beni terk ettiğinde aşka olan inancıma da ihanet etti.” Dudaklarını sıkıp sert bir çizgi haline getirdi. “Beni yanlış anlama; şimdi geriye bakınca, birbirimize uygun olmadığımızı anlıyorum. İnsan içinde nasıl görüldüğümüze fazla kafa yoruyordu... Şehirde katıldığımız partilerden, giderken sürdüğümüz arabalara kadar her şeye.” Dalgınlıkla çenesini ovdu ve devam etti. “İlk tanıştığımızda öyle değildi; değişim yavaşça gerçekleşti. Aramızdaki en büyük sorun, asla çocuk sahibi olmak istemediğini açıkça belirtmesiydi. Çocuksuz yaşamayı düşünmeme yetecek kadar çok seviyordum onu ama dediğim gibi, geriye dönüp bakınca o, aile kurma şansını bir kenara kaldırmaya değmezdi.”

Emily'nin ağzının kenarına solgun bir gülücük kondu. “Çocuk mu istiyorsun?”

Kahkaha attı ve “Bir karavana dolduracak kadar çok çocuk istiyorum,” dedi.

“Gavin Blake ve karavan mı?”

“Kesinlikle,” diye cevap verirken birasına uzandı. “Sevinli orman yeşili renginde hem de.”

Emily bu itirafına karşılık bir an güldü. Göz ucuyla beyzbol şapkasını düzeltmesini izledi, az önce söylediklerinden dolayı biraz

şaşlandı. Artık hayatındaki boşlukları doldurmak istemesinin nedenini anlamaya başlıyordu.

“Ee, o günden sonra bir daha onu görmedin mi?”

“Aslında gördüm. Doğruyu söylemek gerekirse, yakın zaman önce hem de.”

Emily istemeyerek de olsa, “Nasıl gitti peki?” diye sordu.

“İlginçti. Birkaç arkadaşımın dışarıdayken ona rastladım. Saçma şeyler söyledi, şirketin tekrar iyi durumda olmasına sevindiğini söyledi. Beni özlediğini ve hâlâ sevdiğini itiraf etti, ardından beni terk etmenin hayatında yaptığı en büyük hata olduğunu söyledi.” Ağzına bir yer fıstığı daha attı ve gülümsedi. “Hangi noktaya varmaya çalıştığımı anlıyorsun, değil mi?”

“Evet. Arak finansal açıdan güvende olduğun için seni geri istiyor.”

“Bingo, hayatım. Hızlı olduğunu biliyordum.” Birasından bir yudum çekti. “Ayrıca adı Gina ve benim ki de tabii ki Gavin... iki tane G. Bence kötü bir işaret falandı... Yürümemesi kaderde varmış.”

Kahkaha atsa da Emily gözlerinde o günden kalan acıyı görebiliyordu ve o noktada konuyu tamamen bir kenara kaldırmaya karar verdi. “Dillon ile bana gönderdiğin daveti aldım.”

“Ben de sana onu soracaktım,” diyen Gavin bira satan elemanlardan birine işaret etti. Bir bira daha satın aldı ve Emily’ye döndü. “İlginçti. Çekebileceğini düşündüm, çünkü... Eh, biliyorsun işte.”

“Evet ve davet için teşekkür ederim ama annen tam olarak ne yapıyor?”

“Hastalığı atlattığı için ne kadar şanslı olduğunu bildiğinden New York civarında bu hastalıktan etkilenenlere –göğüs kanseriyle boğuşan ya da iyileşmekte olan kadınlara ve hastalık nedeniyle ölen kadınların ailelerine– para toplamak için bir vakıf kurdu. Bu amaçla toplanan paralar süren tedavi masraflarını, tedavi sonrası bakım masraflarını ya da ailelere düşen cenaze masraflarını karşılamak üzere bölüştürülüyor.”

Emily nefesini verdi. “Bunu yapması çok hoş.”

"Evet, vakfın onuncu yılı olacak. Her ekim ayında Kanser Farkındalığı Ayı'nda kutlama yapıyor. Oldukça eğlencelidir. Siyah takım elbiseler, şampanya oluyor ve bir geceliğine toplanıp paralarını Fiji'ye yapılacak saçma bir yolculuk ya da yeni bir araba yerine başka bir şeye harcayan New York'un varlıklı kesimi geliyor."

Emily güldü. "Kesinlikle geleceğiz."

"Geleceğine sevindim."

Açılış töreni başladığında gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve kısa süre sonra maç temposuna kavuştu. Beyzbol sopasından çıkan sert bir çatırtıyla dışarı yollanan top, Yankees'i bir adım öne geçirdi. Maç boyunca Gavin duyabilecek mesafede olan tüm Yankees taraftarlarına Emily'nin kaybetme potansiyeli olan Baltimore Orioles takımını desteklediğini bildirerek onun istemediği ilgiyi üzerine çekti. Orioles ne zaman sayı yapsa, öndeki ve arkadaki taraftarlar Emily'yi yuhalıyordu. Emily yaramaz bir edayla Gavin'i dürttü, ödeşmenin yolunu düşünceğine dair söz verdi. Hâlâ karnı aç olan ve bulunduğu ortama daha fazla uyum sağlayan Emily kraker alıp Gavin'le bir bira içmeye karar verdi. Maçın yedinci sayısından sonra eşitlik sağlanmıştı ve sahada Yankees'in hücum oyuncuları hazırda.

Gavin, Emily'e bakıp pis pis güldü ve ellerini ovuşturdu. "Senin 'kuşlar' düşmek üzere."

Emily kahkaha atarak, "Bu konuda kendine çok güveniyor gibisin," derken ona baktı. "Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Gavin'in bakışları, Emily'nin hardal bulaşmış ağzının kenarına kaydı, hardal sanki silinmeyi bekliyordu. Düşünmeden elini Emily'nin dudağına götürdü ve başparmağının ucuyla lekeyi sildi.

Bu ani hareketten afallayan Emily irkilererek geri çekildi.

Gavin, "Dudağında... hardal vardı," diye usulca cevap verdi. Parmakındaki hardalı yalama isteğine karşı gelen Gavin bir peçete kaptı.

Emily, "Bana dokunmama kuralını bozdun," derken nefesini verip vücudunun karşı koymak için canla başla direndiği şeyi görmezden geldi. Geçici bile olsa dokunuşu çok iyi hissettirmişti.

Gavin hızla bakışlarını dudaklarına ve tekrar gözlerine çevirdi. "Orada kalmasına izin verebilirdim."

"Bana da söyleyebilirdin, ukala şey." Gavin'in ağzının kenarında bir gülücük belirdi, öyle bulaşıcıydı ki Emily gülümseyerek karşılık vermeden edemedi. "Görünüşe göre sözünde durmayıp oyunun kuralını bozduğun için seni feci şekilde cezalandırmam gerekecek."

Gavin şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "İnsan içinde sevgi gösterisi yapmaya, özellikle de seninleyken karşı değilim ama bunu insanlarla dolu bir stadyumda nasıl başarmayı planlıyorsun?"

Emily ona şeytani bir şekilde güldü ve arkasına yaslanıp ön sırada oturan bir kadının omzuna parmağıyla vurdu.

Kadın ve yanında oturan arkadaşı Emily'ye döndüler.

Emily, sarışın olana, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Arkadaşım size telefon numarasını vermek istiyor. Sizi çok çekici bulmuş ve bunu size söyleyecek cesareti yok. Erkek arkadaşınız var mı?"

Gavin gülümsedi, başını salladı ve utancından yüzünü ellerine gizledi.

Kadın ve arkadaşı kahkaha attı. "Aslında şu anda erkek arkadaşım yok."

"Eh, erkek arkadaşınız olsa da sorun olmazdı, çünkü bu arkadaşına engel olmuyor ama olmaması daha iyi tabii," dedi Emily rahat tavırlarla. "Kâğıt kaleminiz var mı?"

Kadın çantasını karıştırdı, bir tükenmez kalem çıkarıp çek defterinden bir parça kâğıt kopardı. Emily'ye verdi, Emily de Gavin'e uzattı.

"İşte burada, dostum. Güzel hanımefendi için yaz bakalım numaranı," derken kahkaha attı ve Gavin'i dirseğiyle dürttü. "Ve konu kadın bulmaya geldiğinde utangaçlık yapmaya da bir son ver."

Gavin gamzelerini ortaya çıkaran gülümsemesi eşliğinde hızla kâğıdı doldurup kadına geri verdi.

Kadın hızla kâğıda bakıp Gavin'e gülümsedi. "Gavin, ha? O tatlı yüzüne uygun, tatlı bir isim. Kesinlikle arayacağım."

Gavin başıyla onayladı ve Emily de kahkaha attı.

"Çok acımasısın," diye fısıldayıp Emily'nin kafasına fıstık kabuğu fırlattı.

Kahkaha atarak kabuğu alan Emily, "Seni uyarmıştım," dedi.

Emily'nin saçına atılan birçok fıstık kabuğundan sonra Yankees'in üç sayı farkıyla maç sona erdi. Manhattan'a yaptıkları metro yolculuğunda Gavin, sürekli ona skoru hatırlatıp gururlandı. Kadına maç sırasında verdiği numaranın yanlış olduğunu da itiraf etti. Savunması, artık sarışın kadınlara karşı ilgi duymadığı yönündeydi. Kafasını sallayan Emily gülerek bu küçük yalanla ilgili Gavin'e sataştı. Gavin, onun evine vardığından emin olmak için onunla beraber apartmanın önüne kadar taksiyle gitti. Şoföre taksimetreyi kapamamasını söyledikten sonra binanın kapısına kadar Emily'yle birlikte yürüdü.

Emily bir kez daha ona elini uzattı. "Bugün seninle takılmak çok zevkliydi, Gavin."

"Elini sıkabilir miyim?" Gülümsedi. "Daha fazla kuralı çiğnemek istemiyorum."

"Evet, sorun değil."

Emily'nin elini tuttu, ona dokunma şansı elde ettiği zamanlarda deneyimlediği üzere vücudunu ateş bastı. Kendini kötü niyetli -bencil ve ısrarcı- hissederek sonunda elini bıraktı. "O zevk bana ait."

Derin bir nefes alan Emily, Gavin taksiye dönüp giderken onu izledi. Asansörle dairesine çıkarken başı keyif verici bir şekilde doluydu, Gavin'le geçirdiği muhteşem günü düşünüyordu. Sinirlerini yatıştırmaya çalıştı çünkü günü onun yanında geçirmemesi gerektiğini biliyordu. Bir denge yakalamaya çalışmak cehennem azabı gibiydi ama işleri oluruna bırakmak hoşuna gidiyordu. Gavin hakkında, asla mümkün olmayacağını düşündüğü şeyler öğrenmişti. Göğsünde bir şey kıpırdandı ve Gavin'e karşı arzusu, başından geçenlere karşılık duyduğu hüznle karıştı.

Aklından Gavin'i çıkarmaya çalışarak Dillon'un muhtemelen onu beklediği gerçeğine odaklandı. Neyse ki içeri girdiğinde Dillon sere serpe kanepeye yayılmıştı. Sonraki saat boyunca şirkette son on senenin

en büyük müşteri hesaplarından birini açtırma başarısını Emily'ye etraflıca anlattı.

Emily, Gavin'le geçirdiği günden Dillon'a bahsetmek konusunda ikileme düşmüş olsa da Dillon'ın mutluluğunu gölgelememek için bahsetnemeye karar verdi. Şimdi tek yapması gereken Dillon'ın mutluluğunun, böyle bir şeyi saklamasının tek nedeni olduğuna kendini inandırmaktı. Aklında alevlenen tartışmayı, elinden geldiğince yatıştırmaya çalıştı.

Dillon ona gününün nasıl geçtiğini sormamıştı, o da söylemedi.

Onuncu Bölüm

Azıcık Uleundan

Olivia, "Tanrım, Em, aynayı daha fazla kaplayabilir misin acaba?" dedi ve aynadaki yansımasını görmeye çalışarak kalçasıyla Emily'ninkine vurdu. "Dehşet görünüyorsun. Şimdi bırak da, ben de kendime bakayım."

Emily parmaklarını saçlarında dolaştırarak saçının gereksiz yere sprey kullanmadan daha havalı görünmesini sağlamaya çalıştı. "Benim banyomdasın, arkadaşım. Git kendininkini kullan."

Yüksek sesle iç çeken Olivia kaşlarını çatı. "Ama seninkini daha çok seviyorum; şimdi ikile," diye karşı çıktı, kalçasını daha sert bir şekilde Emily'ninkine çarptı. "Ayrıca, arkadaşın yan odada bizi bekliyor, o yüzden kabalaşma. Bir saniyede işimi bitiririm, sonra da gidip bayılana kadar *partileriz!*"

Kahkaha atan Emily, aynada kendine son bir bakış daha fırlattıktan sonra ağır adımlarla banyodan çıktı. Bu geceki kıyafetini yatağının üzerinden aldı. Siyah bir mini etek ile kırmızı, kısa kollu bir gömlek giyip ayaklarına da bir çift siyah topuklu ayakkabı geçirince onaylaması için Olivia'yı çağırırdı.

Oyunbaz bir edayla kendi etrafında dönüp kıyafeti için mankenlik yaptı.

Olivia heyecanla, "Tam bir seks bombası gibi görünüyorsun," dedi. Emily gülümsedi ve oturma odasına yöneldi.

Fallon, kocaman açtığı gri gözleriyle kanepeden sıçrayıp kalktı. "Lanet olsun, Emily, fena olmuşsun."

Ellerini beline koyan Emily sınıtarak, "Bunu, iltifat kabul ediyorum," dedi.

"Evet, Kasabalı, iltifattı." Üzerinde bembeyaz şeritler olan kırmızı saçını omuzlarına saldı. "Üzerinde gördüğüm tek kıyafet, bizi giymeye mecbur bıraktıkları o korkunç siyah beyaz üniformaydı."

"Eh, teşekkür ederim, Fallon." Emily güldü. "Korkunç siyah beyaz üniforma giyen bir diğer garson olarak, sen de hiç fena gözüküyorsun. Asla fileli çorabı senin gibi taşıyamam."

Fallon tek bacağını kahve sehпасına atarken ağzı da yaramaz bir edayla kıvrıldı. "Bu eski şeyi mi diyorsun? Lanet olsun, fileyi tüm vücuduma geçirip yaşayabilseydim bunu kesinlikle yapardım. Genellikle insanların ne düşündüğünü umursamam ama toplum arasında pek hoş karşılanmaz herhalde, değil mi?"

Emily başını sallayıp kahkaha attı. "Bu konuda haklı olabileceğini düşünüyorum."

Olivia, üzerinde kırmızı bir elbise ve ona uygun topuklularla yatak odasından çıktı. Saçını toplamıştı ve elbisesi, kum saati şeklindeki vücudunu sanyordu. Emily ile Fallon'ın önünde şöyle bir döndükten sonra mutfığa gidip dolaptan üç kadeh çıkardı ve her birine bolca tekila doldurdu.

"Haydi, hanımlar," diye bağırdı. "Kulübe gitmeden şu içkilerle kafanızı bulandıralım."

Hepsi birer teklik attı, gece dışarı çıkmaya çok ihtiyaçları olduğundan heyecanlıydılar. İkinci "kafa bulandırıcıyı" yuvarladıklarında kapıya vuruldu, ardından Dillon içeri girdi.

Olivia, "Neden kapıya vurma gereği duyuyorsun ki Pislik?" diye sorup kahverengi gözlerini devirdi. Emily onu dirseğiyle dürttü. "Yani Dillon demek istiyorum, tabii ki," derken darbenin etkisiyle homurdandı.

Dillon, Olivia'ya buz gibi bir gülücük gönderdi, sonra gözleri Fallon'a kaydı. Suratında şaşkın bir ifadeyle tekrar Emily'ye baktı. "Ne yapıyorsun? Bu gece benimle takılacağımı sanıyordum?"

İç çeken Emily yanına giderek kollarını Dillon'ın boynuna doladı. "Hayır, sana geçen gün Fallon ve Olivia'yla kız kıza dışarı çıkacağımı söylemiştim."

Dillon, usulca onun kalçasını kavradı ve kulağına eğilerek kısık sesle konuştu. "Seninle öbür odada biraz konuşabilir miyim?"

Emily başıyla onayladı ve Dillon da hızla elini tutup onu yatak odasına çekti. Kapıyı çarparak kapayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O yaratık da neyin nesi?" diye fısıldadı.

"Kimden bahsediyorsun?"

"O, siyah deri gömlekle ve etekli, uzaylıya benzeyen gotik tipli ucubeden bahsediyorum," diye cevap verirken yakınlığa. "Tanrım, boynuna çivili tasma takmış, Emily. Dudağında, burnunda, kaşına ve kim bilir vücudunun başka neresinde pirsing var."

Emily yüksek sesle inleyip kapıya yöneldi ama Dillon önüne geçip kolunu tuttu. Emily, Dillon'a baktı. "Gerçekten onunla ilgili üstüme mi geleceksin? O iyi bir kız, Dillon. Nasıl görüldüğü kimin umurunda?"

"Eğer kız arkadaşım o şeyle dışarı çıkıyorsa, nasıl görüldüğü benim umurumda." Başını yan yatıp gözlerini kısarak baktı. "Böyle görünerek üzerinize ne türden bir dikkat çekecek sanıyorsun?"

Emily kolunu çekip Dillon'dan kurtardı. Öfkeli bir ses tonuyla, "Onun ne türden bir dikkat çekeceği hakkında endişem yok," diye fısıldadı.

Dillon elini onun saçına götürdü. "Eh, böyle giyinerek sen ne türden bir dikkat çekeceksin peki?"

Kısık ve saldırgan bir sesle, "Bu gece bunlarla uğraşmayacağım, Dillon. Yemin ederim ki uğraşmayacağım," diye cevap veren Emily tekrar kurtulup gitmeye çalıştı.

Dillon onu belinden tuttu. "Tamam, tamam. Üzgünüm. Güzel görünüyorsun." Burnunu Emily'nin yanağına sürterken kollarını da tutup omzuna koydu. "Hangi kulübe gidiyorsunuz?"

Emily yüksek sesle iç çekti. "Pink'e."

"52'deki mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, ben de ofisten birkaç kişiyi arayıp bu gece onlarla bir şeyler yaparım." Kızı kendine iyice çekip dudaklarına yapıştı. "Bana borçlusun."

Emily, Dillon'un ağzının kenarından konuştu. "Sana daha önceden haber vermiştim, Dillon."

Dillon Emily'nin alt dudakını emerken hafifçe inledi. "Unutmuşum. Şu yeni müşteriyle yine geç saatlere kadar çalışıyordum... biliyorsun zaten." Elleriyle onun belini okşadı. "Ne zaman dönersin?"

Emily, "Emin değilim," deyip kollarından kurtulmaya çalıştı. "Ama gitmem lazım. Beni bekliyorlar." Dillon onu tekrar öpmek için çekti, ardından onunla birlikte mutfığa gitti. Emily hızla Dillon'ı Fallon'la tanıştırdı. Gözleriyle, ikisini de utandıracak şeyler söylememesi yönünde Dillon'ı uyarıyordu. Dillon sadece gülümsedi ama Emily, hâlâ bu durumdan memnun olmadığını anlayabiliyordu.

Kadınlar çıkmaya hazırlandıktan sonra Dillon onları dışarıya kadar takip edip bir taksi çağırdı ve parasını ödedi.

Başını aracın arka penceresinden soktu. "Çok geç kalmak yok, tamam mı? Yarın annemlerle öğle yemeği yiyeceğiz."

Emily başıyla onaylayıp Dillon'ı öpmek için uzandı. Sonra taksi yola çıktı.

Fallon, parmakları telefonunun tuşlarında iyice yağlanmış bir makine gibi tıkır tıkır çalışırken, "Erkek arkadaşın... hoş," dedi.

Olivia kahkaha attı ama elini ağzına götürerek bastırmaya çalıştı.

Emily, gözleri Olivia'ya yönelirken kelimeleri bastıra bastıra, "Teşekkür ederim Fallon," dedi. "Bazen aşırı korumacı olabiliyor ama iyi bir adamdır."

Olivia tekrar kakhaha atarken -bu sefer saklamaya da çalışmıyordu- Fallon aniden nefes aldı. "İnanamıyorum! Arkadaşlarımdan biri bu gece Staten Island'daki evinde parti veriyor." Çıldırması gibi yazmaya devam etti. "Evi inanılmaz ve hep dehşet partiler verir. Haydi, kulüp yerine oraya gidelim."

Olivia, "Bana her türlü uyar," diye cevap verirken çantasını karıştırdı. Emily'ye baktı. "Sana da uyar mı?"

"Ev partisi için biraz fazla süslenmedik mi?"

Fallon çantasından bir matara çıkarıp ağzını açtı ve bir yudum aldı. Başını salladı. "Hayır, inan bana, her tür kıyafete uygun bir parti." Emily'ye matarayı uzattı. "Al, benim özel kaşımım."

Emily matarayı elinden alıp içini kokladı. "Ne bu?"

Olivia araya girip, "Sadece bir yudum al işte Em," dedi. "Hep ne kadar içtiğinle ilgili endişelenip duruyorsun."

"O tekila tekliklerinden dolayı zaten biraz başım dönüyor ve hazırlanırken de bir miktar şarap içmiştim." İkisi de Emily'ye bakıp içmesini beklediler. "Pekâlâ, o halde." Sıvıyı son bir kez daha koklayıp bir kısmını içti. Öksürmeye ve gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Bu da ne böyle?"

Fallon parıldayan gözleriyle sessizce güldü. "Ev viskisi, bebeğim."

Olivia cıvılda gibi, "Ah, lanet olsun," dedi ve mataraya uzandı. "Lisedeyken bundan bir kere içmiştim." Biraz içti, başını sallarken içkinin tadı yüzünden suratını buruşturdu.

"Tamam, peki, arkadaşımın partisine gidiyor muyuz?" diyen Fallon kakhaha attı.

Emily omuz silkti. "Haydi, gidelim."

Taksiciye yeni rotalarını söyleyip yarım saat sonra Staten Island'ın Todt Hill bölgesindeki üç katlı bir evin önünde durdular. Olivia taksiciye farkı ödedi ve viskiden dengesi biraz bozulan kadınlar hep birlikte taksiden indiler. Kapalı pencerelerin ardından sokağa dalga dalga müzik yayılıyor, zemini titretiyordu. Emily merdivenlerden eve çıkarken hıçkırarak kakhaha attı.

Alt kattaki her köşede kolonlardan oluşan çok katlı bir kule yükseliyor, Emily'nin kendi iç sesini bile zor duyabileceği bir seviyede gürültü çıkıyordu. Emily içeriyi inceleyince Fallon'ın şaka yapmadığını fark etti. Bu gerçekten de "her kıyafete uygun" bir partiydi. Günlük kıyafetler içindeki insanlardan, mezuniyet balosuna gider gibi giyinmiş insanlara, üzerinde resmen hiçbir şey olmadan birbirlerinin etrafında dönüp duran kızlara kadar her türden partinin toplandığı bir kalabalık vardı.

Ellerini birbirine kenetleyen Emily, Olivia ve Fallon, yüzden fazla insanın arasından yılan gibi kıvrılarak ilerlediler, sonunda evin sahibini, Fallon'ın arkadaşı Jacob'ı buldular.

Sarılp selamlaştıktan sonra Fallon müziği bastıracak şekilde bağırdı. "Jakey, bunlar Emily ile Olivia."

Tek bir kelime etmeyen Jake, kocaman gülümseyip sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi kucaklayarak ayaklarını yerden kesti. Tekrar aşağı indirdiğinde Emily ile Olivia kahkahaya tutuldular.

"*Mi casa'ya hoş geldiniz hanımlar,*" derken gülümsedi, sesi gümbür gümbürdü. "Alkol mutfakta; New York'taki en ateşli striptizcilerin yaptığı bedava kucak dansı alt katta; bilardo masaları evin arka tarafında; banyolar stratejik olarak her kata yerleştirilmiş durumda ve birileriyle biraz sınırı aşmak isterseniz, en büyük boy yatakların bulunduğu yatak odaları ikinci ve üçüncü katta bol miktarda bulunmakta." Tüm bunları bir çırpıda söyleyivermişti.

Olivia, "Manyak havalı," diyerek sırttı. "Burada striptizciler mi var?"

Elini havuç renkli saçlarında gezdiren Jake şeytani bir gülücük gönderdi. "Partilerime sürüsüyle gelir."

Olivia, Emily ile Fallon'ın ellerini tuttu. "Tam şu anda içkiye ihtiyacım var, hatunlar." Daha sonra Jake'e dönüp göz kırptı. "Teşekkürler, dostum."

Jake başıyla onaylayıp kalabalığa karıştı.

İki kadın, birçok dans eden vücudun, üstsüz bir kız tarafından kovalanan ve başına iç çamaşırı geçirmiş bir adamın ve oynayan birçok

çiftin yanından geçti. Sonunda ağzına kadar dolu bir barın kendilerini beklediği mutfığa ulaşabildiler.

İki tekila daha yuvarladıktan sonra arka bahçeye çıkup bir saat boyunca bardaklarla oynanan bir oyuna katıldılar. İçki olarak Captain Morgan'ı tercih eden Emily'nin başı, en basit ifadeyle dumanlıydı.

Olivia'yla tekrar eve yürüyüp sırtını bir duvara yasladı. Ağzını yayarak, "Olivia," dedi. "Ben, gayet güzel..."

Olivia, "Gayet güzel olduğunu biliyorum, Em," dedi, o da kelimeleri uzatıyordu. "Ama bu konuda hava atmayı kes."

Hafifçe başını sallayan Emily kahkaha attı. "Hayır... Lafi bitirmeme izin vermiyorsun ki." Başı yana kaydı. "Demeye çalıştığım," hıçkırdı, "şu anda gayet güzel..." hıçkırdı, "sarhoş olduğum."

"Ben de öyleyim," diyen Olivia kahkaha attı.

Emily başını yavaş yavaş salladı. "Hayır ama ben..." hıçkırdı, "bir şeyler görmeye başladığıma da eminim." Parmağını ön kapağına doğru uzatırken gözlerini kısıp o noktaya bakmaya çalışıyordu. "Bak. Şu içeri giren iki adam..." hıçkırdı, "aynı Gavin ile Trevor'a benziyor."

Olivia kahkaha attı. "Seni aptal, bir şeyler gördüğün yok. Onlar zaten Gavin ile Trevor."

Onlara doğru yönelen iki buğulu görüntüye bakarken Emily, tapılası derecede şaşkın görünüyordu. "Sen, benimle..." hıçkırdı, "kafa buluyorsun, değil mi? Bizim bu evde..." hıçkırdı, "olduğumuzu nereden bileceklerdi ki?"

Olivia dudaklarını ısırdı. "Senin Gavin'e düşkün olduğunu -bir arkadaş olarak tabii- bildiğim için," diye hızla ekledi ve sağa sola sallandı. "Bu gece Gavin'le takıldığını bildiğimden ağabeyimi aramaya karar verdim." Emily'ye masum bir şekilde kaşlarını kaldırarak baktı. "Trevor'a buraya gelmesi için minik, ufak, küçücük bir yalan söyledim."

Daha Emily bu yalanı düşünmeden Gavin ile Trevor yanlarına geldi, ikisinin yüzünden de endişe okunuyordu.

Gavin, ellerini Emily'nin omzuna koydu. "İyi misin?" Gözleri, sanki yaralanmış mı diye kontrol etmek istercesine otomatik olarak vücuduna kaydı.

Emily yüzünde boş bir ifadeyle sessizce ona baktı.

Trevor, Olivia'ya, "Ee, hangi deliğe kayboldu?" diye sorarken ellerini yumruk yapıyordu.

Olivia kahkaha atarak, "Sakinleş," dedi. "Çoktan dışarı atıldı."

Trevor'ın gözleri, Emily'ye yöneldi. Çenesinden tutup başını iki yana hareket ettirdi. "O herif canını acıttı mı?"

Artık Gavin'in elleri omzunda, Trevor'ın parmakları da çenesinin altındaydı. Dili tutulan Emily, Olivia'ya "onlara ne söyledin" dercesine şaşkın bir ifadeyle baktı... Hıçkırdı.

Olivia, Trevor'un kolunu tutup Emily'den uzaklaştırdı. "Canını acıtmadı. Sadece Emily onunla dans ederken çocuk biraz sınırı aştı. Dedğim gibi, evin sahibi onu gönderdi."

Gavin bir adım gerileyip ellerini Emily'nin omzundan çekti. "Liv, herifin Emily'ye yumruk attığını söylemiştin."

Olivia yüzünü bardağının arkasına gizledi. "Öyle mi dedim?" Kahkaha attı.

Trevor, "Evet, Olivia. Sanki tokadı yüzüne yemiş ve yere yuvarlanmış gibi anlattın," derken resmen gürlüyordu. Fallon tökezleyerek geldi ve halk arasında tartışmaya başlayacak kardeşlerin lafını böldü. Bir anlığına Gavin'i inceledi. "Hey, sen Emily'ye telefon numaramı vermesini söylediğim restorandaki herifsin."

Gavin gülümsedi. "Evet, sanırım o benim."

Fallon gülümseyerek karşılık verdi ve gözlerini Trevor'a yöneltti. Gülümsemesi daha da yayıldı. "Peki, sen kimsin?"

Trevor, "Ben, bu aşırı-abartıcı kişinin ağabeyiyim," derken Olivia'yı işaret etti ve dikkatini tekrar Fallon'a yöneltti. "Peki, sen kimsin?"

"Sarı saçlı ve gözlüklü sevimli erkeklerden gerçekten hoşlanan bir kızım."

"Güzel... Ben bu tanıma uyuyorum," diyen Trevor gülümsedi. "Ve ben de aklından geçenleri söyleyen güzel kızlardan hoşlanırım. Dans etmek ister misin?"

Fallon, Trevor'ın elini kapdı, parmaklarını onunkilere doladı ve oturma odasına çekti. Trevor, Gavin'e dönerek başparmağını kaldırdı. Gavin kakhaha attı.

Olivia ağzını yayarak, "Eeeee," dedi, pis pis sırtıyordu. "Ben, gidip kucak dansı yaptırtacağım. İkinizle sonra görüşürüz." Kalabalığa karıştı, kakhahası müziği bastırarak yankılandı.

Gavin Emily'ye gülümsedi. Gözlerinde biraz fazla içtiğini ele veren parıltıyı fark etti. "Eh, şu anda kendini oldukça iyi hissediyor-muş gibi görünüyorsun."

Emily bir adım yaklaştı ve ona bakmak için başını kaldırdı. "Sana hiç seksapelli diyen oldu mu?"

"Seksapelli mi?" Soru değil cevap bekleyerek kakhaha attı. Kesinlikle bu soruyu beklemiyordu. "Demek istediğin seksi değil mi?"

"Yoo, seksapelli başka, seksi başka. Ve sen, arkadaşım, seksapellisin."

Gavin tek kaşını kaldırdı, genizden gelen seksi tonuyla anında baştan çıkarılmıştı. "Hımm, hangisi daha iyi?"

"Seksapelli."

"Eh, teşekkür ederim. Belirtmem gerekirse, senin de epey seksapelin var."

Emily Gavin'in elini tutup mutfığa doğru yürümeye başladı. "Gel de benimle iki tek at Gavin."

"Zaten yeterince içki içmedin mi?"

Aniden durunca Gavin'in göğsü sırtına çarptı. Emily dönünce Gavin de belini tutarak onu dengelemeye çalıştı. "Sana hiç en muhteşem, en harikulade ve en seksapelli mavi gözlerin sende olduğunu söyleyen oldu mu?"

Gavin eğlenerek, "Tüm bu sorular da nereden çıktı, dostum?" diye sordu.

"Biz arkadaşız ve arkadaşlar soru sorar."

Gavin, kızın saçlarını dikkatlice omzuna attı ve gülümsedi. “Ever, gözlerimin hoş olduğu söylenmişti.”

Emily hıçkırıp, “Hayır, sadece hoş değiller,” dedi. “Gözlerin...” Duraksayıp dudaklarını ıslattı. “Yatak odasına yakışır.”

“Yani, seksapelliyim ve yatak odasına yakışan gözlerim var, ha?”

Başıyla onaylayan Emily, Gavin’in elini tuttu ve onu mutfığa sürükledi. İnanılmaz bir içki seçkisinin önünde durup kule gibi yükselen yağından kırmızı bir bardak alıp Gavin’e uzattı.

“Hangi zehri tercih edersin seksapelli, yatak odasına yakışan gözleri olan adam?”

Kollarını kavuşturan Gavin, bir an Emily’yi inceledi. “Sanırım, şimdilik bir şey içmeyeceğim.”

Emily sağa sola sallanırken gözleri de kocaman açıldı. “Ne? Hayır, benimle iki tek atacaksın.” Parmak uçlarıyla Gavin’in yanağına dokundu. “Haydi, lütfen ama.”

Sevimli bir şekilde soru sorması bir yana bırakılsa bile yumuşak parmaklarının hâlâ yüzünde dolanması Gavin’i, çok sarhoş olması yüzünden onunla içki içmemesini söyleyen iç sesini tekrar değerlendirmeye itti. Yutkundu.

“Sadece bir kadeh.”

Emily gülücükler saçtı. “Tamam, soruma geri dönelim. Hangi zehri seçiyorsun?”

“Şu burbondan alayım,” derken başıyla George T. Stagg şişesini işaret etti.

Emily, “Bunu mu?” diye sorarken şişeyi kaldırdı.

Gavin başıyla onayladı ve bardağını ona uzattı.

Emily bardağı doldurmaya başladı... doldurdu da doldurdu.

“Bekle bir dakika, katil kılıklı,” derken kahkaha attı ve bardağını çekip aldı. Lavaboya gidip bardağın yarısından fazlasını döktü. “Şimdilik bu kadarı yeterli.”

“Sıkıcı” dermiş gibi dudaklarını oynattı ve tekrar eline yapışıp onu tımarhaneye dönmüş oturma odasına sürükledi.

Emily boğuk bir ses tonuyla, "Benimle dans et," dedi ve dudaklarının kenarında cezbedici bir gülücükle gözlerinin içine baktı.

"Ben burada takılacağım," diyen Gavin, tıpkı Emily gibi uçmuş insanlarla dolu bir kanepeyi işaret etti. "Sen istediğini yap. Ben sadece oturup utanmaz bir erkek gibi hayranlıkla seni izleyeceğim."

Emily karşı çıkarcasına çenesini dikti. "Öff, senin kaybın olur dostum."

Gavin kahkaha attı ve Emily'nin kalabalığın arasından zorla geçip sonunda birlikte takılmaya devam eden Trevor ile Fallon'ı bulmasını izledi. Gavin, kızın kendisine baktığını görebiliyordu. Çılgınca dağılmış saç, vücudu kıskırtıcı bir şekilde müziğe göre hareket ederken kızıl-kestane renkli bir perde gibiydi. Kanepeden kalkıp onu kollarına almamak için kendisiyle savaşması gerekti. Fakat bu haldeyken onunla dans etmek, iyice baştan çıkan aklını da hesaba katınca ikisi için de çok fena olurdu. Resmen Gavin'e özel bir gösteri yapıyor gibiydi. Sırtını Fallon'ın göğüs kafesine yaslayıp ellerini vücudundan aşağı kadar indirdi. Trevor'ın gözleri, bu manzaraya karşılık iyice açıldı ama yine de Fallon'ın arkasına geçip poposuna süründü.

Emily'nin gözleri, Gavin'inkilerle buluşurken tek parmağıyla da onu yanına davet ediyordu. Gavin, gözlerini kısıp başını yatırdı, kendini gösterirken sanki şaşırmış gibi yapıyordu. Gülümseyen Emily başıyla onayladı. Gavin, "hayır" dermiş gibi dudaklarını oynattı ve yanından geçen bir başka kıızı işaret etti. Her ne kadar Emily'yi duyamasa da Emily kahkaha atıyordu, sırtını Fallon'a sürtmeye devam ederken ağzı kulaklarına varıyordu.

Yanındaki sarsak kız aniden ayağa kalkıp üzerine uzandığı yastığın kusmak için mükemmel bir nokta olduğuna karar verince Gavin'in dikkati de Emily'den uzaklaştı. Bu iğrenç sahneyi gören kızın arkadaşlarından biri, kıızı kanepeden kaldırıp banyoya gitmesine yardım etti. Kanepeden kalkın Gavin ayakta durmak için birbirine tutunan birçok sarhoş insanın arasından ustalıkla sıyrılıp oturma odasında yürüdü.

Sırtını bir duvara yaslayıp Emily'yi bulabilmek için kalabalığı taradı. Onu gördüğünde yanında Trevor ile Fallon yoktu. Onların yerine, ellerini Emily'nin belinden aşağı gezdiren, gözleriyle kıızı soyan, ağzını kulağına dayamış, hatta ağzı şimdi de boynunda olan bir herif vardı. Gavin Emily'yi inceledi; Emily durumdan memnun görünüyordu... fakat Gavin memnun değildi. Bir kıskançlık dalgası vücudundan akıp geçti ve birkaç uzun adımla Emily'nin yanına vardı. Gergin omuzları, hareket halindeki çene kasları ve ölümcül sakinliğe bürünmüş mavi gözleriyle Gavin tek bir bakışıyla adamı olduğu yere çiviledi. Tek bir kelime bile etmedi ama etmesi de gerekmiyordu, çünkü sarhoş adam konuyu anladı ve usulca geri çekildi.

Emily, "Benimle dans etmeye geldin," derken nefes verdi, teni terle parlıyordu. Hiç uyarmadan ellerini Gavin'in kash göğüs kafesine uzattı, sonra da ensesine doladı. Gavin'in yüzünü kendisinininkine çekti. "Seksapelli erkeklerle dans etmeyi severim."

Yüzleri arasında çok az mesafe olduğundan Gavin'in damarlarına adrenalin dolu bir sıcaklık dalgası yayıldı. Emily'nin dolgun dudaklarının kıvrımlarına bakarken dudakları beklentiyle titredi, daha önce dudaklarında bıraktıkları hissi hatırlıyordu. Ellerini ondan uzak tutmak için çabaladı... Tanrı biliyor ki çabaladı... ama yapamadı. Ellerini, belinden aşağı usulca kayarken, eteğinin kemer kısmına başparmaklarını geçirirken yakaladı. Onu kendine iyice çekip tenine değen terinin keyfini çıkardı.

Emily'nin gözleri saf, katıksız şehvetle Gavin'in gözlerine dalar-ken, dudaklarını dişinin arasına alma sırası da artık ondaydı. Nabız gibi atan müzik ve karnuna doğru sertleşen Gavin, Emily'yi iyice ateşledi. Gavin'in duyup duymadığını bilmiyordu ama dudaklarının arasından hafif bir inilti yükselmişti. Arkasını dönüp sırtını Gavin'in göğüs kafesine yaslayıp boynunu kaldırdı. Başı, Gavin'in omzuna zar zor yetiştiriyordu. Yavaşça, çok yavaşça, kollarını Gavin'in boynuna doladı. Parmakları saçında dolanırken Gavin de ellerini dirseklerinin kıvrımlarında, göğsünün kenarlarında dolandırıp sonunda beline kon-

durdu. Vücutları, 50 Cent'in *Just A Lil' Bit* şarkısına uyumlu hareket ederken Gavin dudaklarını kulağına değdirdiğinde Emily, kalbinin artık yerine sığmadığını hissetti.

O anda Emily dönüp güzel gözlerine bakmak ve nefis vücudunun her zerresini içine çekmek istiyordu ama bunu yapmaya kalkıştığında Gavin ona engel oldu. Gavin onu ateşlemeye çalışıyordu ve Emily de bunu biliyordu. Gavin'in dokunuşu, Emily'nin hassas teninin hangi noktasına temas etse, yakıcı bir iz bırakıyordu. Bu, Emily'nin daha fazlasını istemesine –hayır, arzulamasına– neden oluyordu. Gavin'in ona yönelttiği dikkat, Emily'yi âdeta bağımlı kılıyor, ona asla yeterli gelmiyordu. Tuvalete gitmesi gerekmeseydi, tüm gece onunla bu pozisyonunda kalabilirdi.

Hızla Gavin'e dönüp gözlerinin içine baktı. "Tuvalete gitmem gerek," dedi, kelimeleri tam da beklediği gibi nefes nefese çıkmıştı.

Gavin kaşında ince bir tabaka halinde birikmiş teri silerek, "Ben de sana eşlik edeyim," diye karşılık verdi.

"Eşlik etmek zorunda değilsin."

Gavin, Emily'ye gülümsedi. "Bu kaosun ortasında tek başına dolanmana izin veremem." Emily oyunbaz bir edayla kol kasını sıkı. "Gerçekten sert bir kızım."

"Eh, sen güzel ve sert bir kızsın, o nedenle vücudundan o alkolün bir kısmını çıkarmaya giderken yolda hırpalanmadığından emin olursam kendimi daha iyi hissederim."

Emily omuz silkti. "Sanırım haklısın."

Gavin onu nazikçe bileğinden tutarak ilk kattaki banyoya yöneltti. Mutfığa kadar uzanan uzun sırayı görünce ikinci kattaki banyolardan birini denemeye karar verdiler. Emily üzüntüyle dağ gibi yükselen merdivene baktı. Gavin, bu tepkisine gülererek karşılık verdi ve merdivenden çıkmasına yardım etti. Banyo kuyruğunun daha uzun olduğunu görmek Emily'yi yıldırıldı. Gavin, kızın yüzündeki ifadeye karşılık genizden gelen bir kahkaha patlattı. Emily başını sallayıp daha fazla banyonun bulunduğu söylenen üçüncü bir kat olduğunu

söyledi. Daha önce yaptığı gibi Gavin yine onun merdivenden çıkmasına yardım etti. Hiç kuyruk olmadığı ve üst kat resmen bomboş olduğu için Emily iki dakikada içeri girip çıktı.

Çıktığında Gavin'i bir duvara yaslanmış, gözlerini dikerek kendisini izlerken buldu.

Duruşuyla dalga geçmek için yanında dikildi, omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Gavin'e bakmak için boynunu çevirdi. "Buraya gelirken yolda saldırıya uğramadığımdan emin olduğun için teşekkür ederim."

Sırtını duvardan çeken Gavin, Emily'nin tam önünde durdu... öyle yakındı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Sorun değil. Alt kata inmeye hazır mısın?"

Kendini yıkıma sürükleyerek başını iki yana salladı. Alt kattaki partinin ve müziğin sesi solup gitti. Hızlanan nefesi hariç, Emily sadece Gavin'in sesini duyabiliyor, sadece onun gözlerini görüp yanaklarına usulca değen sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Gavin Emily'nin gözlerinden geçen duyguları hissedebiliyordu. Şehvet. Arzu. İstek. İhtiyaç. Hepsi kendi hislerini yansıtıyordu. İçice yaklaştı, bakışları birbirinden hiç ayrılmadı. "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı.

Cevap vermeyip içgüdüsel olarak hareket eden Emily, Gavin'e yaslandı, eriyip sert vücuduna karıştı. Yavaşça kollarını kaldırıp Gavin'in boynuna doladı, gözlerinin içine baktı ve parfümünün yumuşak kokusunu soludu. Gavin'i, müstehcen bir bakışla istediği tarafa yönlendirdi, birkaç santim uzaktaki dudağından yayılan alkole bulanmış tatlı nefesi, Gavin'in yüzünde dans etti.

"Söyle Emily." Kızın kalçasını kavrayan Gavin, bu sözleri gürler gibi söylemişti. "Söylediğini duymam gerek."

Alkolden dolayı sarsılmış bile olsa Emily, Gavin'in ne demek istediğini biliyordu. Zorla nefes aldığından dolayı göğsü inip kalkarken dudaklarının arasından kelimeleri zar zor çıkararak cevap verdi. "Seni... Seni istiyorum."

Gavin Emily'yi duvara yasladı ve kulağının altındaki yumuşak noktayı yaladı. Nefesini vererek, "Beni ne kadar çok istediğini söyle," dedi.

Gavin'in dili boynunda gezip ardında sıcak, ateşli bir iz bırakırken Emily'nin karnı alev almıştı, tüm vücudu titriyordu. "Ah Tanrım, Gavin," diye inledi, vücudu sarsılıyordu. "Tenimde, düşüncelerimde, rüyalarımıdasın."

Daha nefesini düzenleyemeden Gavin dudaklarına yapıştı. Dudakları, Emily'nin vücudunda şok etkisi yapıyor, kalbinin ritmini bozuyordu. Tadı nane, biraz alkol ve doğuştan Gavin'e ait bir şeyin karışımıydı. Leziz sıcaklık dalgaları her kasını, her dokusunu ve her hücrelerini kapladı. Gavin tek eliyle Emily'nin sırtını tutarken diğer elini dolanmış buklelerine daldırdı. Emily, ağzındaki ateş dudaklarına yayılırken hafifçe inledi. Sinirlerine yapılan saldırı, neredeyse onu darmaduman edecekti ve zihninden bir tane tutarlı düşüncenin bile geçmesine olanak vermiyordu. İlk öpüşüklerinde nefesini alıp götürmüş olabilirdi ama burada ve o anda -usta bir hırsız gibi- kalbini çalmaya çalışıyordu.

Damarlarında akan alkol, şehvet ve arzusun etkisiyle Emily boş bir yatak odasına gelişigüzel daldıklarının pek farkında değildi. Gavin ayağının arkasıyla vurup kapıyı kapadı. Avına sarılmış bir yılan gibi birbirlerine sarıldılar. Emily, Gavin'in gömleğini çekip başından çıkarabilsin diye duraksadıklarında dudakları kısa bir süreliğine ayrılınca Gavin inledi. Gavin, beceriksizce Emily'nin gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı, sonunda gömleğini çıkarıp yere fırlattı. İkisinin de göğsü nefes almak için yanıp tutuşurken -Emily'nin üzerinde sütyen, etek ve topuklu ayakkabıları vardı, Gavin ise sadece pantolonuyla kalmıştı- bir an karşı karşıya durup birbirlerine baktılar.

Aralarındaki bağ kuvvetlenmişti sanki. Bakışlarını hiç ayırmayan Gavin, başını eğip dudaklarını Emily'ninkine dayadı, dudakları hatırladığından daha tatlıydı. Elleri, Emily'nin yumuşak teninde gezerken her noktasını inceliyor, her yerine dokunuyordu. Onunla ilgili

her şey katıksız lezzetler sunuyordu. Onu, sanki ayrı geçirdikleri kısa süre içinde, tüm insani gereksinimlerinden yoksun kalmış gibi öptü. Emily, Gavin'in dili kulağında dolanıp boynuna ve köprücük kemiğinin kıvrımına inerken hafifçe titredi. Öyle şehvetle, usulca titremesi yatağa düştüklerinde Gavin'in vücudunu ve zihnini allak bullak etti.

Yapmak üzere olduğu şeyin yanında Dillon'ın adı da Emily'nin aklının bir köşesinden belli belirsiz duruyordu ama Gavin dantelli, beyaz sütyenini çekip çıkardığında bu düşünceler hızla solup yok oldu. Dizlerini kızın bacaklarının arasına sokup bacaklarını açık tutan Gavin eğilip Emily'nin göğsünü yaladı. Dudaklarını gergin göğüs ucunda dolaştırıp usulca emdi. Emily yanaklarının kızardığını ve vücudunu Gavin'e kaldırırken iyice alev aldığını hissetti. Bu saldırı karşısında zevkle tutuşuyordu. Dili, ustalıklı karnundaki yangını körüklerken, diliyle çizdiği cezbedici daireler ve nazik dokunuşlar Emily'yi yiyip bitiriyordu.

Gavin, Emily'nin eteğini belinin üstüne çekti, çılgınlar gibi öpüyor, elleriyle de bacaklarının arasındaki yumuşak teni okşuyordu. Gavin, külotunu çekip bacaklarına kadar indirdiğinde Emily inliyordu. Emily'nin nefesi kesilirken Gavin, iki parmağını —sonra da üçüncüsünü— ıslak kıvrımına sokup yakıcı, mavi gözleriyle kızı izledi. Nefesi kesilen Emily, hissettiklerinden dolayı sırtını kasti. Ağzını açarak içini çektiğinde Gavin'in gözleri üzerindeydi. Kollarını kaldırıp parmaklarını Gavin'in saçına doladı ve onu tekrar dudaklarına doğru çekti. Öpüşmeleri iyice yoğunlaşırken Gavin'in tepkisi, Emily'nin ağzının içine doğru verdiği uzun bir inlemeydi ve bu sadece Emily'nin hararetini artırmıştı.

Emily'ninkine dayalı ağzı, ateşli ve açtı, dili bir görünüp bir kayboluyordu ve Gavin daha fazlası için kıvrana kadar tadına vardı. Emily tırnaklarını Gavin'in omzuna geçirip tırmalarken kalçasını da elinin üzerinde döndürünce Gavin'in vücudu zevkle sarsıldı. Parmakları hâlâ içindeyken dudaklarını geri çekti, güzel yüzüne bakarken Emily'nin nefesi de iyice hızlanmıştı.

Yeşil ve altın tonlarından oluşan gözlerine bakarken, Gavin'in göğsünde bir şeyler düğümlendi ve neredeyse nefes alma kabiliyetini kaybedecekti. Emily yasak bir meyveydi ve Tanrı biliyordu ki Gavin tadına bakmak istiyordu. Ona sahip olabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Onu arzuluyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu. Ama bu anı ne kadar arzulamış olursa olsun, sarhoşken onu elde edemezdi ve onu bu şekilde elde etmeye kendini razı edemezdi. Onu, aklı başındayken istiyordu... ve *kendi yatağındayken*. Onun yanında uyanmak istiyordu ve kararını kendisi yerine alkolün vermediğini bilmeye ihtiyacı vardı. Bir son vermek için parmaklarını içinden çıkardı ama o çıkarır çıkarırmaz Emily bileğine uzanıp nemli parmaklarını ağzına alıp lolipop gibi tek tek emdi.

Bu basit hareket Gavin için öylesine lezizdi ki kanının daha da hızla aktığını hissetti. Tekrar dudaklarını Emily'ninkine yasladı, tekrar parmaklarını içine sokarken kızın iniltilerini bastırdı. Onu daha sert öptü, Emily bacaklarını beline dolarken inliyordu. Emily, saçını tutmayı bıraktığında parmaklarını karnından aşağı indirip pantolon düğmelerini çözmeye başladı, işte o anda Gavin tekrar durması gerektiğini biliyordu.

Gavin, kendisine işkence çektirecek kadar güçlü bir kontrole yataktan kalktığında göğsü inip kalkıyordu. Ellerini saçına götürerek odanın öteki yanına geçti.

Son derece şaşkın bir şekilde yatakta yatıp nefes almaya çalışan Emily hâlâ yanaklarında parlayan arzu ateşiyle ona baktı. "Sorum nedir?" derken nefesini verdi, sesi boğuk çıkıyordu.

"Bunu yapamam, Emily." Yerden gömleğini alıp başından geçirdi. Emily'ninkini kapıp odanın bir ucundan yatağa fırlattı, kıza çok yaklaşmadığından emin olmak istiyordu. Yaklaşırsa geri dönüşü olmayacağını biliyordu. "Ayağa kalk ve giyin."

Doğrulup gömleğini üzerine geçirirken aşağılanma hissi Emily'nin içine işledi. Nefes nefeseydi ve mantıklı hiçbir şey düşünemeyecek kadar şaşkındı. "Ama istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Konuşacak laf bulamayıp güzel yüzüne bakan Gavin hormonlarına söz geçirmeye çalışarak yutkundu ve sadece başını salladı.

Emily, "Aman Tanrım, bunun olacağını biliyordum," diye fısıldayıp tökezleyerek ayağa kalktı, başı hâlâ alkol yüzünden dönüyordu. "Beni istemiyorsun. Beni hiç istemedin. Ben, sadece bu gecelik senin o hastalıklı, iğrenç boşluk doldurma yöntemlerinden biriyim... *kadınların zihnini bulandırma* oyunundaki bir diğer piyonum."

Gavin iki hızlı, uzun adımla odayı arşınladı. Emily'nin çenesini eline alıp başparmağıyla alt dudaklarını okşadı. "Hayır, Emily, sadece beni dinle."

Gözleri yaşlarla dolan Emily, Gavin'in elini itip yüzünden çekti. "Buna inanamıyorum. Kendimi tam bir budala gibi hissediyorum."

Gavin, "Emily," diye fısıldadı. Onu böyle sarhoş görmek, nasıl bir adama dönüştüğünü merak ettirmişti. "Lütfen, seni istemediğimi düşünme. Olan şey... Demin yaşadığımız şey..." deyip yatağı işaret etti. "Senden aldığım azıcık tat, seni çok daha fazla istememe neden oldu... o azıcık şey bile birlikte olduğum herkesi sönük bırakmaya yeter. Seni her şeyden çok istiyorum. Sadece bu işin bu şekilde olmasına izin veremem."

Bu açıklamasından hiç etkilenmemiş benzeyen Emily gömleğini iliklemeye çalıştı. "Beni istemiyorsun. Gitmem gerek," derken burnunu çekip kapıya doğru gitmeye çalıştı.

Gavin onu dirseğinden yakalayıp döndürdü, ellerini kalçasına koydu. Emily geri çekilmeye çalıştı ama vücudundaki alkolün yanı sıra Gavin demir gibi sert bir şekilde tuttuğu için çabaları boşuna gitti.

Gavin eğildi ve Emily'nin gözlerinin içine baktı. "Durmanın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun, Emily? Bu seninle yapmayı... Sana tekrar dokunmayı ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı ve eliyle yanağına dokundu. "Seni tekrar tatmayı." Dudaklarını yalayıp Emily'den artakalan tadı yuttu. "Seni sonunda altımda hissetmeyi." Parmakları yavaşça saçlarında

dolandı. "Sana söyledim... Seni her şeyden daha fazla istiyorum ama bu evde ve sarhoşken olmaz."

Emily kaş çatarken gözlerinden akan bir damla yaşlı sildi. "Ah, sonunda algılayabildin demek?" Hızla kendini Gavin'den kurtarıp kapıya doğru yalpaladı. "Cehennemin dibine kadar yolun var, Gavin."

Hâlâ onun odadan çıkmasına yardım etmeye çalışan Gavin tek bir hareketle kızın ayaklarını yerden keserek onu omzuna attı.

Başka çaresi olmadığından boynuna tutunan Emily nefes verdi. "Beni yere bırak."

"Zar zor yürüyorsun."

"Gayet iyi yürüebiliyorum. Beni yere bırak!"

Gavin, Emily'nin isteğini görmezden geldi ve kapıyı çekip açtı. Odadan çıkınca önceden boş olan koridorun her yanında oynayan çiftler yüzünden evin resmen randevu evine döndüğünü gördü. Emily'yle de tıpkı bu şekilde birlikte olduğunu düşününce bu manzara midesinin daha da bulanmasına neden oldu. Emily kollarındayken merdivenlerden aşağı indi. Her ne kadar kurtulmak için çırpınsa da başı geriye düşüp gözleri her adımda daha fazla kapanırken çaba sarfetmeyi de bıraktı. Sarhoşluk uykusundan onu kulakları sağır eden müzik bile uyandıramıyordu.

Sarhoş vücutlardan oluşan kalabalığı tarayan Gavin, tekli bir koltukta Fallon'ı kucığına almış oturan Trevor'la göz teması kurdu. Gavin'i Emily'yle gören Trevor'ın alnı kııştı. Hayli sarhoş görünen Fallon, Trevor kalkıp Gavin'e giderken oturduğu yerde kaldı.

"Ona ne oldu?"

Gavin, "Kendini pek iyi hissetmiyor," diye cevap verdi. "Gidip kız kardeşini bul ve benimle arabada buluş."

Emily dikkatlice başını Gavin'in omzundan kaldırdı. Trevor'a bakarak gülümsedi. Kelimeleri yayararak, "Kendimi iyi hissediyorum, Trevor," dedi. "Ama Gavin, göt herifin teki."

Ve bunu söyledikten sonra gözlerini kapadı, başı tekrar Gavin'in omzuna düşerken kolları yere doğru sallanıyordu.

Trevor tek kaşını kaldırdı.

Gavin, "Şimdi hiç sorma," dedi. "Sadece söylediklerimi yap."

Trevor ısıltılar saçarak, "Eh, ben bu gece Fallon'ın evine gideceğimden gayet eminim," dedi. "Gidip Emily'yi arabana bindir, ben de Liv'i bulup göndereyim."

Gavin hızla onayladı ve partiyi yaparak ilerledi. Birkaç adam ona bakarak ıslık çaldı ve tezahürat yaptı, bağırarak "eve sarhoş olmuş güzel bir parçayla gittiğini" söylediler. Emily'yi bir an yere bırakıp hepsini dövme isteğiyle mücadele eden Gavin, yılan gibi kıvrılarak particilerin arasından süzüldü ve sonunda kapıya ulaştı.

Yolcu koltuğunun kapısını açarken Emily'yi ayağa kaldırmaya kalkınca kızın gözleri açıldı. Ağzını yayararak, "Seninle ön koltukta oturmayacağım, Gavin," dedi.

Tökezleyerek geri çekilip yan kapıya uzandı ve kendini arka koltuğa attı. Kısa bir süre içinde kendinden geçti.

Başını sallayan Gavin arabanın etrafından dolaşp içeri girdi, motoru çalıştırdı ve arabayı evin ön tarafına çekti. Birkaç dakika sonra ağabeyinin yardımıyla Olivia da ön koltuğa yerleşti.

Trevor gülümsedi. "İki kızımı da evlerine sağ salım ulaştırdığından emin ol. Yarın seni ararım, dostum." Gavin başıyla onayladı.

Olivia kahkaha atarak, "Seviyorum seni abi," dedi ve araba giderken Trevor'a bir öpücük yolladı. Arkadaki Emily'ye baktıktan sonra topuklularını çıkarıp bacaklarını ön panele yasladı. "Nakavt olmuş ha?"

Gavin gözlerini dikip yola bakarken cevap vermedi.

Olivia tekrar Emily'ye baktı, sonra gözlerini Gavin'e çevirdi. "Hay lanet. Aranızda bir şeyler mi oldu?"

Başını iki yana sallayan Gavin, direksiyonu daha sıkı tuttu. "Sadece bana bir iyilik yap, Olivia. Yarın sabah uyandığında sadece haklı sebeplerle durduğumu ve ortada bundan başka bir şey olmadığını bilmesini sağla."

Uzun süredir Gavin'i tanıyan Olivia daha fazla üstelemedi ve yolculuğun geri kalan kısmında sessiz kaldı. Emily sadece Gavin Ver-

razano-Narrows Köprüsü'nden geçerken bilet kestirdiğinde uyandı. Anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı ve hızla tekrar uykuya daldı. Apartmanlarına vardıklarında Olivia da sızıp rüyalar âlemine dalmıştı ve Gavin, onu uyandırmak zorunda kaldı.

Kapanan kapıların çıkardığı ses Emily'yi uyandırdı ve daha dik oturup sağa sola sallanmaya başladı. Gözleri bulanık gördüğünden Gavin'in arabanın yanında durup Olivia'yla konuştuğunu zar zor seçebildi. Arka koltuğun ucuna kayan Emily, arabanın kapısını iterek açtı ve araçtan çıkmaya çalışırken sadece yere düşebildi. Gavin, kızı dizleri yere sürtünmeden önce kolundan yakaladı.

Emily ona buz gibi bir bakış atıp kolunu çekerek kurtardı. "Bana dokunma!"

Onu bileğinden yakalayan Gavin, vücudunu kendisinininkine bastırdı ve Emily'yi arabaya yasladi. Derin derin nefes alıyordu ve bakışları taş kadar sertti.

Aralarında geçenleri gören Olivia'nın gözleri ardına kadar açıldı.

Gavin ona dönüp bakmadan, "İçeri gir, Liv," dedi, bakışları Emily'ye sabitlenmişti. "Bir dakika içinde onu getiririm."

"Gavin, üzgünüm. Tüm olanlar benim suçumdur. Ben..."

"Olivia, senin suçun değil. Sadece içeri gir," diye karşılık veren Gavin'in sesi gerçekten sert çıkıyordu.

Olivia eliyle ağzını kapayıp uzaklaştı.

Emily başını kaldırıp Gavin'e baktı, dudaklarının kenarında çarpık bir gülücük vardı. "Kızların kalbini kırmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Ölçüp tartan gözleriyle Emily'nin gözlerinin içine bakan Gavin'in kocaman eli, kızın ensesine yöneldi ve onu dudaklarına doğru çekti. Emily karşı koymadı. Hatta Gavin'in saçlarını yakalayıp vücuduna daha sert yaslanmasını sağladı. Ağzının içine doğru inleyen Gavin, kolayca öpücüğün kontrolünü eline geçirdi. Yakınlarından gelip geçenler umurunda değildi... Lanet olsun, o anda Dillon çıkıp yanlarına

gelse bile umursamazdı. Onu ne kadar çok istediğini bildiğinden tek umurunda olan Emily'ydi.

Ve Gavin, öpücüğü başlatığı kadar hızla bitirdi. Tekrar gelinini kucagina alan damat rolünü oynayıp Emily'yi kaldırdı ve lobiden geçirip asansöre götürdü. Onu ayağa kaldırınca gözleri kenetlendi. Tekrar birbirlerinin dudaklarına asılmadan önce sadece saniyeler geçmişti. Ateşli bir güç çekişmesi yaşanıyordu... elleri yukarı aşağı gidip geliyor, Emily'nin sırtı duvara yaslanırken bacakları Gavin'in beline dolanıyor, iniltileri birbirini bastırıyor, Gavin'in saçları çekiliyordu. Gavin o anda asansörde Emily'nin kıyafetlerini yırtıp atarak içine girmemek için çırpınıyordu.

Kapılar açılınca sonunda durdular. Gavin ellerini saçına daldırıp daha fazla dağılmalarına neden oldu ve Emily de eteğini düzelitti. Daireye girdiklerinde ise Olivia'yı kanepede uyurken buldular. Gavin Emily'yi yatak odasına kadar takip etti ve yatağına girip yatmasını izledi. Emily Gavin'e tekrar bakmadan döndü, iç çekti ve sızdı.

Kollarını kavuşturan Gavin kırıya yaslanırken, Emily'nin uykusunda inip kalkan göğsüne takıldı. Kapının çarpıp kapanırken çıkardığı ses olmasaydı, Emily'nin uyuyan vücudundan dikkatini ayırmaz, tüm gece onu izlerdi.

Gavin koridorda yürüdü ve mutfığa girip tezgâha anahtarlarını bırakan Dillon'ı gördü.

Arkasını dönen Dillon, ona kuşku dolu bakışlarla baktı. "Burada ne arıyorsun?"

Gavin ona yaklaştı. "Kızlar, Staten Island'daki bir evde partiye gitmişler ve Emily, göt herifin tekiyle bir problem yaşamış. Olivia, Trevor'ı aradı ve biz de gidip her şeyin yolunda olup olmadığına baktık."

Dillon'ın alnı kırıştı. "Ne, ev partisinde miydiler? Bana resmen yalan söyledi. Pink'te olmaları gerekiyordu."

Gavin cevap vermek için davrandı ama Dillon tekrar konuştu.

"Peki, ne halt etmeye kimse beni aramadı?"

Dillon'un ses tonundan hoşlanmayan Gavin, başını yana eğip kısık gözlerle ona baktı. "Sanırım, diğer partiye gitmeye karar verdiler. En son kontrol ettiğimde, kadınların fikirlerini değiştirmeye hakkı vardı." Gavin bir adım daha yaklaştı. "Dışarıdayken o boktan telefonunu ara sıra kontrol etseydin, Trevor'ın seni aradığını görürdün. Hem neden sesli mesaj kutunu boşaltmıyorsun? Böylece, insanlar sana gerçekten mesaj bırakabilirler."

Kollarını kavuşturan Dillon çenesini avuçladı, gözlerindeki bakış buz gibiydi.

Gavin bir anlığına gözlerini ona dikti, adrenalin seviyesini indirmeye çalıştı, sesi huzursuz edecek derecede sakindi. "Dediğim gibi... Oraya gidip sorun olmadığından emin olduktan sonra onları alıp buraya getirdim." Gözlerini Dillon'dan hiç ayırmadan cebinden anahartaları aldı. "İyi bir erkek arkadaş ol ve sabah uyandığında bulması için başucuna aspirin ve su koy. Buna ihtiyacı olacak."

Başka hiçbir şey söylemeyen Gavin kapıdan çıkıp gitti.

On Birinci Bölüm

Bilinmezlik Denizi

Ertesi sabah Gavin, kafeinin etkisiyle düşünceleri Emily'den uzaklaşır umuduyla bir demlik kahve yaptı. Çatı katının penceresine gidince gökyüzünün, şehri kaplayan tehditkâr gri bulutlarla dolu olduğunu gördü. Ruh haliyle mükemmel uyumluydu. Emily'nin tatlı dudaklarına dair sinsi hatıralar aklına gelirken iradesizliğinin acısı tüm vücuduna nüfuz etti. Tenine işleyen kokusu, gözeneklerine dolmuştu... ve her geçen dakika bu kokuyla daha da fazla sarhoş oluyordu. Vücudu yasadıklarından dolayı hâlâ zevkle sarsılsa da zihni bir duygu ağına yakalanmıştı.

Kapıya vurulduğunda kafasının içinde dolanan ateşli olaylar zinciri kırıldı. Kapıyı açtığında karşısında ağzı kulaklarına varan Trevor'ı gördü. zihinsel açıdan Gavin'den çok daha iyi bir durumda olduğu belliydi.

Trevor, "Lanet olsun dostum, fena görünüyorsun," deyip uzun bacaklarını yayarak kanepeye kuruldu.

Gavin bir bardağa kahve doldurup mutfak masasındaki bar taburesine tünedi. "Uyuyamadım."

"Senin adına üzüldüm. Öte yandan ben, Fallon'ın kollarında bebek gibi uyudum."

Gavin'in ağzının kenarında solgun bir tebessüm belirdi. "Kulağa, işler yolunda gitmiş gibi geliyor."

Trevor gülümseyerek, "İyiden de öte," dedi. "Ondan gerçekten hoşlandım. Rengârenk, havalı bir kişiliği var ve tüm bunlara ek olarak biraz da kaçık. Yani, her yola uyuyor."

Tek kaşını kaldıran Gavin pis pis güldü. "Kız kardeşin de her yola uyuyor."

Trevor yüzünü buruşturdu. "Bunu gündeme getirip illa havamı bozman mı lazım?"

Gavin omuz silkti.

Trevor birkaç saniye boyunca ona baktı, sanki gözlerinden bir şeyleri okuyabiliyordu. "Ee, Emily'yle aranda neler döndüğünü anlatacak mısın?"

Gavin sert bir ses tonuyla, "Emily'yle aramda hiçbir şey döndüğü yok," diye çıkıştı.

"Dostum, birbirimizi on dört senedir tanıyoruz. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu hissediyordum ve dün gece de sadece onaylamış oldu."

Gavin ne diyeceğini düşünürken ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Yavaşça, endişe dolu cevabını verdi. "Çok derinlere battım."

"Lütfen bana onu düzdüğünü söyleme, dostum."

Gavin dönüp sert bir bakışla onu olduğu yere çiviledi. "Hayır, onu düzmedim Trevor."

"Ee, ne halt dönüyor öyleyse?"

Dudağını ısıran Gavin, odada kafese kısıtlanmış bir hayvan gibi volta attı. Emily'ye karşı hissettiği şeyi nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Ona her şeyi itiraf ederse, Trevor'ın gözünde nasıl görüneceğini de bilmiyordu. Bildiği tek şey, duygularına anlam veremediğiydi ve o anda bunu umursamıyordu.

Ne hissediyorsa, onu hissediyordu.

Hikâyenin. Sonu.

"Söyle gitsin, dostum."

Gavin ellerini saçına daldırdı ve odanın karşısından bakıp bir anlığına Trevor'ı değerlendirdi. "Sanırım ona vuruluyorum."

Onaylamayan gözlerle bakan Trevor'ın ağzı hafifçe açık kaldı. Ayağa kalkıp Gavin'in yanına gitti. "Dillon'ın arkadaşımız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gavin'in yüz hatları, çatılan kaşlarıyla bozuldu. "Bu nasıl bir soru böyle?" diye sordu, sanki cevap besbelli ortadaydı.

"Haydi ama Gavin. Nasıl arkadaşımızın kızına vurulursun?"

"Dillon'la birlikte olduğunu öğrenmeden önce onunla tanışmıştım," diye cevap verirken kelimeleri sıktağı dişlerinin arasından çıktı. Tekrar tezgâha yönelip kahvesinin geri kalanını içti.

"Bekle, onunla ilk defa kulüpteyken tanıştığını sanıyordum."

Gavin iç çekip ellerini ensesine attı. "Hayır, karışık bir durum. Ofisime yemek servisi yapmıştı. Telefon numarasını almaya çalışmıştım..." Emily'yi gördüğü ilk anı hatırladığında midesi kasılınca duraksadı. Şimdi bile aklına Emily gelince ciğerlerindeki oksijen neredeyse buharlaşıp yok oluyordu. "Ya da belki ona telefon numaramı vermeye çalışmıştım. Tam hatırlayamıyorum bile; hazıranda olmuştu. Ertesi gün onu görmek için işyerine gittim ve birkaç gün sonra da resmen tanıştık."

Trevor tekrar kanepeye gidip oturdu. "Bak dostum, şimdi acımasızca dürüst olacağım." Gavin odanın bir ucundan Trevor'a baktı. "Onunla evlenmeyi planlıyor... hem de yakında."

Yine neredeyse oksijensiz kalan Gavin zar zor yutkunup tezgâha yaslandı. "Sana bunu söyledi mi yani?"

"Tabii ki, sana bahsetmedi mi?"

"Evet ama ciddi olduğunu sanmıyordum." Göğsü bu düşünceyle sıkışınca karnına felaket bir sancı saplandı. "Ayrıca, kızı sevmiyor. Monica'yla düzüşüp durmaktan vazgeçti mi sanıyorsun? Ben vazgeçmediğine eminim."

"Onu tanıdığım için muhtemelen haklısın diyeceğim. Ama sana gerçekleri söylemem gerekirse, bu konuyu düşünme bile. Yaptığı şeyler

onu ilgilendirir. Emily, kendi nedenleri yüzünden onunla birlikte ve bildiğim kadıyla da görmek istediklerini görüyor. Bu kadar basit işte."

"Eh, benim için o kadar basit değil," diye karşılık veren Gavin'in ses tonu yükselmişti.

"Basit olmak zorunda. İkinizin arasındaki halt her neyse, ortadan kaldırmak zorundasın."

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Tereddüt ederek ciğerlerini dolduracak kadar nefes aldı, ses tonu iyice kısılmıştı. "Emily'nin benimle birlikte olması gerekiyor."

"Dostum, bunun sonu felaket olur. Gavin... ne yaptığını gerçekten düşünmen gerek. Sadece düşün. Emily de onu seviyor."

"Onu sevmiyor," diye tersledi. "Sadece akıllı karışık ya da öyle bir şey. Dillon arkadaşım olabilir ama diğer herkes gibi kızın da zihnini bulandırıyor ve kendisine ihtiyaç duyduğu yanılmasına sürüklüyor."

"Hayır. Emily'nin onu sevmediğini düşünerek asıl sen kendi zihnini bulandırıyorsun. Ağzından çıkanları kulağın duysun. Bir adım gerileyip dürüstçe ağzından çıkanları dinle."

Konuşmadığı halde Gavin'in gözleri, paramparça olmuş bir aynanın parçaları gibi keskindi.

"Bak dostum, ben sadece sana karşı dürüst davranıyorum. Durum kötü. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Gavin ellerini kaldırıp, "Durumun kötü olduğunu inkâr etmiyorum!" dedi, kelimeleri şimşek misali yankılandı. "Oradan bakınca göt herifin teki gibi mi gözüküyorum? Yılan, ne kadar deri değiştirirse değiştirsin yine de yılanır! Dillon ona layık değil!"

Nefesini veren Trevor yürüyüp kapıya gitti. Arkasına dönüp Gavin'e baktı. "Sen benim için bir kardeş gibisin dostum ama bence şu anda Dillon'a, kendi ihtiyaçlarına hizmet edecek şekilde iftira atmaya çalışıyorsun. Ve sana gerçekleri söylemem gerekirse, beni de zor durumda bırakıyorsun. Bu işin hepten sarpa saracağını şimdiden görebiliyorum ve bir parçası olmak da istemiyorum."

Ah, her şeyin canı cehenneme. Gavin'in istediği en son şey, Trevor'ın arada sıkışıp kalmasıydı. Tüm bu senaryo, Gavin'in göğsüne bir haşka ağırlık bindirerek hepten melankoliye kapılmasına neden oluyordu.

Tekrar oturan Gavin odanın bir ucundan Trevor'a baktı, yenildiği gözlerinden okunuyordu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Onu unutman gerekiyor. Bu saçma olay büsbütün bir hata. Ve daha da önemlisi, Dillon'ın arkadaşın olduğunu hatırlamalısın." Trevor ağır ağır nefes verip başını salladıktan sonra kapıdan çıkıp gitti. "Sonra seni ararım."

Öğüt çok basitti. Sadece onu unutacaktı. Kelimeler, gerçeğe bundan daha yakın olamazdı. Bu devasa bir hata olabilirdi ama durumdan etkilenen kişi, bunu göremiyordu. Açıkça buna karşı çıkıyordu. Emily onun için bir hatadan ibaret olamazdı, yol boyunca kaç insanın canını yakacak olursa olsun... kendisi de dâhil olmak üzere. Gavin için Emily'yle aralarında geçen her şey gerçektir. Onunla birlikte olması gerektiğini söylediğinde bu sadece tartışmanın aleviyle söylenen bir şey değildi. Aralarındaki sadece heves değildi. Gözlerinin buluştuğu ilk andan itibaren bunu ruhunun derinlerinde, varlığının merkezinde hissetmişti. Emily, kesinlikle onun için yaratılmıştı. Her ne kadar Emily'ye dokunmaması gerekse de Gavin'in zihni ve kalbi tüm gemileri yakmak istiyordu. Bu nedenle Emily'yi kazanmak için bilinmezlik denizine dalacaktı ve ne bir dostun ne de düşmanın kendisini durdurabileceğinden korkuyordu. Sadece düşüncelerini renklendiren kadının da kendisi gibi hissetmesi için dua ediyordu.

Emily, sanki avuç dolusu çivi yutmuş gibi hissederek uyandı. Aklından dün geceye ait tehlikeli görüntüler geçerken boğazı yanıyordu. Etrafa misket gibi yayılan düşünceler, sadece şakaklarının şiddetli bir baş ağrısıyla patlamasına neden oldu. Dillon'a ve ilişkilerine yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk, Gavin'e karşı kabaran şehveti kadar yakıcıydı.

Titrek ve zayıf nefesler eşliğinde başını kaldırıp odaya şöyle bir baktı. Dillon yatakta değildi. Gözleri başucu sehpasına yönelirken

rahatlayarak nefesini verdi. Dillon yakında döneceğini belirten bir notla birlikte Emily'nin derhal yuttuğu iki aspirin ve bir bardak su bırakmıştı. Soğuk sıvı ve büyüklü, küçük haplar midesine indi, sonunda ona bir parça rahatlık sağladılar ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

İnleyerek perdelerden süzülen ışığa çaresizce gözlerini dikti. Battaniyeleri tekrar tepesine kadar çekti. Gavin'in onu öpen, ona dokunan ve tadına bakarak eriten görüntüsünün uzaklara, bir daha asla bulamayacağı bir diyara sürüklenmesini istedi.

İyi denemeydi...

Kısacık temaslarında Gavin'in yaşattığı inkâr edilemez zevki ne kadar fazla unutmaya çalıştıysa onu o kadar çok arzuladı. Kontrolü ele geçiren ama bir yandan da yumuşak olan öpücüğü, sert ama bir yandan da nazik olan okşayışı, parmaklarının derinlere kadar gömülmesi gerçekten neler yapabileceğinin tatlı bir habercisi olarak duyularını uyarmıştı. En berbat akşamdan kalma hali bile daha fazlası için çırpınmasına engel olamıyordu. Hâlâ saçında dolanan kokusu, o anda yatakta tek başına yatarken orgazmın eşiğine sürüklenecek raddeye gelen vücudunu harekete geçiren düşüncelerini bastırmaya yardım etmiyordu.

Tüm bunlara rağmen zihni annesinin sesiyle doldu.

"Dillon, iyi bir adam Emily. Ona sahip çık ve onu asla kaybetme."

Annesi hastayken Emily'ye yardım eden Dillon'a ait net görüntüler aklına geldi. Emily, annesi vefat etmeden önce resmen çıkmıştı. Korkudan donup kalmış ve son günlerinde annesine yardım edemeyecek duruma gelmişti, annesine bakan o değildi -ablası Lisa bile değildi, çünkü birkaç gün öncesinde çok ciddi bir kaza geçirmişti-Dillon'du. Annesine sayısız kez yardım etmişti. Lazımlığa öğürürken saçını tutmuştu, Emily de o sırada odanın bir ucundaki bir sandalyede etrafında olan bitenin şokundan dolayı kendinden geçmiş bir vaziyette oturuyordu. Tüm hastane masraflarını karşılamasını ve tek başına cenaze masraflarını da halletmesini saymaya bile gerek yoktu, hayat

sigortasının ödediği azıcık parayı Emily ile Lisa'nın harcamamasını sağlayacak kadar ileri de gitmişti.

Ve ben de ona karşılığını bu şekilde mi ödüyorum?

Düşünceler zihnini yakınca çaresizce döktüğü gözyaşları eşliğinde yatağından çıkıp kendine kızarak banyoya gitti. Attığı her adımda midesi çalkalanıyordu. Tam o anda hâlâ dün geceki kıyafetlerinin üstünde olduğunu fark etti. Kıyafetleri ateşe atıp yaşananların hatırasıyla birlikte yakmak isteyerek çekip vücudundan çıkarırken irkildi.

Suratına ılık, sabunlu su çarparak akmış makyajı ve dudaklarındaki Gavin'in kokusunu yok ederken bir kez daha midesinin suçluluk duygusuyla kavrandığını fark etti. Aynadaki yansımasına iğrenme, öfke ve nefret karışımıyla baktı... Ama o anda yaptıklarını düşünüp bocalamamaya karar verdi. Sarhoştı; hikâyesi buydu ve bu hikâyeye sadık kalacaktı. Sarhoş olmasaydı, kesinlikle bunlardan hiçbirini olmazdı. Vücudu Gavin'i istiyor olabilirdi ama zihni onu istemiyordu. Verdiği tüm zevkle birlikte, teninin altında gizlenen seks iblisine eşlik eden bir yilandan başka bir şey değildi.

En azından o pazar sabahı kısa devre yapmış beynine sokmaya çalıştığı fikir buydu.

Avuçlarına daha fazla su doldurmak için lavabonun kenarında dururken aniden omzunda hissettiği yumuşak dokunuştan dolayı ödü patladı.

"Tanrım, Dillon, beni korkuttun," dedi, ses tonu ürkek ve umutsuzca bastırmaya çalıştığı içten içe yükselen panik duygusuyla kaplıydı.

Anlayabilir mi? Farklı mı görünüyorum? Ah, Tanrım, hâlâ onun gibi mi kokuyorum?

Dillon usulca gülümsedi, ses tonu kısık, hatta sakinleştiriciydi. "Titriyorsun bebeğim," deyip Emily'nin yüzüne yapışan bir rutam saç ıttı. "Haydi, duşa girelim, olur mu?"

Boğazını yakan asidi yutup başıyla onaylarken külotunu yere indirdi, bunları yaparken vücudundan bir ürperti geçti. Yerdeki iç çamaşırından kurtulup gözlerini Dillon'dan hiç ayırmadan sütye-

nini çıkardı. Onun elini tutan Dillon, Emily'yi duşa doğru çekip suyu açtı. Duşa girmesi için işaret etti. Gerilen sınırları nedeniyle düzensiz nefes alan Emily, soyunurken Dillon'ı izledi. Sabunu eline alıp gözeneklerinden Gavin'in tükürüğünü söküp atmak için sabunu vücudunda gezdirdi. Duşa giren Dillon onun sırtını göğüs kafesine yaslayıp omuzlarına masaj yapmaya başladı. Derin derin nefes alan Emily suyun sıcaklığının tadını çıkarmaya çalışarak başını geriye attı.

"Olivia uyandı mı?" diye sorarak sohbet başlatmaya çalıştı.

"Sanmam. Yatak odasının kapısı hâlâ kapalı." Emily'nin omuzlarına masaj yapmaya devam etti. "Kanepeden kalkıp odasına gitmiş olmalı, çünkü dün gece geldiğimde oradaydı."

Emily gönülsüzce, "Ailenle ne zaman görüşeceğiz?" diye sordu.

"Burada işimiz biter bitmez hazırlanmaya başlamalıyız."

Emily başıyla onayladı.

"Ee, dün gece epey sarhoştun."

Emily şampuana uzandı ve dudağını ısırdı. "Evet, öyleydim."

"Dün gece ne yaptın, Emily?"

Sesi, Emily'nin içini titretmeye yetecek kadar sertleşmişti. Nefes almaya çalışan Emily, dönüp onun yüzüne baktı. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Emily'ye çok sert bakıyordu, usulca kafasını kaldırıp başparmağını onun çenesinde gezdirdi. Sonunda yumuşak bir ses tonuyla, "Bana yalan söyledin," dedi.

Kalbi göğüs kafesinde çırpınan Emily, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak başını salladı. "Sana... Sana hiçbir konuda yalan söylemedim."

Dillon elinden şampuanı aldı, eline biraz döküp köpürttü. Gözleri hâlâ Emily'nin üzerindeyken saçını tutup yıkamaya başladı. "Dün gece geldiğimde Gavin'e rastladım."

Yüz hatlarına yansıdığını bildiği paniği gizlemeye çalışıp dušta boğulmak, nefessiz kalmak, hatta ölmek isteyen Emily, cümle kuramadığı için Dillon'a bakakaldı. Boğazı, tüm oksijenini yok etmek istercesine düğümlendi.

"Bana, siz kızların Pink'e gitmediğinizi söyledi."

O düğüme rağmen yutkununca, tekrar ciğerlerine oksijen girdi. Nefes nefese, "Ah," dedi. "Evet, Fallon'ın tanıdığı birinin evindeki partiye gitmeye karar verdik."

"Yani yalan söyledin."

"Yalan söylemedim, Dillon," diye fısıldayan Emily saçındaki şampuanı duruladı, daha beter bir yalanı gizlediğini biliyordu. "Planda yapılan bir son dakika değişikliği idi. Hepsı bu."

Kızın vücudunu kendisinininkine çeken Dillon, ağzını çenesinin kıvrımında gezdirdi. "Pekâlâ, bana bildirilmeyen bir son dakika değişikliği idi." Kollarını onun beline doladı. "Ya Pink'e gitseydim, Emily? Sana bir şey olduğunu düşünüp duracaktım."

"Haklısın," diyerek kabullendi. En azından bunu yapabiliirdi. Hızlı bir telefon görüşmesiyle Dillon'ın durumunu kontrol edebileceğini biliyordu ama şansını zorlamayacaktı. "Seni aramalıydım. Çok fazla içmiştim ve dürüst olmak gerekirse, bu aklıma gelmedi. Üzgünüm; bir daha olursa, ararım."

Cevabından tatmin olmuşa benzeyen Dillon, sabunu ona uzatıp arkasını döndü ve ellerini mermere yasladı. "Sırtımı yıkayabilir misin?" Sabunu alan Emily, istediğini yaptı. "Bir daha olabileceğinden emin değilim... o ucubeyle takılacağından yani."

"Ama Dillon, o..."

"Bak, şu anda seninle tartışacak ruh halinde değilim, Emily. Hiç böyle zom olduğunu görmemişim. Seni uyandırmaya çalıştım ama kıpırdamadın." Boynunu sağa sola oynatıp omuzlarını döndürdü.

"En sonunda bir şeyler mırıldandığın ana kadar alkolden zehirlendiğini sandım. Bu da o kızın senin üzerinde iyi bir etki bırakmadığına inanmama neden oluyor. Buraya kadar. Bir daha onunla takılmayacaksın."

Söyleyecek laf bulamayan Emily onu yıkamayı bıraktı.

Arkasını dönen Dillon, nazikçe saçından tutup Emily'nin başını geriye yatırdı ve dudaklarını kızinkine bastırdı. O göremiyordu ama

sessizce yanaklarına akan gözyaşları, yüzüne değen suya karışıyordu. O gün Dillon'ın gülünç laflarına karşı gelmeyecekti. Yapamazdı. İçinden gelmiyordu. Karşı koyacak gücü bile neredeyse tükenmişti... Dillon'ın arkadaşıyla on iki saatten az bir süre önce yaptığı, benliğini yıkma sürükleyen şeylerden sonra tükenmişti. Dillon onunla sevişmeye başladığında, renindeki sadece onun elleri değildi. Suçluluk duygusu teninden aşağı kayıyor, içine hastalık gibi çörekleniyordu. Artık karşı koyacak son gücünü, benliğini büsbütün yutmaya kalkışan utanca karşı koyarak kullanacaktı.

Doğu Yakası'nın yukarısında kalan bir İtalyan restoranında oturan Emily, gümüş çatal kaşığını eline aldı ve masanın karşısındaki Dillon'ın annesi Joan Parker'a hitaben konuştu. "Evet, aslında gelecek hafta başlıyorum."

Joan, "Fevkalade," diyerek devam ederken parmaklarını birbirine kavuşturdu. "Dillon'ımın Greenwich Village'daki işi sana ayarlamasına çok sevindim. Oradaki okullar muhteşem." Aniden, Joan'un yüzü memnun olmadığını belirten bir ifadeye büründü. "Fakat belirtmek isterim ki onca yer varken Bushwick'te işe girmeyi cidden düşünmen beni korkuttu. Pislik yuvası, tam bir pislik yuvası."

Emily şaşırmasa da bu cümlesi karşısında içten içe irkildi ve kaba bir cevap vermemek için kendini tuttu. Joan etrafını yalnızca ufak bir servet değerindeki arabaları olan insanlarla donatmasıyla ünlüydü. Aşırı pahalıya boyanmış sarı saçları, aylık Botox enjeksiyonları ve sahte, akrilik tırnakları düşünülünce, Emily kadının vücudunda orijinal bir parça kaldığından emin olamıyordu... memeleri bile şüpheliydi. Emily'nin bu "vitrin mankeniyle" ilgili gerçek olduğunu bildiğini bir şey varsa, o da kendini beğenmiş servet avcısı züppenin teki olduğuydu.

Dillon'ın babası Henry, "Joan, Emily'nin CV'sini gönderirken şehrin demografik yapısıyla ilgili bir fikri olmadığından eminim," diye karşılık verdi. Elini kahverengi saçlarına götürüp sırtını koltuğuna yasladı ve Emily'ye içten bir şekilde gülümsedi. "Hakkı mıyım?"

Emily başıyla onayladı. "Haklısınız Bay Parker. Sadece New York Eyaleti Eğitim Müdürlüğü internet sitesine girip her işe başvurdum."

Emily'nin elini yakalayan Dillon, annesine yakıcı bir bakış attı. "Bazı bölgeler hakkında onu uyarmadığım için tüm sorumluluğu üstleniyorum. Nereye yöneleceği hakkında hiçbir fikri yoktu."

Emily, Dillon'ın elini biraz daha sıkarak ona gülümsedi.

"Ah, Dillon, tatlım, yeni bir eyalete taşınmadan önce araştırma yapmamasını bile savunuyorsun." Sevimli bir edayla oğlunun sırtına vururken Emily'nin yüzündeki gülücük de soldu. "Tek yapması gereken, kendi başına birazcık araştırma yapmaktır, böylece..."

Emily, kadına düşmanmış gibi çıkmasını diye ses tonunu dikkatlice ayarlayıp araya girdi. "Belki unutmuşundur diye söylüyorum, başımdan fazlasıyla şey geçiyordu. Annemin ölümü yüzünden aklımdan uçup gitmiş olmalı." Emily cevabını sevimli bir edayla, usulca boynunu kıvrarak süsledi.

Kadın cıvılda gibi aceleyle, "Eh, tabii ki, bunu unutmuş değilim," dedi, saçlarını omzuna attı. "Benim söylediğim sadece..."

Dillon iyice vurgulayarak, "*Anne*," dedi. "Konuyu kapa." Elindeki gümüş çatal kaşığı bıraktı ve dirseklerini masaya dayadı, gözlerindeki katı bakışla kadına ağzını kapamasını söylüyordu.

Ağzı açık kalan Joan yerinde kıpırdandı ve Emily'nin Olivia'yla birlikte kaldıkları dairenin iki aylık kirasına denk geleceğini tahmin ettiği Chanel takım elbisesinin yakasını düzeltti.

Kolunu kadının sandalyesinin arkasına atan Henry karsına baktı. "Evet, şimdilik konuyu kapayalım, olur mu?"

Joan başıyla sert bir şekilde onay verdi ve kırmızı şarapla dolu kadehine uzandı. "İyi."

Sonraki yarım saatte Emily, suspus oturup çekip gitmek için plan üretmeye çalıştı. Aniden gözlerinin kör olması, akut solunum rahatsızlığı, hatta kalp krizi bile aklında kurguladığı, oradan gitmek üzere kullanılacak mazeret listesinin başında geliyordu. Havadaki genilim sıcak şurup kadar yoğundu. Gerçekten zihnini uyuşturan, akşamdan

kalma olduğu için tetiklenen ve kafatasını delip geçen baş ağrısı, çekip gitme isteğini iyice körüklemişti. Dillon'ın babası, bir fahişe ve tavukla ilgili esprilerinden birini yaparak sessizliği bozduğunda minnet duydu.

Garson tabaklarını aldığında Dillon, Emily'ye baktı. "Bebeğim, tatlı alıyorsun, değil mi?"

Reddetmek için başını salladı.

Fakat tekrar düşündüğünde ağzına bir parça yiyecek daha tıkaş-
tırıp tüm masaya çıkarırsa bu kâbusa bir son verebileceğini düşündü.
Fikir çekiciydi.

Emily, "Aslına bakarsan, alacağım," diye cevap verdi.

Tiramisuyu beklerken Emily bakışlarını Dillon'a yöneltti ve terle-
meye başladığını, yüzündeki rengin neredeyse tamamen solduğunu fark
etti. Yanılmıyorsa Dillon da en azından onun kadar kötü hissediyordu.

Ve bu hayli kötüydü.

Elini Dillon'ın yanağına götürüp, "İyi misin?" diye sordu.

Dillon başıyla onayladı ve titreyen eliyle masadan bir mendil alıp
kaşlarındaki teri sildi. Emily ona su uzattı ve Dillon sadece birkaç
yudumda tüm bardağı boşalttı. Bu garip davranışından ötürü tepkile-
rini görmek için Dillon'ın ebeveynlerine baktı ve ikisinin de Dillon'a
bakarak gülümsediklerini gördü.

Nasıl yani?

Gözleri tekrar Dillon'a çevrildiğinde Dillon yerinden kalkıyor,
tek eli pek de rahat olmayan bir biçimde pantolonunun cebine gi-
riyordu. Sonraki birkaç saniye, görüntüler ve sesler, Emily'ye sanki
yavaş çekimde akıyormuş gibi geldi.

Kalbi, avcısından kaçan korkmuş küçük bir fare gibi hızlanmaya
başladı. Dillon sandalyesini masadan çekti.

Güm...

Dillon usulca tek dizinin üstüne çöktü.

Güm... Güm...

Dillon ortaya ufak, kadife bir kutu çıkardı.

Güm...

Güm... Düz çizgi... Biiiiiip...

Emily şahit olduğu şeylerin ortasında bir yerde, erkek arkadaşının yapmak üzere olduğu şeyi izleyen diğer müşterilerin neşeyle nefes alıp verdiklerini idrak etti. Yoğun bir kuruluk –Sahra Çölü’nü solda sıfır bırakacak türden bir kuruluk– dilini kapladı. Bulanık görüşüyle, kalabalığı taradı... Çoğu kocaman gülücükler saçıyor, bazıları parmağıyla kızı işaret ediyor, bir adam da, “Haydi yap dostum,” diye seslendikten sonra sevinç narası atıp parmaklarını kullanarak ıslık çalıyordu.

Önünde çöken Dillon’a gözlerini diken Emily’nin kelimelerinin çoğu, bitmek tükenmek bilmeyen endişe dalgasıyla kekeler gibi çıktı. “Dillon... Ne... Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Hızla nefes alan Dillon, Emily’nin elini ağzına doğru götürüp üzerine usulca bir öpücük kondurdu, sesi hafifçe titriyordu. “Seni seviyorum, Emily.” Kutuyu çatırdatarak açtı, ortaya bir karattan oldukça fazla olan bir nişan yüzüğü çıkardı. Gözleri, gözyaşlarına benzeyen şeylerle parlıyordu. “Beni, hayal edilebilecek her yönden tamamlıyorsun. Lütfen, eşim olma onurunu bana yaşatır mısın?”

Hâlâ evlenme teklifini tam anlamıyla kavramaya çalışan ve umutsuzca normal bir şekilde nefes almaya çalışan Emily, elini Dillon’ın yüzüne götürüp yanağını tuttu, sesi fısıltıdan bile daha kısıktı. “Dillon, gidip özel olarak konuşabilir miyiz lütfen?”

Dillon’ın yüzündeki tebessüm neredeyse anında yok oldu ama o daha cevap veremeden annesi konuştu.

Sanki alınmış gibi kaşları çatılmıştı. “Oğluma evet diyeceksin herhalde?” diye çıkıştı.

Henry, karısını susturan ölümcül bir bakış gönderdi.

Cevap vermeyen Emily, dudaklarını ısırıp kucagında kıpırdattığı ellerine baktı.

Dillon yavaşça ayağa kalkıp annesine dikkade baktı. Eğilip Emily’nin elini nazikçe tuttu. “Eee... Peki, bebeğim,” dedi, hafiften çatlayan sesi kısıktı. “Gidebileceğimiz bir ziyafet salonu var.”

Emily, ciğerlerinin esir aldığı havayı bıraktı. Dillon'ın eline uzandı ve utançtan eğilen başıyla birlikte restoranın arkasına kadar onu takip etti. Göz ucuyla, izleyenlerin sandalyelerinde doğrulup sessizce yemeklerine devam ettiklerini gördü. Restoranda dolanan hafif fısıltılar, kulağında lise bandosunun müziği gibi yüksek perdede çınladı.

Dillon, boş odanın kapısını kapadı, dile dökülmeyen sorusu havada asılı kalmıştı. Gözlerindeki reddedilmişlik hissi, kollarını kavuşturup yavaşça bir pencereye doğru giderken söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu.

Emily'nin sesi, fısıltıdan biraz daha yüksekti ama yine de Dillon'ın odanın bir köşesinde kıpırtısız durduğu noktaya kadar ulaşıyordu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, Dillon. Hepsini bu."

Ona dönmeden yüksek sesle nefes veren Dillon'ın sesi, Emily'ninki kadar kısıktı. "Anlamıyorum, Emily. Bunu birçok kez konuşmuştuk. Beni sevdiğini sanıyordum."

Emily kendini bırakmamak konusunda kendine verdiği söze rağmen hıçkırdı. "Tanrım, Dillon, tabii ki seni seviyorum. Hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyorum seni," diye feryat etti, dün geceye dair aklından çıkmayan ve midesine hücum eden düşünceler yüzünden söylediği bu kelimeler, ağzında acı bir tat bıraktı. İhtiyacı olan en son şey, Gavin'in görüntüsüydü ama çabalaması boşunaydı. Düşüncelerinde dolanıyordu. Gülümsemesi... Gözleri... Kahkahası... Onunla ilgili her şey kafasını daha da karıştırıyordu. Zihninin onu istemediği yönündeki teorisi paramparça olmuştu. Kalbi biraz daha sızladı. "Henüz birlikte bile yaşamıyoruz. Evlenmeden önceki ilk adımımızın bu olacağını sanıyordum."

Dillon ona bakmak için döndü. "New York'a geldiğinde yanıma taşınmanı istemiştin, Emily. Bunu istemeyen sendin." Emily kendini toparlamaya çalışırken Dillon odayı arşınlayıp aralarındaki mesafeyi kapadı. Titrek ellerle Emily'nin yanağını okşadı. "Seni seviyorum. Bir sonraki adamımız bu, bebeğim. Eğer bu babanın ailenize yaptığı

şeyle ilgiliyse, lütfen bunu bana söyle. Ben sana bunu asla yapmam, Emily. Yemin ederim ki yapmam."

O anda üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmiş bir hatıra Emily'nin gözlerinin önünde canlandı. Ne kadar o adamla ilgili herhangi bir şeyi hatırlamayı reddetse de... hatırladı. Özellikle bir şeyi: Evden ve hayatından sonsuza dek çıkıp gittiği o sabahı. Aklı karışmış beş yaşındaki halinin, uzun boylu silüete -o yaşta bile Emily'nin her şeyini sevdiğinden emin olduğu adama- bakışı aklına geldi. Kalsın diye bacaklarına yapışan minik kolları, istenmeyen bir misafir gibi düşüncelerini istila etti. Denese de yeterince sıkı tutamamıştı. Adam, küçük vücudunun ortaya koyabileceğinden çok daha güçlüydü. Küçük kulaklarının duymaması gereken hakaretler adamın sarhoş ağzından dökülürken, annesi ile ablasının acı dolu haykırışlarını hâlâ duyabiliyordu.

Emily, sarıldığı ayıcıkla ağlayarak, sendeleyerek ön kapıya varan adamın arkasından gitmişti. Güneşli bir gündü... bu, hatırladığı bir diğer şeydi. Emily, adamın melek olduğuna inanmıştı ve güneş de adam yürüyüp arabasına giderken üzerine vurup onu meleğe benzermişti. Geri döneceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ama gelmemişti. Bebekleriyle çay partisi yaparken kaç defa geri dönmesini beklediyse de asla çıkıp gelmemişti. Yaptığı tüm şey buydu... asla gelmeyecek birini beklemek. Gitmişti. Hayalet gibi buharlaşıp kaybolmuştu. Bu rahatsız edici hatıralar, sırlıslıkla olmuş gözlerine yeni gözyaşları doldurdu.

Fakat onu huzursuz eden bu hatıraların, alelacele evliliğe atılmamak yönündeki düşüncüler üzerinde bir etkisi yoktu. Korkuyordu. Aslında, ödü patlıyordu demek daha yerinde olurdu. Herhangi bir karar vermeden önce Dillon'la yaşaması gerekiyordu. En azından şimdilik böyle hissediyordu. Geriye dönüp bakınca, belki de en baştan onun evine taşınması gerektiğini düşündü ama geçmişi değiştiremezdi. Neticede, bugün bu durum en kötü şekilde karşısına çıkmıştı. Dün gece yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluğun Dillon'ın teklifini kabul etmesi yönünde baskı yapmasına izin vermediyse de ahlaki

yargılarını sorgulamasına neden olmuştu... sarhoş olsun ya da olmasın fark etmezdi.

Dillon'un kahverengi gözlerine bakarak, "Bunun, babamla bir ilgisi yok," diye fısıldadı. "Sadece bunu iyice düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var, o kadar."

Dudaklarını sıkıp ince bir çizgiye dönüştüren Dillon, başıyla sert bir şekilde onay verdi. "Pekâlâ, sana ihtiyaç duyduğun süreyi tanıyacağım."

Emily, "Bana kızdın mı?" diye sordu, yine gözyaşları yanaklarına aktı.

Dillon başını salladı ve Emily'nin yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Sana kızmadım, Emily. Şok oldum ve kafam karıştı ama kızmadım."

Dillon onu kollarına alıp kafasını öperken hıçkıran Emily'nin Dillon'a yaslanan vücudu sarsılıyordu. Emily, ne Dillon'ın ailesiyle yüzleşmek –özellikle annesiyle– ne de restorana geri dönmek istiyordu. Tüm bu olanların utancı, kaldıracabileceğinden fazlaydı. Bir şekilde kızın endişelendiğini hisseden Dillon, eline bir park bileti tutuşturup onu binanın yan tarafındaki çıkışa götürdü.

Küçük bir sokağa adım atan Emily istemeden de olsa dönüp Dillon'a baktı. Bakışlarını yakalayan Dillon, Emily'nin çantasını getirmek üzere restorana dönmeden önce bir anlık bir tereddüt yaşadı. Gözleri, Emily'nin sebep olduğunu bildiği hüznü taşıyordu ve bir zamanlar kendinden emin olan omuzları düşmüştü. Ağustosun sonunda o pazar günü bir öğle vakti, bugüne kadar kendinden emin olduğunu bildiği adam bir parçasını kaybetmişti. Kalbi, tahmin edebileceğinden daha çok sızladı. Gözlerindeki acı dolu ifade, sonsuza dek hafızasına kazınacaktı. Dillon ardından kapıyı kapatırken Emily'nin avuçları terden yapış yapıştı, gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve vücudu, kendine has acısıyla sızlıyordu.

Birkaç gün... Sadece birkaç güne ihtiyacım var ve sonrasında ona söyleyeceğim...

On İkinci Bölüm

İçinden Söküp Çıttım

Kelimeler gayet basitti; tasarım hoş bir şekilde geri planda bırakılmıştı. Gavin'in ofisi, ritmik bir şekilde masasına vurduğu kartın çıkardığı yankı sayılmazsa, tamamıyla sessizdi. Gün içinde bu karta kaç defa baktığını unutmuştu.

Önümüzde uzanıyor bir yol... Sonsuz aşkla dolu bir gelecek...

Lütfen nişanımızı kutlarken

Bize, Emily M. Cooper & Dillon R. Parker'a katılın

Cumartesi, Yirmi Üç Eylül İki Bin On İki

Akşam Saat Altıda

The Diamond Room'da

Elli Dokuzuncu Cadde, Batı 30 Numara

Düzenleyenler Joan ve Henry Parker

On Beş Eylül'e Kadar Rezervasyon İçin Arayın 212-981-1275

Yılmadan Gavin'in masasına vurulan davetiye'nin çıkardığı ses, odadaki tek ses değildi. Fakat biri yakınında değilse duyamazdı. Sesler...

kalbinin teklemesi ve düzensiz nefesiydi. Gavin kesinlikle şaşırmamıştı ama bu Emily'nin yoluna devam ettiğinin kanıtıydı.

Gavin telefonu çalmadan birkaç gün önce haberi duymuştu. Dillon nişanlandığını duyururken, hattın öteki ucundan gelen sesi heyecanlıydı, kelimeleri Gavin'in ciğerlerindeki nefesle birlikte umutlarını da alıp götürmüştü. Dillon'la yaptığı kısa görüşmede Gavin, onlar adına mutlu olmuş gibi yapmak zorunda olduğunu bildiği için kendini gerçekten ikiyüzlü hissetmişti. Ses tonunun bir tür heyecan kırıntısı yansıtması gerektiğini bildiğinden Dillon'ı tebrik ederken sandığından daha iyi rol yapmıştı. Telefonu kapadıktan sonra telefonu duvara fırlatıp atmamak için tüm iradesiyle savaşıması gerekmişti.

Sorun değildi gerçi; bıçak zaten kalbinin derinliklerine gömülmüş, kasap gibi kesip biçiyordu.

Gavin davetiyeye bakarken öylesine yoğunlaşmıştı ki neredeyse Colton'ın ofisine girdiğini fark etmeyecekti bile. Kafasını bu canını yakan karttan kaldıran Gavin bakışlarını ona çevirdi. Colton neler olup bittiğinden haberdardı ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Gavin, onun ne diyeceğini biliyordu ve ne olursa olsun, o anda duymak istemiyordu.

"Olan olmuş, küçük adam. Artık yapman gereken o kızı..."

"Çenenı kapa, Colton," derken tıslar gibiydi. "Şu an kafamın içinden geçenler hakkında hiçbir fikrin yok."

Colton'ın kaşları yeşil gözlerine doğru inerken, yüzündeki şok ifadesi elle tutulur düzeydeydi. "O halde, onun peşinden git Gavin. Bir şeyi böylesine feci bir şekilde istediğinde pes etmezsin. Kesinlikle daha fazla savaşamayacağın ana kadar savaşır durursun. Bu Blake kanında var, yani senin için yeterince kolay olması lazım. Ayrıca, hayatım boyunca hiç bu kadar inatçı küçük bir piçe rastlamamıştım."

Gavin acıyla gülerken neredeyse boğuluyordu ama kendini bir an ağabeyinin önerisini düşünürken buldu. Emily'nin hayatına girip gardını kurmayı deneyebileceğini biliyordu. Onu kendi dairesinde hapsedmek, sonunda pes edip kendisinin olacağına söz verene kadar kollarına,

yatağına almak, her geçen saniye gözüne daha da çekici geliyordu. Emily'nin gözlerine bakınca, bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu ve sırlarını ortaya dökmekten korkmasını da anlayışla karşılıyordu. İkisi açısından da risk büyüktü. Birlikte olma ihtiyacı hissettiklerini itiraf ettiklerinde insanların düşüncelerine katlanmaları zor olacaktı ama birlikte buna göğüs gerebilirlerdi.

Fakat bu durumda, onun peşinden koşmanın anlamı neydi ki? Onunla vakit geçirip muhtemelen -hayır, kesin olarak- ona aşık olduktan sonra, kızın birlikte olmak istemediğine karar verebileceği fikri kalbini sızlattı. Bunu düşünmek bile budalanın teki olduğunun göstergesiydi. Ama Tanrı aşkına, gözlerini kapayıp kızı düşünmekten başka bir şey de yapamıyordu. Elinin kolunun bağlı olduğunu hissetmek onu iyiyi bitiriyordu.

"Aklını mı yitirdin sen? Onun için savaşmak mı? O adamları evleniyor."

Colton şüpheyle, "Bunu bana mı soruyorsun?" dedi. Gavin'in karşısındaki sandalyeye oturup başını yana yatırdı. "Kardeşim, sadece bu nişan davetine katılmayı kabul etmedin, bir de Dillon'un isteği üzerine sağdıçlarından biri olmayı kabul ettin. Burada aklını yitiren kim acaba?"

Gavin inleyerek, "Nasıl reddedebilirim ki?" dedi. "Unutma, onun yanındayken bir nebze normal davranmam gerekiyor."

Omuz silktili. "Onlara hastalandığını söyle."

Gavin'in ağzından neşesiz bir kahkaha çıktı. "İnan bana, şu noktada artık ülkeden kaçmak için bir gezi düzenlesem bile olur." Sandalyesinden kalkıp takım elbisesinin ceketini kapı ve sırtına geçirdi. "Lanet bir içkiye ihtiyacım var."

"İşte bunu kabul edebilirim."

"Geliyor musun gelmiyor musun?"

"Tabii, mekânı ben seçeceksem olur."

"Seç gitsin."

Yirmi dakika sonra East Village'da bir kokteyl barına vardılar. Mahalle ve Colton'ın seçimi, Gavin'i etkilemişti. Ressamlar, müzisyenler, öğrenciler ve yazarların uğrak yeri olan St. Mark's Place, *happy hour*'da kesinlikle yıkılıyordu. Gavin'in amacı basitti... düşüncelerinden bir türlü çıkmayan Emily'nin görüntüsünü zihninden söküp atacak kadar sarhoş olmak. Yeterli miktarda burbonun, şeytan çıkarır gibi kızı zihninden kovmaya yardımcı olacağından gayet emindi.

Uyuşmaya.

Kesinlikle uyuşmak istiyordu.

Gavin'in aracından çıkarlarken Colton aniden duraksadı. "İşte şimdi Emily'yi kafandan atmanı sağlayabilecek bir şey *buldum*," dedi ve arabasıyla sorun yaşayan bir kadını işaret etti.

Gavin aracın kaputunun altından çıkan kadının tavırlarını inceledi. Stresli bir ifadeyle telefonunu tek kulağına dayarken endişe dolu karamel renkli gözleri Gavin'in üzerinde sabitlendi. Eteğiyle birlikte güzel uzun saçları da -gözleriyle aynı renkteydi- esen rüzgârda dalgalanıyordu. Topuklu ayakkabılarının üzerinde kıpırdanarak kaputu çarpıp kapatırken çantasının askısını omzuna attı.

Colton, Gavin'in kolunu dürttü. "Git de ona yardım et."

"Zaten telefonda. Yardım edecek birilerini ayarladığından eminim."

Gavin cümlesini bitirir bitirmez yüzü yaşlarla dolu kadın yanlarına geldi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama telefonunuzu kullanabilir miyim? Benimkisinin az önce şarjı bitti."

Gavin, "Tabii, hiç sorun değil," diye cevap verip cebini karıştırdı. Telefonunu kadına uzattı.

Kadın telefonu alırken burnunu çekerek, "Teşekkür ederim," dedi. Alelacele birkaç tuşa basıp yanlarından birkaç metre uzaklaştı.

Gavin, ağabeyine baktı. "Gidip ona mendil falan getir. Ben onun yanında beklerim."

Colton, Gavin'in gözlerini devirmesine neden olacak şekilde pis pis güldü. Colton, kokteyl barına doğru ilerleyip kapıyı açınca canlı müzik yapan bir caz grubunun sesi, kalabalık şehir sokaklarına taştı.

Kadın, sonunda Gavin'in yanına döndü. "Teşekkür ederim. Ağabeyimin çekici firması var ve yakında burada olur."

"Hiç sorun değil," dedi, telefonunu cebine soktu. "Kapak contası çıkmış gibi görünüyor."

Kadın bir kez daha burnunu çekti. Arabasına bakıp tekrar Gavin'e döndü. "Kontrol etmeden anlayabiliyor musunuz?"

"Egzoz borusundan beyaz duman çıkıyor. Bu, genellikle net bir işarettir."

"Ah, tamirci misiniz?"

Gavin gülümsedi. "Hayır, sadece arabalara ilgim var." Kadın ona gülümsedi. "Ağabeyimi mendil almaya gönderdim."

"Teşekkür ederim. Böyle ağladığım için kendimi budala gibi hissediyorum. Sadece son haftalar çok zor geçti."

Gavin kadına üzülmüştü ama ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Bu yüzden Colton dışarı çıkarken biraz rahatladığını hissetti.

Kadına mendili uzatan Colton, "Birilerine ulaşabildiniz mi?" diye sordu.

Kadın onaylayıp Colton'a kendisi için gelecek arabayı beklediğini bildirdi.

"Neden benimle ve küçük kardeşimle birlikte içeri girip beklemiyorsun?" Colton, Gavin'e bakıp sınıttı. "İçkiler bizden, tabii ki."

Gavin onu bir yumrukta yere sermemek için direndi.

Hafifçe titreyen kadın gülümsedi. "Bu, aslında kulağa iyi geliyor. Bir içkinin bana faydasının dokunacağı kesin."

Kapıyı açmak için dönen Colton, Gavin'e edepsiz bir gülücük daha yolladı. "Bugün içkinin faydasının dokunacağı epey insan tanıyorum."

Gavin başını sallayıp arkalarından bara girdi. Saksafoncunun çaldığı Louis Armstrong'un *La Vie en Rose* parçasının melodileri havada yankılanıyordu. Caz, Gavin'in yıllar içinde sevmeye engel olamadığı şeylerden biriydi. Babası büyük bir caz hayranı olduğundan tüm çocukluğu bu müzikle geçmişti. Anne babasının arka verandada aynı şarkıyla dans etmeleri aklına gelince ağzının kenarına hafif bir tebes-

süm kondu. Emily'ye karşı hissettiklerine uyan sözleri olan bu şarkı, dinlerken onunla dans etmeyi hayal ettiği şarkıydı... kollarıyla onu sıkıca sarmalamış ve vücuduna yaslamış olarak. Birlikte olmalarına ilişkin yarattığı hayal, gerçeklerden çok uzaktı. Tıpkı usulca yanan bir ateş gibi ona olan hasreti –ve artık birkaç bardaktan fazla burbona olan özlemi– düşüncelerini ele geçirmişti.

Dans pistine yakın bir masa bulduktan sonra kadın kendini Stephanie ismiyle tanıtip kendine çekidüzen vermek için tualete çekildi. Geciktirmeden üç teklik burbon ve üzerine de bira söyleyen Gavin, umutsuzca aradığı uyuşukluğa gitmesini umduğu yola adım attı. Garson insanı komaya sokma ihtimali olan sıvıları getirir getirmez Gavin zarif bir şekilde iki tanesini yuvarladı.

Sert bakışlarla ağabeyine baktı. “Bu gece hiç o konulara girme.”

Gülümseyen Colton rahat bir şekilde koltuğuna yaslandı. “Tek kelime bile etmedim.”

“Doğru, söylemek zorunda değilsin,” derken, sesi yoğun bir uyanı barındırıyordu. “Yüzünden akıyor zaten ve cidden bunu kaldıracak ruh halinde değilim şu an.”

Tek kaşını kaldıran Colton kıkırdarak güldü. “Ee, bir bakalım, sonunda kaçınılmaz olarak kendine acımayla debeleneceğin yola girmeyi tercih ediyorsun yani.”

“Senin hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?”

“Hayır, kardeşim, var. Sana daha önce dediğim gibi, ya onun için savaş ya da bırak gitsin.”

Başını sallayan Gavin üçüncü tekliği de yuvarladı. “Bana ne yapmam gerektiği konusunda ders vermene ihtiyacım yok, Colton.”

“Olmadığını biliyorum, küçük adam. Fakat istediğin kadar içip Emily'yi unutmaya çalışabilirsin,” omuz silkti, “ya da tualete güzel gözlerindeki rimeli silen zor durumdaki genç kadından faydalanabilirsin.”

“Şimdi de kadınlardan faydalanmamı istiyorsun ha?” diyen Gavin üflledi ve birasının kapağını açtı. “Sadece beni çileden çıkarmıyorsun, sen yürüyen bir çelişkiler yumağısın.”

Colton kahkaha attı. "Ne demek istediğimi anladın. Şu anda peşinden koştuğundan daha mantıklı bir şeyde şansını dene."

Rahatlıkla yapılan yorum hedefi gözünden vurmuştu ama masaya yaklaşan Stephanie, kardeşi tarafından azarlanmak üzere olan Colton'ı kurtardı.

Gavin'in karşısına oturup gülümsedi. "Çok vakit aldığın için özür dilerim."

Gavin, "Hiç gerek yok," diye karşılık verdi. "Sana ne ısmarlayayım?"
"Bir misket limonu sıkılmış üzümlü Absolut votka alayım."

Gavin garsona işaret verdi ve içkisini sipariş etti.

Gavin, Stephanie'yi yakından inceleyince Colton'ın dediği kadar güzel olduğunu fark etti. Yoğun kestane renkli saçları, hafifçe dağılmış olsa da parlaktı ve kalın kirpiklerle çevrili açık renkli badem gözleri, normalde Gavin'e bir iki cümle ettirirdi... ama o gece değil. Etkilenmeyen Gavin Stephanie'yle sohbetini sınırladı, bunun yerine içinden devamlı Emily konusunda kendisiyle çatışyordu. Colton kadını eğlendirmeye çalışıyor, sık sık Gavin'e esprili göndermeler yapıyordu.

Gece ilerlerken Gavin, Stephanie'nin kendisine daha yoğun bakışlar attığını fark etti. Kadınla ilgilenmediği için kendini çok kötü hissederek birkaç içki daha ısmarladı ve ilgisini ona daha çok yöneltmeye çalıştı. Gazetecilik bölümünde okuduğunu ve mayıs ayında mezun olacağını öğrendi. Ortanca çocuktu, bir ağabeyi ve erkek kardeşiyle birlikte Long Island'daki orta büyüklükte bir kasaba olan Lindenhurst'te büyümüştü. Güzel sanatları, müziği, seyahat etmeyi, güzel yemekleri, ailesini, arkadaşlarını ve tembellikle geçen yaz günlerini seviyordu.

Açıkça sahip olduğu tüm bu güzel özelliklere rağmen Gavin onu yine de en çok istediği, en çok arzuladığı ve net bir biçimde en çok ihtiyaç duyduğu kişiyle kıyaslamadan edemedi.

Emily...

Stephanie konuşurken omurgasından aşağı süzülen bir titreme hissetmiyordu. Kahkaha attığında içinde bir şeyler alev almıyordu.

Konuşurken sık sık usulca koluna dokunması bile onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hiçbir şey.

Kendisiyle net bir şekilde ilgilendiği belli olduğu halde sohbete devam ederken kendini tam bir pislik gibi hissetti.

Ve Gavin'in onunla ilgilenmediği, daha da net bir şekilde belliydi.

Yine de -ya alkolün amacına ulaşmasıyla ya da sonunda kendini Emily'nin hayatında olmasının kötü bir fikir olduğu konusunda ikna etmesiyle- gecenin sonunda kendini Stephanie'yle telefon numarası değiş tokuşu yaparken buldu.

Olivia tiksintiyle yüzünü buruşturup, "O, gerçekten bizimle gelmek zorunda mı?" diye sordu.

Emily, "Sence onun burada olmasını istiyor muyum?" diye fısıldayıp başını gelinlik denediği kabinden dışarı uzattı. Dillon'ın annesi, satış danışmanlarından biri eşliğinde sonsuz sayıdaki gelinliği gözden geçiriyordu. "Gelmek istedi ve ben de onunla tartışacak değildim. Ayrıca, saat yedide bir tür dernek yemeğine katılacak, yani uzun süre burada duracak değil."

Sakızını patlatan Olivia gözlerini devirdi. "Bu kadın veba gibi, önüne gelen her şeyi sömürüyor. Ona hiç katlanamamışımdır."

Emily bir nefes çekip sırtını Olivia'ya döndü. Üzerindeki Reem Acra tasarımı gelinliği inceledi. Sağa sola dönüp, "Bu nasıl görünüyor?" diye sordu.

Olivia sarı saçlarından bir tutamı alıp parmağında döndürdü. "Dürüstlük mü istiyorsun pohpohlanmayı mı?"

Emily, "Haydi ama Liv," deyip ellerini beline attı.

"Onun içinde denizkızı gibi görünüyorsun."

Emily başını salladı.

Olivia omuzlarını silkip cıvılda gibi, "Eh, bunu sen istedin, ben de dürüst olma yolunu seçtim," dedi. Sanki kafasının içinde bir ampul yanmış gibi ekledi: "Ah, bir fikrim var. Bu senin düğünün olduğuna

göre gelinliğini gerçekten *sen* seçsen nasıl olur? Yemin ediyorum ki o Veba Kaltak buraya bir başka iğrenç gelinlikle gelip giymen için ısrar ederse, onu bu butüğün ortasına yatırıp kucunu tekmelerim.”

“Lütfen sakinleşir misin?”

“Hayır, Emily, sakinleşmeyeceğim. Tüm bu düğün işiyle beynimi öyle bir mahvettin ki artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.”

Emily parmaklarını şakaklarına dayayıp gözlerini kapadı. “Ne dememi istiyorsun ki Olivia?”

“Neden acele ettiğini bana tekrar anlatmanı istiyorum. Hâlâ beynime tam olarak girmedi. Dürüst olacağım gerçi. O Pislik'i, sana ihtiyacın olan zamanı tanıyacağını söyleyip de seni karar vermeye zorladığı için alkışlıyorum. Ama cidden Emily... Kasım mı? Şimdiden lanet Eylülün ilk haftasındayız.”

“Sana söyledim ya, Liv. Dillon evlenecek son torun ve büyükannesinin altı aydan daha fazla yaşayabileceğini sanmıyorlar. Şu anda epey hasta,” diye cevap verdi ve Olivia'ya bir yandan çözmesi için düğmesini işaret etti. “Ailesi, kadının Dillon'ın evlendiğini görmesini istiyor.”

Olivia istemeden de olsa kalkıp Emily'ye doğru gitti. “Doğru, çünkü tüm geleceğini Dillon'ın düğünden bir saat sonra nalları dizebilecek fosilleşmiş antika büyükannesine dayandırmalısın.”

“Tek sebep bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Waldorf Astoria'da davet vermek için ne kadar süre beklemek gerektiğini biliyor musun? Üç sene, Olivia. Dillon'ın ailesinin bağlantıları var ve davetlerden biri iptal olmuş. Uygun bir zaman vardı, biz de onu kaptık.”

Olivia, Emily'nin gelinlikten çıkmasına yardım etti. “Hoşuna gitse de gitmese de iki şey söyleyeceğim.”

“Tam da senden beklenecek şekilde,” derken iç çeken Emily askıdan uçuş uçuş bir şifon gelinliğe uzandı. Kendi seçtiği bir şeydi.

“Bir, eğer bu işi iyice düşünmek için ihtiyacın olan süre üç yılsa, Waldorf'ta davet verebilmek için bu kadar beklemende bir sakınca yok” Emily konuşmaya çalıştı ama Olivia dudaklarına parmağını vurunca sustu. Sonra kollarını Emily'nin omzuna attı ve hiç kırpmadığı yeşil

gözlerinin içine baktı. "Ve iki, Dillon'ı *sevmenin*, sebeplerinden biri olduğunu söylemedin, arkadaşım."

Emily bir an Olivia'nın gözlerine baktı, arkasını dönüp sessizce "denizkızına benzemeyen" gelinliği üzerine geçirdi. "Onu sevdiğimi biliyorsun."

Olivia arkasından gelip elbisenin fermuarını çekti. Aynadan birbirlerine baktılar. "Ben, ayrıca seninle Gavin..."

Emily hızla, "Yapma," diyerek sözünü yarıda kesti, çok tanıdık bir his karnının derinliklerine saplanmıştı.

Hâlâ Emily'nin arkasında duran Olivia, kulağına eğilip fısıldadı: "Perişan halde, Emily. Trevor, böylesine hayattan koptuğunu hiç görmediğini söyledi."

Emily'nin kalbi, Gavin'in bu şekilde hissettiğini öğrenince sızladı ama kendini kaptıramazdı... ona kaptıramazdı, şimdi olmazdı. Doğru olan bu değildi. Ne kadar süsleyip püslese de yanlış bir şeydi.

"Bundan bahsetmek istemiyorum, Olivia," diye fısıldayıp aynalı bölmeden uzaklaştı.

"Ve sen de perişan haldesin, Emily. Bunu anlayabiliyorum. O gecedен sonra asla eskisi gibi olmadın."

Emily, "Ben perişan halde değilim," diyerek nefesini verip gelinliğin fermuarını açmaya çalıştı. "Sarhoştum ve kötü bir tercihti. Tüm olanlar, kötü bir tercihten ibaretti."

Olivia usulca, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Gözle görülebilir şekilde gerilen Emily yüksek sesle nefesini verdi. "Evet, lütfen."

Olivia bir kez daha gelinliğinin fermuarını açtı, sesi kısıktı. "Bazen yanlış tercihler bizi doğru insanlara ulaştırır, Emily."

Tırnakları avuç içlerini delerken, bu kelimeler de Emily'yi ayak parmaklarının uçlarından başlayıp saç diplerine kadar titretti. Gavin, Emily'nin içinde bildiği her şeyden daha büyük ve daha tehlikeli bir duygu seline neden olmuştu. Şaşkınlık, acı, sızı ve hem ona hem

kendine karşı duyduğu ölümüne korku, kafasının içinde esen kasırganın görünen kısmıydı.

Hepsi saniyeler içinde aklından geçti ama bu işkence içine işleyemeden başka bir tanesi çıkageldi. Bu işkencenin üzerinde pantolonlu Valentino takımı vardı, ipek Hermès şalı sivri uçlu, topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda sallanıyordu.

Joan gelinliklerle ilgilenen danışmana, "Donna," dedi, "bundan sonrasını ben hallederim."

Orta yaşlı kadın, Emily'ye baktı.

Emily, "Sağ ol, Donna," derken gülümsedi. "Yardıma için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Bayan Cooper. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana söyleyin yeter," diyen kadın odadan çıktı.

"Ah, Emily, cidden o A kesimliyi almayı düşünmüyorsun, değil mi?" Joan iç çekti. "Öyle sıradan ki. Ayrıca minyon, kum saati fıziğine bu Elie Saab tasarımı daha uygun," diyerek Emily'nin öğle yemeğinde yediklerini üstüne kusacağına inandığı bir gelinliği gösterdi.

Olivia dramatik bir şekilde kahkaha attı. "Şaka mı bu? Ölüsünün bile o şeyi giymesine izin vermem... kaldı ki oğlunla ya da başkasıyla evlenirken giysin. Papağana benzeyecek."

Arkasını dönen Joan, Olivia'ya zehir zemberek bir bakış fırlattı. "Hiç dilini tutabilen biri olmadın, değil mi Olivia?"

Olivia gülümsedi ama ses tonunda esprili bir tını yoktu. "Ne şaşırtıcı, değil mi?"

Emily, "Joan," derken gelinliğe uzandı. Joan gözlerini Olivia'nın üzerinden aniden çekti. "Elie Saab'ı severim ama bu tarzım değil." Emily, tüy yumağını yerine asıp daha önce denediği Monique Lhuillier tasarımı gelinliğe uzandı. "Sanırım tercihim bu olacak. Aplik dantel işlemlerini ve geniş yakasını sevdim. Uzun kol da kış düğünü için mükemmel olur."

Joan nefesini verdi. "Kalçanı üç katı boyutunda gösteren gelinlik o."

Gözlerini kocaman açan Emily'nin ağzı da açık kaldı ama sonra sak diye kapandı.

Olivia kaşlarını çatarak, "Lanet olsun," diye patladı. "Emily, birincisi, geniş gözükecek bir kalçaya sahip olmak için fazlasıyla ufak tefeksin." Joan'a ölümcül bir bakış atıp tekrar Emily'ye döndü. "İkincisi, aklımı kaçırmak üzereyim." Küpelerini çıkarmaya ve kollarını sıvamaya başladı.

Joan'un bakışları sertleşti.

"Hayır." Emily hızla araya girip Olivia'nın yanına geçti. "Şuraya otur, Liv," dedi, gözleri yalvarır gibiydi. Kollarını kavuşturan Olivia, Joan'a tehditkâr bir bakış atarak bir sandalyeye çöktü. "Pekâlâ, dene-yeceğim ama senin gitmen gerekmiyor mu zaten?"

Gözleri saatine kayan Joan hızla nefes aldı. "Tanrım, gitmem gerek," diyerek çantasına uzandı. "Tamam, sen Elie Saab tasarımını dene. Ayrıca, Donna'ya bir de üzerinde müthiş duracak trompet tarzı bir gelinlik gösterdim. Sana onu da getirdiğinden emin ol."

Başıyla onaylayan Emily yüzüne bir gülücük yerleştirdi.

Joan, "Fevkalade. Seni sonra ararım, o halde," dedi. Olivia ile aralarında kindar bakışlar geçerken alelacele kapıya doğru yürüdü.

Olivia sandalyesinden kalktı. "Sen kesinlikle o..."

"O korkunç şeyi denemeyecek miyim?" Emily araya girerek bir kahkaha patlattı. Olivia da onunla birlikte gülmeye başladı. "Ölsem de giymeme izin vermeyeceğini söylüyorsun ya. Buna ben de izin vermem zaten."

Emily üstünü değiştirip bir kot, düşük omuzlu, siyah bir kazak ve siyah Converse'lerini giydi. Sandalyedeki çantasını aldı ve kasaya gitti. Donna'ya Monique Lhuillier tasarımını gelinliği seçtiğini bildirdi ve gereken ödemeyi yapmak için Dillon'ın kredi kartını uzattı. Birkaç prova için randevu ayarladıktan sonra eyalet dışında oturduğu için Emily'nin ablasına uygun baş nedime elbisesini hazırlamaları için de butikle anlaştılar. Bunca şeyden sonra kendini bitkin hisseden Emily, butikten çıktıkları için sevinçten uçuyordu.

Olivia, "Açlıktan ölüyorum," derken butikten dışarı fırlayıp şehrin serin havasına adım attılar. "Biraz ileride gayet iyi suşi yapan bir restoran var. Denemek ister misin?"

"Bana uyar."

Birkaç sokak sonra suşi restoranına vardılar. İçeri girmeden önce Emily durup çantasını karıştırdı.

Elini kapiya atan Olivia, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Onu görmezden gelen Emily çantasıyla uğraşmaya devam etti.

"Alo, Emily, ne yapıyorsun?" diye sorusunu tekrarladı Olivia.

Emily, "Başım ağrıdan çatlıyor. Çantamda Advil vardı, onu arıyorum," diye cevap verdi, elleri kredi kartı ekstrelere, güneş gözlüğü ve aşırı doldurulmuş bir makyaj çantasının arasında delice dolanıp durdu.

Gülümseyen Emily, kutuyu buldu ve rahatlayarak nefesini verdi. Kapiya yöneldiğinde Olivia'nın suratının şoktan renk değiştiğini gördü.

Emily başını yana eğerek, "Ne oldu?" diye sorup elini Olivia'nın omzuna koydu.

"Eee, arkanı dön, Em."

Kaldırdığı kaşlarla Emily, Olivia'ya sorgulayan bir bakış attı ve arkasını döndü.

Ah Tanrım...

Ciğerlerindeki nefes uçup gittikten sonra, Gavin'in restoranın önüne gelişigüzel park edilmiş BMW'sini gördü. Colton, sürücü koltuğunda oturmuş başını sallarken Gavin de pek zarif olmayan adımlarla yolcu tarafından iniyordu.

Olivia, "Gidip bize bir masa ayarlayacağım," dedi.

Emily alelacele, "Hayır, bekle," diye fısıldadı, bu serin havada bile altında ter birikmişti. "Sakın beni burada bırakayım deme."

Olivia kahverengi gözlerini kıstı ama ses tonunu normal düzeyde tuttu. "Onunla konuşman gerekiyor, arkadaşım." Arkasına bakmadan kapiyı açtı ve restoranın içinde gözden kayboldu.

Kalbi hızla çarpan Emily, Gavin yaklaşırken kendini toparlamaya çalıştı. "Sarhoşsun," derken nefesini verdi, Gavin'in sağa sola sallandığını fark etmişti.

Darmadağınık siyah saçına elini atan Gavin'in dudaklarının kenarında bir gülücük belirdi. "Ve sen de gayet zarıfsın."

Alkollü sesinin kendinden geçmiş tınısı, Emily'nin Manhattan'ın orta yerinde neredeyse yanıp küle dönüşmesine neden olacaktı. Kendini toparlamaya çalışarak gözlerini Gavin'e dikti, nefesi boğazında düğümlenmişti. Önünde derbeder görünse de -takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, gevşek kravatı boynundan sarkıyordu ve gömleğinin kolları gelişigüzel katlanmıştı- her açıdan böylesine nefes kesici bir adama hayatında hiç rastlamamıştı. Sadece fiziksel açıdan da değildi -çünkü Tanrı biliyordu ki Emily onun gezegendeki en seksi erkek olduğunu düşünüyordu- ortada daha fazlası vardı. Sadece varlığı bile iğnin titremesine neden oluyordu.

Yavaş ve sarsak adımlarla Emily'ye yaklaştı. Usulca, "Zarıfsın... ve artık nişanlısın," diyerek sol eline uzandı. Kaldırıp yüzük parmağını inceledi. Emily istese de elini çekmedi. Aslında dokunuşundan dolayı donup kalmıştı ve hareket edemiyordu. "Hımm, o kadar çok param olmasına rağmen sana böylesine gösterişli bir şey almazdım... böylesine güzel bir ele almazdım. Daha zarif bir şey alardım."

Gavin, Emily'nin elini tutup kaldırırken öylece dururken yaya- lar da yanlarından akıp gidiyordu ama bunu ikisi de fark etmediler. Araba kornaları, kahkahalar ve yakınlardaki bir kulüpten taşan müzik birbirine karışıp etraflarında yankılandı ama duymadılar.

Birbirlerine dalıp gittikleri o anda, kendilerinden başka hiçbir şeyin varlığı söz konusu değildi.

Emily, bakışlarını Gavin'inkilerden ayırdı ve o anda Gavin hızla çenesini tutup kaldırdı, mavi gözlerinin içine bakıyordu. Emily'nin dudaklarının arasından dökülen tek ses, usulca içini çekmesiydi.

"O paylaştığımız kısa andan sonra o güzel parmağa yüzük takacak şanslı adamın Dillon olacağını asla düşünmemiştim."

Derin derin nefes alan Emily zorla yutkundu ve ona bakmaya devam etti. Saf, acımasız, seksi inadı, onu öyle bir sarstı ki ayak bastığı zemin bile sarsılmış gibiydi. "Sarhoştum," diye fısıldadı, gözlerini Gavin'inkinden ayırmadı, sesi titriyordu. "Benim... seni içimden söküp atmam gerekiyordu, o kadar."

Hâlâ çenesini tutan Gavin usulca başparmağını dudaklarında gezdirdi, ses tonu Emily'ninki kadar kısıktı. "Hayatım, sen beni ancak benim seni içimden söküp atabileceğim kadar atarsın. Bu, imkânsız."

Emily daha bu sözleri anlayamadan Gavin başını eğip onu öptü, alt dudağını dişlerinin arasına alıp nazıkçe emdi. Emily hafifçe geri çekildi ama çok kuvvetle karşı çıktığı söylenemezdi. Dilini Emily'nin dudaklarının arasından sokan Gavin, hareket edemesin diye çenesini daha sıkı tuttu, inledi ve Emily'yi son bir kez aklını alırcasına öptü. Gözleri kapalı olmasaydı Emily, Gavin'in yüzüne yayılan tebessümü görebilirdi. Gavin sonra zarifçe dönüp uzaklaştı ve Emily'yi nefes nefese bıraktı. Kapıya uzanan Emily, Gavin'in arabasının yolcu koltuğuna yerleşmesini soluksuz izledi ve o farkına varamadan Gavin trafikte kaybolup gitti.

İçine işleyen mutluluk yok olup vücudundaki şok hissi kaybolurken Emily, nemli külotu, artan şaşkınlığı ve birkaç kadeh sake içme ihtiyacıyla kendini dalgın dalgın restorana girerken buldu.

Her Türden İtiraf

Emily, kendini zihinsel olarak bu geceye hazır olduğu konusunda ikna etmişti; fakat ancak bu kadar yanılabilirdi. Dillon'la birlikte, nişan davetine gelen konukları karşılarken başının kelimenin tam anlamıyla korkudan döndüğünü fark etti. Saatine bakıp da yakında Gavin'le yüzleşmesi gerektiğini fark edince çılgın bir duygu seline kapıldı. Yaşadıklarının ağırlığı, duygularını ilmek ilmek sökülmeğe başlayan bir çoraba çevirmişti. Dillon'ın nazikçe koluna dokunduğunu hissettiğinde zihninde dönüp duran düşünceler yavaşladı. Bu gecelik, ne kadar zor olacağını bilse bile ona odaklanmalıydı... sadece ona.

"İyi misin?" diye soran Dillon onu kaldırıp kucakladı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve saçlarını omzundan geriye attı.

Emily, ellerini Dillon'ın siyah takım elbisesinin yakasında gezdirip, "Evet, iyiyim," diye cevap verdi.

Neşeyle, "Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi. "Tüm bu iş bittiğinde seni tatlı niyetine yiyebilirim."

"Bunu duydum, Dillon," diyen Lisa'nın sesi havayı delip geçti, tek kaşı ela gözlerinin üzerinde kalkmıştı. "Lütfen, bebek kız kardeşime tatlı diye hitap etme," derken kahkaha attı.

Dillon pis pis gülüp Emily'yi iyice kendine çekti. "Ama öylesine... leziz ki, Lisa. Yani cidden doyum olmuyor."

Emily başını sallayıp kahkaha attı.

"Pekâlâ, onun ne kadar leziz olduğunu duymam gerekmiyor," Emily'nin kolunu çekiştirip onu Dillon'dan kurtardı. "Bir saniyelğine kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum, senin için de uygunsa."

Dillon, "Onu sana emanet ediyorum," diye karşılık verip Emily'nin dudaklarına son bir öpücük daha kondurdu.

Emily'nin eline uzanan Lisa onu ziyafet salonuna dolmaya başlayan misafirlerin arasından geçirdi. Emily yol boyunca gülümseyip misafirlerin selamlarına karşılık verdi.

İki kız kardeş salonda ilerlerken Emily, Dillon'ın gece için hiçbir masraftan kaçınmadığını fark etti. Restoran gerçekten çok güzel olmuştu. Maundan yapılmış bir bar, New York Limanı'na bakan devasa bir pencerenin yanına yerleştirilmişti. Koyu kırmızı deri kanepeler ve onlara uyumlu sandalyeler sağa sola serpiştirilmişti. Gösterişli aplikler duvarlardan sarkarken loş ışık yayan zarif bir avize de odanın merkezindeydi. Havada yankılanan müziğin kaynağı olan küçük bir piyanonun yanında yanan şömine, sıcaklığını odaya yayıyor, geceye romantik bir hava katıyordu.

Bomboş bir koridora açılan köşeyi döndükten sonra boş bir odaya girdiler ve Lisa kapıyı kapadı.

Ellerini Emily'nin omzuna koyan Lisa'nın bakışları, samimi bir endişeyle yumuşadı. "Endişeden bitap düştüğünü görebiliyorum."

Emily eliyle saçını düzeltti, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "O kadar belli mi?"

Lisa usulca, "Herkes anlamaz ama ben seni herkesten iyi tanıyorum," deyip Emily'nin eline uzandı. "O geldi mi?"

"Hayır. İnan bana, burada olduğunda haberin olur," diye cevaplayan Emily gergin bir kahkaha attı. Dudaklarını ısırıp bir an duraksadı, yüz ifadesi yumuşadı, sesi kısıldı. "Keşke annem de burada olsaydı, Lisa."

Lisa, "Ah, tatlım, keşke," diye fısıldadı, sarılmak için uzandı. Emily ona sıkıca sarıldı, sıcaklığı ikisinin de hâlâ yasını tuttukları kadını hatırlatıyordu. Hüzün, Emily'nin göğsünde yeni açılmış bir yara gibi sızladı. "Ama burada olsaydı bile, kalbinin sesini dinlemeni isterdi. Kararını kolaylaştırmazdı. Bunun istediğin şey olup olmadığını bilmek istiyorum... annem de bunu isterdi."

Azıcık tereddüt eden Emily, "Evet, istediğim bu," diye cevap verdi.

"Peki o zaman, haydi gidip davetinin tadını çıkaralım." Lisa, Emily'nin elini tutup yemek salonuna yöneldi.

Odadan çıktıklarında misafir sayısı ikiye katlanmıştı... çoğu Dillon'ın aile üyeleri, birlikte çalıştığı kişiler ve arkadaşlarıydı. Tabii ki Emily geçen sene birkaçıyla tanışmıştı ama çoğu, akraba ziyaretlerinde kısaca görüştüğü ve hayal meyal hatırladığı Dillon'ın teyzeleri, amcaları ve kuzenleriydi. Aslında Emily'nin tanıdığı konuklar tek bir masaya sığdırılabilirdi.

İnsanlarla dolu odada kendini tuhaf bir şekilde yalnız hissetti... ta ki gözleri Gavin'in gözleriyle buluşana dek. Emily için dünya durmuş gibiydi. Sesler kısılıp önemlerini yitirirken arka planda çalan müzik bir fısıltıya dönüştü. Aralarındaki inkâr edilemez çekim apaçık ortaydı... başka kimse şahit olmasa da. Söylenmemiş sözler olsa da şüpheye yer bırakmıyordu. Emily onu mahveden duygu seline kapılıp, sahip olabileceğinden çok daha büyük bir güçle sarsan ve kükreyen bu akıma çekilirken nefes almakta zorlanıyordu.

Gavin'i inceledi. Üzerinde kaslı ama zarif vücudunu saran kömür karası bir takım elbise vardı. İçine beyaz yakalı bir gömlek giymiş, çizgili, siyah ve gri tonlarında bir kravat takmıştı. Çekici siyah saçları, sanki duş aldıktan sonra düzeltmekle uğraşmamış gibi, seksi bir şekilde dağınıktı. Odadaki etkileyici varlığı, gücün, zarafetin ve boyun eğmeyişi bir karışımından oluşuyordu. Emily'nin görmezden gelemeyeceği bir güçtü. Her ne kadar, Emily'nin hayatında gördüğü en güzel kadınlardan biri olduğuna inandığı birinin belini tutuyor olsa da gözleri Emily'ye odaklanmıştı, bakışları sabit ve yoğundu. Odanın

bir ucundan Emily'ye gönderdiği tebessüm, hâlâ gardını düşürmesine, arzusunun, isteğinin ve ihtiyacın denizine düşüp yüzeye çıkmak için çabalamasına neden oluyordu.

Emily'nin artık terlemiş elini tutan Lisa, ela gözleri merakla parıldarken, "Bu, o mu?" diye sordu.

Emily başıyla onayladı ve Dillon'ın Gavin'e yaklaşıp kendisini çağırdığını görünce boğazının duvarına bir yumru yerleşti. Kuru dudaklarını yalayıp Lisa'nın elini sıktı ve titreyerek odada ilerlemeye başladı.

Gavin, Emily'nin aradaki mesafeyi kapamasını izlerken, *Tanrım, öyle güzel ki*, diye düşündü. Emily'nin vücudu, zümrüt yeşili gece elbisesinin içinde zarafetle sallanıyordu. Gavin'in gözleri, Emily'nin düzgün bacaklarından başlayıp ayaklarını süsleyen gümüş, ipli, sivri uçlu ayakkabılarına kadar indi. Gözlerinin ince kıvrımlarından çıkıp uzun, koyu renkli buklelerine ulaşmasına engel olmaya çalıştı çünkü bu, sadece o tanıdık sızıyı duymasına neden oluyordu. Geçıştirmeye çalışsa da vücudu, kız yaklaştıkça tepki vermeye devam etti. Emily dilini dudaklarında gezdirip kanının uç noktalara doğru amansızca pompalanmasına neden olunca göz bebeklerinin büyüdüğünü hissetti.

Emily'nin her bir noktasını arzuluyordu... aç dudaklarında dolanan tatlı nefesini, diline değen dudağının tadını, ellerinin altındaki teninin yumuşaklığını ve kulaklarına fısıldayan kısık sesinin tınısını. Emily, duyularına yönelik bir saldırıydı, dindirilmesi gereken daimi susuzluktu. Tadına bakmış olsa da artık sahip olduğu tek şeyin, onu daha fazla isteyen içgüdüğü ile onu tekrar tekrar hissetme ihtiyacı olduğundan korkuyordu. Tüm bunların yanı sıra, onu en çok tutsak eden şey gözleriydi... o çekici yeşilden ibaret derin havuzlar sanki ruhuna akıyordu. Eliyle Stephanie'nin belini sıkmaya başlamış olabilirdi ama aklında canlandırdığı eller Emily'nin üzerindeydi.

Emily ile Lisa yanlarına vardığında Dillon, Emily'ye uzanıp kızın sırtını göğüs kafesine yasladı. "Bebeğim, bu Gavin'in partneri Stephanie."

Gülümseyen Emily yavaş ve titrek bir nefes aldı. "Seninle tanıştığuma çok sevindim, Stephanie."

Stephanie, "Ben de," diye karşılık verdi, birkaç tutam bal renkli saçını kulağının arkasına attı. Porselen gibi cildi, viski renkli gözlerini ortaya çıkarıyordu. "Tebrik ederim."

Emily, "Teşekkür ederim," dedi.

Yüzünde bir tebessüm olan Gavin'in bakışları, Emily'nin gözlerini yakaladı. "Evet... Tebrikler."

Sesi öylesine sakin ve rahattı ki Emily, gerginlikten çatlayacak gibi olan tek kişi olup olmadığını merak etmeden duramadı. Stephanie'ye gülümseyip başını eğdi. Bunu yapar yapmaz Gavin'in gözlerinde gördüğü, eğlendiğini bildiren parıltı midesini alt üst etti.

Gavin, "Sadece tahmin yürütüyorum," diye devam edip Lisa'ya döndü, "ama Emily'yle aranızda bir tür bağ olmalı. Yüz hatlarınız bariz bir şekilde benziyor."

Lisa, "Evet," diye cevapladı. "Kardeşiz."

Gavin rahat tavırlarla, "Humm, ablası mısın kardeşi mi?" diye sorarken gamzesini çıkararak gülümsüyordu.

Lisa, "Ah, ne kadar da tatlı bir erkek," derken Emily'ye bakarak kahkaha attı. Dikkatini tekrar Gavin'e yöneltti. "Ondan on yaş büyüğüm ama iltifat için teşekkür ederim."

Emily, "Gavin gerçekten tatlıdır," deyip gergin bir şekilde kıpırdandı.

Gavin'in ağzının kenarına bir gülücük kondu ama Gavin sesini çıkarmadı.

Dillon, "Onunla ilgili düşüncelerimi kendime saklayacağım," derken o da pis pis güldü. "Ama şimdilik bir içkiye daha ihtiyacım var. Bebeğim, bir kadeh şarap daha ister misin?"

Geceyi atlatabilmesinin tek bir yolu vardı. Emily gülümsedi. "Ben bir teklik atacağım... Sert bir şey olsun."

Dillon başıyla onayladı ve yürüyerek uzaklaştı.

Gavin gözlerini tekrar neşeyle parıltatarak Emily'ye baktı. Emily, dibe battığını Gavin'in hissettiğini anlamıştı ve bu, sadece sınırlanmasına neden oluyordu.

Kafasına vurma arzusunu pek fazla düşünmeden Trevor ile Fallon yanlarına vardı. Emily çok sevimli bir çift oldukları için mutlulukla gülümsedi. Birlikte olmaktan gerçekten zevk alıyorlardı ve ateş ile buzun mükemmel uyumu gibiydiler. Çıktıklarını öğrendiğinde kahkaha attığına göre Dillon'ın farklı fikirlerle sahip olduğunu tahmin ediyordu. Yine de Emily, Dillon'ın artık Fallon'ı bir arkadaş olarak görmekten başka şansı kalmadığını bildiğine çok seviniyordu. Olayı netleştirmek için Fallon'ı nedimelerinden biri yapmıştı.

Trevor, Emily'yi dansa kaldırmak için gruptan izin almadan önce Stephanie ile Fallon resmi bir şekilde tanıştırıldılar. Emily, Trevor'ın isteğine uydu, Trevor onu dans pistine götürürken koluna girdi.

Arka planda piyanist, Frank Sinatra'nın *The Summer Wind* şarkısını çalarken dans etmeye başladılar.

Başını kaldırıp Trevor'a bakan Emily, "Yavaş tempolu dansı sevdiğini bilmiyordum," dedi.

Trevor kıkırdadı. "Doğruyu söylemek gerekirse, sevmiyorum. Aslında nefret ediyorum." Emily ona sorgulayan bir şekilde baktı. "Seninle en son konuştuğumuzda söylediğim şeyler hakkında konuşmak istiyordum sadece."

Emily, Gavin'le aralarındaki karman çorman olaydan bahsettiğini biliyordu. Trevor arayıp durumla ilgili hislerini aktardığında şaşırılmıştı. Konuyu kafasına kakmamıştı ama Trevor'ın olaya anlayışla yaklaştığı da söylenemezdi.

"Ah." Emily başıyla onayladı. "Durumun seni zora soktuğunu açıklamıştın. Bunu anlıyorum ama dürüst olmak gerekirse, aramızda daha fazla bir şey yaşanmayacak."

Trevor sesini alçaltırken ifadesi de yumuşadı. "Seni üvey kız kardeşim gibi görüyorum ve söylediğim şeyler için özür dilerim... çoğunlukla ağzımdan o şekilde çıktıkları için. Gavin'le birlikte bir şeyler yapmaya devam etme kararı alırsanız, bu işe burnumu sokmayacağımı bilemeni istedim sadece. İkiniz de yetişkin insanlarsınız ve bu sizin hayatınız.

Dillon'la arkadaş olduğum için benim açımdan garip bir durum mu olur? Kesinlikle. Ama bununla başa çıkmayı da öğrenirim."

Gözlerini iyice açan Emily başını salladı. "Trevor, şu anda nişanlıyım ve dediğim gibi, başka bir şey yaşanmayacak."

Yüzünde "kimin umurunda ki" dercesine bir gülümseme oluştu, Emily'nin lafı onu eğlendirmişti.

"Yüzünde neden o ifade var?"

"Gözlük takıyor olabilirim Emily ama kör değilim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sorup hafifçe geri çekildi.

Trevor onu nazıkçe kendine çekti. "Bir, Gavin'i çocukluğumdan beri tanırım ve istediği bir şeyin peşinden koşmak, onun için hiç sorun olmamıştır. Ve iki, seni onu tanıdığım kadar uzun süredir tanımasam da ona baktığında her şeyi yüzünden okuyabiliyorum."

Emily müzikle hareket etmeyi kesti ama Trevor, ikisini de çabucak hareketlendirdi. Emily kalabalık salonda sakın görünmeye çalışarak yüzünde bir tebessümle, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

"Bana uyar. Ben sadece dile getirmek istedim."

"Eh, hiç ihtiyaç duyulmayan onayını verdiğin için teşekkür ederim, *baba*." Trevor güldü. "Haydi, bir sonraki konuya geçelim, olur mu?"

Trevor, "Kesinlikle," derken gülümsedi. "Dillon'ın ekimde birkaç günlüğüne yolculuğa çıkmasına ne diyorsun?"

"Yolculuğa mı çıkıyor? Bana bunu hiç söylemedi."

"Evet, ikimiz de yolculuğa çıkıyoruz. Şirket bizi bir Japon işadamının hesabını almamız için Florida'ya gönderiyor, adı Takatsuki Yamamoto'ydu sanırım."

Emily'nin kaşları çatıldı. "Bir saniye, Dillon bana zaten o hesabı aldığını söylemişti."

Trevor, "Hayır, henüz değil," derken başını salladı. "Başka biriyle karıştırıyor olmalısın. O hesabı şu anda almaya çalışıyoruz."

Hafızasını yoklayan Emily, Dillon'ın Central Park'taki randevularına gelmeme sebebinin bu olduğundan neredeyse emindi. New

Jersey'de olduğunu söylediğini hatırladı. Fakat o günden sonra olan biten her şeyi hesaba katınca o anda kendini sorgulamaya başladı.

Dillon boğazını temizleyince düşünceleri yarıda kesildi. "Araya girebilir miyim?" diye sorarken Trevor'a bakıyordu.

Zarafetle başını eğen Trevor kıkırdadı. "Gir bakalım. İkinizle az sonra görüşürüz."

Trevor, Fallon, Stephanie ve Gavin'in yanına döndü. Olivia ile kız arkadaşı Tina da gruba katılmıştı.

Gülümseyen Dillon tek elini Emily'nin beline attı. "Eğleniyor musun?" diye kulağına fısıldadı, boşta kalan eliyle kolunu okşadı.

"Şu anda biraz yorucu ama evet." Dillon gülümseyip onu kendine çekti. "Sana bir şey sorabilir miyim Dillon?"

"Seni bu gece bu elbiseden çekip çıkardığımda sokacağım pozisyonlarla ilgili olduğu sürece, kesinlikle."

Emily iç çekti. "Ben ciddiym, Dillon."

Dillon kahkaha attı. "Tamam, tamam. Ne oldu?"

"O sabah Central Park'ta buluşmamız gerekirken neden bana New Jersey'de olduğunu söyledin?"

Başını yana eğen Dillon'ın, Emily'nin belindeki eli gerildi. "Çünkü New Jersey'deydim. Bu haftalar önceydi. Neden bunu bana şimdi soruyorsun ki?"

"Ekimde neden Florida'ya gidiyorsun?"

Dillon hareket etmeyi kesti, Emily'nin üzerindeki gözleri kısıldı. "Neden soruma soruyla karşılık veriyorsun?"

Bir an bile duraksamadan, "Çünkü benimkine cevap vermiyorsun," diye cevap verdi.

Dillon ellerini aşağı sarkıttı. "Emily, sadede gel."

Verdiği karşılık yüzünden afallayan Emily, bir an Dillon'ın tavırlarını gözden geçirdi. "O sabah bana New Jersey'de olduğunu, çünkü Japonya'dan bir adamın geldiğini ve seninle özel olarak görüşmek istediğini söylemiştin, doğru mu?"

"Evet Emily, benimle görüşmek istemişti. Onunla görüştüm ve hesabını firmaya kazandırdım. Sana sadede gel dedim."

Emily hâlâ gözünün önünde böyle davrandığına şaşırarak derin bir nefes aldı. "Demek istediğim şey şu Dillon: Trevor'ın az önce ikinizin birkaç hafta içinde hesabını zaten aldığını söylediğin aynı Japon'la görüşmek üzere iş gezisine çıkacağını söylemiş olması."

Emily, Dillon'ın sanki ne diyeceğini düşünürmüş gibi gözleriyle odayı taramasını izledi. Cevabını beklerken sabırsızca kollarını kavuşturdu.

Burun kemiğini sıkan Dillon'ın gözleri, tekrar Emily'ninkine döndü. "Pekâlâ, yalan söyledim."

Emily nefes nefese, "Ne?" diye sordu, boğazına kadar gelen safra tadını hissetti. "Neredeydin?"

Her ne kadar Emily geri çekildiyse de Dillon kollarını dolayıp onu kendine doğru çekti. "O sabah..." Bir an duraksadı. "Nişan yüzüğünü aldığım sabahtı." Emily konuşmak için dudaklarını araladı ama Dillon devam etti. "Yüzükte bir sorun olduğunu düşündükleri için oraya uğramak zorunda kaldım. Yüzüğü almak için başka bir yere gitmek zorunda kalacağımı düşünerek neredeyse aklımı yitiriyordum."

Daha Emily Dillon'ı sorgulayamadan annesi yanlarında bitti; saçları tepesinde sıkıca toplanmıştı ki bu çıkık elmacık kemiklerini daha da belirginleştirmişti.

"Dillon, amcan Bruce ile halan Mary az önce geldi. Anfizemleri kötüleşmiş. Lanet sigaracılar," diyerek üfledi. "Neyse, sana ve Emily'ye selam vermek istiyorlar. Bana bir iyilik yap da yanlarına uğra." Bileğini şöyle bir sallayarak odanın bir ucundaki masada rahatça oturan bir çifti gösterdi. İkinin de yanında solunum cihazı vardı.

Dillon, Emily'nin eline uzandı. "Tabii, hemen gideriz."

Emily, "Aslında, benim tuvalete gitmem gerek," diyerek yanından uzaklaştı. "Bensiz git, birkaç dakika içinde orada buluşuruz."

Elini saçına atan Dillon, Emily'ye bakıp başıyla onayladı. Annesiyle masaya doğru giderken Emily de yüksek sesle nefes verdi. Tuvalete

gitmesi gerekmiyordu. Aklından hızla geçen düşünceleri temizlemek için bir molaya ihtiyacı vardı. Aklı karışıyordu. Yakında çıkacakları iş gezisini bildiğini açıkladığı halde Dillon'ın ona yalan söylemeye devam etmesinin nedenini anlamıyordu. O sabah nerede olduğunu söyleyememesini anlayabiliyordu –özellikle de gerçekten yüzüğü alıyorduyse– ama burada, şu anda neden itiraf etmiyordu ki? Çok ihtiyaç duyduğu köpüklü şampanyayla bir garson yanına yaklaştığında iki kadeh aldı, tekini kafasına dikti ve garsona teşekkür etti. Ardından terasa doğru döndü ve Gavin'in her hareketini izlediğini fark etti.

Onu görmezden gelerek dışarı çıktı.

Gavin rahatsız olarak sandalyesinde kıpırdandı, restorandan çıkarken gözlerini Emily'den ayırmaya çalıştı. Bir prenses gibiydi... öyle güzeldi ki ona dokunma ihtiyacı göğsünün sızlamasına neden olmuştu. Stephanie, Fallon ve Tina'dan yükselen kahkahalar ve sohbet eşliğinde bile peşinden dışarı çıkmak için bir yol bulma isteğine engel olamadı. Trevor gruba yaklaştığında aradığı şans önüne çıktı.

Trevor, "İçki isteyen var mı?" diye sordu. "Bara gidiyorum."

Olivia, "Tina ile bana birer Alabama Slammer getir," diye seslenip üzerindeki gümüş renkli elbisenin askılarını düzeltti. "Yok, ikişer tane getir sen."

Trevor başıyla onayladı.

Ayağa kalkan Gavin gülümsedi. "Benim de bir içkiye ihtiyacım var, birlikte gidelim." Stephanie'ye döndü. "Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Stephanie'yi böyle tek bıraktığı için kendini sinsi bir yılan gibi hisseden Gavin, Dillon'ı bulabilmek için kalabalığı taradı. Akranı gibi gözüken birkaç adamla sohbet ettiğini gördü. Gavin, adamların Dillon'ın liseden ya da üniversiteden arkadaşı olabileceğini düşündü. Trevor'la birlikte bara vardıklarında Gavin –Trevor'ın gözlerindeki bakıştan– arkadaşının durumu fark ettiğini anladı. Trevor barmene siparişi verip Gavin'e döndü.

"İçki almayacaktın aslında, değil mi?"

Gavin, "Hayır, almayacaktım," dedi, gözleri Trevor'a dönmeden önce odada dolaştı. "Emily'yle birkaç dakikalığına konuşmak istiyorum. Benim için Dillon'ı gözle."

Barmen bardakları Trevor'a uzattı.

"Stephanie'ye ne olacak?"

"Olivia'ya onu meşgul tutmasını söyle; bozulmaz."

Başını sallayan Trevor içkisini eline alıp bir yudum içti. "Ateşle oynuyorsun, dostum."

"Yanıklarla baş edebilirim. Dedigimi yap yeter."

Arkasına hiç bakmayan Gavin, kalabalığın arasında, gece elbiseleri ve terzi elinden çıkma takım elbiselerden oluşan labirentte ilerledi. Terasa çıktığında Emily'yi sırtı dönük bir şekilde buldu, kızıl-keşane renkli saçları serin eylül havasında dalgalanıyordu. Gavin'in izlediğini bilmiyordu ama sanki vücudu onu çağırıyordu. Uzak durmayı denemişti... Tanrı biliyor ki denemişti. Son birkaç hafta cehennemde gibiydi ve hem Emily'nin işyerine hem de Dillon'ın evde olmadığını bildiği saatlerde dairesine gitmekten kaçınarak ikisini bu durumdan kurtarmak istemişti. Fakat onu görünce, burada onun yanında olunca, varlığını içine çekince sanki aklının kontrolü başkasının eline geçmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Beyninin her hücresi bir kıvılcım girdabı oluşturdu ve Gavin, vücudunun bunu kaldıracabildiğine inanamadı. Teninin çatlayıp bir milyon parçaya bölünmediğine şaşırды. Durum ne olursa olsun onun yanına gitmesi gerekiyordu.

Bir adım yaklaştı ve sanki Emily onu hissetmiş gibi hızla arkasını dönünce bir tutam ipeksi saç ağzına girdi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kısık, hatta titriyordu.

Gavin yanına gitti, aralarına sadece birkaç santim mesafenin girmesine izin verdi. "Seninle konuşmam gerek."

Emily, "Konuşacak bir şey yok," deyip tekrar sırtını Gavin'e döndü.

"Konuşmamız gereken çok şey var ve sen de dönüp benimle yüzleşeceksin, Emily." Sert fısıltısı, bir adım yaklaştığında egemen bir tona bürünmüştü.

Ses tonu Emily'nin dikkatini çekti, kalbi aniden durup tekrar hızla çarpmaya başladı. Arkasını dönüp gözlerinin içine baktı. Gavin sanki zihnini okumaya çalışıyormuş, bakışlarıyla onu soyuyormuş gibi görünüyordu. Öyle seksi, tehlikeli ve özgüven doluydu ki neredeyse midesini bulandıracaktı. Talebi ne kadar ukalaca olsa da Emily'nin içinin arzusuyla çalkalanmasına neden oldu. Ebeveynine kızmış asi bir genç gibi kollarını kavuşturdu ve konuşmasını bekledi.

"Senin yanında değilken beni hissediyor musun Emily?"

Emily, gözlerinde parlayan şok ifadesiyle gergin bir şekilde güldü. "Nasıl bir soru bu?"

Gavin, "Sana sorduğum bir soru," diye hurladı. "Çünkü sen yanımda değilken ben seni hissedebiliyorum. Şimdi soruma cevap ver."

"Yine bu konuya döndük, öyle mi?"

Gavin, "Evet. Şimdi o güzel dudaklarınla soruma cevap ver," derken biraz daha yaklaştı.

Teninin altında yattığını bildiği camdan kadın, tutkusu, şehveti ve arzuları nedeniyle paramparça oldu. Parçaları dağıldı ve her fikrine giren adamın –tam önünde duran adamın– içinde tekrar bir araya geldi. İşte bu... kırılma noktasıydı. Artık hissettiklerini ona ya da kendine karşı inkâr etmeyecekti. Gavin onu sınıra kadar sürüklemişti ve artık geriye dönüp bakamazdı. Karnı, az sonra itiraf edeceklerini bildiğinden ama daha çok ne kadar çok şeyi itiraf edeceğini bildiğinden düğümlendi.

"Söylediğimi duymak mı istiyorsun?" derken tıslar gibiydi.

İşte şu anda Emily'yi hissediyordu.

Niyetini açıkça belli ederek, Emily'yi çıldırtacağını bildiği tek şeyi yaptı. Bakışları kızı delip geçerken yavaşça alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Elinden geldiğince sakın bir ses tonuyla, "Evet, söylediğini duymak istiyorum," diye cevap verdi.

"İyi! Seni becermeyi, upkú senin beni becermek istediğın kadar çok istiyorum, Gavin," diye sert bir fısıltıyla patladı Emily. "Seni ilk gördüğüm andan beri becermek istiyorum. Seni rüyalarımnda görü-

yorum. Benimle birlikte değilken seni hissediyorum. Aklıma net bir görüntünü getirerek mastürbasyon bile yaptım. Şimdi mutlu musun?"

Lanet olsun, Gavin aynı şekilde onu düşündüğü anları saymakla bitiremezdi ama onu harekete geçiren bu değildi. Yüz ifadesi, suçlayıcı laflarından dolayı şok, öfke ve kırgınlık karışımı bir hale büründü. "Hayır, mutlu değilim. Bunun, seni *becermek* istememle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Buna karşılık olarak Emily güldü. "Ah, bırak bunları. Başka neyle ilgili olacaktı ki? Bazı konularda saflık yaptığımı biliyorum ama aptalın teki de değilim, Gavin."

Emily'nin gözlerindeki bir şey ve vücudunun duruşu Gavin'in alev almasına neden oldu. Ses tonundaki incinmeye hazır tını kalbini yarıp geçti ve içini parçaladı. Ama diklenişi ve öfkesi, sadece ona karşı duyduğu ihtiyacın içini acı verici bir hastalık gibi yiyip bitirmesine neden olmuştu. Öne doğru ilerledi, kollarını Emily'nin beline koyup kalçasına yaklaştırdı ve onu hızla gözlerden uzağa çekti. O ana kadar yalnız kalma konusunda şanslıydılar ama bu durumun sona ermesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Emily oflayarak, "Ne yapıyorsun?" dedi, çırpınarak kurtulmaya çalışırken topuklularının sesi zeminde öfkeyle çınladı.

Gavin onu terasın bir köşesindeki duvara yaslariken içindeki öfke alev almıştı. Gözlerini ona dikti, düşünceli mavi gözleri loş mekânda öyle sert bir ifadeye bürünmüştü ki granit gibiydi. "Bunun, seni düzmek istememle hiçbir ilgisi yok."

Emily rüzgârda dalgalanan saçını yüzünden seçerken, "Ah, yok mu?" diyerek nefesini verdi.

"Hayır, çünkü unutmayalım ki isteseydim seni düzmüş olur-
dum." Elini, Emily'nin tepesine doğru kaldırıp duvara koydu ve tüm vücudunu onunkine bastırdı. Emily, ellerini Gavin'in göğsüne koyup onu itmeye çalıştı ama gücüne karşı koyamadı. Gavin, dudaklarını kulağında dolandırıp kelimelerini yayararak yavaşça ve ateşli bir fısıltıyla konuştu. "Seni tekrar... ve tekrar... ve tekrar düzebilirdim ve

dürüst olmak gerekirse *çok da iyi* düzerdim ama durdum çünkü seni o şekilde istemiyordum.”

Göğsü nefes alma çabasıyla kabarırken, hızla çarpan kalbi ve arzudan nemlenen külotuyla Emily bakışlarını kaçırdı. “O halde benden ne istiyorsun, Gavin?” diye sordu, sesi bir fısıltı halindeydi.

Gavin, kızı çenesinden kavradı ve kendine, onu delip geçen gözlerine —o açık, vahşi maviliğe— baktırdı. “Lanet olsun, Emily. Birlikte olmamızı istiyorum! Bana aitsin, ona değil.” Bu itirafını kısmen huralayarak söylemişti. “Her parçan benim için yaratılmış. Dudakların beni öpmek için yaratılmış, gözlerin her sabah *benim* yatağında sana bakarken bana bakman için yaratılmış ve lanet dilin benim adımı söyle diye yaratılmış. Birlikte olmamız gerektiğine o kadar eminim ki nefes almak için oksijene ihtiyaç duyduğum konusu bile şüpheli kalıyor yanında.”

Gece vakti bir hırsız gibi kelimeleriyle neredeyse Emily’nin nefesini çalacaktı. Resmen gözyaşlarının eşiğine gelmişti ve konuşmaya çalıştı ama Gavin aniden elini kaldırıp ağzını kapadı. Başını hızla iki yana salladı. Başlarda Emily ne yaptığını anlamamıştı ama sonra Dillon ile Trevor’ın sesleri, düzensiz nefes alışlarına karıştı. Gözleri kocaman açılan Emily’nin kalbi, Gavin’e bakarken hızlandı.

Dillon, sesi öfke ve endişe dolu bir halde, “Ee, nerede o?” diye sordu. “Ve Gavin ne cehennemde?”

Trevor cevap vermeden önce birkaç saniye geçti ve Emily, kalbinin ne kadar hızlı attığını Dillon’ın bile duyabileceğinden emindi. Onu ve Gavin’i gölgeler arasında bulmak için Dillon’ın tek yapması gereken, terasın köşesinden dönmektir.

“Oda çok gürültülüydü ve Gavin’in telefonda bir iş görüşmesi yapması gerekiyordu. Sessiz bir yer bulabilmek için üst kata çıktı.” Trevor birkaç kere boğazını temizledi. “Haydi, tekrar içeri girelim de ben Olivia’ya tekrar tuvaletleri kontrol ettireyim.”

Emily, Dillon’ın yüksek sesle nefes verdiğini duydu, ardından ayak sesleri tekrar içeri yöneldi.

Oksijen tekrar ciğerlerine girerken Gavin de yavaşça elini ağzından çekti. Birbirlerine bakarlarken, davetin verildiği salondan yükselen silik kahkaha ve sohbet sesleri hariç ortalığı kulakları sağır eden bir sessizlik kapladı. Emily duvardan çekildi ve yürümeye başladı ama o harekete geçer geçmez Gavin arkasından seslendi.

Emily aniden durdu ama dönüp ona bakmadı.

Gavin yavaşça arkasından gelip kollarını okşadı ve söylediği sözler nefesiyle birlikte boynuna çarptı. "Seni asla incitmem, Emily. Benimle savaşma artık. Zaten bildiğin şeye karşı savaşma."

Gavin'in baş döndürücü ve sarhoş edici dokunuşu yüzünden hâlâ göğsünde çırpınan kalbiyle Emily, arkasını dönmedi. Dönemedi. Titrek bacaklarıyla tekrar salona döndü, aniden vücudunun tamamıyla uyuşmasını istedi. Dillon'ın gözüünün önünde bir yerlerde olmadığından emin olmak için odaya şöyle bir baktı. Etrafın müsait olduğunu anlar anlamaz konukların arasından süzüldü, zihni Dillon'a çoktan yakalanmış olabilecekleri korkusuyla dakikada kilometrelerce hızla çalışıyordu. Dirseğini tutan eli hissettiğinde vücudu adrenalin dalgasına kapıldı ama dönüp de Olivia olduğunu görünce omuzlarındaki gerginlik yok oldu.

Olivia hızla, "Benimle gel," dedi, kızı restoranın ön tarafına çekti.

Dışarı çıktıklarında Olivia ona bir aspirin kutusu uzattı. "Dillon'a başının ağrıdığını ve ilacı torpido gözünden alabilmek için park görevlisine arabayı getirttiğini söyle."

Emily aceleyle, "Park bileti Dillon'da," diye fısıldadı.

Olivia bir gülücük gönderdi. "O konuda endişelenme. Eskiden onunla düzüşürdüm," diyerek onları izleyen sırk gibi bir park görevlisini işaret etti.

Belli belirsiz bir gülücük atan Emily'nin gözleri önce adama, sonra tekrar Olivia'ya yöneldi.

Olivia neşeyle, "Ne?" dedi. "Kadınlardan önceki günlerimden biriydi ve bana bir iyilik borçlu. Onunla zaten konuştum ve o da gerekirse bu hikâyeye destek olacağını söyledi."

Emily başıyla onayladı. "Pekâlâ. İşe yarayacak, değil mi?"

"Ah, nişanlın," diye cevap verirken burnunu kıvırdı, "kesinlikle küplere bindi ama mazeret işe yarayacaktır."

Böylece tekrar salona döndüler ve onlar içeri girer girmez Emily'nin gözleri Gavin'e takıldı. Terastan dönüyordu, Emily'nin onu izlediği gibi yoğun bakışlarla izliyordu. Stephanie'ye doğru ağır adımlarla yürüdü, eline uzandı ve onunla birkaç dakika konuştu. Kolunda Stephanie'yle kalabalığın arasında yürüyüp Emily'nin yanına geldi.

Olivia kahkaha attı ve Emily de ona bir bakış fırlattı. "Eh, tüm bunlara eğlenceli tarafından da bakman lazım."

Emily için durum eğlenceden hayli uzaktı. Acı vericiydi, akıl kaşıtıncıydı ve tüm duygularını sömürmüştü ama Olivia'ya bunlardan herhangi birini söyleyemeden Gavin ile Stephanie yanlarına geldiler.

Gavin'in yüzünde bir tebessüm vardı ama gözlerinde bir parça acı gizliydi. "Geç oldu, bu nedenle gitmemiz gerek," derken Emily'ye baktı. "Dillon'a onunla hafta içi görüşebileceğimizi söyle yeter."

Emily bir şekilde onu rahatlatmak isteyerek başıyla onayladı. Bu geceden sonra ikisi de yaralarını sarmaya çalışarak yataklarına gideceklerdi... en azından Emily öyle yapacaktı. "Ona söylerim," diye cevap verdi, sesi fısıltıdan bir nebze yüksekti.

Stephanie gülümseyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Seni ve nişanlını tekrar tebrik ederim."

Emily, "Teşekkür ederim," diye cevapladı.

Olivia, Gavin'e sarılmak için uzandı. Gavin'i bıraktığında o da Emily'ye son bir bitkin bakış gönderdi ve tek bir kelime daha etmeden Stephanie'yle birlikte restorandan çıktılar.

Her ne kadar alkol etkisiyle olmasa da o gidince Emily uyuştugunu hissetti. Acı ve şaşkınlık, gecenin bir hatırası olarak üzerine çöreklenmişti. Olivia haklıydı. Dillon, aspirine ihtiyaç duyduğuyla ilgili hikâyesini yutmuştu ama bu Emily'ye kendini daha iyi hissettirmede. Misafirlerle konuşmaya devam ederken Gavin'in kelimeleri zihninde yankılanıyor, kalbini yakıp geçiyor ve içindeki bir şeyin son

Gail McHugh

parçasını da alıp beraberinde götürüyordu. Sadece birkaç ay önce Emily, Gavin'in katmanlarının ardını görebildiğine ve bazılarını soyup çıkarabildiğine inanıyordu.

Fakat o gece Gavin onun katmanlarını soymuştu.

On Dördüncü Bölüm

Parçalanmış

Dillon, Emily'nin olduğu taraftaki kapıyı kapayıp taksinin etrafından dolanırken Emily'nin boğazından sert bir öksürük daha çıktı. Gavin'in de orada olacağı gerçeği bir yana, kendini çok kötü hissediyordu ve vücudu tepeden tırnağa sızlıyordu. Gavin bu noktada ona ancak bir başka acı yaşatabilirdi. Dillon'ın kendisini ikna etmesine izin verdiğine inanamıyordu ama inadı ve toleranssız ses tonu tartışacak bir şey bırakmamıştı.

Şimdiden sarhoş olan Dillon, çabucak arka koltuğa geçip taksiciye gidecekleri yeri söyledi.

Cüzdanını bulmak için pantolonu yokladıktan sonra Emily'ye döndü. "Ah, haydi ama bebeğim. Artık kendini daha iyi hissediyor olman gerek."

Nefesinden yayılan alkol ile vücudunda dolanan ilaç arasında kalan Emily, o anda oraya kusacağından emindi.

"Hayır, Dillon, daha iyi hissetmiyorum," derken iç çekti, başını cama yasladı. Şu anda olmak istediği en son yer kalabalık bir bardı. "Ben gelmesem ne olur, anlamıyorum."

Başını sallayan Dillon, koltukta yaklaşip kolunu omzuna koydu. "Trevor'ın doğum günü... Gelmezsen olmaz."

"Onunla zaten önceden konuşmuştum. Hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi söylemiştim." Tekrar öksürdükten sonra, "Bu konuda gayet rahattı," diye ekledi.

"Eh, unutma ki yarın birkaç gün kalacağım Florida'ya gidiyorum." Kızı kendine çekti, bacaklarını kucağına aldı. "Gitmeden önce benimle takılmak istemiyorsun, değil mi?"

Öksürerek, "Bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun," diye cevap verdi. "Evde durup da birlikte takılabiliirdik. Ayrıca, uçağın sabah erkenden kalkacakken ne demeye bu gece dışarı çıkmak istiyorsun anlamıyorum."

Dillon onun kulağına doğru eğilip usulca elini eteğinin altına soktu, parmakları külotunun dantellerinde ufak daireler çiziyordu. "Erken saatte uçmakla baş edebilirim. Evime geri döndüğümüzde senin de benimle baş edebileceğini umalım."

Elini itmeye çalışan Emily'nin yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Bu gece sevişeceğimizi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorup ondan uzaklaştı, bunu düşünebilmesine bile şaşmıştı.

Hastaydı ve Dillon da bunu biliyordu.

Tek bir hareketle kayıp onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti. Bu sefer tek bacağını onun bacağının üstüne atmıştı. "Bu gece yatacağımızı *biliyorum* Em," derken nefesini verdi, dilini kızın boynunda gezdirirken elini tekrar eteğinin altına soktu. "Birkaç günlüğüne gidiyorum. Beni idare edebilecek bir şeylere ihtiyacım var."

"Üzerimden çekil, Dillon. Şimdiden sarhoşsun!" Emily geriye çekilip artık dikiz aynasından gözlerini üzerlerine diken taksiciyi görmezden gelmeye çalıştı. Dillon'ın tekrar saldırmayacağından emin olmak için ona doğru öksürdü ve gözle görülmeyen mikropların burnuna dolduğunu umdu.

Ne yazık ki bu, Dillon'ın tekrar denemesine engel olmadı. Neyse ki sarhoş bir halde, takside onu elde etmeye çabalarken çalan tele-

fonla durdu Emily'ye sert bir bakış attıktan sonra cevap vermek için cebinden telefonunu çıkardı. Emily, koltuğun diğer ucuna kayarken montuyla çantasının aralarında kalmasına dikkat etti.

İç çekerek, artık telefonun ucunda kim varsa, onunla kahkahalar atan Dillon'ın sohbetini duymamaya çalıştı. Yine de geceyi Gavin'in gözü önünde geçirecek olduğunu bildiğinden damarlarında hızla yükselen gerilimi görmezden gelemedi. En son karşılaşmalarından sonra geçen son birkaç hafta onun için... zor geçmedi denilemezdi. Her ne kadar yeni mesleği olan öğretmenliğe bodoslama dalsa, Dillon'la daire bakmaya çıksa ve düğün planlaması yapsa da Gavin hep düşüncelerinin bir kenarında güzel bir gölge gibi duruyordu... Asla gitmiyor, asla peşini bırakmıyor, sadece orada duruyordu.

İncinmişti, aklı karışmıştı ve birçok şey aklına onu getiriyordu. Sevdiğini bildiği bazı şarkıları duyduğunda aniden kaskatı kesiliyordu. Aklına o geldiğinde yaptığı şeylere odaklanamıyordu. Zihnine sızınca anında yapmakta olduğu şeyde bocaladığını fark ediyordu. Genel hal ve hareketleri resmen zorakiydi. O, duygularını harekete geçiriyordu... Sinir uçlarını... ve tüm duyularını da. Gavin'i istiyor olabilirdi ama özellikle düğününe birkaç hafta kalmışken umursamadan ona karşı böyle hisler beslememesi gerektiğini biliyordu. Onun yanındayken kendini güçsüz hissettiği gerçeğinden nefret ediyordu. İçinde gömülü kalması gereken hisleri canlandırmasından da. Onun için -ikisi için- risk almaya yöneltmesinden de. Yakında gerçekleşecek evliliklerini, bildiği tek aşkla... yanında olan tek erkekle yapacak olması gibi şeyleri sorgulamasını sağlamasından da. Bunu ona Gavin yapıyordu. Emily kendi kendine de bunları yapıyordu. Kader Emily'ye bunları yapıyordu. Kimi ya da neyi suçlayacağını bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa, o da bu durumun onu paramparça ettiğiydi.

Batı Yakası'nın aşağı kısmındaki bir barın önünde durduklarında derin bir nefes aldı ve taksiden inip serin ekim ayı havasına adım attı. Bu geceyi iple çekmediğini söylemek, az bile kalırdı.

Gavin, Emily'yi içeri adım attığı anda gördü. Görmemesi imkânsızdı. Coşkun kalabalığın arasında bile karanlık gökyüzünü aydınlatan pırıl pırıl bir yıldız gibi parlıyordu.

Gavin'in karanlık gökyüzünü.

Boğazındaki görünmez tel iyice gerilip neredeyse nefesini tamamen kesti. Emily inanılmaz görünüyordu... Siyah bir etek, seksi, dize kadar gelen çizmeler ve tüm kıvrımlarını ortaya koyan dar, yeşil bir kazak giymişti. Gavin daha önce bu kadar güzel bir kadın görmemişti. Son birkaç hafta onu düşünmemeye çalışarak kendini iyice işine vermişti. Niyeti, onu düşüncelerinden tamamıyla söküp atmaktı ama ne kadar çabaladıysa, o da zihnine yerleşmişti.

Bu gece Emily'nin burada olmaması gerekiyordu... en azından Trevor'ın ona söylediği buydu. Şimdi onu bu spor temalı bardaki insan denizinde ilerlerken görünce aniden kalbinin göğsünden çıkmak için çırpındığını hissetti. Vücudu enerjiyle dolup arzuyla, istekle ve ona duyduğu ihtiyaçla çarpıştı. Aralarındaki bağlantı ve ondan yayılan -gözlerini ona çevirdiği ilk andan beri var olan- çekim gücü, onu hâlâ büyülüyordu. Dillon'la birlikte yanlarına gelmeden saniyeler önce Gavin'in mantığı harekete geçip bunları unutmasını ve kızın peşini bırakmasını söyledi. Fakat ne kadar dinlemek istese de zihni şimdiden düşüncelerle dolup taşıyordu. Tüm hapsedilmiş duygularını, içindeki ateşi yakarak harekete geçiren oydu. Ona karşı ızdırıp verici bir bağımlılık hissediyordu. Gavin'in gözleri Emily'ninkileri buldu ama kız varlığını görmezden gelerek gözlerini kaçırdı. Gavin Dillon'la el sıkıştıktan sonra, kızın Trevor'ın yanına gitmesini izledi.

Trevor haykıarak, "Gelmeyi başardın," deyip sarılmak için Emily'ye uzandı. "Daha iyi hissediyorsun sanırım."

Trevor'dan uzaklaşırken yüzünde solgun bir tebessüm olan ve üstüne bir de öksüren Emily, "Hayır, kendimi daha iyi hissetmiyorum, yani bana sarılmak istemeyebilirsin," diye karşılık verdi. Trevor gülümseyip uyarısına rağmen kızı göğsüne bastırdı. Emily ona baktı. "Trevor, ben ciddiyim. Şu anda gayet bulaşıcı bir hastalığım var."

Trevor onu iyice sıkıp kakhaha attı. "Em, senin yayabileceğin mikropları öldürmeye yetecek kadar alkol dolanıyor vücudumda."

Kakhaha atmayı başaran Emily sarılarak ona karşılık verdi. "Pekâlâ, bunu sen istedin." Trevor ona gülümsedi. "Mutlu yıllar, koca adam. Bu gece hangi sayıya geçtin, o büyük üç-sıfır olana mı?"

"Pek sayılmaz. Gencecik bir yaş olan yirmi dokuz," diye cevap verip kolunu Fallon'ın beline doladı. Gözleri ona kaydı. "Ve müthiş bir yıl olacak."

Fallon onu öpmek için uzandı, ardından Emily'ye baktı. "Ben şanslı bir kıyım."

"Sen şanslı bir kıyısın ve o da şanslı bir erkek. Bunu unutma," diyen Emily gülümsedi. "Yeni rengine bayıldım."

Fallon kupağını saçlarını sağa sola salladı. "Öyle mi? Tek seferde bir rene boyamaya alışkın değilm."

"Öyle. Sana yakışıyor." Emily etrafa baktı. "Olivia ile Tina nerede?"

Trevor, "Görünen o ki bu gece Manhattanda hasta olan tek kişi değilsin," diye cevap verdi. "Tina kendini pek iyi hissetmiyormuş, Olivia da onu evine götürdü."

Emily başıyla onaylayıp Dillon'ın yanına oturdu. Dillon içki sipariş ediyor, alkolün bilinçsizliğine doğru emin adımlarla ilerliyordu.

Trevor, "Bana müsaade ederseniz," diye devam etti, "buradaki ateşli kadınla biraz ter atacağım." Emily, Trevor ile Fallon'ın dans pistinde gözden kayboluşlarını izledi.

Sonraki yarım saat boyunca Emily ile Gavin, ara sıra atılan enişeli bakışlar hariç hiçbir şey paylaşmadılar. Emily, onun Dillon ile beyzboldan bahsetmesini dinledi. Yankees, playoff'a kalmıştı ve üçüncü oyun o anda bardaki birkaç geniş ekranlı televizyonda gösteriliyordu. Rakipleri Baltimore Orioles takımıydı.

Emily buna karşılık gülümsemeden edemedi.

İlaç aldığı için gerginliğini alkolle yatıştıramayacağından dolayı duruma elinden geldiğince -iki adama da dikkatini vermeyerek- kat-

landı. Barmenden bir bardak buzlu su alırken parlayan cep telefonu dikkatini çekti.

Telefonunu çıkarınca bilmediği bir numaradan mesaj geldiğini fark etti: *İtiraf etmeliyim ki... oyunu iyi oynuyorsun.*

Kaşlarını çatan Emily, mesajı kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için cevap yazdı: *Kimsin?*

Birkaç saniye sonra gelen cevap: *Fakat... Oyunun nasıl oynanacağı hakkında "kuşlarının" hiçbir fikri yok... Yani, durum eşitleniyor...*

Başını Gavin'e çeviren Emily'nin kalbi tekleli. Dillon'ın karşısında otursa da Emily'nin görebileceği bir açıdaydı. Gözlerini Emily'ye dikmişti, tebessümü belirgin ve ölçülüydü. Emily, gözlerini Dillon'a çevirdi. Ona ya da Gavin'e dikkatini vermediği belliydi, bara vardıklarında olduğundan çok daha sarhoş olduğu ortadaydı. Başka bir müşteriyle maç hakkında konuşurken kahkaha atıyor ve birkaç teklif atıyorlardı.

Bir başka mesaj telefonunu titreştirdi: *Skor tablosuna bir bak...*

Emily gergin bir şekilde tekrar Gavin'e baktı.

Gülümseyen Gavin elini çenesine yasladı ve bira şişesiyle televizyonlardan birini işaret etti.

Hızla gözlerini Yankees'in beş puan önde olduğunu gösteren ekrana çeviren Emily, tuttuğu nefesi verdi. Tekrar yüzüne bir tebessüm yayılan Gavin'e baktı.

Emily cevap yazdı: *Numaramı nasıl öğrendin?*

Cevabı: *Kuşlarının, Yankees'ime karşı hiçbir şansı olmadığını itiraf et... ve belki ben de bu bilgiyi veririm...*

Öksüren Emily tek kaşını kaldırıp ona baktı.

O ise gülümseyip omuzlarını silkti.

"Ne cüret," diye mırıldanırken cevap yazdı: *Öyle bir şey yapmayacağım...*

Gözleri tekrar Gavin'e döndü. Suratında şaşkın bir ifade olan Gavin gülümsedi ve Emily, parmaklarının hızla telefonunun ekranında dolanmasını izledi.

Mesaj attı: *O halde, kişiliğimle ilgili en başta yaptığım tahminle kalakalırsın... Sapığın tekiyim ve sen de benim güzel avımsın. Böö.*

Esaslı ukalalığına karşı başını sallayan Emily merakına yenildi: *Peki, kuşlarım bu gece en iyi oyunlarını sergilemiyorlar...*

İç çekip Gavin'in genizden gelen bir kahkaha attığını duydu.

Cevap verdi: *İşi basite indirgeyeceğim... Takımın B-E-R-B-A-T. Sen, kuşlarının sevgili Yankees'ime karşı hiçbir şansı olmadığını itiraf etmeyeceğin için aniden içimden seni... yalvartmak geldi. Seksi, değil mi? Cevabını bekleyeceğim...*

Suyundan bir yudum içen Emily dalga geçti. "Cidden aklını kaçırmış."

Gavin'in yüzüne kendini üstün gördüğünü belirten bir gülümseme yayılmasını izledi. Ona cevap için yalvarmayacağını bildiren bir mesaj yazmaya başladı ama Gavin bir mesaj daha atmıştı: *Takımın bu akşam çok iyi oynadığı için cömert bir ruh hali içinde olduğuma karar verdim. Bana yalvarmayı boş ver... ki bunu yapacağını biliyordum... Bana sihirli kelimeyi yaz ve ben de o çok arzuladığın bilgiyi vereyim. İpucu... L ile başlıyor...*

Emily gözlerini devirip cevap yazdı: *Lütfen...*

Cevap mesajı hızla geldi: *Seni yalvartabileceğimi biliyordum... Molly.*

Artık Emily gülmeden duramıyordu. Bu seferki mesajı biraz daha talepkardı: *Senin kullanacağın isim Emily "sapık çocuk". Beni herhangi bir şey için yalvartmadın. O bilgiyi istiyorum.*

Ah, Emily ona dönüp baktığında artık gülümsemesi ahlaksız ve yaramaz bir hal almıştı. Cevap verdi: *Yalvardın hayatım ve oldukça eminim ki... Hayır, bu konuda netim... müsait şartlar yaratılırsa seni birçok şey için yalvartabilirim. Birçok şey için. Ama sorunu cevaplamak gerekirse, bana numaranı Olivia verdi. Kaynağımın çok etkisi yaratmadığını tahmin ediyorum...*

Emily iç çekti: *Yalvarma konusunu aynı fikirde değilim. Ben buna nezaket derim. İkinci ifadene, sana kibirli bir piç olduğunu söylemek dışında*

nasıl cevap verebileceğimden emin değilim. Hayır, Olivia'nın suç ortağın olmasına şaşırmadım... İkinciniz de tescilli delisiniz...

Gavin'le mesajlaşmaya iyice dalmışken ve arka planda artık haykuran Yankees taraftarları varken Emily, Dillon'ın ortadan kaybolduğunu fark etmemişti. Fakat Gavin'in, artık aralarında sadece bir bar taburesi varken ona gözlerini dikerek baktığını fark etmeden edemedi. Önündeki tabureye kayıp aradaki mesafeyi kapadığında ise nefesi boğazında düğümlenmişti. Dirseğini bar tezgâhına yaslayan Gavin'in yüzündeki gülümseme, öncekinden daha az kibirli değildi.

"Kibirli piç" diyor ki," diye lafa başlayıp Emily'ye bakacak şekilde döndü, "hâlâ seni yalvarttığımı inkâr mı edeceksin?"

Mizah yüklü ses tonundaki o tanıdık tını, Emily'nin sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Pis pis gülererek abartılı bir şekilde nefesini verdi. "Dur durak bilmiyorsun."

Gavin cevap olarak, "Kesinlikle," dedi. Birasından kocaman bir yudum aldı, gözleri asla Emily'ninkilerden ayrılmıyordu. "Havadaki gerginliği dağıtmak için iyi bir yol olduğunu düşündüm."

"Gerginliği dağıtma konusunda komik bir yöntemin var, Gavin."

"Peki, bunu neden söylüyorsun?"

"Bir bakalım... Bana, yalvardığımı kabul ettirmeye çalıştığın için." Emily bacak bacak üstüne atıp cevap verdi ve sonrasında hemen ekledi: "Ki yalvarmadım."

"Yalvardın hayatım, ama üzerinde durmayacağım."

Kahkaha atan Emily, başını salladı. "Pes ediyorum; sen kazandın."

Gavin gülümsedi ve bir an kıza dalıp gitti, dokunuşunun hatıralarında kayboldu. "Çok ciddiym, mesajlaşmanın işe yarayacağını düşünmüştüm," derken gözleri özür dilemeye yakın bir hisle parıltıladı. "En azından öyle olduğunu umuyorum."

Haklıydı; Emily'den yükselen gerilim yok oluyor gibiydi. Derin bir nefes alan Emily başıyla onayladı. "Öyle oldu."

Gavin yavaşça şişe kapağını ona uzattı ve gülümsedi. "Barıştık mı?"

Pürüzsüz bar tezgâhına bakan Emily şişe kapağını aldı ve dudaklarında solgun bir tebessümle parmakları arasında döndürdü. Her ne şekilde olursa olsun, ona karşı doğru olanı yapmalıydı... ikisi açısından da doğru olanı. Emily, kaderin ikisinden birinin kalbine karşı adil davranmadığını biliyordu. Kader ikisiyle ilgili tüm kuralları yıkmış, ikisini de içten içe çökerten, her şeyin serbest olduğu şeytani bir oyun yaratmıştı. Hiç görülmemiş bir kuvvetle en derin düşüncelerine dokunuyor, en güçlü olan insanları bile dizlerinin üzerine çökertip Emily'ye kararlarını sorgulatıyordu... ama hayatlarını daha fazla mahvetmesine izin vermeyecekti.

Tekrar derin bir nefes alıp gözleriyle buluştu ve başıyla onayladı. "Evet, Gavin... Barıştık."

Ferahladığını damarlarında hisseden Gavin, Emily'nin yüzünü, görüntüsünü hafızasına kazıyabilmeyi umarak inceledi. Onu en son gördüğünden bu yana sonsuz vakit geçmiş gibi hissediyordu. "Ee, bunca zamandır nasılsın?"

"İyiym. Sen?"

"Evet, ben de iyiym," diye rahatça yalan söylerken anlamamasını umdu. Emily, ona oyunculuk kabiliyetini tekrar gözden geçirten soluk bir tebessüm gönderdi. "Ee, Olivia bana Dillon yarın iş gezisine çıkacağı için, annemin bu hafta sonu düzenlenecek dernek davetinde, sana eşlik edeceğini söyledi."

"Evet, edecek. Tina, büyükannesinin Teksas'taki evine gidiyor, biz de kız kıza bir gece geçiririz diye düşündük."

"Çok hoş," derken gülümsedi ve sandalyesine sırtını yasladı. "Harika vakit geçireceğinize eminim."

Gülümseyen Emily yüksek sesle öksürdü. "Eh, dört gözle bekliyorum."

Elinin tersiyle Emily'nin alınına dokunan Gavin, "Sesin kulağa pek iyi gelmiyor," dedi. Emily hafifçe geri çekildi ama gülümsedi. "Aslında ateşin var gibi."

"Alnuna dokunarak anlayabiliyorsun, öyle mi?" Emily de elini alnuna götürdü. Sonra çantasını karıştırıp Tylenol bulmaya çalıştı. "Artık CV'nde işadımı, bebek bakıcısı ve doktor yazıyor."

Kahkaha atan Gavin omuz silkti. "Bebek bakıcılığı ile doktorluk kısmı birbiriyle örtüşüyor. Timothy ile Theresa'ya birkaç defa hastalandıklarında bakmıştım." Bir yudum bira içti. "Böyle hissederken dışarı çıkmaman gerekir."

Emily iç çekti. "Evet, çıkmamam gerektiğini biliyorum." Gavin ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı. İlacı ağzına atan Emily suyla yuttu. "Uzun hikâye."

Onu kimin dışarı çıkardığıyla ilgili epey iyi bir tahmini olsa da Gavin üzerine gitmedi.

Gözlerini ona diken Emily, merakına yenik düşerek neden buraya yalnız geldiğini merak etti. "Ee, nişana getirdiğin o kıza ne oldu?"

O, *sen değildi*... "Ailesine yakın olabilmek için Batı Yakası'na taşındı," diye cevap verdi, yalan hiç çaba göstermesine gerek kalmadan ağzından dökülmüştü.

"Ah, üzüldüm."

"Önemli bir şey değil."

Hemen ardından Trevor ile Fallon yanlarına geldi, ikisi de dans ettikleri için terlemişti.

Fallon derin derin soluyarak, "Kasabalı," deyip eliyle ensesini sildi, "benimle tuvalete gel. Şu anda dağıldığından fena halde emin olduğum makyajımı düzeltmeliyim."

Emily, "Tabii," deyip bar taburesinden kalktı. Gavin'e baktı. "Benim için çantama göz kulak olur musun?"

Gavin başıyla onayladı ama Trevor çantayı tezgâhtan kapıp vücuduna bastırdı. "Ben göz kulak olurum. Blake, senden garip bir hatıra kalsın diye bir şeyler çalabilir."

Hepsi kahkaha atarken iki kadın tuvaletlere yöneldiler.

Yankees'in galibiyetini kutlayan sayısız taraftarın arasından süzülen Emily, Dillon'ın bilardo oynadığını gördü. Barın karşısında bir

grup erkek ve kadınla takılıyordu. Atış yaparken vücudu sağa sola sallandığında ayakta durmak için tüm gücünü sarf ettiğini Emily anlayabilmişti. Sekiz numaralı topu deliğe yuvarladığında yanındaki herkes kahkahalarla sarsıldı.

“Benimle işte böyle vakit geçiriyorsun,” diye mırıldandı Emily.

Fallon tuvalet kapısını açtı ve içeri girdiler. “Dillon’ı o kadar iyi tanımadığımı biliyorum Kasabalı ama bu gece dışarı çıkmak için seni zorladığını tahmin ediyorum.”

Emily aynada kendisine bakarken, “Eh, hayır diyebilirdim,” dedi.

Bir parça kâğıt havlu koparan Fallon, suyla ıslatıp yüzünü ve kollarını silmeye başladı. Ağzının kenarıyla pis pis güldü. “Doğru ama dememişsin.”

Emily omuz silkti. “Gelmek içime sinmedi. Trevor’ı seviyorum.”

Fallon kâğıt havluyu çöpe fırlattı ve endişeyle parıltıyan gri gözlerle Emily’ye baktı. “Ve Trevor da seni seviyor ama erkeğine karşı sesini çıkarabilmen gerek. Gerektiğinde haddini bildir.”

Biraz akli karışan Emily bir an Fallon’ı inceledi. “Ona haddini zaten bildirdiğimi düşünüyorum, Fallon.”

Başını sallayan Fallon yanına yaklaştı ve elini omzuna koydu. “Tartışma başlatmaya çalışmıyorum, Kasabalı. Sadece ona karşı biraz daha sert olabileceğini düşünüyorum, hepsi bu.”

Emily’nin dudaklarına soluk bir tebessüm kondu ama cevap vermedi.

Fallon elini tutup dışarı yönlendirdi. Dışarı çıktıklarında kalabalığı yarıp geçmelerini zorlaştıran büyük bir grup kapının önünde toplanmıştı.

Fallon, “Hay lanet,” dedi. “Sanırım reglim başladı. Bardaki çocukların yanına dön. Ben birazdan çıkarım.”

Emily başıyla onaylayıp kalabalığın arasından geçmeye çalıştı.

Yanında dikilen bir adam, “Görünüşe göre burada sıkışıp kaldın,” diyerek yüksek sesli müziği bastırdı. Emily’nin bakışları gülümsemesine

kaydı, adam elini kel kafasına atarken uzun boyu gözüünü korkuttu. "Seni kaldırıp gitmen gereken yere götürebilirim."

"Eee, hayır, teşekkürler. Ben aralardan geçerim," diyen Emily gülerek diğer müşterilerin arasından sıvışmaya çalıştı.

Adam, "Eric," diyerek elini uzatırken bir yandan da kalabalıktan sakınmaya çalışıyordu.

Emily elini sıktı. "Emily. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Eh, Emily, buraya birkaç arkadaşım ile geldim, eğer masamıza gelip bizimle bir içki içmek istersen... hemen şuradalar," dedi ve birkaç metre ötedeki bir köşeyi işaret etti. "Oraya kadar gidebilirsek," diyerek kahkaha attı. "Buradan pek uzağa gidemeyeceğiz galiba."

"Teklif için teşekkürler ama buraya nişanlımla geldim."

"Evleniyor musun? Ne hoş," diyen adam gülümsedi. "Büyük gün ne zaman? Cadılar Bayramı düğünü değil ya?"

Emily kahkaha attı. "Hayır ama havalı bir fikir olabilirdi." Hâlâ dağılmadan duran kalabalığın üzerinden bakabilmek için parmaklarının üzerinde yükseldi. "24 Kasım."

Adam, "Harika," diye cevap verdi. "Yüzüğünü görebilir miyim?"

Emily garip bir istekte bulunduğunu düşündü ama yine de bu durumu avantaja çevirebileceği fikrine kapılmıştı. "Bir anlaşma yapsak nasıl olur, Eric?" derken gülümsedi. "Arkadaşlarımla yanına geri dönebilmem için bu grubu Kızıl Deniz gibi yararsan, yüzüğüme bakmana izin veririm."

"Bence anlaştık," derken kahkaha attı. Emily tek elini kaldırdı ve adam da elini tuttu. Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Bu resmen lanet bir kaya gibi. Eh, sana da nişanlına da tebrikler. Dilerim ki ikiniz..."

Dillon, "Emily," diyerek araya girdi, ses tonu öfke doluydu. Emily'yi sert bir bakışla olduğu yere mıhladı ve Emily titredi. Elini Eric'ten çekip konuşmaya başladı ama Dillon dikkatini adama yöneltmişti. "Nişanlımla elini ne diye tutuyorsun ha?"

Emily telaşlanarak, "Dillon," dedi. "O..."

"Çeneri kapa, Emily," diye gürledi Dillon. "Lanet soruma cevap ver, adamım. Ne diye ona dokuyordun?"

Eric gözlerini kıstı. "Sakinleş, dostum. Nişan yüzüğünü görebilir miyim diye sormuştum."

Tek kelime daha edilmeden Eric'in kafası, Dillon burnunun ortasına yumruğunu indirince geriye uçtu, kanı Emily'nin kazağına sıçradı. Ağzı açık kalan Emily'nin kalbi, Eric'in duvara çarptığını görünce göğsünde çırpındı. Sendeleyerek ayağa kalkan Eric bir saniyelğine burnunu ovuşturdu, ardından vahşice Dillon'a saldırmaya başladı.

Fallon tuvaletten dışarı çıktı, gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. "Lanet olsun!"

Emily, Dillon Eric'e doğru atılıp hayvani bir güçle adamı duvara itince bağırdı.

Fallon, "Trevor ile Gavin'i getireceğim!" diye bağırıp kalabalığın arasından geçti ki artık insanlar iki adamın etrafında bir çember oluşturmuşlardı.

Emily, Dillon'ın adını haykırırken ağlıyordu, iki adam birbirine ölümüne saldırmaya devam ederken Emily şoka girmişti. Kana susanmış müşteriler kavga izleyip kafese tıkulmuş hayvanlar gibi kükrerken Emily'nin vücudu sarsılıyordu. Birkaç saniye içinde iki devasa güvenlik elemanı büyüyen kalabalığı yararak geldi, itişip kakışmaya hazır görünüyorlardı. Çok az bir çabayla teki Dillon'ı kolundan kavrayıp Eric'in üzerinden çekerken diğeri de Eric'i Dillondan ayırdı. Herkese alanı terk etmelerini yoksa onların da dışarı atılacaklarını bağırarak söylediler. Uyarıları üzerine kalabalık tekrar barın içine dağıldı.

Kabalalık seyrelerken Fallon, Trevor ve Gavin ortaya çıktı, iki adam da öfkeyle bakıyor, Fallon ise şaşkın görünüyordu.

Emily, "Ah Tanrım, Dillon kanıyorsun," diye feryat erti.

Gavin, Dillon'a baktı, ses tonu sertti. "Ne oldu burada?"

"Emily yüzünden! Kendine çekidüzen ver artık, Emily!"

Dillon'ın gözlerinde bir şey parladı... Emily'nin o anda sorgulamaya cesaret edemediği bir şey. Onu hiç bu kadar karanlık ve kin

dolu görmemişti. Güvenlik elemanlarından biri Dillon'ı dirseğinden tutarak aceleyle bardan çıkarırken Emily'nin vücudu titriyordu.

Hâlâ ağlayan Emily duraksadı, eli ağzına giderken telaşla etrafa baktı. "Çantam. Çantam kimde?"

Fallon, "Bende," deyip hızla çantasını uzattı.

Bardan çıktıklarında Emily, Dillon'ın park alanında volta attığını gördü, iki eliyle de saçını tutuyordu.

Gavin, "Dillon," diye seslenerek yanına gitti. "Orada ne oldu öyle?"

Cevap vermeyen Dillon Emily'yi kolundan yakaladı. Emily geri gitmeye çalıştı ama Dillon'ın demir gibi eli sımsıkıydı. Çenesini eline alıp hızla çekip kaldırdı. "Rastgele bir herifin sana dokunmasına izin verdin! Nesin sen... herkesle yatan bir fahişe mi?"

Gavin'in gözünü kan bürüdü.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Çenesinde hareketlenen bir kas, omuzlarından akan düşmanlık ve açık mavi gözlerinin kızgın kömür gibi parlaması eşliğinde Gavin, Dillon'ın çenesine vahşi bir yumruk patlatıp başını geriye düşürdü. Dillon mide bulandırıcı bir sesle asfalta yapıştı, vücudu kıpırtısızdı....

Emily hareketin etkisiyle geriye sendeledi ve yere düştü. Ufak çakıl taşlarına sürününce avuçlarının ve bileklerinin yarıldığını hissetti.

Yerde bilinçsizce yatan arkadaşını hiç umursamayan Gavin'in gözleri anında Emily'ye kaydı. Kalbi sızladı. Tek bir zarif hareketle onu yerden kaldırdı ve endişeyle yüzünü inceledi. "Emily, yanlışlıkla sana vurmadığımı söyle." Parmaklarını yanaklarında gezdirip sonunda saçlarının arasına uzanıp okşadı. Vücudu sarsılırken Emily'nin gözlerinin içine baktı, sesi hafif bir fısıltıydı. "Tanrım, lütfen vurmadığımı söyle."

Emily zorlukla yutkundu, şok hissi tüm vücuduna yayılmıştı. "Hayır, bana vurmadın," derken boğuluyor gibiydi, gözyaşları yüzüne akıyordu.

O gece ikinci kez Gavin'in içini bir ferahlık dalgası kapladı. "Seni evine götürüyorum," diye fısıldadı, elleri kızın kollarından aşağı kadar kaydı.

Emily, "Ben... Ben, onu... burada bırakıp gidemem, Gavin," derken kekeleyip gözlerini sildi.

"Bırakabilirsin ve bırakacaksın," diye usulca cevap verdi Gavin. Trevor'a baktı. "Bu gece onu senin evine götüreceksin."

Dillon'un yanına çökmüş, elini nabzına koyan Trevor başını kaldırıp onay verdi. "Olur ama onu arabama bindirmeme yardım ediyorsun."

Dillon'ı Trevor'ın bagajına tıkp Atlas Okyanusu'na atmamak için tüm iradesini kullanması gerekse de Gavin gönülsüzce kabul etti. Sarhoşlukla kendinden geçmiş Dillon, Trevor'ın arabasına atılınca Gavin, Emily'yi evine götürdü. Tüm yolculuk boyunca, neler olduğunu ağlayarak anlatan Emily'yi dinlerken midesi acıyla düğümlendi. İncinmeye müsaitti ve bazı cevaplara ihtiyacı olduğu gözlerinden okunuyordu.

Birlikte Emily'nin evine girdikten sonra Gavin onu kanepeye oturtup banyodan bir temizlik bezi ile bandaj getirdi. Bir kabı da soğuk suyla doldurmuştu. Mutfaktan çıktığında Emily'yi yüzünü ellerinin arasına almış, ileri geri sallanırken buldu. Göğsüne bir ağırlık çöktü. Onu kollarına alıp çektiği acıdan koruma isteği neredeyse karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Yerde, Emily'nin önünde oturan Gavin bezi suya batırdı ve bileklerinden birine uzandı. Tenine değdirdiğinde Emily acıyla sızdı. Gavin, tüm bunlara Dillon'un sebep olduğunu bildiğinden içten içe öfkelenirdi. Bezdeki suyu sıkıp beyaz renginin Emily'nin kanıyla pembeye döndüğünü fark edince dişlerini sıktı. Bu güzel kadının kanı, göt herifin teki yüzünden akmıştı... onun gülümsemesini, dokunuşlarını, sıcaklığını ya da sevgisini hak etmeyen göt herifin teki yüzünden.

Hiçbirini.

Ona çok daha iyi davranacağını, her türlü göz kulak olacağını ve her ihtiyacını karşılayacağını söylemek isteyen Gavin, onu daha fazla üzmemek için sesinin kısılıp kaldığını fark etti.

Emily, "Buna neden olduğum için üzgünüm, Gavin. Çok üzgünüm," diye fısıldarken gözyaşları yanaklarına süzülürdü.

Kaşları çatılan ve başını eğen Gavin son bandajı da sardı. Başını kaldırıp kıza baktı ve bunu neden söylediğini anlamaya çalıştı. "Bunun senin suçun olduğunu mu düşünüyorsun yani?"

"Ever. Dillon haklıydı. O adamın bana dokunmasına izin vermeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Emily..." Duraksadı, çenesini tutmak için elini uzattı. "Olanlardan sen sorumlu değilsin. Beni anlıyor musun?"

Burnunu çeken Emily, net bir şekilde başını sağa sola sallayıp gözlerinin içine baktı. "Hayır, Gavin, sorumlusu benim. Öncelikle, o adamla konuşmaya hakkım yoktu." Kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya başladı. "Dillon'la arkadaşınız ve şimdi, bu olanlardan sonra arkadaş kalmazsınız. Sebep olduğum şeylere inanamıyorum."

Gavin, Emily'nin yüzünde birbirine karışan şaşkınlığı ve acıyı gördü ve bu sadece kendi şaşkınlığını artırdı. *Dillon'a lanet olsun.* Emily'yi, Gavin'in hayal edebileceğinden daha beter baskı altında tutuyordu. "Dillon, sana olanların senin suçun olduğunu düşündürüyor, Emily," diye karşılık verdi, kelimelerini kısık sesle ama net bir şekilde söylemişti. "Ve şu anda onun arkadaşlığıyla ilgili endişelenmiyorum. Hiçbir zaman arkadaşı olduğumu da düşünmüyorum. Ben senin için endişeleniyorum –senin için Emily– onun için değil."

Başını iki yana sallayan Emily ağlamaya devam etti, arada zar zor nefes alıyordu. Gavin ayağa kalktı ve kanepede yanına oturdu. Kucağına bir yastık koyup nazikçe kıza eğdi ve başını yastığa yasladı. Karşı koymadığı için şaşırmamıştı. Uzun zaman içinde tanıdığı kız parçalanmıştı... onun zayıflığını bilen bir adam tarafından parçalara ayrılmıştı. Her fırsatını yakaladığında ona karşı kullandığı zayıflıklarını. Saniyeler, dakikalar, belki de saatler geçti –Gavin, bilmiyordu– ama orada Emily uykuya dalana kadar oturup saçını okşadı. Kan çanağı gözleriyle, Emily'nin huzurla inip kalkan göğsünü izledi. Geçen her saniyede, dakikada, belki de saatte Gavin, kendisi ve Emily için istediklerinden dolayı değil, sadece Emily'nin iyiliği için onu Dillon'dan uzak tutması gerektiğine emin olmuştu.

On Beşinci Bölüm

Akışına Bırakmak

Emily ile Olivia apartmanlarından çıkarken ekim ayının soğuk, uçsuz bucaksız gökyüzü, net bir dolunay manzarası sunuyordu. Derin bir nefes alan Emily, göğe uzanan binaların arka planında kalan parlak yıldızlara gözlerini dikti. Bu mevsimi özlemişti. Hava her ne kadar serin de olsa ona Colorado'yu hatırlatarak içini ısıtmayı başarmıştı.

Evini.

Hayatında annesine ihtiyaç duyduğu bir an varsa, işte şu an tam o andı.

Olivia heyecanla, "Müthiş görünüyoruz," deyip eliyle bir taksi çağırdı. "Annem hep en iyi şekilde harcanan paranın, böyle bir gece için saç, makyaj ve tırnak bakımına harcanan para olduğunu söyler."

Emily daha onaylayamadan önlerinde havalı, siyah bir limuzin durdu. Şoför indi ve Emily, şoförün onları Gavin'in Hamptons'taki evine götüren adam olduğunu hatırladı.

"İyi akşamlar, Bayan Martin," dedi gri saçlı, kilolu adam, Olivia'ya. "Lütfen bu akşam geç kaldığım için beni affedin. Şehirde tadilat nedeniyle kapatılan bir sürü sokaktan haberim yoktu."

Olivia, "Selam, Marcus," derken gülümseyip adamın yanına gitti. "Seni o sinsi piç mi gönderdi?"

"Evet, Bayan Martin. Bay Blake, sizi ve Bayan Cooper'ı almam için tam saat altıda yanınızda olmamı söyledi. Geç kaldığım için tekrar özür dilerim."

"Lanet olsun, sürprizlere bayılırım. Partiye gitmek için taksi çağıracağımızı düşünüyordum," diyen Olivia kahkaha atıp Emily'ye döndü. "Görünen o ki Bay Blake umutsuzca arzuladığı şeylere yağmur gibi sürpriz yağıdıyor... Çünkü *daha önce* hiçbir şey göndermemiştir."

Emily başını salladı ve limuzine bindi.

Rahatça yerleştikten sonra Olivia, bir şampanya şişesi patlatıp ikisine de birer kadeh doldurdu. "Pislikçik seni bugün yine aradı mı?"

"Pislikçik mi?"

"Evet, aynen öyle. Seni tekrar aradı mı?"

"Yeni bir lakap bulmuşsun," diyen Emily iç çekti. "Ne düşünüyorsun?"

"Eh, telefonlarına cevap vermediğin için sonunda anlamıştır diye düşünmüştüm," derken Olivia omuz silkti. "Ve bugün eve çiçek de gelmedi, yani sonunda vazgeçtiğini sandım."

Emily, Dillon'ın öyle kolay vazgeçmeyeceğini biliyordu. "Doğru, belki eve gelmedi ama bugün ben çalışırken Bella Lucina'ya yolladı."

Olivia, "İnanamıyorum," diye patladı, gözleri büyümüştü. "Bu sefer kaç tane?"

Emily parmağıyla bardağın ucuna dokunurken düşündü. "Antonio'nun her masayı ve tüm bar tezgahını süslemesine yetecek kadar vardı diyelim, kız arkadaşına vermek için de bir düzine kadarını evine götürdü."

İçkisinin son yudumunu da içen Olivia koltuğuna yaslandı, ifadesi sakindi. "Eh, ona karşı pes etmediğin için seninle gurur duyuyorum. Ama cidden, Florida'dan döndüğünde de umarım silahını elinden bırakmazsın. Trevor'la konuştuğumda o budalanın seni geri kazanmak konusunda ne kadar azimli olduğundan bahsedip durduğunu söyledi."

Emily pencereden dışarı baktı, gözleri şehrin parıltıdan ışıklarına takıldı. Yanından akıp giden ışıkları izlerken ne kadar da korkunç bir kaza kurbanı gibi hissettiğini düşündü... çok hurpalandı ve yaralanmıştı. Her ne kadar kemikleri kırılmamış ve cildi delinmemiş olsa da kalbi, Dillon'ın açtığı yaralar nedeniyle içten içe kanıyordu. Ettiği laflar aklına gelip duruyor, canını ilk kez duyduğundaki kadar acıyordu.

Tüm olanlara sebep olduğunu düşünerek suçluluk hissettiğini inkâr edemezdi. Olanları en başından önleyebileceğini de biliyordu. Yine de Dillon'a boyun eğemezdi. Bunu yapamazdı. Her telefonunu sesli mesaja aktarmaya dikkat ediyordu. Dillon ise Emily'nin çalıştığı ilköğretim okulunu arayacak kadar işi ileri götürmüştü. O mesajları da görmezden geliyordu. Fakat en çok şaşırdığı şey Dillon'ın annesinin habersizce ve gayet asabi tavırlarla evinde bitivermesiydi. Emily, kadın gelir gelmez kapıyı suratına çarparak ziyareti kısa kesmişti.

Emily iç çekerek, "Geri döndüğünde onunla konuşmak zorunda olduğum ortada," dedi. "Son sözleri etmeden onunla işimi bitiremem."

"Neden olmasın ki? Senden herhangi bir son söz duymayı hak etmiyor, Em."

"Bunu onun için yapacağımı söylemiyorum ki Olivia. Kendim için yapmam gerekiyor." Emily şampanyasının geri kalanını da içti ve derhal kadehini doldurdu. "Sen ne kadar üstüne gitsen de benim ve ailem için çok şey yaptı. Yaptığı şeyde haksız olduğunu biliyorum ama sarhoştum ve bu da dikkate almam gereken bir durum."

Olivia limuzinin bir ucundan ona ters ters baktı. "Yine onun tuzağına düşüyorsun."

"Nasıl onun tuzağına düşüyorum, Olivia? O burada bile değil."

Olivia şakaklarına vurmaya başladı. "Doğru, ama beynine mantar gibi işlemiş. Ağabeyim de zil zurna sarhoş oluyor ama Fallon'a delice şeyler yapmıyor." Olivia uzandı ve ikinci kadeh şampanyasını aldı. "Körkütük olmuş birçok adamla çıktım ama onlar, Dillon'ın sana yaptığı pisliği bana yapmadılar. Eminim senin de bunu yapmayan eski erkek arkadaşların olmuştur."

Emily, "Dillon'dan önce pek kimseyle çıkmadım," derken omuz silkti. "Gerçekten kıyaslama yapabileceğim bir şey yok."

Olivia'nın ifadesi şaşkınlığa büründü. "Neden kıyaslama yapabilecek bir şeye ihtiyacın olsun ki Em? Lanet hikâyesinin sonu: Sarhoş olsun ya da olmasın, uçmuş olsun ya da olmasın, sinirden köpürmüş olsun ya da mutlu olsun, bir adamın kimseye el kaldırmaması gerekiyor. Asla."

Şampanyasından bir yudum alan Emily bakışlarını kaçırdı.

"Şaka yapmıyorum, Emily. Babanın annene yaptığıнын normal olduğunu düşünebilirsin ama değil, arkadaşım. Normallikten çok uzak." Bu hatıra yüzünden zorlukla yutkunan Emily dikkatini tekrar Olivia'ya verdi. "O göt herifle son bir konuşma yapma ihtiyacından kendini soyutlasan iyi edersin, çünkü o tıpkı baban gibi. Evdeki pisliklerini bir kutuya doldur, ben de ağabeyime Pislik'in evinde kalan eşyalarını getirteyim." Kırmızı, ipek elbisesinin altına bacaklarını toplayıp ekledi: "Neyse ki bulduğunuz daireyi tutmak için imza atmamıştın."

Emily, "Bu gece artık bundan bahsetmek istemiyorum," dedi, sesi öfkeli ve yalvarır bir ton arasında gidip geliyordu. "Dillon'la olan tüm bu rezaleti düşünmeden gecenin tadını çıkarmak istiyorum. Olur mu Olivia?"

"Tamam ama yarın yine kıçının dibine olacağım."

Emily yüksek sesle nefesini verip başıyla onayladı. "Tamam."

Beş dakika sonra limuzin, St. Regis otelinin önünde durdu. Marcus, kadınlar insin diye kapıyı açtı ve ikisi de ona teşekkür ederek kaldırıma adım attılar. Şalını omuzlarına atan Emily, Olivia'nın koluna girdi ve lobiye yöneldiler.

Olivia montunu bıraktıktan sonra yardım davetinin devam ettiği geniş balo salonuna süzıldüler. Grubun çaldığı müzik havada yayılırken beyaz eldivenli garsonlar da şampanya dolu flüt kadehler ve havyar eşliğinde dolanıyorlardı. Bu büyümlü mekânın bulut desenli tavanı, ışıltılı avizelerle aydınlatılıyordu. Yumuşak, solgun pembe ışıklar, göğüs kanseri farkındalığını temsil ediyor, masaları kaplayan beyaz, ipek kumaşın çağlayan bir şelale gibi görünmesini sağlıyordu. Her

masada çok güzel pembe güller ve karanfiller, ortancalardan oluşmuş parlak kümelerin ortasına serpiştirilmişti.

Emily balo salonuna adım attığı anda gözleri Gavin'in kileri buldu. Ayrıca kendine nefes alması gerektiğini hatırlatması gerektiğini de fark etti. Emily'yi izlerken sohbet ettiği bir grup adamdan izin isteyen Gavin'in yüzünde gülücükler açtı. Gavin ona doğru ilerlerken sadece Emily ona gözlerini odaklamamıştı, ayrıca odadaki diğer tüm kadınların da gözlerini Gavin'den alamadığını fark etmişti. Genç, yaşlı, uzun, kısa, zenci ya da beyaz tenli... Kadınlar gözlerini dikmeden duramıyorlardı. Kusursuz bir işçilikle dikilmiş Armani smokiniyle muhteşem gözüküyordu. Elini saçına daldırıp salonu uzun, seksi, kudretli ve güçlü adımlarla geçti.

Olivia, Gavin yanlarına geldiğinde ona sanılmak için uzandı. "Bize limuzini gönderdiğin için teşekkürler," derken duraksadı, yaramaz bir edayla tek kaşını kaldırıp kahrkaha attı. "Eh, *bizim* için değildi ama yine de hoş bir jestti."

Başını sallayan Emily gülümsedi, yüzünün kızardığını hissetti.

Gavin kahrkaha atarak, "Tabii ki ikiniz için gönderdim," dedi. "Sadece daha önce göndermek hiç aklıma gelmemişti."

Olivia, "Tabii, sen ne diyorsan öyle olsun, Blake," diye karşılık verdi, ses tonunda şüphayle karışık dalgacı bir tını vardı. Gavin tekrar güldü. Yakalandığını biliyordu. "Annenle baban nerede? Onlara da bir selam vermek isterim."

Gavin, "Şuradalar," diye cevap verirken salonun ortasında bir masayı işaret etti.

"Süper, ikinizle az sonra görüşürüz." Bunu söyledikten sonra, davet salonunda Chad ile Lillian'ın olduğu tarafa doğru ilerledi.

Emily'nin yüzüne bakmak için dönen Gavin'in gözleri, yavaşça vücudunun her zerresini süzdü. Tanrı aşkına, her şeyiyle zarif görünüyordu... Tam bir prenses gibiydi. Nefes alabilmek için çabaladı. Emily'nin göğüs dekoltesini vurgulayan siyah, askısız, kadife elbisesi yere kadar süzülüyor, tıpkı bir eldiven gibi kıvrımlarını sarıyordu. Ba-

kışları, pırlanta bir kolyeye takılmadan ilerledi ve kıpkırmızı parlayan dolgun dudaklarına yoğunlaşmayı tercih etti. Minik pırlanta tokalar saçını yukarıda tutuyor, sadece birkaç bukle kalp biçimindeki yüzüne değiyordu. Güzel zümrüt gözleri, Gavin'in buz mavisi gözlerine bakarken göz kapaklarında duman grisi parıltılar oynayıyordu.

Kendini toparlamaya çalışan Gavin, Emily'nin eline uzandı ve zarıfçe dudaklarına götürüp usulca bir öpücük kondurdu. "Bu gece nasıl görüldüğünü anlatmaya kelimeler yetmez."

Emily saf bir tebessüm gönderdi. "Teşekkür ederim," derken nefesini verip çantasını sıkıca tuttu. "Sen de harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Gidelim mi?"

Hafifçe titreyen Emily, başıyla onaylarken Gavin'in koluna girdi.

Gavin onu salonun bir diğer ucuna götürdü, ara sıra onu durduran misafirlerle kısaca sohbet etmek için duraksıyordu. Yol boyunca Emily'yi annesinin derneğine senelerdir yardım eden birkaç aileyle tanıştırdı. Yüzlerindeki tebessüm, ne kadar memnun olduklarını gösteriyordu. Misafirlerin arasında New York'taki önde gelen göğüs kanseri araştırmacıları, organizasyonları ve aileleri hastalığı deneyimlemiş birkaç politikacı vardı. Çok iyi anladığı bir konu olduğundan Emily, Gavin'in ve ailesinin ihtiyacı olanlara böylesine cömertçe davranmaları karşısında büyülenmişti.

Gavin, "Emily, ağabeyim Colton'ı ve eşi Melanie'yi hatırlarsın," deyip oturması için bir sandalye çekti.

Başıyla onaylayan Emily, masanın üzerinden uzanıp ellerini sıktı. "Hatırlıyorum. İkinizi de tekrar görmek çok güzel."

Melanie, "Seni de," diye karşılık verdi. "Çocuklarım aslında birçok kez seni sordular."

Emily gülümsedi. "Öyle mi?"

Melanie'nin sandalyesine kolunu atan Colton, "Kesinlikle sordular. Senin dünyadaki en iyi futbolcu olduğunu söylediler," diyerek cevap verdi.

Emily, gülerek "Çok komikler," dedi. "Onlara selamımı söyleyin. Beraber bir daha futbol oynamalıyız."

Gavin sırtarak Emily'nin yanına oturdu. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. Doğru hatırlıyorsam, ona nasıl futbol oynanacağını ben öğretmiştim." Emily'ye bakıp göz kırptı.

Emily gülümseyerek başını salladı.

"Tabii kayınbiraderim, tüm övgüleri üzerine al sen." Melanie sarı saçlarını omzundan arkaya çekip kahkaha attı. "Emily, önceden uyarayım, Blake ailesindeki tüm erkekler ellerinden geldiğince tüm övgüleri üzerlerine almaya çalışırlar." Emily, Gavin'e bakıp tek kaşını kaldırdı ve Gavin de kahkaha attı. "Ama şimdilik bu Blake kadını, kocasına nasıl dans edileceğini öğrettiği için övgüleri üzerine alacak." Melanie sandalyesinden kalktı ve Colton'ın eline uzandı. "Öyle değil mi tatlım?"

Ayağa kalkan Colton, kolunu Melanie'nin beline doladı ve başına bir öpücük kondurdu. "Çok kötü dans ediyordum, yani evet, bana nasıl dans edileceğini öğrettiğini kabul ediyorum."

Gavin, çift dans pistine doğru ilerlerken, "Sakin kaç üstü düşme abi," diye seslendi. Colton arkasını dönüp ortaparmasını Gavin'e uzattı.

Emily, "Hımm, kardeşler arasında rekabet mi sezinliyorum?" diye sordu.

Gavin, "Tam bir kardeş rekabeti hem de," diye cevap verip garsonlardan birini çağırdı. "Onu palyaço gibi gösterebildiğim her fırsatta neşeleniyorum."

Emily, "Çok fenasın," derken kahkaha attı.

Gavin yaramaz bir edayla gülümsedi. "Biliyorum ama o da hak ediyor."

Garson, masaya bir kolunda havlu, bir kolunda pahalı, köpüklü bir şampanyayla yaklaştı.

Gavin, "Ne içmek istersin?" diye sordu.

Gavin ile ikisinin alkolle pek iyi baş edemediklerini bilen Emily işleri karıştırmamaya karar verdi. "Aslında, ben sadece buzlu su alacağım."

Gavin kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Cevap olarak gülümseyen Emily başıyla onayladı.

Kendine bir kadeh buzlu burbon söyleyen Gavin, sandalyesine yaslanıp ona baktı. "Artık hasta olmadığına sevindim."

"Teşekkür ederim. Zor birkaç gün geçirdim."

"Eminim öyledir," diye karşılık verirken Gavin, bu sözlerinin hastalıkla bağdaştırmadan bile onun için yeterince kötü anlama geldiğini biliyordu. "İyi olup olmadığına bakmak için restorana uğramıştım ama Fallon senin çoktan çıktığını söyledi."

"Biliyorum. Seni arayacaktım ama aklımdan tamamen uçup gitmiş. Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece durumunun iyi olduğundan emin olmak istemiştım."

"Eh, beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim," derken gülümsedi ve kucağına bir peçete serdi. "Gerçekten buna minnettar kaldım. Ama iyiyim, cidden."

Gülümsemiş olabilirdi ama Gavin, gözlerinde mutluluğun izini göremiyordu. Gece boyunca Gavin, Dillon'la ilgili konulardan uzak durarak Emily'yle havadan sudan sohbet etmeyi sürdürdü. Öğretmenliği tam zamanlı olarak yapması gereken yerde işin değiştiğini ve şimdilik yardımcı öğretmen olarak sadece yarı zamanlı çalışacağını öğrendi. Yine de Emily bu konuda mutlu görünüyordu. Gavin Yankees'in Dünya Serisi'ne girmesiyle ilgili birkaç kez laf atıp ısrarla hayatının sonlarına doğru Emily'yi tam bir taraftara dönüşeceğini söyledi. Emily farklı görüşteydi ama yine de gülümştü ve Gavin için önemli olan da buydu.

Herkes yemeğinin tadını çıkardıktan sonra Gavin'in ebeveynleri masaya geldi. Görkemli çift kol kola girmişti, yüzleri dans etmekten ve şampanyadan kızarmıştı.

Chad gülümseyerek, "Olivia," dedi. "Güzel eşim seninle dans etmem için bana izin verdi."

Olivia sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. "Ah, öyle mi?"

Chad eline uzanırken, “Kesinlikle,” diyerek kahkaha attı.

Olivia gülümseyip ayağa kalkarken, “Emin misin Lillian?” diye sordu. “Onu senden çalabilirim.”

Lillian, “Çok çekici bir adamdır,” derken gülümsedi, yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. “Ayaklarını yerden kesebilir, evlat. Yani ben olsam dikkatli olurum.”

Olivia, “Bu konuda farklı fikirde olduğumu söyleyemeyeceğim,” dedi, gülerek adama doğru yürüdü. “Haydi, yaşlı adam. Sana gençlerin nasıl dans ettiğini göstereceğim.”

Kıkırdayan Chad, eşinin yanağına bir öpücük kondurdu ve Olivia’yı dans pistine götürdü.

Lillian, “Bu gece çok güzel görünüyorsun, Emily,” deyip yanına oturdu. “Umarım eğleniyorsundur.”

“Teşekkür ederim, Bayan Blake, siz de öyle görünüyorsunuz. Ve eğleniyorum. Her şey muhteşem.”

“Cık, cık,” diyen Lillian kahkaha atıp Emily’nin eline vurdu. “Unutma, Bayan Blake dendiğinde kendimi yaşlı hissediyorum. Fakat iyi vakit geçirdiğine sevindim.”

Emily gülümsedi. “Teşekkür ederim Lillian.”

“Gerçekten bu gece çok güzel görünüyorsun, anne.” Gavin yerinden kalktı ve elini Lillian’ın omzuna koydu. “Seni birileri çıkıp babamdan çalmasın diye etrafı gözetlemem gerekebilir.”

Başını kaldırıp ona bakan Lillian, elini Gavin’inkinin üzerine koydu. Sevinçle, “Sen, daima benim bir numaralı hayranım olmuştundur, Gavin,” derken yüzü bir tebessümle renklendi. “Fakat hayatım, evliliğimin üzerinden otuz beş sene geçmişken hiçbir yere gidecek değilim. Babanın bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söylemek yerinde olur.”

Colton, “Ne konuda endişelenmesi gerekmiyor?” diye sorup elinde bir içkiyle masaya geldi.

“Ah, önemsiz bir şey. Kardeşin sadece biraz fazla korumacı davranıyordu,” derken kahkaha atan Lillian ayağa kalktı. “Melanie nerede?”

Colton omzunun üzerinden eliyle işaret etti. "Lobiye çıktı, çocukların durumunu kontrol etmek için bebek bakıcısını arıyor."

Lillian, "Mükemmel zamanlama, o halde," deyip Colton'ın koluna girdi. "Seni bu dünyaya getiren kadınla dans etmek ister misin?"

"Kesinlikle." İçkisinin geri kalanını da dıktı. "Ayak parmaklarına basmamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Anne ile oğlu dans pistine gider gitmez Gavin, Emily'ye baktı. "Dans etmek ister misin?"

Dudağını ısırarak Emily balo salonuna şöyle bir bakıp tekrar ona döndü. "Dans ha?"

Gavin, "Evet, dans," derken kıkırdadı. "Uslu olacağıma söz veriyorum."

"Bundan son derece şüpheliyim ama son bir kez daha sana güveneceğim." Emily kucagından peçeteyi kaldırırken Gavin de güldü. Ayağa kalkan Emily gülümsedi. "Fakat seni uyarmalıyım, muhtemelen ağabeyinden daha iyi durumda değilimdir."

Gavin, "Bu imkânsız," derken gülümsedi. "Bir saniye bekle. Hemen döneceğim."

Emily başarıyla onayladı ve Gavin'in uzun adımlarla müzik grubunun yanına gidişini izledi. Gavin şarkıcıyla kısaca konuştu, sonra yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle Emily'nin yanına geri döndü.

Emily, "Neden bir işler peşindeymişsin gibi görünüyorsun?" diye sorup tek kaşını kaldırdı.

Gavin'in gamzeli tebessümü, uzanıp Emily'nin elini koluna koyarken büyüdü. "Çünkü gerçekten bir şeylerin peşindeyim."

"Peki, neyin peşindesin acaba?"

Kızı dans pistine götüren Gavin sessiz kaldı ama yüzündeki gülücük bir an olsun solmadı.

Emily, "Gavin," derken kahkaha attı.

"Emily."

"Neyin peşindesin?"

Müzik grubunun istek parçayı çalmak üzere müzik aletlerini akort etmesini bekledi. "Caz dinler misin?" diye sorarken elini Emily'nin beline koydu. Diğer eliyle de elini tutup göğsüne bastırdı ve kızı kendine çekti.

Bu aşırı yakınlıktan afallayan Emily'nin düşüncelerini toparlaması için zaman ihtiyacı oldu. "Eee, evet, eskiden dinlerdim. Büyükanнем yemek yaparken dinlerdi."

"Hımm, bu şarkıyı biliyor musun?"

"Şarkıcının adını bilmiyorum," diye cevap verirken Gavin'in ne kadar çekici koktuğunu görmezden gelmeye çalıştı. "Ama ilk duyduğumda ne kadar güzel bir şarkı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Eğilip kıza bakan Gavin, sağa sola salınarak dans ederlerken gülümsedi. "Adı *La Vie en Rose* ve şarkıcı da Louis Armstrong."

"Çok güzel."

"Öyle. Ve işte peşinde olduğum da *buydu*," diye kulağına fısıldadı.

Nefes almaya çalışan Emily dudaklarını ısırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, tam da bu şarkıda dans ettiğimizi hayal etmiştim."

"Öyle mi?" diye sorarken bu itirafı karşısında ses tonuna yansıyan şoku gizlemeye çalışmıştı. Sonrasında kendi itiraflarını düşünüp içten içe kendine güldü.

"Evet, öyle. Yani, bu dans için sana çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gavin onun gözlerindeki bakışı görebiliyordu... Ona ne zaman böyle baksa, neredeyse kapılıp gittiği bakıştı bu. Emily gözlerini Gavin'in annesiyle babasının olduğu yere, dans edişlerine çevirdi. "Bunca zamandır birlikte olmaları müthiş. Bu kadar güçlü bir aşkın var olduğuna inanmak neredeyse imkânsız."

Emily annesiyle babasını izlerken Gavin de onun yüzünü inceledi. Sesindeki ve gözlerindeki bir şey, Dillon'la yaşadıklarından daha derin bir şeye hasretti. İşte o anda Gavin, uykuluyken o yeşil gözleri görmeyi arzulayarak, her sabah yanında uyanması gerektiğini hissetti. Kız gülümseyerek uyanıp ona bakarken, saçlarının karman çorman olmasını ve güçlü kollarına girmesini istedi. En soğuk kışlarda batta-

niyeler vücudunu yeterince ısıtamadığında onu ısıtmak istedi. En çok da Emily'nin ona âşık olmasını istedi. Bu, vücudunu arzulamaktan öte bir şeydi; kızın kalbine ve ruhuna duyduğu bir ihtiyaçtı. Onunla sadece bir gece geçirebilseydi, birbirleri için yaratıldıklarına onu ikna edebileceğinden emindi.

Ilık parmakları, sırtından yukarı tembel tembel çıkıp ensesinde durdu. Saçlarının arasından, "Öyle sevimliyi hak ediyorsun," diye fısıldadı.

Gavin geri çekildiğinde dudakları birbirine çok yakındı. Aralarından biri azıcık hareket etse dudakları buluşacaktı.

O usulca ve seksi bir şekilde fısıldarken, Emily de derin derin nefes alıp tenine yayılan elektriklenmeyi görmezden gelmeye çalıştı. Dokunuşunun ve baştan çıkarıcı sesinin birleşimi, vücudunun ona duyduğu ihtiyaçla sızlamasına neden oldu. Artık hızla nefes alıyordu. Göğsünün inip kalktığını hissetti ve Gavin'in bakışlarının göğüslerine kaydığını fark edince tek kelime etmeden gözlerini kaçırdı.

Gavin hareket etmeyi kesti ve Emily dikkatini tekrar onun yüzüne yöneltti.

Dokunuşu, neredeyse dayanılamayacak gibiydi, çenesine doğru fısıldarken gözleri içini delip geçiyordu. "Tadını hâlâ dudaklarımda alabiliyorum."

Göğsünde çırpınan kalbiyle Emily, düşünme becerisini tamamen kaybetti ve artık nazikçe belinden aşağı süzülen ellerinin yarattığı histe boğuldu. Konuşamadığı için sadece kafasını kaldırıp mavi gözlerinin içine baktı.

"Vücudunun, vücuduma değmesini özledim." Dudaklarını ıslatan Gavin'in elleri Emily'nin belini iyice sıktı. "Sana dokunduğumda nabzının hızlanmasını özledim." Yutkundu, gözlerini kapadı ve kokusunu içine çekerek tatlı yasemin kokusuyla sarhoş oldu. Gözlerini açınca sesi biraz daha kısıldı, her zamankinden daha usulca konuşurken elleri Emily'nin yüzünü kavradı. Kulağına, "Sana aceleyle yaklaşmak istemiyorum, onun görmezden geldiği her yerini parmaklarımla ok-

şamak istiyorum. O, seni asla ihtiyacın olduğun gibi sevmeyi," diye fısıldarken Emily'yi iyice kendine çekti. "Her parçanı sevmeme izin ver. Zihnini..." Parmaklarını ensesinden aşağı doğru gezdirdi. "Vücudunu... Kalbini... Yaralarını..." Elleri tekrar hayalet gibi belinde bitti. "Garipliklerini... Alışkanlıklarını... Düşüncelerini... Her şeyini. Hepsini ver bana, Emily."

Zorla yutkunan Emily'nin vücudu sarsıldı. Gözlerine bakmadan ondan uzaklaştı, sesi kısıktı. "Bunu seninle yapamam, Gavin. Biz... Biz, bunu yapamayız." Gavin ona doğru yöneldi ama Emily daha da geri gitti. "Olivia'ya onunla evde buluşacağımı söyle. Gitmem gerek."

Topuklarının üzerinde dönüp çantasını ve şalını almak için masaya gitti.

Yüzünden okunan şok ifadesiyle Gavin, kızın balo salonunda kalabalığı yararak alelacele ilerlemesini izledi. Fakat onun gitmesine izin vermeyecekti. Hayatından çıkıp gitmesine izin vermeyecekti.

Şimdi olmazdı. Hiçbir zaman olmazdı.

Birkaç uzun adımla misafirlerin arasından sıyrılıp geçti ve lobide Emily'yi dirseğinden yakaladı. Şaşkınlığı gözlerine yansıyan Gavin ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. "Neden benden kaçırıyorsun, Emily?"

"Senden kaçmıyorum," diye fısıldadı Emily, ağlamak üzereydi.

Gavin iç çekip elini saçlarına daldırdı. "Benden kaçırıyorsun ve ben, nedenini bilmek istiyorum."

Emily bakışlarını kaçırıldı. Gavin'in gözlerinden okunan acıyı görmeyi reddetti... ve kalbindeki acıyı hissetmeyi de. "Birlikte olamayız. Dillon'la arkadaşsınız ve o bunun olmasına asla izin vermez."

Gavin inanmayarak, bir adım daha yaklaşmış, "Ne?" diye sordu. Emily geri adım attı. "İkimizin arasında olan bir şeyi onun nasıl kontrol edebileceğini düşünüyorsun?"

Emily, "Edecek," derken gözyaşları yanaklarına süzülüyordu.

"Asla edemez," derken nefesini veren Gavin, bir adım daha yaklaştı. Emily geriye kaçmadan Gavin tek eliyle onun bileğini tuttu, diğeriyle de yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Benimle olman gerekiyor

ve bunu biliyorsun. Yanında olmadığım da beni hissettiğini kendin söyledin." Başını eğip Emily'nin gözlerinin içine baktı, sesi kısıktı. "Tanrım, Emily, lütfen... Bize bir şans tanımak zorundasın. Bırak da seni kollarıma alayım. Bırak da seveyim seni."

Emily kelimelerin –doğru kelimelerin– aklına gelmesini bekledi ama gelmediler. Ağzını eliyle kapayıp geriledi, Gavin'in parmak uçlarının bileğinden çekildiğini hissetti. Gözyaşları gözlerinden süzüldü. Bir anlığına ona bakarken kalbi paramparça oldu ve tek bir kelime daha etmeden lobiden çıkıp gitti.

Emily'nin taksiye binmesini izleyen Gavin, ardından öylece baka kaldı, olanları anlamaya çalışırken kalbi sızladı. Dillon'ın onu kendine bağladığını biliyordu ama Emily'nin, onların arasına da girebileceğini düşünmesi Gavin'i delirtecek gibi oluyordu... hem de fena halde. Daha farkına bile varmadan anahtarlarını bulmak için cebini karıştırmaya başladı ve arabasına yöneldi. Ağabeyine davetten ayrıldığına dair bir mesaj attıktan sonra kendini tüm şehri gezerken buldu. Bir yanı Emily'nin evine çekip konunun üzerine gitmek istiyordu ama mantığı, yeterince ileri gittiğini söylüyordu. Ona söyleyebileceği başka bir şey yoktu, bu nedenle tek yapabileceği eve gitmektir.

Çatı katı dairesine girdiğinde Gavin, silkinerek smokin ceketinden kurtuldu, bir şişe burbon kaptı ve aceleyle kadehine doldurdu. İçkiyi kafasına diktikten sonra boynundaki papyonu söküp attı, tekmeleyerek ayakkabılarını çıkardı ve mutfak tezgâhının başına oturdu. Bir kahkaha patlatmadan duramadı, her ne kadar içten gülmese de. Dibe batıyordu... hiç ihtiyaç duymadığı kadar derine. Yumruğunu tezgaha indirip Emily'nin evine gitmediği için kendine lanet okudu. Ağabeyinin lafını hatırlayan Gavin, o anda tam da orada kızı kazanmak için yeterince savaştığını anladı. Ayağa kalkıp volta atarken ne yapacağını düşünerek telefonuna baktı. Emily'nin numarasını çevirdi ama kendini durdurdu. Bu konu, telefonla konuşulamazdı. Onun yanına gitmesi lazımdı... ve bu sefer kendine engel olmayı reddediyordu.

"Lanet olsun," derken cebinden anahtarlarını çıkardı.

Kapıyı iterek açtı, ayakkabılarını giymeyi unutmuştu ama sorun değildi... Çünkü en güzel yeşil gözler karşısında duruyordu. Merhaba demiyordu bu gözler. Kelimelere gerek yoktu. İkisi de o anda davranışlarıyla şafak sökene kadar dünya kadar şey söylemiş olacaklarını biliyorlardı. Aynı anda birbirlerine atıldıklarında ve dudakları birbirinin üzerine kapanırken ikisinin de vücudunda kıvılcımlar çaktı. O arada kapı çarparak kapandı ve Gavin'in gömleği yırtılıp atıldı.

Emily'nin ensesini tutan Gavin dudaklarına kurşun kadar hızlı yapışmıştı. Emily daha ne olduğunu anlamadan Gavin onu kaldırıp duvara yasladı. Emily'nin kollarını başından yukarıya kaldırıp bileklerini tutarken Emily de bacaklarını onun beline doladı. Alevlenen öpüşmeleri sırasında sert, kaskatı vücudu Emily'nin vücuduna yaslanırken boşta kalan eli de kızın bacaklarına kaydı, elbisesini tutup belinden yukarıya kadar çekti. Emily'nin vücudundan söküp alınan külotun sesi havayı yardı. Emily'nin ıslak, kaygan merkezi beklentiyle dolup Gavin'in pantolonunun kaliteli kumaşına sertçe sürtündü. Derin bir arzu dalgası Emily'nin vücudundan yanarak geçmeye başladığında bileklerini çekip Gavin'den kurtardı ve ateşli bir şekilde kemerini çözmeye başladı.

Ağızına yaslanarak, "Bir türlü taksiden inemedim, Gavin. Tanrı aşkına, inemedim," diye inledi. İstek, ihtiyaç ve aidiyet hissi, artık görmezden gelemeyeceği bir şeydi. Artık görmezden gelmek de istemiyordu. Tek arzuladığı ve istediği şey oydu ve tek korkusu da tadına yeterince doyamayacağıydı.

Gavin hırlar gibi, "Seni almaya geliyordum," deyip dilini onun çenesinde dolaştırdı. "Bu sefer gitmene izin veremeyecektim."

Aşağı uzanan Emily, elini *boxer*'ının içine sokup kalın, sert erkekliliğini buldu. Okşamaya başladı ve duyulan ucunu tutan parmağındaki inci gibi ıslaklığının yarattığı hisle coştı. Tekrar okşadığında Gavin'in boğazından derin bir inilti yükseldi. Dudakları Emily'nin dudaklarından kayıp kulağına, boynuna yöneldi, Emily eliyle onu okşarken emiyor ve ısıırıyordu.

“Şimdi seni içimde hissetmem gerek Gavin, lütfen.”

Gavin onun dudağına doğru, “Prezervatif almalıyım,” diyerek inledi.

“İlaç kullanıyorum,” derken nefesini veren Emily’nin ensesi terden parlıyordu.

Onu üzerine indirmek için tekrar havaya kaldırırken Gavin’in tek duyması gereken de buydu. Bastırarak ıslak sıcaklığına girince Emily başını geriye atıp duvara yaslandı, ne kadar harika hissettirdiğine inanamıyordu. Kollarını Gavin’in boynuna dolarken zorla nefes aldı. Emily’nin sırtını geriye yatan Gavin, tekrar içine girdi. Dili dudaklarından içeri girip çıkan Gavin, Emily ellerini saçlarına dolayıp bacaklarını da beline iyice sardığında inledi. Her darbeye sırtı duvara çarparsa da Gavin’in yaşattığı zevkli yanma duygusu, duyabileceği acıyı bastırıyordu.

Gavin geri çekildi ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıp havadaki duyguları içlerine çektiler. Aldıkları her düzensiz nefeste göğüsleri inip kalkıyordu. Zevk dalgaları Emily’nin vücudunu sarsarken Gavin onu yatak odasına taşıdı, bir yandan da diliyle ağzının içindeki keşfine devam ediyordu.

Gavin onu ayaklarının üzerine indirdiğinde Emily’nin dudaklarının arasından acıyla karışık bir inilti yükseldi. Emily, öylece onun önünde durdu, nefes almaya çalışırken vücudu tepeden turnağa titriyordu.

Gavin tereddüt etmeden şortundan ve çoraplarından kurtuldu, ateşli bakışları Emily’nin titreyen dudaklarında yoğunlaştı.

Emily’nin gözleri, Gavin’in güzel yüzünden aşağılara indi ve kaslı karnının, dövmesinin nerede olduğuyla ilgili uzun zamandır merak ettiği cevabını veren kasık kıvrımının leziz görüntüsüne takıldı. Hari-kuladeydi. Sol kaburgasından başlayıp yılan gibi kıvrılarak aşağı iniyor, daha da aşağılara inmeden önce kalçasında dolanıyordu. Emily’nin gözleri şekli takip ederken bacağına dolanan zarif, siyah mürekkebe hayran kaldı, ejderhanın kuyruğu dolandıkça dolanıyordu. Bu gece parmaklarının ve hatta dilinin aynı yolu takip edeceğini hayal etti.

Gavin, "Dünyada şu anda yerimde olmak istemeyen bir erkek yoktur," deyip Emily'nin yüzünü avuçlarına alıp başparmağını dudaklarında gezdirdi. Aynı kovalayan vahşi bir hayvan gibi usulca etrafında dolanıp hayalet gibi dudaklarını omzuna koyuverdi, ardından dilini boynunda gezdirdi. "Sana bu gece yapacağım şeyleri zihnin ve vücudun asla unutamayacak. Vücudunun... her... zerresi beni hissedecek."

Delirtici dokunuşları bir yana, sözleri bile Emily'yi patlama noktasına getirmişti. "Aman Tanrım," derken nefesini verdi.

Gavin yüzünde ukala bir gülümsemeyle, "Evet," dedi.

Yavaşça dönerek Emily'nin vücudunu ufak öpücüklerle tahrik etti, sonunda arkasında durdu. Alev almış sıcak nefesiyle kulağını öptü. Gözlerini kırparak kapayan Emily, dudaklarının her dokunuşuyla vücudundan bir zevk dalgası geçtiğini hissetti. Gavin, yavaşça kadife elbisesinin fermuarını indirdi, elbisenin yere kadar kayıp ayaklarının etrafında toplanmasını izledi.

Ensesine doğru, "Üzerinden geç," diye fısıldayıp saçını tutan pırlanta tokaları çözdü.

Emily'nin saçları omuzlarına ve göğüslerinin üzerine döküldü. Nefes almaya çalışarak elbisesinin üzerinden geçerken yoğunlaşan cinsel arzusu tenine yayıldı. Hâlâ arkasında duran Gavin, tek eliyle Emily'nin askısız sütyenini çıkarırken diğer elini karnının önüne doğru kaydırды. Yüzünü Emily'nin ensesine gömen Gavin, nazikçe bacağına kavrayıp yatağın üzerine kaldırdı. Parmaklarını iyice içine soktuğunda Emily'nin dudaklarının arasından bir inilti yükseldi. Vücudundaki her sinir ucundan alevli bir zevk dalgası geçti. Kollarını arkasına uzatan Emily, parmaklarını Gavin'in saçına daldırıp yapabildiği kadar sertçe çekti. Emily'nin çenesini avuçlarına alan Gavin, dudaklarına yapışmak için yüzünü yana çekti, dili içeri girip çıkarken inliyordu. Tek eli, Emily'nin ıslaklığına iyice gömülürken, diğeri göğüslerini okşuyor, sertleşmiş göğüs uçlarını parmaklarının arasında gezdiriyordu. Ateşli bir titreme dalgası Emily'nin karnından geçip tüm vücudunu sarstı. Hızla nefes alan Emily, Gavin'in nemli parmaklarını ağzına soktu,

emip dilini üzerlerinde gezdirdi. Tekrar nefes alamadan Gavin onu kendine döndürdü ve dudaklarına yapıştı.

“Bunu yaptığında beni resmen mahvediyorsun,” diye inledi, ses tonu sertti ve artık genizden geliyordu.

Kalbi hızla çarpan Emily, parmaklarını Gavin’in saçma attı. “İyi, şimdi de sen beni mahvet,” diye inledi, vücudu yanıyor, ihtiyaçla çırpınıyordu.

“Ah, mahvedeceğim zaten.” Dudaklarını Emily’nin köprücük kemiğinde dolaştırdı. “Şimdi o güzel vücudunu yatağa yatır ama çoraplarını ve topuklu ayakkabılarını çıkarma,” diye emretti.

Kelimeleri, Emily’yi titretti. İstedliğini yapmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Kendini devasa yatağa attığında serin, ipek çarşaf, alevlenmiş vücuduna değdi. Sadece birkaç adım atan Gavin artık Emily’nin karşısında duruyordu, öyle yakındı ki gözeneklerinden yayılan sıcaklığı ve arzuyu hissedebiliyordu. Ateşli bakışlarının vücudunda dolandığını, önüne serilen her zerresini gözleriyle içine çektiğini görünce Emily’nin kalbi hızlandı.

Onu delip geçen mavi gözleriyle Gavin, yavaşça dizlerinin üzerine çöküp kızın vücudunu yatağın kenarına çekti. Bacaklarını ayırıp iyice açtı ve her şey ortaya çıkana kadar bacaklarını kaldırıp omzuna attı. Tek eliyle karnına dokunup hâlâ topuklu ayakkabılı ayağını kaldırdı ve çorabının üstünden bileğini öptü.

“Tadına bakmamı ne kadar istediğini söyle bana,” diye fısıldadı, yavaşça baldırından yukarı yalayarak çıkarken tek parmağı hafifçe ıslak girişinde dönüyordu. Emily ona karşı olan arzusundan dolayı sınırlı kalm olmuştı ve bu, Gavin’in kendisini kontrol etmesini zorlaştırıyordu.

Emily, “Aman Tanrım, Gavin, lütfen,” diye yalvarıp kalçasını kaldırdı ve göğüslerini sıktı.

Emily’nin bacaklarını daha da açan Gavin dilini yavaşça ona değdirmeden önce son bir kez daha sıcak nefesini üfledi. Parmaklarını Emily’nin içine sokup vücudundan çıkan tatlı sıvıları, sanki sıcak bir yaz günü dondurma yiyormuş gibi yaladı. Diline değen en

tatlı sıvıydı bu. Daha derinleri yaladı ve bir daha deneyimleyemeyeceği korkusuyla dilini içine sokup ıslaklığını içine çekti. Bal gibiydi... Resmen bal gibiydi. Gavin, hayatının geri kalanında her gün tadına bakmak -koklamak, hissetmek ve her zerresini keşfetmek- için her şeyini verebilirdi.

"Tadın öyle güzel ki," derken nefesini verdi, parmaklarını iyice içine soktu.

Emily derin derin nefes alıyordu, Gavin'in dokunuşlarıyla vücudu geriliyor, titriyordu ve bu sadece Gavin'i daha da acıktırıyordu. Penis sıcak ve sertti, Emily'nin ciğerlerinden çıkan her inlemeyle vücudunun her zerreği içine girmek için sızlıyordu. Ne zaman adını haykırsa ve saçını çekse Gavin, vücudunun daha önce hiç bilmediği bir beklentiyle sarsıldığını hissediyordu. İçine bile girmeden patlamamak için kendini tutuyordu. Emily'nin sınıra sürüklendiğini hissettiğinde yavaşladı, Emily'yi de yavaşlattı ve sonra yine aynı şeyleri yapmaya başladı ta ki Emily'nin daha fazlasına dayanamayacağını anlayana kadar. Emily doruğa ulaşırken sarsıldı, Gavin de kalçasının iki yanından tutup onu doymayan ağzına iyice bastırdı. Emily tekrar adını haykırırken kadife tenini dişlerinin arasına alıp emdi, ısırdı ve çekti.

Gavin'in yaşattıklarından sonra uçan Emily daha yere konamadan Gavin vücudunda diliyle daireler oluşturarak gezindi.

Karnına yaslanıp gözlerinin içine baktı, Emily'nin yüzü zor aldığı soluklardan dolayı yanıyordu. Gavin, "Tanrım, çok güzelsin," diye inledi, sürtünerek üzerine çıktı. Yüzünü Emily'nin göğsünün bir kenarına gömüp göğüs ucunu diliyle yalayıp emdi. Dizinin altını yakaladı ve bacağına alıp beline doladı.

Gavin tepesinde dolanıp dilini göğüs ucunda gezdirirken Emily'nin nefesi kesildi. Dokunuşlarını aceleye getirmiyordu. Her hareketiyle ondan bir tepki almaya niyetliydi. Ve Emily de tepki veriyordu. İniltileri odada yankılandı, nefes alıp verişleri kendi kulağına bile fazla geliyordu. Gavin'in dolanıp duran dili Emily'nin vücudunun, onun şeytani ağzına doğru kalkmasına neden oluyordu.

Emily, sonunda Gavin içine girdiğinde yeterince nefes alamadı. Alevler içine işliyordu. Gavin'in verdiği kalın, uzun ve sert his büyüleyiciydi. Hiçbir erkek –Dillon bile– vücudunu Gavin kadar etkileyememişti.

Bir an birbirlerinin gözlerine bakıp o anda kaybolup gittiler, adı konmamış duygular havada dolanıyordu. O anda Emily, Gavin'in onu sahiplendiğini hissetti... dile getirmeden ve sessizce. Vücudunu onda tekrar bulmuştu.

İnleyen Gavin iyice derinlere girdi ve Emily zar zor nefes alıp dudaklarına yapıştı. Hissettiklerinden ötürü hızla nefes alıp verirken Gavin dilini dudaklarının arasına sokup duruyor, ellerini saçına gömüyordu.

"Dilimden aldığın tadı sevdin, değil mi?" diye sordu, nefesi sert ve kesik kesikti.

Hızla nefes alan Emily, tırnaklarını sırtına geçirirken onu daha sert öptü. "Evet."

"Vücudun benimki için yaratılmış." Dilini Emily'nin çenesinde gezdirdi, elleri ensesini tutuyordu. "Her zerren benim için yaratılmış, Emily."

Emily'yi öpen Gavin, ellerini saçında gezdirirken Emily de başını yastığa gömüp kalçasını Gavin'inkine yaklaştırmak için kaldırdı. Vücutları, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi aynı ritimle hareket ediyordu, ikisi de etraflarını kaplayan sıcaklık ve ihtiyaçla sarsılıyordu. Gavin'in vücudu kaslı olsa da dokunuşu yumuşak ve nazikti. Hızlı ya da sert bir şey yapmadı. Emily'nin vücudunun her ucuna taparken hızlı davranmıyor, sabırlı hareketleri kontrolünü ortaya koyuyordu. Nefesleri birbirine karışıp dans ederken, dudakları oynasırken, elleri fısıldarcasına birbirlerinin vücudunda dolanıyordu. Hızını artıran Gavin, Emily'nin göğsünü avuçlayıp yumuşak hissinin keyfini çıkarırken kulakları onun ağzından çıkan her iniltide coşuyordu.

Dudaklarını Emily'nin boynuna gömdü. "Sen benim zayıf noktasın, Emily," derken inledi, yavaşça dilini boynunda dolaştırdı. "Öyle tatlı bir zayıflık ki."

Ellerini Gavin'in saçına daldıran Emily, onu ağzına doğru çekerken Gavin de sıcaklığına iyice gömülüyordu. Emily sert kollarına tutunup tırnaklarını tenine geçirdiğinde ve kaygan kadınlığı etrafında genildiğinde Gavin, onun yakında doruk noktasına ulaşacağını hissetti.

Elini sırtına götürüp onu göğsüne doğru çekerken parmakları da saçına dolanmıştı.

"Benim için gel, Emily," diye inleyip dilini ağzında dolaştırdı. Kasları, dayanabilmek için acıyla sızlayıp titredi.

Emily'nin vücudunun, kendisinininki altında paramparça olduğunu hissettiğinde o da kendini bıraktı. Birbirlerinin kollarında vücutları sarsıldığında saf bir zevkle sarmaş dolaş oldular. Tere karışan ter, ruha karışan ruhla birlikte yükselirlerken ikisi de yere inip inemeyeceklerini merak ediyordu.

Nefes alıp verişleri ve vücutları yavaşladığında Gavin, Emily'nin gözlerinin içine baktı. Nazikçe yüzüne düşen saçını arkaya attı. Hâlâ altında olduğuna şaşırıyordu. Onu tutkuyla öperken acele etmedi, diliyle ağzına, boynuna ve omuzlarına teşekkür ediyor gibiydi.

Başını kaldırıp Gavin'e baktığında Emily'nin elleri taparcasına ona karşılık verdi, parmakları saçını okşuyor, keskin hatlı yüzüne dokunarak iniyor ve sonunda ağzını buluyordu.

Gavin, hayatında hiç kimseye böyle bağlandığını hissetmemişti. Ona sarılarak aslında kendini tamamlıyordu; onu hissederek kendini tamamlıyordu ve bunu ona bildirmesi gerekiyordu. Dudaklarının üzerinden, "Seni seviyorum, Emily," diye fısıldadı. "Sanırım, sana baktığım anda seni sevdim."

Başını hafifçe geriye attı ve Emily konuşmak için davrandı ama Gavin parmağını kızın dudaklarına koydu. "Karşılık vermeni beklemiyorum. Sadece, bunun benim için sadece seks olmadığını bilmeni istedim." Çenesine usulca bir öpücük daha kondurdu. "Hepsini isti-

yorum, Emily. Gecelerimi elini tutarak geçirmek istiyorum,” derken kulağına doğru nefesini veriyordu. “Tüm gün boyunca mesajlaşmak istiyorum.” Şakaklarını öptü ve yanaklarını okşadı. “Kahkahalar atmamızı ve alnından öpmeyi istiyorum.” Dudaklarını yavaşça alnında gezdirdi. “Geceleri buluşmak, film izlemek ve sabahları kahvaltı hazırlamak istiyorum.” Ellerini saçında gezdirdi, dişi nazikçe alt dudağına değdi. “Gece geç vakitte arabayla gezmek, günbatımını izlemek, çığlık atmak, bağırarak ve ağlamak istiyorum.” Onu öpmeye devam ederken ağzına doğru gülümsedi. “Tüm o bağırmalardan ve ağlamalardan sonra gelecek barışma seksini de istediğimi kesinlikle biliyorum. İyiyi, kötüyü ve arada kalanları istiyorum. Hepsi, birlikte harika olmamızı sağlayacak.”

Her ne kadar zorla yutkunsa da Emily karşılık vermekte gecikmedi, çünkü tekrar düşünmek istediği hiçbir şey yoktu. Ruhunun derinliklerinde –varlığının her zerresiyle– onu sevdiğini biliyordu. Dokunuşu, kelimelerinden akan duygular ve gözlerindeki samimiyet ona karşı –ikisine karşı– olan tüm korkularını bir yana kaldırmıştı.

Güzel yüzüne gözlerini dikip bakarken ellerini ensesine doladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Ben de seni seviyorum, Gavin.” Yukarı uzanıp dudaklarını usulca öptü ve Gavin’in içinden geçen şok dalgasını hissetti. O şoku ortadan kaldırmak için onu daha derinden öptü. İşe yaramıştı, çünkü vücudunun rahatlamaya başladığını hissediyordu. “Ben de tüm o şeyleri istiyorum... ve onları seninle birlikte yapmaya ihtiyacım var. Seni mutlu etmek istiyorum.”

Alnını Emily’ninkine yaslayan Gavin, çenesini eline alıp başparmağını dudağında gezdirdi. “Beni mutlu edememenin imkânı yok. İmkânsız bir şey.”

Gavin bir yana uzanıp Emily’yi kendine çekti. Böylece, sabahın erken saatlerine kadar seviştiler... hiç durmadan ve sevgiyle.

Bent Kapakları Açılıyor

Pencereden süzülen parlak güneş ışınları, Emily'yi aylardır uyuduğu en iyi uykuların birinden uyandırdı. Tembelce gerinip yüzünde bir tebessümle battaniyeyi göğsüne iyice çekti, dikeldi ve yatak başına yaslandı. Devasa odaya bakıp Gavin'i aradı. Vücudunun nasıl da muhteşem hislerle dolduğunu idrak ederken banyodan gelen duş sesi kulaklarında yankılandı.

Normalde uyandığında nasıl görüldüğünü düşünen biri değildi fakat bu, farklı bir sabahtı... çok farklı. Saçının muhtemelen fare yuvası gibi görüldüğünü ve yüzünde dün akşam dağılan makyajı olduğunu bildiğinden aynada kendine bakmak için battaniyeyi peşinden sürükleyerek aceleyle yataktan kalktı. Çıplak ayakları, soğuk mermer zemine değince bir şeylere dokundu. Aşağı baktığında kırmızı bir kurdelesini olan büyük bir kutu buldu. Kutuyu kaldırıp tekrar yatağa oturdu. Onun adına gelmişti... eh, onun adına değil, Molly'nin adınaydı.

"Ne kadar ukala," derken güldü.

Başını sallayıp kutuyu açmaya başlayınca göz ucundan bir şeyler geçti. Bakışlarını görüntünün kaynağına çevirdiğinde banyodan çıkan Gavin manzarasıyla ödüllendirildi... Beline beyaz bir havlu dolanmıştı.

Zorlukla yutkunan Emily, battaniyeyi göğsüne çekti ve tekrar yatak başına yaslandı. Elini nemli saçında gezdiren Gavin, yatak odasının bir ucundan ona gülümsedi, gerildiğinde karnındaki kaslar hareket etti. Saf saf gülümseyerek karşılık veren Emily, önündeki görüntüyü inceledi. En basit tabirle görkemliydi. Gözlerinin üzerinde dolaşmasına engel olamadı; aksi resmen imkânsızdı. Son derece güzeldi, sadece muhteşem fiziği değil, yüzü de. Güçlü çenesi, çıkık elmacık kemikleriyle uyumluydu ve çenesindeki hafif kirli sakal sadece erkeksiliğini artırıyordu... ve Emily'nin nefesini daha da hızlandırıyordu.

Ve. Tanrı. O. Dövmeyi. Korusun.

Gavin, "Hediyeni bulmuşsun," derken gülümsedi.

Emily, tek kaşını kaldırıp sırttı. "Eh, Molly'ye gelen bir hediye buldum. Ama evet, bir hediye buldum."

Kıkırdayan Gavin yatağa yürüyüp Emily'nin yanına oturdu. "Doğru hatırlıyorsam, bunu unutmama asla izin vermeyeceğimi söyleyen sendin, yani sadece anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum."

Başını sallayan Emily, şakasına koluna vurdu. Gavin güldü ve Emily'nin saçını yavaşça kulağının arkasına attı. "Hımm, uyandığında güzel olacağını biliyordum."

Emily utandığını belli ederek dudağını ısırды, bakışlarını onun-kilerden kaçırdı.

Gözlerindeki bakışla başı dönen Gavin, ne kadar güzel olduğunun farkında olmadığı gerçeğiyle büyüledi. Kıpırmızı bir şarap tonundaki dudakları, çekici yeşil gözleri ve vücudunun belirgin kıvrımları... hepsi duyularını harekete geçiriyordu. Ona bakınca kalbi ona taparak çarpıyor, gözleri yüzünün her köşesini süzüyordu. Sadece fiziksel güzellik değildi bu. Onunla ilgili her şey, teninin kokusuna kadar... Kokusunu almak için yapabileceği çok şey vardı. Tüm gece Gavin'i sıcak tutmuştu ve onu kendine saklamak için Gavin'in göze almayacağı hiçbir şey yoktu. Tam da bu anla ilgili yoğun düşünceleri ve gündüz düşleri -sadece âşıkların güvenip de yapabileceği şekilde ona karşı olan tüm arzularını açığa vurması ve Emily'nin de karşı-

lık vermesiyle ilgiliydi- Emily gözlerini tekrar Gavin'e yönelttiğinde büsbütün ortaya döküldü.

Yükseklerdeydi.

Gavin, kesinlikle yükseklerde uçtuğunu hissediyordu. Ne kadar para ödense de bu duygu satın alınamazdı ve Gavin bunu biliyordu.

Elini Emily'nin çenesinin altına koyup gözlerinin içine baktı. "Güzel görünüyorsun," diye fısıldadı, yüzünü nazikçe kendisinininkine yaklaştırdı.

Yavaşça dudaklarını Emily'ninkilere değdirdi... nazik, tutkulu ve usulca. Emily'nin parmakları anında Gavin'in saçına gömüldü, saçını ağzının içine doğru inlemesine neden olacak kadar sertçe çekti. Tıpkı randevulaşan iki genç gibi orada oturup seviştiler... İkisi de bundan memnundu... Fazlası olmadı... Sadece öpüştiler.

Dudaklarındaki nane tadının birkaç dakika keyfini çıkaran Emily, kendini geri çekti. Gavin ona baktı, gözleriyle onu soyuyor gibiydi.

"Sorun nedir?" diye sordu, çocuklara özgü bir gülücük ağzının kenarına kondu.

"Benim, eee... dişlerimi fırçalamam gerek," dedi ve battaniyeyi göğsünde sıkıca tuttu.

Kahkaha atan Gavin, açılmamış hediyeye uzandı ve Emily'nin eline tutuşturdu. Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Tadın bana çok leziz geliyor ama olsun. Aç bakalım."

Emily güldü. "Diş fırçası için fazla büyük bir kutu."

Gavin kahkaha attı ve parmak boğumlarını Emily'nin çenesine değdirdi. "Öyle, değil mi?"

Kalkık kaşlar ve bir tebessüm eşliğinde Emily şüpheye karşık ona baktı.

Gavin, "Ne?" diye sordu.

"Ne zaman bana bir şey almak için dışarı gidecek vakti buldun?"

"Eh, uykucu, saat o kadar da erken değil," dedi, neredeyse on bir olduğunu belirten bir saati işaret etti. "Ama soruna cevap vereyim, asistanıma bir liste verip senin için birkaç şey almaya gönderdim."

“Ah, asistanın.”

“Evet, asistanım,” derken kahkaha attı. “Ama şu an yatağında oturan göz alıcı esmerle onu değiştirmeye gönüllü olurdum.”

“Ah, beni asistanın olarak işe alırdın ha?”

“Tereddüt bile etmeden,” diye fısıldadı, dişlerini Emily’nin omzundan aşağı doğru gezdirirken kelimeleri boynuna doğru söylemişti. “Gerçi pek iş yapar mıydık emin değilim.” Geri çekilip gülümsedi. “Şimdi hediyeni aç.”

Tek eliyle battaniyeyi göğsünde tutan Emily, diğeriyle kutuyu açmaya çalıştı. Gavin, çıplak vücudunu kapamaya çalıştığını fark edip güldü. Bunu hem delirtecek kadar sevimli hem de seksi bulmuştu. Tek kelime etmeden gülümsedi ve ona yardım etti.

Kutuyu açınca Emily, iki tane orta boy kutu ve bir tane daha ince kutu buldu. Yüzünde kocaman bir gülümseme olan Gavin, orta boy kutulardan birini onun için açtı, eliyle New York Yankees eşofman takımını ortaya çıkardı.

“Aklını tamamıyla yitirmişsin,” derken kahkaha atan Emily, kıyafeti elinden çekip aldı. Başından geçirip giyerken ona onaylamayan bir bakış attı ama içten içe kendisini taraftara dönüştürmeye yönelik bu jestini fazlasıyla sevimli bulmuştu. “Bunu giyip insan içine çıkacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun.”

Gavin mükemmel kaşlarından tekini kaldırdı. “Bugün evimden çıkacağımızı kim söyledi ki?”

“Hımm, çıkmayacak mıyız?”

“Hayır, çıkmayacağız. Seni buraya hapsediyorum,” diye cevap veren Gavin’in sesi, Emily’yi öpmek için uzanırken kısıktı. “Kıyafet, tamamıyla kişisel eğlencem için.”

Emily, “Kulağa ilginç geliyor,” diye karşılık verirken onu öptü. “Peki, bugün için bize ne gibi planlar yaptın?”

Emily’nin alt dudaklarını ısırp gülümsedi. “Tüm gün eve sipariş verimiz diye düşündüm.”

Gavin dudağını onunkine değdirirken Emily, "Hımm, yemek gerekli bir şey," dedi, yanı inliyor gibiydi.

"Dün gece çok geç yattığımız için biraz uyuruz."

"Evet, gücümüzü toplamalıyız." Elini ensesinde gezdirdi.

Hâlâ Emily'yi öpen Gavin, kızın diğer kolunu da boynuna götürünce battaniye kayıp düştü. "Kanepeme kıvrılıp korku filmleri izleriz."

Emily, "Korku filmlerini severim," dedi, parmaklarıyla Gavin'in saçına masaj yaparken ateş vücudunda dolanıyordu.

Emily'nin alt dudağını dişlerinin arasına alan Gavin, yavaşça elleriyle artık ortaya çıkan göğüslerini okşadı. Emily inlediğinde güldü, ona verdiği tepkilere bayılıyordu. "Tüm bu yemek yeme ve film izleme faslı arasında dün gecenin olaylarını tek tek canlandırmak istiyorum." Kızı kucağına çekti, öpücükleri derinleştğinde Emily'nin saçları omzundan aşağı dökülüyordu. "Tekrar... Ve tekrar... Ve tekrar," diye ekledi.

Tam Emily belindeki sinir bozucu havlu bariyerini ortadan kaldırdığında Gavin'in cep telefonu çaldı. Telefonuna bakmaya hiç niyeti yoktu.

Nefesi hızlanan Emily geri çekildi ve ona baktı. "Telefona bakmanız gerek, Bay Blake."

Gavin parmaklarını onun saçına doladı ve tekrar kendine doğru çekti. "İmkânı yok," diye inlerken yatak başlığına yaslandı, öpücüğü daha da sertleşti. "Arayan her kimse bekleyebilir."

"Cık, cık, cık." Emily yüzünde tahrik edici bir gülümsemeyle tekrar geri çekildi. Aşırı çaba gerektirse de ufak bir oyun oynamaya karar vermişti... Emily'nin değil, Gavin'in usta olduğunu düşündüğü bir oyun. "Arayan annen olabilir."

Gavin elini yüzünde gezdirdi ve tekrar yüksek sesle inledi. Dudakları, çekici bir gülümsemeye büründü. "Beni öldürüyorsun, Emily... gerçekten öldürüyorsun."

Emily sırttı, böylesine güçlü bir adamı darmaduman edebileceği gerçeğiyle coşmuştu. Üzerinden yana yuvarlanıp gülmeye başladı. "Hımm, şimdi kim *yalvarıyor* bakalım?"

Başını sallayan Gavin, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp kahlkaha artı. "Ah, bunu ödeyeceksin, sözüm söz."

Telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşmasını dinlerken Emily, gülümseyip parmaklarını Gavin'in sırtında gezdirerek tehdidini ciddiye almasını umdu.

Gavin arayan kişiye, "Bekleyemez mi?" diye sordu.

Emily dizlerinin üzerine oturdu ve Gavin'in omuzlarına öpücükler kondurdu.

Yarattığı hisse bayılan Gavin, boynunu yana çevirip dudaklarını ona uzattı. Emily gülümsedi ve Gavin tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç saniyelğine onu öptü.

Telefona doğru, "Pekâlâ, bana bir dakika izin ver," diyerek inledi. Eliyle telefonun üzerini kapayıp yüzünü Emily'ye döndü. "Arayan Colton. İşyerindeki saçma bir şeylerin üzerinden birlikte geçmemiz gerekiyor. Biraz uzun sürebilir."

Emily başıyla onayladı.

Gavin, elinin tersiyle Emily'nin yanağına dokundu, çenesinin kıvrımlarını okşadı ve onu nazikçe öptü. "Diğer hediyelerini de aç, gidip duş al ve ben de onunla konuşmayı bitirdiğimde bize kahvalt hazırlarım."

Emily tekrar başıyla onayladı, Gavin odadan çıkarken gözleriyle onu takip etti. Alev almış duyularını yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve geri kalan hediyelere bakmaya başladı. Pembe ve gri bir çift Nike Shox spor ayakkabının yanı sıra duş alabilmesi için gerekli şeyler de buldu. Gavin, şampuandan duş jeline ve jiletlere kadar tüm temel ihtiyaçlarını karşılamış gibiydi. Bir şişe Jimmy Choo marka parfüm de vardı. Emily, Gavin'in Olivia'yla konuştuğunu anladı, çünkü bu en sevdiği parfümdü. En ince kutuyu açıp dantelli, siyah bir külot ile ona uyan bir sütyen bulduğunda gülümsedi.

Her şeyi topladıktan sonra Emily yataktan kalktı ve banyoya gidip sıcak, yatıştırıcı bir duş aldı. Vücudu fiziksel anlamda mutlulukla kaplı bir rahatlık hissetse de düşünceleri tam tersiydi. Bitkin düştüğünü

söylemek, basit kalırdı. Dillon geri döndüğünde yüzleşmesi gerektiğini bildiği tonla şey vardı. Açıkçası, korku kemiklerine işlemiştir. Ona söyleyeceği şeylerin üzerinden geçti. Fakat tüm senaryonun yanıp kül olacağı –kendisini, Gavin'i ve Dillon'ı da o arada yakacağı– hissinden kurtulamadı. Duştan çıkıp askıdan bir havlu aldı ve zihnine üşüşen olumsuz düşüncelerden silkinip kurtulmaya çalıştı.

Gözüne pek hoş gelmeyen Yankees kıyafetine büründükten sonra oturma odasına yöneldi, gözleri Gavin'in siyah beyaz fotoğraf kolajında gezindi; çoğu fotoğraf devasa boyuttaydı. Buraya en son geldiğinde yaptığının aksine, bu kez fotoğrafları inceledi. O anda duvardaki her fotoğrafın bir binaya ya da meşhur bir yapıya ait olduğunu fark etti. Tekinin Roma'daki Panteon olduğunu anladı. Bir diğeri Versailles Sarayı'nı gösteren bir Fransa fotoğrafıydı. Tac Mahal'i, Eyfel Kulesi'ni ve Gateway Arch'ı gördü. Bunların Gavin'in gezdiği mi yoksa gezmek istediği yerler mi olduğunu merak etti.

O bunu düşünürken, hakkında daha çok şey bilmek istediği adamın sesi duyuldu. Onu ofisinde, yerden tavana kadar uzanan ve Manhattan'ın gökyüzünü gözler önüne seren pencerenin önünde, geniş, maun bir masanın başında buldu. Dünyadaki en güçlü şehrin binaları, silüetinin arkasında yükselse de Emily'nin gözüne tıhtına oturmuş bir kral gibi göründü.

Ve o kral, artık onundu.

Gözlerini önündeki dizüstü bilgisayara dikmiş, kulağındaki bluetooth alıcısıyla hâlâ işlerle uğraşan Gavin, Emily'nin kapıya yaslanıp onu izlediğini fark etmedi. Emily'yi hayal kırıklığına uğratan şey, giyinmiş olmasıydı. Fakat –siyah eşofman alın, V yakalı beyaz bir tişört ve okuma gözlüğüyle ne kadar gündelik ve rahat gözüксе de– o anda Emily ona doğru çekildiğini hissetti. Sessizce odada ilerleyip aralarındaki mesafeyi kapadı. Koluyla değebilecek mesafeye gelene kadar Gavin başını kaldırmıyordu ama baktığı anda yüzüne çekici bir gülücük yerleşti.

Parmağını kaldırıp bir dakika durmasını işaret etti... ama Emily beklemek istemiyordu. Hayır. Bunun yerine kendini, gözlerini ona dikip eşofmanını vücudundan çıkarırken buldu.

Bugün avcı Emily'ydi... Ve Gavin de avıydı.

Gavin'in deri sandalyesine yaslanıp kollarını kavuştururken yutkunmasını, âdemelmasının yukarı çıkıp aşağı inmesini izledi. Emily'nin yüzündeki gülücük iyice yayıldı. Gavin sesini sakın ve monoton çıkarmaya devam etti —sanki karşısında striptiz yapılmasından etkilenmemiş gibi konuşmaya devam ediyordu— ama eşofmanında kabaran fiziksel reaksiyon başka bir hikâye anlatıyordu.

Hemen Gavin'in karşısında duran Emily, ayağını Gavin'in sandalyesine, bacaklarının arasına koydu. Bir yılan gibi yavaş ve kıvrak hareketlerle masaya geçtiğinde Gavin'in ağzının kenarına şehvetli bir gülümseme yerleşti. Kafası, Emily'nin karnıyla aynı hizada bulunan Gavin sandalyesinde uzandı, elleriyle belini tuttuğunda başını kaldırıp ona baktı. Alt dudağını emerek güldü ve sanki gerçekleşecek muhteşem şeylere karşı onu uyarırmış gibi başını sağa sola salladı.

"Colton, iyi bir hamle olmaz," dedi. Sonra bir an durup dinledi, gözleri Emily'den hiç ayrılmadı. Elleri, belini daha sıkı tutmaya başlayıp başparmaklarıyla hassas karnunda usulca daireler çizdiğinde Emily'nin içine bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Baştan çıkarıcı bir şekilde *sweatshirt*'ünü çıkarıp çıplak ayakları nazikçe Gavin'in bacak arasına süründüğünde merhametli davranmıyordu.

Gözlerindeki davetkâr bakış Gavin'i mahvetmişti.

Gavin'in boğazından hafif bir inilti yükseldi ve Emily bunun hayatında duyduğu en erotik ses olduğuna yemin edebilirdi. Bacaklarının arası şiddetli bir şekilde gerildiğinde Gavin'in varlığı fiziksel olarak acı verici olmaya başladı. Bunun üstüne başını geriye atıp ellerini baştan çıkarıcı bir şekilde dantelli, siyah sütyeninde gezdirdi, Gavin'in konuşmasını kısaltabilme umuduyla parmaklarıyla göğüslerini okşadı.

"Doğru, anlıyorum ama o hesabın aktifleşmesine aylar var, yani şu anda endişelendiğim bir şey değil," dedi, sesi hafifçe çatlamıştı. "Bak, gitmem gerek. Seninle bunu sonra konuşurum," diye lafını bitirdi, kulağındaki alıcını çekip masasına fırlattı.

Bingo...

Gözlüğünü çıkarmak için davrandı ama Emily, bileğinden yakalayıp hareketini engelledi. "Hayır, bırak kalsın," dedi nefes nefese, gözleri yüzünü tarıyordu. "Gözlükle seksi görünüyorsun."

Erkek çocuklarına özgü bir gülümsemeyle Gavin başını yana yatırıp onu inceledi. "Gözlükle seksi mi görünüyorum?" diye sordu, elleriyle bacaklarını ardına kadar açtı.

Başıyla onaylayan Emily, avuçları masanın serin yüzeyine değince nefes verdi.

"Hımm, bunu bilmiyordum," dedi Gavin, sesi kısıktı. Külotunu kenara çekti ve tek parmağını içine soktu. Parmağını dışarı çekip ıslaklığını emdi ve nazikçe iki parmağını tekrar içine soktu.

"Gavin, evet... Lütfen durma," diyen Emily inledi, Gavin'in hareketlerine karşılık sırtı gerilirken kalçası girip çıkan parmağının etrafında daireler çizdi. Tek elinin parmakları Emily'nin içindeyken, diğer eli de külotunu vücudundan söküp aldı.

Sıktığı dişlerinin arasından tıslar gibi, "Çok ıslanmışsın," diyen Gavin hızla sandalyesinden kalktı. Boştaki eliyle ustaca kıyafetlerinden kurtulurken diğer elini Emily'nin içine sokup çıkarıyordu. Başparmağı duyarlı hale gelmiş klitorisinin üzerinde daireler çizirken sabit bir ritimdeydi ve aceleci değildi. Emily'nin cinsel organı içine girip çıkan parmaklarının etrafında istekle titrerken masanın kenarını tutan parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. "Bunu sana yapan benim, Emily. Vücudunu bu hale getiren benim."

Emily'nin dudaklarının arasından bir inilti yükseldi ve Gavin'in erkekliğine uzandı, eli boylu boyunca üzerinde gezindi. İçine girmesine yardım etti ve sonunda Gavin içine girdiğinde leziz bir şekilde vücudunu gererken Emily de iç çekti.

“Ah, öyle darsın ki,” derken Emily’yi izleyen alevli mavi gözleri yoğunlaşmıştı. “Etrafımı sarmana bayılıyorum.”

Gavin, elleriyle Emily’nin belini sıkarken başı geriye düştü, yüksek sesle ve derin bir şekilde inledi. Hızlanmıştı ve daha sertti... ve Emily buna bayılmıştı. Yüzü yanıyor, teni terle kaplanıyordu ve vücudu Gavin içine girerken sarsılıyordu. Boynuna tutunarak öpmek için başını çekti ama Gavin karşı koydu.

Emily, “Ne yapıyorsun?” diye sordu, Gavin tekrar içine girerken hızla nefes aldı... bu sefer daha yavaştı ama daha güçlüydü. “Seni öpmek istiyorum, Gavin.”

Kendini biraz geri çeken Gavin, gözlerini Emily’ye dikti, ağzının kenarı şeytani bir şekilde kıvrılmıştı. “Biliyorum ama beni öpmene izin vermiyorum.”

Tımakları Gavin’in omuzlarını delerken tekrar ağzını yakalamak için öne uzandı ama Gavin onu ensesinden yakalayarak sabitledi. Daha derine girerken başparmağını ağzına sürdü ve Emily, sırtını gererken nefes almak için ağzını açtı. Vücudu her an alev alacak gibi geliyordu.

Nefesini vererek, “Neden seni öpmeme izin vermiyorsun?” diye sordu. Çılgılık attıracak kadar büyük bir zevk dalgası içini delip geçerken Gavin gözlüğünü çekip çıkardı.

Sırıttı ve bir diğer yavaş ama sert darbeyle inledi. “Tüm bu süre boyunca güzel yüzünü görmek istiyorum. İçindeyken nasıl görüldüğünü görmek istiyorum... benim için geldiğinde de.” Kalçasını ani bir hareketle ileri itti, daha sert ve derinden hareket ederken Emily’nin kalçasını sıktı. Her zerresiyle içine girmişti, Emily’nin vücudu titriyor ve etrafını sarıyordu. “Boşaldığını izlememe izin vereceksin, Emily.”

Talebini dayanılmaz derecede seksi bulan Emily’nin zihni bu düşünceyle çıldırdı, vahşi bir arzuyla ona istediğini verme ihtiyacı duydu. Tüm vücudu titredi ve birkaç saniye içinde benliği, vücudundaki her hücreyi yapıp geçen orgazm dalgasıyla sarsıldı. Hissettiği coşkuyla tepeden tırnağa tır tır titredi.

Hemen ardından Gavin onu ensesinden yakaladı ve dudaklarına yapıştı. Hırlarcasına diliyle çenesinin kenarını yalarken Emily'nin adı dudaklarının arasından süzüldü.

Hâlâ içindeyken Emily, Gavin'in vücudunun sınıra geldiğini, mücadeleyi hissetti. Gavin boynuna doğru inleyip vücudu kendi doruk noktasıyla titrerken sıcak sıvının içine aktığını hissetti.

Seks kokusu havaya yayıldığında ve aşk ile ten kokularının baştan çıkarıcı karışımı vücutlarındaki her sinir ucunda hızla dolarken Gavin, Emily'yi masadan kaldırdı ve oturma odasına taşıdı. Eğilirken onu da çekince birlikte kanepeye yığıldılar. İkisinin de zevkten dolayı kasları kasılırken Gavin bir battaniyeye uzandı, çıplak tenlerinin üzerine örttü ve Emily'yi göğsüne yasladı.

Alnunu öperken, "Muhteşemsin," diye fısıldadı.

Emily tatmin olduğunu belli eden bir şekilde iç çekti ve ona gülümsedi.

Birbirlerine sıkıca sarıldılar, nefesleri yavaşlayıp düzene girerken ikisi de artçı sarsıntılar yaşıyorlardı. Gavin nemli saç tellerini Emily'nin yüzünden arkaya attı, parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi ve çenesinin kıvrımına indi. Kolları, bacakları ve vücutları iç içe geçmişti. İkisi de müthiş bir uykuya daldılar, bu rüyadan uyanmak istemiyorlardı.

Ufukta güneş batarken Gavin'in duyabildiği tek ses, Emily'nin uyurken aldığı nefesin göğüs kafesindeki fısıltısıydı. Omuzlarındaki saçı okşayarak iterken birlikte geçirecekleri vaktin hızla azaldığının fazlasıyla farkındaydı. Gözlerini kapayan Gavin, kokusunu içine çekip o ana sıkı sıkı tutunmaya çalıştı ama düşünceleri, aşına olmadığı bir şeyle dolmuştu.

Korku.

Gavin hiçbir şeyden korkmazdı ama şimdi korkuya yenik düşmüş gibi hissediyordu. Dillon salı gününe kadar dönmeyecek olsa da geri geldiğinde Emily'yle işlerin değişebileceğini biliyordu. Gavin'in kalbinde Emily'nin kendisini sevdiğiyle ilgili hiçbir kuşku yoktu; Emily son yirmi dört saati bunu kanıtlayarak geçirmişti. Fakat Dillon geri

döndüğünde kendisi hakkındaki fikrini değiştirebileceği olasılığını görmezden gelemiyordu. Yanına kıvrılıp uyuyan vücuduna bakıp alnından öptü. İçten içe asla bilemeyeceği kadar çok şeyi hayatına katan -bomboş yaşamını salt varlığıyla dolduran- kadının, Dillon'ın yalvar yakar istekleri karşısında pes etmemesi için dua etti.

Emily'yi uyandırmamaya çalışan Gavin, dikkatle kanepeden kalktı ve ikisi için akşam yemeği sipariş etmek üzere mutfağa gidip bir menü çıkardı. Suşi restoranındaki karşılaşmalarını net bir şekilde hatırladığı için güven içinde yapılabilecek bir tercih olduğunu düşündü. Siparişi verdikten sonra hem Emily'nin hem de kendisinin ortalığa saçılan kıyafetlerini toplamak için ofisine gitti. Giyindi ve oturma odasına döndüğünde Emily'nin uyandığını gördü, ona bakıyordu. Emily, ona gülümsedi ve peşi sıra battaniyeyi götürerek kanepeden kalkarken uzun kollarını esnetti. Gavin, artık kalbinin sahibi olan kadının ona doğru gelmesini izledi, nefesi o yaklaşır yaklaşmaz hızlandı. Battaniyeyi vücuduna sıkıca dolayan Emily parmak uçlarında yükseldi, tek kolunu boynuna doladı ve onu öpmeye başladı. Gülümseyen Gavin, kollarını beline doladı, istekle karşılık verirken kızı kendine çekti.

Emily geri çekilerek, "Neredeyse hava kararmış," dedi, uyku mahmuruydu. "Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum."

Ukala bir gülücük Gavin'in ifadesine yerleşti. "Eh, bizi dün geceden beri epey... meşgul ettin."

Emily ciddi bir tavırla, "Ve siz de her dakikasına ortak olmuştunuz, Bay Blake," deyip kahkaha attı. "Ve yanılmıyorsam her saniyesinden de keyif almıştınız."

"Hımm, haklısın. Doğruyu söylemek gerekirse her salisesinden keyif almıştım." Emily güldü ve Gavin, çenesini avcuna almak için elini kaldırdı, başparmağıyla yanağını okşadı. "Ben de henüz uyandım aslında," deyip gülümsedi. "Açsın, değil mi? Yani kahvaltı ve öğle yemeği vaktini uyuyarak geçirdiğimize göre aç olmalısın."

"Açlıktan ölüyorum."

"Suşi sipariş ettim. İyi mi?"

"Mükemmel," diye cevap verdi, yanağına bir öpücük kondurdu. "Hemen geri dönerim. Gidip temizlenecek ve bugün giymek için zorladığın o muhteşem Yankees kıyafetine bürüneceğim."

Tezgâha yaslanan Gavin kıkırdadı ve Emily banyoya süzülürken onu izledi.

Emily kapıyı kapamadan önce "Ukala," diye bağırdı.

Gavin'in yorumuna karşılık kakhaha attığını duyunca kendi kendine güldü ama aynadaki yansımaya baktığı anda gülümsemesi soldu. Son birkaç saat içinde vücudu coşkunun sınırlarına taşınmış olsa da darmaduman görüntüsü aksini söylüyordu. Saçı başına yapışmış, çılgınca öpüşmekten dudakları şişmişti ve gözlerinden dün akşam uyumadığı anlaşıyordu, hızla düş alması gerektiğine karar verdi.

Çıktuktan sonra banyoya o şık Yankees kıyafetini getirmeyi unuttuğunu fark etti. Islak vücuduna bir havlu dolayıp kapıyı açınca Gavin'in elinde kıyafetiyle orada dikildiğini keşfetti. Gavin başını içeri uzatıp giysiyi Emily'nin önünde salladı. Emily ne zaman almaya çalışsa kolunu çekip kıyafeti uzaklaştırıyordu.

Emily kakhaha atarak, "Durur musun artık?" deyip bir kez daha giysiye uzandı.

"Şu anda nasıl da iradeli olmaya çalıştığmdan haberin var mı?" Emily, başını yana yatırdı ve güldü. "Fakat şansın tükendi. Yemek çoktan geldi ve açlıktan ölmeni istemiyorum," derken kakhaha atıp kıza kıyafeti verdi. "Yemekten sonrası için hiç söz vermiyorum ama."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Emily'yi öpmek için eğildi ve gitmeye davrandı ama koridorda durup arkasını döndü.

"Emily."

"Gavin."

"Unutma," derken yaramaz bir edayla güldü, "sabırsız ellerimle o güzel vücudundan külotunu yırtıp çıkarmıştım, yani görünen o ki onsuz dolanacaksın, hayatım."

Emily çekici bir şekilde gülümseyerek, "Gavin," dedi.

"Emily."

"O külotu vücudumdan yırtıp çıkardığın her saliseden zevk aldım."

Gavin tekrar banyoya girmeye çalışırken Emily kapıyı suratına çarptı ve kilitledi.

"Yemek soğuyacak," diye bağırarak Emily kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Yemeğimiz suşi; soğuk olması gerekiyor. Ve sana çıkıp yemen için beş dakika veriyorum," derken inledi. "Aksi halde kapıyı kıracağım ve akşam yemeğinde *sizi* yiyeceğim, Bayan Cooper."

Kahkaha atan Emily, uzaklaşan adımlarını duydu ve ana yemek olarak yenmek için duyduğu ani isteği bastırmaya çalıştı. Tehdidi çekici görünse de giyindi, saçlarını kuruttu ve oturma odasına yöneldi.

Onu şaşırtan –ve çok hoşuna giden– ise Gavin'in tüm çatı katındaki ışıkları kısıması, şömineyi yakması ve alevlerin önüne attığı bir battaniyeyle derme çatma bir piknik sofrası hazırlaması oldu. Yine Gavin fark etmeden onu izlerken buldu kendini. Ona dair her şeyden büyülenen Emily, Gavin'in battaniye üzerinde rahatça otururken ikisine birer bardak kırmızı şarap koymasını izledi. Duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu ve Trevor'ın yanında Dillon yerine Gavin Olivia'yı ziyarette gelmiş olsaydı, geçen sene nasıl bir yaşam sürmüş olabileceğini merak etti. Fakat o anda düşüncelerine rahatsız edici bir ikilem süzüldü. Dillon'la senaryosu nasıl sona ermiş olursa olsun, Emily asla ona ne kadar yardım ettiğini unutamazdı ve bir yanı, onu bu nedenle hep sevecekti. Yine de artık kalbi Gavin'in ellerindeydi. O yeni aşkıydı, yeni bir patikaydı ve takip etmek istediği yeni yoldu.

İç çekip Gavin'in yanına gidip diz çökerek oturdu. Gavin, kolunu beline dolarken ona gülümsedi. Emily uzandı ve usulca dudaklarına bir öpücük kondurdu ve bunu yaptığında Gavin'in vücudunda uyandırdığı ateş olduğu gibi ortaya çıktı... Ama aynı anda ruhunu bir suçluluk duygusu kapladı. Bir kısmı Dillon'a karşı duyduğu suçluluktan ama daha fazlası, ikisi için de yıkıcı olabilecek bir bendin kapaklarını açtıkları hesaba katılırsa, Gavin'i felakete sürükleyecek olmasıydı. Dillon

döndüğünde kendilerini içinde bulacakları kargaşaya katlanabilecek kadar güçlü olduğuna dair dua etmek, yapabileceği tek şeydi.

"Seni seviyorum, Gavin," diye fısıldadı, sesi neşesizdi.

Gavin geriye çekilip gözlerini inceledi. "Ben de seni seviyorum Emily," deyip parmaklarıyla saçını okşadı. "Gerçekten seviyorum."

Emily ona solgun bir tebessüm gönderdi ve hiçbir şeyi devirmeye dikkat ederek battaniyeye yerleşti. Kapaklı kutulardan bazılarını açmaya başladı, ardından birkaç parça suşiyi tabağına koydu.

Gavin bir anlığına yüzünü incelerken çubukları uzattı, tavrındaki değişimi anında fark etmişti. Kalbinin bir an da olsa sızladığını hissetmeden duramadı. "İyi misin?"

Emily bir yudum şarap içti ve başıyla onayladı. "Evet, iyiyim."

"Emin misin?"

"İyiyim." Emily uzandı ve Gavin de yanağını okşadı. "Tüm bunlar için teşekkür ederim. Mükemmel olmuş."

Yatıştırıcı dokunuşu, Emily'nin düşünceleri bastırdı. Yüksek sesle nefes veren Gavin gülümsedi. "Teşekkür etmesi gereken benim."

"Saçmalama," derken Emily güldü. "Bana ne için teşekkür edeceksin ki?"

Gavin, "Her şey için Emily," diye cevap verdi, sesi ve bakışları yumuşacıktı. Emily ona baktı, ses tonu onu durdurmuştu. "Bana aşık olduğun için teşekkür ederim. Kendini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Tanrım, tüm bu zaman boyunca senin peşinden koşarken beni gebertmek istemediğin için teşekkür ederim. Seni zor bir duruma soktuğumu biliyorum ama elimden..." Duraksadı, uzun uzadıya nefes alırken gözleri tabağına kaydı. Bakışları tekrar Emily'ninkiyle buluştuğunda gözlerine yaşlar dolduğunu gördü. "Senden uzakta duramadım," diye fısıldadı. "Binaya girdiğin saniyede seni hissetmiştim. Lanet olsun, girmeden önce seni hissetmiştim sanırım. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey deneyimlememiştim. Her şey gözümün önüne geldi... evlilik, çocuklar, birlikte yaşlanmak. Beni kendine çektin ve ben biliyordum ki... sadece o anda birlikte olmamız gerektiğini biliyordum."

O anda Emily yanına yaklaştı, bu sefer bir şeyleri devirmek umurunda değildi. Dizlerinin üzerine oturdu ve battaniyenin üzerinde ilerleyip kucığına sokuldu. Kollarını omzuna dolayıp Gavin'i dudaklarına doğru çekti. Yakında yaşayacaklarına dayanamayacağı yönündeki tüm şüpheleri aklından uçup gitti.

Havaya karıştı. Yok oldu.

Gavin, Emily'nin dudaklarına doğru, "Ağlıyorsun," diye fısıldadı, yanağına düşen gözyaşını sildi. Emily gülümsedi ve o da hafifçe güldü. "Seni hep ağlatmayı başanıyorum."

"Bunlar, bu sefer kesinlikle mutluluk gözyaşları, Gavin," dedi, gülümserken burnunu çekti.

"Ve hep de öyle olacaklar." Gavin onu öpmek için eğildi. "Yemin ederim Emily, hep öyle olacaklar." Hâlâ kucığında oturan Emily çubuklara uzandı ve kutulardan birinden bir suşi çıkardı. "Ağzını aç," deyip Gavin'in ağzına götürdü. "Seni beslemek istiyorum."

Gavin istediğini yaptı, çiğnerken gülümsüyordu. "Buna alışabilirim."

Emily, "Eminim ki alışabilirsin," derken kahkaha attı.

"Tabii ki." Gavin şarap kadehini dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Biraz daha alayım," deyip ağzını iyice açtı.

Emily gülerken bir diğer suşiye uzanıp ağzına koydu. "Size bir şey sorabilir miyim Bay Blake?"

"Ne istersen."

"Tüm bu yerlere gittin mi?" Elini şöyle bir sallayarak duvarlardaki fotoğraflardan birkaçını işaret etti.

Yutkunan Gavin bir an durup bazılarına baktı. Başıyla onayladı. "Aslında gittim. Binalarla ilgili çalışmak için gittim."

"Okul için miydi? İşletme okuduğunu sanıyordum."

"İşletme okudum," dedi, gülümsedi. "Ama aslında mimar olmak istiyordum. Bir şeylerin yaratılma süreci beni büyülüyor... kitaplardaki hikâyelerden tut, binalara kadar." Parmağıyla Emily'nin çenesinin kenarına dokundu, köprücük kemiğine kadar indi, sonra tekrar omzuna çıktı. Emily ona gülümsedi. "Birinin aklındaki bir fikrin, çok güzel

ve hayat değiştirici bir şeye dnşebilmesini muhteşem buluyorum... salt bir imgeden ya da fikirden yola çıkarak.”

“O halde, neden o alanda eğitim görmedin?”

Tekrar gözleri bir anlığına fotoğraflarda dolandı. “Babaannem öldükten sonra Colton ile ikimize kayda değer miktarda miras kaldı. Colton, bana Blake Endştrileri’ni kurma fikriyle gelmişti.” Bir diğer suşıye uzanıp ağzına attı ve omuz silkti. “şirketi kurmak için benim payıma düşen mirasa da ihtiyaı vardı. Önceden anlaştığımız şekilde sessiz sedasız bir ortak olacakken şirketin yansına sahip oldum. Aslında reklam şirketleri bir şeyler yaratır, ben de neden olmasın dedim... ve ayrıca, onun gerçekten istediği bir şeydi ve onu yüz şt bırakmak istememiştim.”

Emily başını kaldırıp ona baktı, yanağını avcuna aldı. “Bunu onun için yapmışsın.”

“Denilebilir.” Gülümsedi. “Ama o gıığın bunu bilmesine asla izin vermem.”

“Hoşuna gidiyor mu peki? Yani yaptığın işte mutlu musun?”

“Sonunda bu kadar başarılı olduğumuz için mutluyum.” Tek kaşını kaldırıp sırtıttı. “Ve çoğu gün genellikle saat ondan önce işe gitmem, yani bu da bir artı.”

“şanlısın. Keşke ben de o kadar geç gidebilseydim,” derken kahkaha attı. “Ama soruma cevap vermedin, Blake.” Gavin gülümsedi ve Emily de kucağına yerleşti. “İşinde gerçekten mutlu musun?”

“İstedğin şey drştlk m?”

“Evet, burada duymaya çalıştığım şeyin o olduğundan oldukça eminim,” diyen Emily güldü.

“Nefret ediyorum. Neredeyse ölümüne canımı sıkıyor.”

“Yaptığın işte mutlu olmalısın,” dedi, onu öpmek için uzandı. “Kendi hisseni satmayı düşündün m hiç?”

Emily’nin yüzündeki saçı geri atan Gavin, alnını öptü. “Düşündüm ve sonunda satacağım da. Son birkaç sene içinde ancak topar-

lanabildiğimizi düşününce, işlerin rayına oturduğundan emin olunca satacağım.”

“Sen iyi bir kardeşsin, bunu biliyor muydun?”

“Ah, ben olabilecek en havalı kardeşlerden biriyim.” İkisi de kahkaha attılar ve Gavin, onu kendisine çekti. “Benden konuşmayalım artık. Seni öğretmenlik kariyerine iten ne oldu?”

“Eh, bende aslında disleksi var. Çocukken gittiğim okulda ya anlamamışlardı ya da bana yardım edebilecek çalışanları yoktu.” Şarap kadehine uzandı ve bir yudum içti. “Eğitimimde bu beni belirli noktalara erişmekten alıkoyduğu için diğer çocuklar benimle dalga geçerdi. Bununla birlikte lisede de zorluk çektim, öğretmen olmaya karar verdim çünkü disleksisi olan insanlar aynı rahatsızlığa sahip bir çocuğu anında anlayabilirler. Tek bir çocuğa bile erken teşhis konulması için yardım etsem, buna değer dedim.”

Gavin bir an gözlerini ona dikti ve gülümsedi. “Biliyor musun, *sen de* oldukça havalısın.”

Emily kahkaha atarak, “Ah, öyle miyim?” diye sordu. “Hayatımda bana hiç kimse böyle dememişti. Hiçbir zaman.”

Gavin onu usulca kaldırdı ve bacaklarını beline dolarmasını sağladı. Elleriyle saçlarını okşarken dudaklarını onunkilerle değdirdi. “Evet. Sen şüphesiz, tanıdığım en havalı kadınsın,” dedi, alt dudağını emdi. Emily gülümsedi. “Ve hep havalı olduğunu söyleyeceğime söz veriyorum.”

“Eh, teşekkür ederim.” Emily, Gavin’in dudaklarına doğru güldü. “Ve ben de hep ukalanın teki olduğunu söyleyeceğime söz veriyorum.”

“Hımm, bana istediğin her şeyi söylemeye iznin var.”

Emily gülümsedi ve becerikli dudaklarıyla uğraşmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra Gavin geri çekildi, aklına bir şey takılmıştı. “Şimdi ben sana bir soru sorabilir miyim?”

Emily, “Kesinlikle,” diye yanıtladı, çenesine bir öpücük kondurdu.

“Dillon’a ne şekilde söyleyeceğiz?” Gavin, Emily dudağını ısırırken vücudunun da gerginleştiğini hissetti. Elini kızın ensesine koydu ve dikkatlice yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı, gözleri yumuşak bakıyordu.

"Emily," diye fısıldadı. "Biz. Biz dedim. Ona tek başına söylemene izin vermeyeceğim, beni anlıyor musun?"

Zar zor yutkunan Emily başıyla onayladı. "Anlıyorum ama şu anda ondan bahsetmesek olmaz mı?"

Gavin gözlerini inceledi. Gergin olduğunu görebiliyordu ve kendi aldığı riske kıyasla daha büyük bir risk aldığını biliyordu... ama bu noktada kafası karışmıştı. "Onun hakkında konuşmamız gerekiyor, Emily."

Emily ellerini Gavin'in yanaklarına götürerek, "Gerektiğini biliyorum," dedi. "Sadece, sabı gününe kadar dönmeyecek. Şu anda pazar gecesi ve ben, şimdi burada her şeyin ikimizle ilgili olmasını istiyorum. Onunla ilgili değil... Sadece bizimle ilgili olsun, Gavin." Gavin'in mükemmel dudaklarını tekrar buldu ve sadece Dillon'un düşüncesini aklından söküp atabilme isteğiyle vahşice öptü. Gavin, elleriyle belini iyice sıktı ve ağzının içine doğru inledi. Emily usulca geri çekildi ve ona baktı. "Yarın akşam, olur mu? Yarın akşam her şeyin üzerinden geçeriz."

"Pekâlâ ama ona önceden hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana yemin etmen gerek." Ellerini Emily'nin saçlarında gezdirdi. "Ben de orada olmak istiyorum. Bu ikimizle ilgili."

"İkimizle ilgili olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim," diye fısıldadı, alnını Gavin'in kine yasladı. "Ama cidden, beni aradığında açmadım bile."

"Tamam, sadece emin olmak..."

Emily, Gavin'in ağzına susması için parmağını götürdü ve o da gülümsedi. Parmağını kaldırıp yerine dudağını uzatırken, "Dur," dedi. Gavin'in dili ağzında gezinirken bu konuşmadan dolayı gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Bu hiç de zor olmadı.

Gavin, "Bu akşam da yine benimle kalacağını tahmin ediyorum," diye fısıldadı, ağzı çenesine değiyordu. Emily başını yana yatırırken öpücükleri köprücük kemigine kadar kaydı. "Kalamam. Başka bir

öğretmenin yerine bakıyorum ve eve gittiğimde not vermem gereken kâğıtlar var. Ayrıca, yarın sabah saat yedide okulda olmak zorundayım.”

“Birinci sınıflara ders veriyorsun, değil mi?” diye sorarken kızın kollarını havaya kaldırdı, nazikçe *sweatshirt*’ünü çıkardı.

“Evet, ders vereceğim sınıf o.” Emily, sütyenini çıkarıp bir kenara fırlattı. “Neden sordun?”

Nefis göğüslerine bakarken Gavin’in yüzünde hayranlıkla kanışık bir gülücük oluştu. Dudaklarını ıslatıp sessizliğini korudu.

Emily, çenesinin altına tek parmağını yerleştirip bakışlarını tekrar kendisine çekti. “Neden?”

Gavin, onu dudaklarına doğru çekti ve öpmeye başladı. “Ne, neden?” diye sorup alt dudağını ısırdı.

Emily, “Gavin,” derken kahkaha attı. “Birinci sınıflara mı ders veriyorum diye sordun.”

“Ah, doğru,” derken kıkırdayan Gavin, çabucak gömleğini çekip çıkardı. “Yanımda kalamayacağını, çünkü not vermen gereken kâğıtlar olduğunu söyledin, doğru mu?”

“Evet.”

“O yaşta hepsi otomatik olarak sınıfı geçmiyor mu?” dedi ve elini Emily’nin dizlerinin altından geçirip ayağa kalktıktan sonra onu yatak odasına taşıdı. “Yani, sadece boyama filan yapıyorlar.”

“Hayır, otomatik olarak geçmiyorlar,” derken Emily kahkaha attı. “Ve sadece boyama da yapmıyorlar.”

Onu yatağa yerleştiren Gavin, o çıplak vücudunu yastıklara doğru götürürken izledi.

Hızla geri kalan kıyafetlerini de çıkardı ve battaniyenin altına girdi. “Sana diyebileceğim hiçbir şey yok mu?.. Bekle, bunu demedim say. Bu gece yanımda kalmak konusunda fikrini değiştirmen için *yapabileceğim* hiçbir şey yok mu?”

Emily gülümsedi ve parmaklarını saçında gezdirdi. “Gerçekten kalamam. Ama beni ikna etmeye çalışmana izin vereceğim,” derken kahkaha attı.

Gavin nefesini vererek, "Hımm, çok sıkı pazarlık ediyorsun," dedi, dudaklarını boynunun kıvrımında gezdirdi. "Ama kabul ediyorum, Bayan Cooper."

Sonraki birkaç saat boyunca hem Gavin hem de Emily... *tatlılarının* keyfini çıkardılar. Geceyi geçirmesi için uğraşıp biraz da zorlasa da Gavin, Emily'nin yanında kalmasını sağlayamadı. Onu evine bıraktığında –tutkuyla dudaklarına kondurduğu öpücükle birlikte elinden gelen çabayı gösterse ve hatta daha da ileri gidip tek gece için bir senelik maaşını ödemeyi teklif etse de evine götürmüştü– Emily kapısını kapatırken onu izledi. Yarının pazartesi olmasını ve Emily'nin çalışmak zorunda kalmasına lanetler okudu.

Vücudu heyecan içindeyken ve kalbi, daha önce hiç hissetmediği bir aşkla dolup taşarken Gavin'in trafik kazası geçirmeden evine gidebilmek için elinden ancak bu kadarı geliyordu. Zihni, son yirmi dört saatte olanları tekrarlayıp duruyordu... canlı bir film, canlı bir aşk öyküsü gibi. *Casablanca*'nın canı cehenneme, o âşıktı... ve şimdi kendini gerçekten bir tanrı gibi hissediyordu.

Artık her şeyi vardı.

Apartmanına girdiği sırada kendi kendine ıslık çalarken aşkından ölen şapşalın teki gibi görüldüğünü biliyordu. Kapıcı onu yüzünde Gavin'in değiştiğini onun bile anladığını belli eden bir ifadeyle ve şapkasına dokunup selam vererek karşıladı. Gülümseyen Gavin omzuna dokundu, elini sıktı ve asansörlere yöneldi.

Duş almamaya karar verip –gözeneklerindeki Emily'nin kokusunu kaybetmek istemiyordu– çalışmak için dizüstü bilgisayarını açtığında saat on biri geçmişti. Kapısı çaldığında da saat on biri geçmişti. Başını aniden kaldırıp koridordan geçerken yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı. Emily, bir değişiklik olursa geri geleceğine söz vermişti. Gavin kapı koluna uzandı ve kendisine bakan tanıdık yeşil gözlerle karşılaştı.

Maalesef, görmeyi umduğu gözler değildi.

Yüzünden kanın çekildiğini hissederken aklı allak bullak oldu. "Burada ne arıyorsun *sen*?"

Gina, “Beş seneyi birlikte geçirdiğin insanı karşılamak için hoş bir yöntem,” diye cevap verdi, yüzündeki gözyaşlarını silerken etrafa alkol kokusu yayıldı.

Gavin, başını kapı arasından uzatıp koridorun her yanına göz attı. Kadın, “Ne yapıyorsun?” diye sordu, geriye doğru tökezledi.

“Gizli kamera ekibini arıyorum...” diye tersledi Gavin. Koyulaşan gözlerinin üzerindeki kaşları, kuzgun kanatları gibi gerilmişti. “Bir tür şaka mı bu?”

“Hayır, Gavin, şaka değil,” diyen Gina kelimelerini iyice yayararak konuşuyordu. “Görmek istediğin son insan olduğumu biliyorum ama burada olmamın tek sebebi, babamın ölmesi.”

Burnunu sıkan Gavin, yere bakıp başını salladı. “Gina, benden ne istiyorsun?” diye sordu, ses tonu daha sakindi.

Gina, “Gavin, sana babamın öldüğünü söyledim,” derken iç çekip ona yaklaştı. “Ağabeyim şu an Yunanistan’da. Başka kimsem olmadığını biliyorsun,” diye ağlayıp yüzünü ellerine gömdü. Kan çanağı gibi olmuş, şişmiş gözlerini tekrar Gavin’e yöneltti, dudakları titredi. “En azından birkaç dakikalığına içeri girmeme izin verir misin?”

Zorlukla yutkunan Gavin, bu durumdan kurtulmasını sağlayabilecek her muhtemel senaryo aklından geçerken bir anlığına gözlerini ona dikip baktı. Kadının –birlikte uzun yıllar geçirdiği kadın– gözünün önünde kaybolmuş, kalbi kırılmış bir çocuk gibi titreyip sarsılmasını izleyince düşüncelerinin Emily’ye kaymasına engel olamadı. Onun –artık âşık olduğu kadın– eski nişanlısının evine girmesine müsaade ederse ne düşüneceğini merak etti.

“Lütfen, Gavin. Sadece şu anda konuşacak birilerine ihtiyacım var,” diye fısıldadı, vücudu hafifçe sağa sola sallanırken yere bakıyordu.

“Gina, sadece konuşmak için içeri gireceğini iyice anlıyorsun, değil mi?” Gina, yüzündeki gözyaşlarını sildi ve başıyla onayladı. “Kendimi iyice ifade etmek istiyorum. Sana on beş dakika veriyorum ve sonrasında gideceksin.”

“Tamam,” diye feryat etti, gözlerinin içine baktı. “Teşekkür ederim.”

Başka bir kelime etmeden Gavin gerilen elini saçında gezdirdi ve istemeden de olsa çatı katına girmesi için yoldan çekildi. Zihni, kapı çarparak kapandığında kararıyla boğuşuyordu. Gina tökezleyerek oturma odasına girdi, ceketini çıkardı ve kullanılmış bir mendil gibi yere fırlatıp attı.

“Alkollü bir şeyler var mı?” diye sordu, kendini kanepeye attı.

Gavin, “Bence yeterince içmişsin,” diye cevap verdi, odanın öbür ucundaki bir sandalyeye oturdu. “Tam olarak ne oldu?”

Gina hıçkırarak, “Kendini astı,” dedi, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi ellerini karnında birleştirdi. “Kendini iyice dibe batırdı ve her şeyini kaybetti. Mahvoldum ben. Bu sefer maddi olarak beni de kendisiyle birlikte dibe çekti.”

Gavin onun neden bahsettiğini hemen anladı. Beş senelik ilişkileri boyunca babasını hep kumar batağından kurtarmaya çalışmıştı... at yarışından, o göt herifin Las Vegas'ta geçirdiği uzun hafta sonu gezilerine kadar her şeyden. Borcu 300.000 dolara yakındı, daha fazla değilse tabii.

Derin bir iç çeken Gavin kollarını kavuşturdu ve öne uzandı. “Cenaze masrafları konusunda mı yoksa kiran için mi yardıma ihtiyacın var? Hangisi?”

Ellerini sarı saçlarına atan Gina öfkeli bir şekilde nefes aldı. “Şu anda bunu bana nasıl söyleyebiliyorsun? Buraya para için mi geldiğini sanıyorsun?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, bu nedenle buraya geldiğine bal gibi eminim.”

Elinin tersiyle burnunu silen kadın gözlerini ona dikti, ağzı bir karış açıldı. “Bana söylediklerine inanamıyorum, özellikle de...”

“Özellikle de, ne?” diyerek lafını kesti, ses tonu sertti. “Hayatımdan çıkıp gittin ve şimdi de aniden kapımın önünde bitip tüm bunları sırtıma yüklüyorsun. Eğer omzunda ağlayacak birine ihtiyacın varsa, o kişi ben değilim.” Gavin sandalyesinden kalktı ve mutfığa gidip dolaplardan birini açtı. Rafların birinden bir şişe burbon alıp kendine

bir teklik doldurdu ve içti. "Babana olanlara üzüldüm –gerçekten üzüldüm– ama benden ne istediğini bilmiyorum."

"Gavin, buradayım çünkü tüm dünyada beni gerçekten tanıyan ve anlayan tek kişisin," derken Gina nefes almak için ağzını açtı, yaşlarla dolu gözleri incinmiş gibi bakıyordu. "Annemin bizi terk ettiğini biliyorsun. Kimsem yok. Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?"

"Evet, kalpsiz olan benim. Bu konuda en iyi öğretmenden ders aldım; bunu da unutmayalım. Paraya ihtiyacın varsa, söyle de gitsin artık. Lanet olsun!" diye bağırıp bardağı tezgâha öyle sert indirdi ki Gina yerinden sıçradı, öfkesinden dolayı ürkmüştü.

Damarlarında hızla dolaşan adrenalin ve Gina'nın hıçkırıkları arasında bir yerde ofisinde cep telefonunun çaldığını duyabildi. Bir anlığına ayaklarının yerde donup kaldığını hissetti. Onu fena halde inciten ve kalbinin kırılmasına neden olan kadın, kanepesinde oturuyordu... acısını dindirmesini istiyordu. Başını sallayan Gavin, sonunda tek kelime etmeden sırtını döndü ve telefonuna bakmak için oturma odasından hızla çıkıp gitti.

Ofise vardığında telefonu çalmayı kesmişti. Eline aldığı arayanın Emily olduğunu görünce kalbi yerinden oynadı. Deri sandalyesine çöktü, telefona lanet şifresini girdi ve Emily'nin bıraktığı mesajı dinledi.

"Merhaba, ukala şey. Saatin epey geç olduğunu biliyorum ve ben de uyumak üzereydim ama sadece arayıp hayatımda geçirdiğim en güzel gecelerden ve günlerden birini yaşattığın için teşekkür etmek istedim. İkimizin önünde zorlu bir yolculuk olduğunu biliyorum..." Emily duraksadı ve sesi kısıldı. *"Ama eskiden ne kadar korksam da artık korkmuyorum, Gavin. Gerçekten korkmuyorum. İkimizle ilgili aklımdaki tüm şüphelerden arındırdın beni. Bilmiyorum. Şu anda zırvalıyorum ama seni sevdiğimi bilmeni istedim ve birlikte ne kadar muhteşem olacağımızı görmek için can atıyorum. Yarın akşam görüşürüz. Tatlı rüyalar."*

Gavin, Emily'nin mesajını kaç kere dinlediğini unutmuştu, sesi oturma odasında şu anda oturan kabusun ortasında tıpkı bir melek gibi geliyordu. İç çekerek avcunu yüzünde gezdirdi ve ona mesaj atıp atmamayı değerlendirdi. Uyuyacağını söylediği için atmamaya karar verdi.

Sandalyesinden kalkıp tekrar oturma odasına yöneldi... üzerinde sadece kazağı ve külotuyla kanepesinde mışıl mışıl uyuyan kâbus gibi eski nişanlısını buldu. Yerde kotunun yanındaki burbon şişesi, neredeyse boş bir şekilde devrik duruyordu.

"Böylesine lanet güzel bir gün nasıl bu kadar kötü bir şekilde bitebilir?" diye kendi kendine söylenirken Gavin odanın öbür ucundaki kanepeye yürüdü. "Gina," dedi, omzunu dürterken üzerine eğildi. "Gitmen gerekiyor."

Gina eliyle ona vurmaya çalıştı ama fena şekilde ıskaladı. Kelimeleri yayarak, "Bir yere gidemeyecek kadar sarhoşum, Gav," dedi. "Endişelenme; sen uyurken milyonlarını çalmayacağım."

"Hayır, Gina, burada uyumayacaksın," diye cevap verirken sesi ısrarcıydı. "Kalk."

Gina, "Beni dışarı atmak istiyorsan kaldır öyleyse," dedi, battaniyeye uzanırken kıkır kıkır güldü.

Gavin irkildi, çünkü şu anda sarhoş vücudundan sarkan battaniye, Emily'yle birlikte altına girip günü geçirdiği battaniyeydi.

Bu iş bittikten sonra ateşe atıp yakmaya karar verdi.

"Seni tutup kaldırmayacağım. Giyinik bile değilsin," dedi, sesinden sabrının anbean tükendiği anlaşılıyordu. Tekrar omzunu dürttü. "Kalk Gina. Şaka yapmıyorum."

Gina herhangi bir şey söylemedi. Fakat usulca horlaması, konuşma yerine geçiyor ve yakında gitmeyeceğinin sinyalini veriyordu.

Yerden şişeyi alan Gavin mutfığa gitti ve dibinde kalanları lava-boya döktü. İç çekip çöp kutusuna tıktı, tezgâha yaslandı ve odanın bir ucundan gözlerini nefretle dikip Gina'ya baktı. Kanepeyle birlikte dışarı atamayacağı için gerçekten geceyi burada geçireceği gerçeğine

boyun eğdi. Böylece, ışıkları söndürdü ve yatak odasına gitti, kasları attığı her adımda gerilip ağrıyordu. Gavin yatağına girdiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ertesi gece Emily'yle yapacağı konuşmanın Dillon'dan daha fazlasını kapsayacağına karar verdiği de saat gece yarısını çoktan geçmişti. Beklenmedik şekilde gelip yatıya kalan misafirini de kapsayacaktı.

Sadece Emily'nin bunu anlaması için dua etti.

Hile Ustası

Gavin, elleri boynundan aşağı inerken parmak uçlarının göğsünde ilerlediğini ve sonunda karnının altına kadar kaydığını hissetti. Ona yaşattığı his karşısında gülümsemeden edemedi. Eli, artık vücudundan çıkarmaya başladığı eşofman altına indiğinde çıplak kalçasına değen ipek gibi saçlarını hissetti. Gavin, o sertliğini diliyle yalayıp ucunda yavaşça daireler çizerken göğsünü dolduran, derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ kapalıyken, sevgilisi açgözlü bir şekilde onu yalıyordu. Yaptığı her edepsiz hareketle yanaklarının şişip tekrar indiğini duyabiliyordu ve bu, onu deliye çeviriyordu. Kendisini kesin bir bilinçsizliğe sürükleyene kadar emen, umutsuzca âşık olduğu kadının güzel görüntüsüne bakma ihtiyacıyla dirsekleri üzerinde doğruldu ve en kötü kâbusunun gözlerini dikip ona baktığını gördü... Gözleri, onu keşfetmeye devam ederken şeytan gibiydi.

Gina.

Gavin hızla yatak başlığına yaslanıp sadece bir kâbus olduğunu, bundan fazlası olmadığını fark etti. Nemli saçlarında ellerini gezdirip rahatlayarak nefesini verdi, vücudundan soğuk terler akarken gözleri

boş yatak odasında dolandı. Göğsünde çırpınan kalbiyle yatağının ucuna oturdu ve tereddüt etmeden oturma odasına yöneldi.

"Gina, kalkman gerek," diye seslendi, çok ihtiyacı olan kahveyi öğretmek için mutfığa gitti.

Bardağına alkol ekleme fikri, kanepesinde yatan rezaleti düşününce çok çekici gelmeye başlamıştı ama koymamaya karar verdi. Dün gece uykuya dalmadan önce Gavin, Gina'nın ağabeyini aramış ve tüm hikâyesinin yalan olduğunu öğrenmişti... onu geri kazanmak ya da parasını elinden almak için yaratılmış iğrenç bir plan olduğuna karar verdiği devasa, saçmalık yüklü bir yalandı. Ağabeyi, babalarının gerçekten bir başka kumar batağında olduğunu ama hayatta ve sağlığının iyi durumda olduğunu, Meksika'da saklandığını söylemişti. Gavin, kimsenin paçasını kurtarmasına kolaylıkla izin vermeyen biri olduğu için onunla ufak bir oyun oynamaya karar vermişti.

Gina anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı ve sanki güzel pazartesi sabahını berbat ediyormuş gibi elini sallayarak Gavin'e sırtını dönerken battaniyeyi vücuduna sardı.

"Ciddiyim. Kanepeden kalman lazım. Planlaman gereken bir cenaze olduğunu da unutmayalım. Ve bu noktada artık beni soktuğun ruh haliyle, o cenaze babacığının da olmayabilir." Dolaptan bir bardak aldı ve saate bakıp yediyi çeyrek geçtiğini gördü. Gina hareket etmedi, o da ileri gitmesi gerektiğine karar verdi. "Hayatımda hiçbir kadına fiziksel olarak saldırmadım ama ahlaki değerlerimi bana sorguluyorsun. Kalk. *Şimdi.*"

Bu, Gina'nın dikkatini çekti.

Tembelce doğrulup oturdu ve elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Neden beni aceleyle buradan göndermeye çalışıyorsun?" diye esneyerek sordu.

Gavin, "Beni hep şaşırtıyorsun," derken oflayarak başını salladı. Kahvesinden bir yudum aldı. "Hep."

Gina kanepeden kalktı ve mutfığa yürüdü, hâlâ kotu üzerinde değildi. "Haydi, Gavin," derken iç çekti, ellerini çenesine değdirdi. Gavin aniden irkilip geriye doğru bir adım attı. Gina, "Sorun ne?"

diye sordu, gözleri büyüdü. "Eskiden sana dokunmama bayıldın. Şimdi sanki bir şey bulaştıracakmışım gibi davranıyorsun."

Gavin bardağını tezgâha koydu, kaşlarını çatmıştı. "Seninle ilgili her şey bulaşıcı," derken sıktağı dişlerinin arasından fısıldıyordu. "Duşa girmem gerek. Çıktığımda hâlâ burada olursan, seni fiziksel anlamda ortadan kaldırırm."

Gavin gitmek için davrandı ama Gina kolunu yakaladı. "Seni hâlâ seviyorum," diye feryat etti. Gavin kolunu çekip ondan kurtardı. "Seni terk etmek, hayatımda yaptığım en büyük hataydı, Gavin. Lütfen. Bunun üstesinden gelebiliriz."

"Dediğim gibi, duştan çıktığımda hâlâ burada olursan, seni ben ortadan kaldıracam." Bu seferki ses tonu, onunla dalga geçmemesi gerektiğini söylüyordu. Yatak odasına yöneldi ama içeri girmeden önce yüzünde pis bir gülümsemeyle dönüp yüzüne baktı. "Ve bu arada, ben birine tamamıyla tepeden turnağa ve lütfen-beni-bu-lanet-rüyadan-uyandırma, diyecek kadar âşığım. O, senin olmadığın her şey ve daha da fazlası. Yani, sanırım bunun için sana bir teşekkür borcum var. Teşekkür ederim, Gina, gerçekten. Beni bırakıp gittiğin ve hayatımı bir süreliğine mahvettiğin için. Bu, benim için yaptığın kesinlikle en iyi şeydi."

Yüzündeki pis gülümsemeyle birlikte kadının önünde zarıfçe başını eğdi, kahkaha attı ve yatak odasına doğru döndü.

Gina, "Lanet olsun sana, Gavin," diye tersledi, gözleri son kez reddedilişinin etkisiyle büyümüşü.

Böylece Gavin yatak odasının kapısını kapadı ve içten bir şekilde kahkaha attı.

Fırından yeni çıkmış New York Everything çöreklerinin cenneti andıran kokusu, Olivia ile Emily'nin paylaştıkları taksinin içini doldurdu. Yağmur şiddetle yağıp gökten düşen bozuk para gibi takırdarken Emily poşete uzanıp bir tane yememek için elinden geleni yapıyordu.

Olivia, "Karnının gurultuları yağmuru bastırıyor," diye laf attı. "İşte," deyip Emily'ye bir elma uzattı. "En azından onun evine varmadan önce bunu ye."

Emily elmayı kabul ederek, "Ama onunla kahvaltı etmek istiyorum," dedi. "Çörekleri almamın sebebi de buydu. En sevdiği türden."

Emily camdan dışarı baktı ve New York'un bir gecede büründüğü karmaşayı izledi. Temizlik araçları sokakta deli gibi çalışıyor, kış mevsiminin izlerini temizlemek için uğraşıyordu. Ekim ayının son iki günü kaldığını hesaba katan Emily, havanın bu hale gelmesinden dolayı şoktaydı ama yine de heyecanla dolmuştu. Uyandığında cep telefonunda okulun tatil edildiğini, artık gitmesi gerekmediğini bildiren bir mesaj vardı. Planı, Gavin'in evine sürpriz bir ziyaret yapmaktı. Sabahın geç saatlerine kadar işe gitmediğini bildiğinden onunla geçireceği birkaç saat için aşırı derecede heyecanlıydı.

Olivia başını yana yatırdı. "Doğru, sanki gerçekten yemek yiyeceksiniz de," derken kahkaha attı. "Sadece şu lanet elmayı ye."

Başını sallayan Emily bir ısırtık aldı. "Yemek yiyeceğiz..." Duraksadı, tek kaşını yaramaz bir edayla kaldırdı. "Ve sonra onu işe mutlu bir erkek olarak göndereceğim... Başka yenilebilir şeylerle ziyafet çekmesine izin verdikten hemen sonra," diye fısıldadı.

İki kadın da kahkaha attı.

Gerçekten ne kadar aç olduğunun farkına varan Emily tüm elmayı bitirdi.

"Of, bugün işe gitmeyeceğin için seni öyle çok kıskanıyorum ki," diye homurdanan Olivia, bir yandan da kollarını esnetti. "Belki ben de öğretmen olurum, yani böyle şeyler olduğunda işi kırabilirim."

"Perişan olurdun. Sanat galerisinde çalışmaya bayılıyorsun."

"Okulda sanat öğretmeni olabilirdim." Olivia omuz silkti ve çörek paketine uzandı. Bir tanesini çıkarıp ısırdı. "Bir kez daha düşündüm de, haklısın. Perişan olurdum. Çocuklarla aram o kadar iyi değil."

Emily kahkaha attı.

Olivia, "Hey dostum," diyerek hızla taksiciye seslendi. "Şu köşede ineceğim. Sokakların ölüm ihtimaliyle kaplandığını düşünürsek, biraz yavaşlamak isteyebilirsin."

Kaba saba görünen taksici gözlerini devirdi. "Seni varacağın yere tam zamanında getirdim," diye lafı yapıstırıp Olivia'nın çalıştığı yerin önünde durdu. "Hâlâ hayattasın, yani endişelenme. 22.50 dolar," derken dönüp Olivia'ya baktı. "Bahşiş hariç," diye ekleyip gülümsedi.

Olivia da ona gözlerini devirerek karşılık verdi. Çantasını karıştırmaya başladı. "Evet, evet, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Üstü kalsın." Adama 30 dolar uzattı.

Adamın gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı.

Çantası omzuna takan Olivia, Emily'ye döndü ve onu yanağından öptü. "Pekâlâ, kahvaltı yapmak ve milyoner erkek arkadaşını işe göndermeden düzmek hariç bugün için neler planladın?"

Olivia'nın cümlesi, artık dikiz aynasından onlara bakarak pis pis gülen taksicinin dikkatini iyice çekmiş gibiydi.

Emily'nin ağzı bir karış açık kaldı, gözleri kocamandı. "Tanrım, Olivia."

Olivia, "Eh, doğruları söylüyorum," diyerek kakhaha attı. "Ve az ilerideki köşede oturduğu düşünülürse onunla epey da vakit geçirebileceksin. Yani onu düz gitsin, dostum."

Emily, "Tamam, bu konuşmayı artık resmen sonlandırıyorum," derken kakhaha attı. Olivia'ya kapıyı açmak için eğildi. "Dışarı çık, psikopat."

Kakhaha atan Olivia, taksiden fırlayıp çıktı, neredeyse kaygan zeminde ayağı kayacaktı. "En azından yemek için alışveriş yap."

"Evet, yemek alışverişi yapacağım. Bu geceye kadar seninle görüşemeyeceğiz ama. Yapmam gereken işler var ve sonrasında Gavin'le saat beşte ofisinde buluşacağım. Tüm bu Dillon'la ilgili karmaşayı çözümlemek için akşam yemeğine gideceğiz."

Kafasını tekrar taksiye sokan Olivia, Emily'nin çenesini tuttu, gözleri sevecen bakıyordu. "Ve çözümlemeye çalışmak için harika bir

karmaşa bu. Sakın unutma.” Emily’nin alnına bir öpücük kondurdu, araçtan çekildi ve kapıyı kapadı.

İç çeken Emily, onun galeriye girişini izledi.

İki dakikadan az bir süre sonra çantasını karıştırıp kısa mesafe için taksiciye ödeme yapma sırası Emily’ye geçmişti. Dikkatle taksiden çıktı ve taksiciye teşekkür etti. Binanın kapıcısı hızla yanına gelip çamurlu kaldırımında ilerlemesine yardım etmek için elini uzattı. Tekrar çantasını karıştıran Emily, ona bahşiş vermeye çalıştı ama adam elini sallayarak savuşturdu, yardımcı olabileceği için fazlasıyla mutlu olduğunu belirtti. Emily ona teşekkür ettikten sonra lobiye girdi ve asansörlere yöneldi. Yukarı çıkarken son iki seferde bu asansörde neler hissettiğini düşünürken kahkaha atmadan duramadı. Bu sefer de heyecanlı olmasına rağmen yine de rahattı.

Gavin’in çatı katına giden koridoru geçtikten sonra Emily zili çaldı. Kapı açıldığında o az önce hissettiği rahatlık duygusu, aniden şok ve şaşkınlığın bir karışımına dönüştü. Kalbi göğüs kafesinde çarparken üzerinde bir kazak ve külottan başka hiçbir şey olmayan bir kadın kapıyı açtığında durumu hemen anladı.

Artık hızla nefes alan ve terden sırlıklam olmuş vücuduyla Emily, “Kimsin sen?” demeyi başardı. Başını yana eğen Gina, Emily’yi tepeden turnağa süzdü. “Ben Gina. Asıl sen kimsin?” Emily’nin zihninin bir köşesine Gavin ile beyzbol maçında yaptıkları konuşma hücum etti.

“Ayrıca, adı Gina ve benim ki de tabii ki Gavin... iki tane G. Bence kötü bir işaret falandı... yürümemesi kaderde vardı.”

Kadının kim olduğunu anladığında kıvrandırıcı bir darbe Emily’nin karnını yapıp geçti. Gavin’le birlikte olma konusunda bir şansı olduğunu düşünmüştü ama aslında hiç şansı yoktu. Gavin’in hayatının en büyük aşkıyla... evlenmeyi isteyecek kadar âşık olduğu kadınla rekabet edemezdi.

Tek bir kelime daha etmeden hızla arkasını döndü ve asansörlere yöneldi. Onunla konuşmak için içeri girmeyecekti. Giremezdi. Gurur hızla yürümesini sağlamıştı.

Gina, "Hey," diye seslendi. "Soruma cevap verecek misin vermiyecek misin? Kimsin?"

"Görünen o ki hiç kimseyim. Yanlış adrese gelmişim," diye cevap verdi, fena halde ağlamak istiyordu.

Uyuşup kalmadığını bilmek istiyordu.

Hâlâ bir şeyler hissedebildiğini de.

Kalbi, eski püskü bir kitabın içine bastırılmış bir çiçek gibi parçalandığında, hissetme yetisini kaybettiği için endişelenmesine gerek kalmadığı ortaya çıktı. Vücudu, midesindekileri çıkarmamak için umutsuzca çabalıyordu. Ruhu, yenilmiş, incinmiş, dövülmüş ve parçalanmış gibiydi... güvenecek kadar saf olduğu bir adam tarafından saldırıya uğramıştı. Daha beteri, kendisini gerçekten sevdiğine inanacak kadar saf oluşuydu.

Asansör zemin kata indiğinde tüm çabalarına karşı Emily'nin midesi karşı saldırıya geçmeye karar verdi ve yediği az miktarda yiyeceği kustu. O kalabalık lobinin orta yerinde kustuktan sonra göğsü hızla inip kalkarken yere çörek paketini düşürdü. Yaratığı manzaradan utanarak, bir kadının şok içinde nefes aldığını idrak etti. Elini ağzına kapayan Emily binadan kaçıp gitti. Etrafını bir şok dalgası gibi saran buz gibi hava, terleyen tenini rahatlatmıyordu.

Kalabalık, tıklım tıkış şehir sokaklarında yürürken dünya etrafını gürültüyle sardığında, aklını başına toplamaya ve acısını yutkunarak bastırmaya çalıştı. Fakat yaraları tıpkı etrafında esen kış rüzgârının uğultusu gibi feryat ediyordu. Kendini çantasını göğsüne bastırılmış halde yürürken buldu, düşünceleri tamamıyla rayından çıkmıştı. Köşeden dönüp bir restorana girdi ve elleri titrerken bir masaya oturdu... titremesi, dışarıdaki dondurucu havadan dolayı değildi.

Vücuduna terle yapışmış montunu çıkarıp parmaklarını ıslak saçlarında gezdirdi ve o anda tamamen kontrolünü yitirdi. Az önce olanları idrak etmeye çalışırken gözyaşları yanaklarından süzüldü. Gavin'in kendisinin yanındayken büründüğü aldatıcı, zehirli görüntüsüne nasıl kandığını anlamaya çalıştı. Emily'nin gözünde o, ihanet

ve yalanlarla lekelenmiş kelimelerden başka bir şey bilmeyen bir hile ustasıydı. Artık önlerinde uzandığını sandığı o uzun yol, kırılan kalbinin parçalarıyla –takılıp düşmesi için Gavin’in onun önüne stratejik olarak yerleştirdiği parçalarla– birlikte sırlara karışmıştı. O, Emily’nin istediği her şeydi ve görünüşe göre kendisi Gavin’in ihtiyacı olan bir şeye sahip değildi.

Hiçbir şeye.

Gavin ona gözündeki gerçek değerini göstermişti... Hayatındaki boşlukları doldurma araçlarından biriydi.

Emily, diğer müşterilerin kendisine bakıp fısıldaşmalarını umursamadan ne kadar uzun süre restoranda öylece oturup ağladığını bilmiyordu. Eve dönmek için taksi çağırdığında paramparça olmuştu, kalbi öğütücüye atılmış gibiydi. Gözleri, yaşlardan dolayı buğulanmış bir haldeyken yatak odasına yöneldi, sırlıklam kıyafetlerinden kurtuldu ve bir tişört ile eşofman altı giydi.

Dişlerini fırçaladıktan sonra oturma odasına girdi ve kanepeye çöktü, vücudu hâlâ titriyordu. Gavin onu kalbinden bıçaklamıştı. Dikkatlice kalbini yarıp açmış, yalanlarıyla tüm dokularını ortaya çıkarmıştı ve ne kadar dikilse de bu yara kapanamazdı. Nasıl birlikte olabileceklerini düşündükten sonra kendini teslim etmişti. Yine de hiçbirini gerçek değildi; bir illüzyondan ibaretti. Ona güvenmişti ve onu çözdüğünü sanmıştı. Ama şimdi gerçekler son derece açıktı. Gavin’in bir gecelik kuklası olmuştu ve onun çaldığı güzel melodilerle dans etmişti. Fakat bir daha asla kendisini incitmesine izin vermeyecekti.

Asla.

Gün boyunca ondan gelen, bu akşam görüşecekleri için heyecanlandığını belirten sayısız mesajı görmezden geldi. Gavin bir kere de telefonla aradı ama Emily çağrıyla doğrucu sesli mesaja aktardı. Mesajı dinlemeden telefonundan sildi. Yakalandığını bilmediği apaçık ortaydı ve bu, Emily’yi hepten hasta ediyordu.

Zihni olan biten her şeyi evirip çevirmeye devam ederken hafifçe tıklatılan kapı, onu Gavin’in yalanlarının yarattığı kâbustan bir anlığına

uyandırdı. Kapıyı açıp gözleri Dillon'ın kilerle buluştuğunda kalbi bir başka yıkıcı darbe aldı. Ertesi gün dönmesi gerekiyordu. Kapısının önünde ne aradığını sormak istedi ama aralarındaki sessizlik uzayıp odayı kapladığında kelimeleri beyinde donup kaldı.

Gözyaşlarıyla kaplı gözlerine bakan Dillon'ın kelimeleri usulca ve çekinerek çıktı. "Lütfen... Konuş benimle."

Kıpırdıyamayan Emily, dudaklarının arasından tutarlı bir düşünce çıkmadan, ona öylece baktı. Dillon çekinerek kollarını kaldırdı ve sabit tutamadığı elini yanağına götürüp gözyaşlarını sildi. Emily'nin ayakları yere mihlanmış gibiydi ama vücudu ile zihni iki adamın da yarattığı baskı altında dağılırken ağlama krizine tutuldu. Dillon, onu dengede tutabilmek için uzandı, elleriyle sıkıca kollarından tutup alını onunkine yasladı. Emily kapıdan tökezleyerek uzaklaştı, çarpan kapının sesi tüm apartmanda yankılandı.

"Em, çok üzgünüm bebeğim." Dizlerinin üzerine çöken Dillon, kollarını onun beline dolayıp yüzünü karnına yaslayarak ağlamaya başladı. Emily sarsılmaya devam etti, Dillon'ın sesindeki acı ve ağlaması onu öldürüyordu. "Bebeğim, yemin ederim ki tedavi olacağım. İçki içmeyeceğim, Emily. Tanrım, lütfen, seni kaybedemem bebeğim. Kaybedemem."

Emily aklını yitirdiğine inandı. Bir açıdan bakıldığında Dillon, hâlâ hayatta olmasının sebebiydi ama o anda ve orada, ölmek istemesinin nedenlerinden biri olmuştu. Kendi gözyaşları nedeniyle onu güçlendirmek istemiyordu ve en kötüsü de önünde dizlerinin üzerine çöken adamın gerçekten kendisini sevmesiydi. Gavin ise acımasız ve yalanlar söyleyen diliyle onu denemiş, test etmiş ve ona işkence etmişti ama kalbi hâlâ onun için sızlıyordu. Zihni, her taraftan çelişkili düşüncelerle doluyordu. Dillon'ın mükemmel olduğu zamanlar olmuştu ama o görüntü parçalanmıştı ve geriye sadece kırıntıları kalmıştı... bir zamanlar tüm dünyasını oluşturan bir kolajdan ibaretti. Günün getirdiği zehirli sularda batmadan ayakta kalmaya çalışırken bunların hiçbirisiyle uğraşamayacağını anladı.

Dikkatle geri çekilerek Dillon'a baktı. "Yapamam... Şu anda bunu konuşamam," diye fısıldadı, vücudu titriyordu. "Gitmen gerek, Dillon. Lütfen. Gitmen gerek."

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Dillon, yüzünü ellerinin arasına aldı. Emily'nin kulaklarını delen hıçkırıkları sırtından aşağı bir titreme gönderdi. "Emily, lütfen. Sensiz yapamam. Yapmayacağım. Beni bırakırsan kendimi öldürürüm."

Dillon ayağa kalktı, ona doğru yaklaştığında vücudu sarsılıyordu. Usulca ellerini kaldırıp nemli yanaklarını avcuna aldı. "Tanrım, bebeğim, lütfen bana bir şans daha ver. Kendine bir bak. İçeri girdiğimde sen de en az benim kadar perişan haldeydin. Birbirimize ihtiyacımız var."

Emily, Dillon'ın bileklerini tuttuğunda Dillon alnunu onunkine dayadı, gözleri yoğun bakıyordu. "Bunu düzeltmeme izin ver. Halletmeme izin ver. Sarhoştum, Emily. Öyle olmasaydım, sana asla dokunmayacağımı biliyorsun. Asla dokunmazdım, bebeğim."

Emily başını sallayıp kekeleyerek, "Lüt-lütfen, Dillon," dedi. "Gitmen gerek. Ben..."

"Hayır, bebeğim, lütfen beni dinle," derken ağlayan Dillon'ın alnı hâlâ onunkine yaslıydı. "Seni ilk öptüğüm anı düşünüp durdum. İlk kez seviştiğimiz anı düşünüp durdum. Bunu hatırlıyor musun? Tanrım, seni bir daha asla çantada keklik görmeyeceğim, Emily. Lütfen."

Emily konuşmaya davrandı ama Dillon izin vermiyordu. Dudaklarını Emily'ninkilere yasladı. Emily geri çekilmeye çalıştı ama Dillon ellerini ensesine koydu, gözlerinden yaşlar akarken yalvarmaya devam etti. "Annen ölmeden önce bize ne demişti hatırlıyor musun Emily?"

Artık Emily geri çekilmişti. Hıçkırıkları hepten hızlanırken gözlerini kısarak Dillon'a baktı. Nefes almaya çalıştı. "Sakın bu işe onu katmaya çalışma, Dillon. Sakın."

Bir adım öne geldi, bir kez daha titreyen ellerini Emily'nin yanaklarına götürdü. "Birbirimize göz kulak olmamızı söylemişti. Hayatın önümüze sunacağı çetin mücadelelerde birbirimize tutunmamızı ve asla ilişkimizden vazgeçmemizi söylemişti. Bu benim mücadelelem ve

sen beni böyle bırakıp gidecek misin Emily? Bırak da her şeyi düzelteyim,” diye fısıldadı, burnunu çekti. “Düzeltebilirim ve tekrar ilişkimizi yoluna sokabilirim. Bizi, eskiden olduğumuz hale geri döndürebilirim.”

Emily bir anlığına ona baktı. Yüzüne akan gözyaşları, tenini delip geçen asit gibiydi. O daha cevap veremeden kapıda dönen anahtarların sesi, bakışmalarını böldü.

Olivia daireye girdi, yüzündeki şok ifadesi elle tutulur cinstendi. “Burada ne arıyorsun sen?” diye tersledi, gözleri Dillon’a bakarken sertleşmişti.

Ellerini saçında gezdiren Dillon, Emily’den uzaklaştı, sesi alevlendi. “Şu anda bana sataşmaya kalkışma sakın, Olivia.”

“Dur da sana bir şey diyeyim,” diye karşılık verip ona doğru gitti, vücut hareketleri ve ses tonu, etkilenmediğini ortaya koyuyordu. “Dairemden hemen defolup gitmezsen, polisi ararım. Ve sırf sana daha fazla sataşmış olmak için,” derken tıslıyor gibiydi, parmağıyla Dillon’ın göğsünü dürttü, “babamın en iyi arkadaşının –kendisi bölgenin başsavcısıdır– kışının dibinde bittiğinden de emin olurum.”

Zihnen çöken ve midesi düğümlenen Emily yatak odasına koştu, tuvaletin önünde diz çöktü. Gözlerinden oluk oluk yaşlar akarken öğürmeye başladı.

Olivia, Dillon’a, “Siktir git, göt herif!” diye bağırıp banyoya giderken Dillon da hemen arkasından takip ediyordu. Olivia, Emily’nin tepesinde dikildi, saçını tutup yüzünden çekti. “Bak ona ne yaptın! Şimdi git buradan!”

Emily tuvaletin üzerinde durmaya devam ederken, “Dillon, lütfen,” demeyi başardı, ağzındaki buruk acı dilini yakıyordu. “Seni sonra ararım... git.”

Dillon banyoya girdi, Emily’nin saçını tutmaya yardım etmek için eğildi ama Olivia elini uzaklaştırdı. “Tanrım, ne dediğini duymadın mı? Git, Dillon!”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu, bir anlığına gözlerini Olivia’ya dikti ve düşük omuzları, yere eğdiği bakışlarıyla evden çıkıp gitti.

Ardından çarpıp kapanan kapının sesi Emily'yi zıplattı. Ayağa kalkıp duvara yaslandı ve nefes almaya çalıştı. Olivia, nazikçe kolundan tuttu ve lavaboya gitmesine yardım etti. Musluğu açan Olivia, soğuk suda bir bez ıslattı ve kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya devam eden Emily'nin yüzünde gezdirdi. Tekrar dişlerini fırçalayan Emily ecza dolabını açtı, titreyen ellerle birkaç ilacı taradı. Özellikle aradığı bir ilaç vardı... annesi öldükten sonra Colorado'daki bir doktorun ona verdiği bir kutu Valium. Plastik bir bardağı suyla doldurdu ve haplardan birini ağzına attı, yaşadığı kâbustan kısa süreliğine de olsa uyandırmasını umuyordu. Sonra tekrar oturma odasına yöneldi.

Kanepeye yığılan Emily, koluyla gözlerini kapadı ve kendine gelmeye çalıştı. Hayatında böyle hissettiğini hatırladığı sadece üç gün olmuştu... annesinin öldüğü gün, cenaze günü ve gömüldüğü gün. Emily'nin sinirleri inanılmaz derecede gerilmişti ve canını yakıyordu.

Olivia yanına oturdu, Emily'nin bacaklarını kaldırıp kucığına aldı, sesi endişeyle doluydu. "Tanrım, Em, onun buraya geldiğine inanamıyorum. İyi misin?"

Kolunu yüzünden kaldırmadan başıyla onayladı.

Olivia iç çekti, eliyle Emily'nin bacağına ovdu. "Gavin bunu öğrenene kadar bekle. Delirecek," deyip saatine baktı. "Saat şimdiden beş olmuş. Biraz sonra ofisinde onunla buluşman gerekmiyor mu?"

Emily boğulur gibi, "Hayır. Oraya gitmiyorum," dedi ve ağlamaya başladı.

Olivia'nın kaşları çatıldı. "Em, sorun nedir?"

Emily, "Bu sabah evine gittiğimde kapıyı Gina açtı," diyerek hıçkırdı, kanepeden kalktı. Mutfaka girip başını salladı, hâlâ her şeyi tam olarak anlayamıyordu. "Neredeyse çıplaktı," dedi, eğlenmediğini belli eden bir kahkaha attı. "Ve piçin beni bugün tüm gün arayıp mesaj atmaya da yüzü var."

Olivia kanepeden fırlayıp kalktı, gözleri kocamandı. "Lanet olsun, Emily! Ne?"

Emily, "Anlamıyorum," derken burnunu çekip dolaptan bir peçete aldı. Burnunu sildi. "Kendimi tam bir budala gibi hissediyorum. Beni kullandı." Peçeteyi çöpe attı ve mutfak masasının başına oturup elleriyle yüzünü kapadı. Olivia bir sandalye çekti ve Emily'nin saçlarını okşayarak omuzlarından geriye attı. "Ne olduğunu biliyorum gerçi, Liv. Baştan bana sahip olamadı ve fethetmesi gereken hastalıklı, iğrenç bir oyuna dönüştüm."

"Onunla konuştun mu?"

"Lanet olsun, hayır, onunla konuşmadım ve konuşmayacağım da."

Olivia, "Eh, ben o pisliği arıyorum. Buna inanamıyorum," deyip ofladı, yerinden kalktı. Hızla ilerleyip kanepedeki çantasını aldı ve kısık sesle küftetti.

"Hayır, Liv. Onu aramanı istemiyorum. Buraya gelir ve ben şu anda kimseyle baş edecek halde değilim."

Olivia, Emily'nin sözlerini kulak arkası ederek telefonunu çıkardı. Ekranı baktı. "Görünüşe göre, onu aramama gerek yok."

Emily, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, elinin tersiyle burnunu sildi.

"Beni dört kere aramış ve iki tane de mesaj atmış." Olivia telefonunu inceledi, gözleri ardına kadar açıldı. "Buraya geliyor."

"Ne?" Emily yerinden sıçradı ve Olivia'nın yanına gitti. Elinden telefonu çekip aldı ve mesajlara baktı.

Gavin: *Emily'yi birkaç kere aradım ve mesaj gönderdim. Onunla konuştun mu? Bana hiç cevap vermedi ve çoktan burada olması gerekiyordu. Son derece sabırsız ve biraz gergin olan G.B.*

Gavin: *Unut gitsin. Ağabeyinle konuştum ve Dillon'ın erkenden uçup geldiğini söyledi. Yola çıktım, evinize geliyorum. Şimdi ofisimden çıkıyorum. G.B.*

"Sanırım bu gece onunla konuşacaksın, Emily."

"Hayır. Onunla şu anda uğraşamam." Tekrar ağlamaya başlayan Emily, odada yürümeye başladı. Kanına karışan Valium'un yardımıyla

bile sınırları eskisine oranla iyileşmiş değildi. "Dillon'ın buraya gelmesi ve bugün yaşanan onca şeyden sonra, yapamam, Olivia."

"Eh, ne yapacaksın?" diye sordu Olivia ılımlı bir ses tonuyla. Emily'nin yanına gidip omzuna sevecen bir tavırla elini koydu. "En son mesajı, yirmi dakika önce göndermiş. Trafığe rağmen her an burada olabilir."

"Ona hastalanıp yattığımı falan söyle."

"Eğer onunla konuşursam, kontrolümü kaybederim. Onu ölüme seviyorum ama şu anda ona çok kızgınım. Kendimi kontrol etmemin imkânı yok. O zaman da her şeyi anlar ve yine de seninle konuşmak için içeri girer."

Emily tereddüt etmeden odada ilerledi, tezgâhtan telefonunu aldı ve ona bir mesaj gönderdi.

Emily: *Ben, iyiyim Gavin. Hastalandım, evde yatıyorum.*

Cevap oldukça hızlı geldi.

Gavin: *Keşke bana söyleseydin, tatlım. Tüm gün sana bakardım. Beş dakika içinde oradayım. Köşe başındayım. Bir şey getirmemi ister misin? Seni seviyorum.*

İğrenerek başını sallayan Emily hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı ama faydası olmadı. Elleri titrerken ona bir cevap attı.

Emily: *Buraya gelme. Seninle başka zaman konuşurum.*

Cevap bu sefer o kadar da hızlı gelmedi. Emily endişelenmeye başladı ama yine de Gavin cevap attı.

Gavin: *Neler oluyor, Emily? Dillon yanında mı? Geri döndüğünü biliyorum.*

Emily, "Tanrım, Dillon'ın yanımda olduğunu düşünüyor," diye patladı, yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Şimdi ne diyeceğim?"

Başını sallayan Olivia, yüksek sesle nefes verdi. "Emily, onunla konuşmak zorundasın."

"Liv, şu anda onunla konuşmayacağım. Ona ne cevap yazayım?"

Emily cevabını beklemedi. Panikleyip işe yarayacağını düşündüğü bir şey yazdı.

Emily: *Şu an evde değilim.*

Olivia, "Eh," dedi. "Ona ne söyledin?"

"Evde olmadığımı söyledim." Telefonunu masaya fırlattı; her geçen saniye parçalara ayırma fikri daha cazip geliyordu. "Artık buraya gelmez."

"Aman Tanrım, Emily. Şimdi kesinlikle gelir."

Emily savunmaya geçerek, "Evde olmadığımı düşünürken neden çıkıp gelsin ki?" diye sordu.

Olivia, "Gavin budalanın teki değil Emily, işte bu yüzden," dedikten sonra mutfığa girip bir şişe su aldı. "Eğer bir şey başardıysan, o da şimdi Dillon'ın burada olduğunu aklına iyice sokmuş olmandır."

Emily, "Buraya gelmeyecek," diye karşılık verip kanepeye çöktü.

"Arkadaşım, sana söylüyorum, buraya geliyor."

Olivia cümlesini tamamlar tamamlamaz kapıya vuruldu... ve epey sertçe vuruldu.

Kalbi hızlanan Emily, kanepeden fırladı ve kapıya yöneldi. Tek gözünü kısıp delikten bakınca Gavin'i koridorda dikilirken buldu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

Olivia yanına gitti. "Sana söylemiştim. Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, sesi Emily'ninki kadar kısık.

"Ona burada olmadığımla ilgili yalan söylediğimi söyle. Gerçekten hasta olduğumu yatıp uyduğumu ve..." Duraksadı, düşüncelerini toparlamaya çalışırken gözlerindeki yaşları sildi. "Berbat göründüğüm için beni görmesini istemediğimi söyle."

Olivia panikleyerek, "Buraya gelmesine nasıl engel olacağım?" diye fısıldadı.

Gavin tekrar kapıya vurdu ve Emily, başına biri tabanca dayamış gibi hissettiğine yemin edebilirdi.

"Hiçbir fikrim yok ama şu anda bildiklerimi ona söyleme. Yakında onunla konuşurum. Sadece ben..." Sesi kesildi. Eliyle ağzını kapayarak tekrar ağlamaya başladı.

“Em, anlayabiliyorum, tamam mı? Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen sadece yatak odana git, ışıkları kapa ve yatağa gir. Ben onu koridorda tutarım.”

Boğazı alev alev yanan Emily, Olivia’nın dediğini yaptı ve aceleyle yatak odasına girdi. Olivia kapıyı açtı, hızla koridora çıktı ve ardından kapıyı çarpıp kapadı. Kollarını kavuşturup delici bakışlarla Gavin’e baktı.

Gavin bir anlığına ona baktı, sezileri midelerini kemiriyordu. “Neler dönüyor burada? Onunla içeride mi?”

“Hayır. Dillon onun yanında değil, Gavin. Emily hastalanıp yattı ve çok yalnız. Ona daha önce verdiğim bir ilacın etkisiyle kendinden geçti.”

“Oncelikle, bana beş dakika önce mesaj attı. İkincisi, neden aniden hikâyesini değiştirdi ki?”

“Eh, ilaçlara toleransı çok düşük. Ve dediğim gibi, sana mesaj atmadan yarım saat önce ilaç içirmiştim.” Olivia derin bir nefes aldı. “Hikâyesini değiştirmesine gelirsek, çok zor bir gün geçirdi diyelim ve çok kötü görünüyor. Onu bu şekilde görmeni istemedi.”

Gavin’in ağzının kenarında pis bir gülümseme oluştu. “Sana aptal gibi mi görünüyorum, Olivia?” diye patladı, karşılığında şaşkın bir bakışla karşılaştı. “Çünkü eğer öyleyse, son derece yanılıyorsun. Eğer içeride onunla işleri halletmeye çalışıyorsa, en azından yalan söylemek yerine bana söyleyebilirdi.”

“Sana onun içeride olmadığını söyledim. Düzenbaz bir yalancının teki olmadığını bilecek kadar uzun süredir beni tanıyorsun, Gavin.” Dramatik bir şekilde iç çekip umursamıyormuş gibi turnaklarına baktı. “Tanıdığım bazı insanlar hakkında bunları diyememem de üzücü.”

Kafası karışmış olsa da Gavin, Olivia’nın bu lafının ardında bir şeyler yattığını anlamıştı ama üzerine gidecek değildi... o anda olmazdı. Fakat kendisiyle oyun oynamadıklarından da kesinlikle emin olacaktı. Yanından geçip kapıya uzandı ve içeri girdi. Kalbi deli gibi çarpıp midesi kasılırken gözleri oturma odasında Emily’yi aradı.

Olivia ısrarla, "Sana yatıp uyduğunu söylemiştim," dedi.

"Yatak" kelimesi, Gavin'in başının içinde yankılanırken midesi bulandı. Düşünmeden –ve artık dönüşmeye başladığına emin olduğu paranoyak psikopat gibi hissederek– Emily'nin odasına gitmek için koridora daldı.

"Lanet olsun! Sen ne yaptığını sanıyorsun, Blake?" Olivia hemen arkasından giderek bağırdı. "Uyuyor."

Olivia'nın kendisine yalan söylemediğini uman Gavin yavaşça kapıyı açtı. Sadece mutfaktan süzülen ışığın aydınlatığı odada –gerçekten Emily'nin yatakta tek başına olduğunu gösteriyordu– Gavin, ciğerlerini dolduran havayı dudaklarının arasından rahatlayarak verdiğinde onu uyandırdığına emindi. Derin bir nefes aldı, eşiğe yaslandı ve ellerini saçma daldırdı.

Olivia, "Gördün mü? Uyuyor, Gavin," diye fısıldadı. "Haydi bakalım. Kendini iyi hissetmiyor."

Gavin, güvenmesi gereken kadına inanmadığı için kendini göt herifin teki gibi hissetti. Çekip gidemezdi. Kulakları nefes alıp verişini –yirmi dört saatten az bir süre önce sürekli kendisini sevdiğini söyleyen kadının nefesini– duyarken kaskatı buz kestiğini hissetti. Tanrı aşkına, ona tapıyor ve onu seviyordu ama bir anlığına bile olsa kendisine söylediklerinden dolayı şüpheye düşmüştü. Onu uyandırmaya niyeti yoktu ama ona dokunması gerekiyordu. Bu meleğin vücudunun bir kısmını hissetmesi gerekiyordu. Olivia'nın sert bir şekilde ısrar eden fısıltıları eşliğinde Gavin kendini usulca odada ilerlerken buldu. Emily'nin sırtı dönük bir şekilde uyuduğu yatağa yaklaştı. Parmak uçlarıyla hafifçe saçını okşarken dudaklarında acı tatlı bir tebessüm oluştu. Ona doğru eğildi, vücut hareketleriyle onu uyandırmamak için dikkat ederken parmak boğumlarıyla çenesinin kenarına dokundu.

"Seni seviyorum, Emily," diye fısıldamadan önce usulca başından öptü. "Keşke bugün sana bakmak için burada olsaydım, hayatım." Tek ihtiyacı olan buydu –sadece bu kadandı– ve artık gece uyuyabileceğini biliyordu.

Nefesi, Gavin'in hem istediği hem de istemediği dokunuşuyla huzlanan Emily'nin zihni, "*Beni çileden çıkarıyorsun; midemi bulandırıyor sun; beni paramparça ettin*" diye bağırırken kalbi feryat ederek, "*lütfe kal; hayatımda sana ihtiyacım var; birlikte harika bir çift olmamız gerekiyordu,*" diyordu. Sıkıdığı avuçlarına tırnaklarını geçirirken yanaklarına sıcak bir damla gözyaşı süzöldü. Ama kıpırdamadı. Onun odadan çıktığını duyarken vücudu hâlâ hareketsizdi. Olivia, onu evden dışarı çıkardı... ve hayatından da. Eve girdiği andan beri tuttuğu nefesi bırakan Emily, sırtüstü döndü. Yaşlarla dolu gözleriyle Olivia'nın silüetinin kapısının hemen ardında durduğunu gördü.

Olivia içeri girdi ama Emily konuştu. "Sadece yalnız kalmam gerek," derken ağladı. "Olur mu? Ben... Ben, sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm, Olivia. Çok üzgün-üzgünüm," derken kekeliyordu. "Çok teşekkür ederim. Ama ben... bundan... bundan bahsedemem."

Olivia, "İyi olacağına emin misin Em?" diye fısıldadı, sesi endişeliydi. "Biraz sonra Tina'yla buluşmam gerekiyor. Bana ihtiyacın varsa, evde de durabilirim."

Burnunu çeken Emily başını salladı. "Hayır, git sen. İyi vakit geçirmeye bak. Ben, toparlanırım."

Olivia bir anlığına orada durdu, yüksek sesle nefesini verdi, sonra usulca kapıyı kapadı.

Odasının zifiri karanlığında Emily, titreyerek battaniyeleri iyice etrafına sardı, üzerine çullanan kötü günü idrak etmeye çalışıyordu.

Uyku.

Uykuya, oksijene, suya ve yemeğe ihtiyacı olduğu kadar ihtiyaç duyuyordu... yine de bu gece hiç uyuyamayacağını biliyordu. Uyku, bu gece ona arkadaşlık etmeyecekti. Yerine yalnızlık, incinmişlik, kafa karışıklığı ve acı geçecekti.

Tamamen Gutulmuş

Gavin onu aradı ve bir sürü sesli mesaj bıraktı.

Hiçbir şey olmadı.

Birkaç kere mesaj yazdı.

Cevap gelmedi.

Blake Endüstrileri ofisindeki masasının başında oturan Gavin, o sabah yüzüncü defa telefonunu eline aldı. Geri bırakıp sandalyesine yaslandı ve zihninde filizlenmeye başlayan rahatsız edici düşünceleri dikkatle gözden geçirirken parmaklarını çenesinin altında kavuşturdu. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Emily hasta olsaydı bile şu ana kadar kendisini aramış olurdu. Fakat beyninin daha sakin kısmı, rahatlamasını söylüyordu. Neden geri dönüş yapmadığını açıklayabilecek birkaç neden olabilirdi. Bir günlük iş kaybı yaşadığını da hesaba katarak, yapması gereken işleri halletmekle meşgul olması muhtemeldi.

Evet. Şimdilik böyle düşünecekti.

Yine de sabah saatleri ilerleyip akşamüzeri saatlerine dönüşürken Gavin bir şeylerin yolunda gitmediğine kendini ikna etmeye çalışıp durduğundan emindi. Fiziksel anlamda vücudu birçok iş görüşmesine girip çıkmış olsa da aklı kesinlikle hiçbirinde değildi. Emily'nin

geri dönüş yapmadığı her dakika, mide bulandırıcı senaryolar kalbini sarıyor, aklı düşüncelere dalıp gidiyordu.

Potansiyel bir müşteriyle yaptığı bir telekonferanstan sonra yerinden kalktı ve ofisinde dolanıp ortada ne döndüğünü anlamaya çalıştı. Yoğun saatlerini yaşayan Manhattan'ın kaotik sokaklarına bakarken Emily'yi tekrar aramaya karar verdi. O daha arayamadan sekreterinin sesi, dâhili telefon sisteminden çıkıp sıkıntılı düşüncelerini böldü.

"Bay Blake, Dillon Parker sizi görmek için geldi."

Arkasını dönen Gavin ofis kapısına baktı. Vücudunda bir adrenalin dalgası dolaşsa da tavırlarından ancak sakinlik yansıyor. Sekreterine cevap vermeden yavaşça masasına gitti ve acele etmeden ceketini sırtından çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. Tekrar nefes almadan kravatını gevşetti ve gömleğinin kollarını katladı. İçindeki her erkeksi his, arkadaşının, Emily'yle birlikte olduğunu bildiğini haykırıyordu ve Gavin, bu habersiz ziyaretinin yakında çok... ilginç olacağını hissediyordu. Gavin, bu gece bir hapisane hücresinin uyuyacağı yer olabileceğinin gayet farkındaydı. Yavaşça nefes alarak boynunu esnetti, omuzlarını gerdi ve dâhili telefon sisteminin tuşuna bastı.

"Gönder gelsin, Natalie. Teşekkür ederim."

Çenesini sıkkan Gavin, Dillon'ın ofisine girişini izledi, iki adam da kapı kapandığı anda göz teması kurmuştu.

Yoğunlaşan gerginlikle geçen birkaç saniyeden sonra Dillon nihayet sessizliği bozdu, ses tonu kısıktı ama bakışları sertti. "Boktan bir şey yaptın."

Kollarını kavuşturan Gavin, masasına yaslanırken odanın bir ucundaki Dillon'a gözlerini dikti. "Emily'ye gerektiği şekilde davransaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım. Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu, sesi ölçülüydü ama düşünceleri tam tersiydi. Emily'yi kapması ve Emily'nin sözünde durmayıp onsuz Dillon'la konuşması arasında kalan Gavin, kan akıtmaya hazırdu.

Dillon bir taş kadar kıpırtısız duruyordu. "Hiçbir şey düşünmek zorunda değildim, dostum. Seninse yaptığın şeyi yapmaya hakkın yoktu."

"Hakkım olmayabilirdi ama olan oldu artık," diye sert bir şekilde belirtti, aralarındaki mesafeyi yarı yarıya kapadı. "Belki de bunu senin için tekrarlamalıyım. Gerçek bir erkeğin kadınına davrandığı şekilde davransaydın, şu anda belki işler senin için farklı olurdu."

"Sarhoştum. Sarhoş olmasaydım, ona asla dokunmazdım," dedi, gözleri Gavin'in kılere mühürlenmişti. "Sen de tutup bana sinsice yumruk attın. Yaptığın hiç doğru değildi, adamım."

Gavin dalgın dalgın çenesini ovuşturdu. Emily'nin ona henüz bir şey söylemediği ortadaydı. "Vay be, ne kadar da orijinal bir fikir. 'Sarhoştum.' Yani bu durumu düzeltiyor mu?" Devam ederken Dillon'ın cevap vermesine müsaade etmedi. "Doğru mu anlıyorum bakalım..." Gülüp başını salladı. "Sen Emily'ye öyle *saldırdığın* için seni yere devirdiğimden dolayı bana saçmasapan laflar etmeye mi geldin?"

"Evet. Yoksa ne diye buraya geleyim?"

Gavin bu soruyu kendi sorularından biriyle geçiştirmeye karar verdi. "Cidden ne diye buraya geldin?" diye sordu, kaşları çatıldı. "Çünkü tarzımla ilgili bırak da sana bir şeyi açıklayayım, Dillon. Bunu bir köpeğe yaptığını görseydim -Emily'yi bir kenara bırak- yine aynı şeyi yapardım. Bir erkek bir kadına bunu yaparken ne zaman oturup izlediğimi gördün? Söyle, çünkü gerçekten çok merak ediyorum... ve tüm bunlar beni çok eğlendiriyor."

Dillon'ın granit gibi sert ifadesi aniden yumuşadı. "Bak, seninle tartışmak istemiyorum. Ben..."

"Ah, istemiyor musun?" diye araya girdi. "Buradan öyle görünüyor ama. Yaptığım şeyin sebebini anlayamadıysan, bu konuşmaya devam etmemiz için hiçbir sebep yok. Ve bir daha ona yaptıklarına karşılık sarhoşum diyerek pısrık mazeretini öne sürmeye kalkacaksan, o halde kesinlikle bu konuşmaya devam etmemiz için bir sebep yok." Gavin eliyle odayı gösterdi. "Bu kartı bana karşı kullanacaksan, kapı orada."

Dillon, bir anlığına tekrar kıstığı gözlerini ona dikti. "Dediğim gibi seninle tartışmak istemiyorum, Gavin. Rezillik çıkardığımı biliyorum ve Emily'ye de işleri düzelterceğimi söyledim." Gavin başını

eğip Emily telefonlarına cevap vermediğini söylediği halde onların tam olarak ne zaman konuştuklarını merak etti. Fakat sessizliğini korudu ve Dillon'ın devam etmesine izin verdi. "Burada yaşadığım sorun, senin olanlarla ilgili benim nişanlımdan daha büyük bir sorun yaşıyor gibi görünmen."

Gavin, "Nişanlın mı?" diye sordu, sesinin çatlamasını ve aniden artan vücut ısını görmezden gelmeye çalıştı. "O senden ayrıldı."

"Evet ama onunla konuştum ve evlilik işi tekrar yolunda."

Dillon konuşmaya devam etti ve Gavin gözlerinin içine baktı ama ne söylediğini duymadı. Duyamazdı. Zorlukla yutkunan Gavin'in kulakları, Dillon'ın bu duyurusundan ötürü sızıyordu, fısıltısı ciğerlerine asit gibi yapışıyordu. Yakıcı acı -vahşi ve derinden gelen acı- Gavin'in damarlarından akıp ölümcül bir kanser gibi içine çöreklenmişti.

Kolunu kaldıran Gavin, gergin elini yavaşça saçında gezdirdi. "Evlilik işi tekrar yolunda mı?" diye sordu, kısık sesinden şaşkınlık akıyordu.

"Evet, dostum. Az önce hepsini anlattım ya. Tekrar yolunda," diye cevap verdi, onun sesine de bir miktar şaşkınlık bulaşmıştı. Dillon yüksek sesle nefesini verdi ve başını salladı. "Bak, anlıyorum, tamam mı? Haklısın. Sarhoşluğu bir mazeret olarak kullanmamalıydım. Bana vurmadan konusunda fikrimi değiştirmemiş olsam da seni affetmeye gönüllüyüm."

Gavin, "*Senin affına* ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" diye çıktı, hâlâ göğsüne saplanan acıyla baş etmeye çalışıyordu. "Ofisime gelip beni affetmeye hazır olduğunu söyleyecek kadar cüretkârsın. Seni bir yumruktaki yere sermediğim için şanslısın."

"İşte bahsettiğim şey de bu. Seninle işleri yoluna koymaya çalışıyorum ama sen deli gibi davranıyorsun. Ne oluyor, dostum?"

Gavin, Emily'nin görüntüleri zihnine dolarken bir an gözlerinden alevler saçarak ona baktı. Kollarını kavuşturup döndü ve pencereye yürüdü. Güneş, binaların arkasında çoktan yok olmuştu ve yerine dolunay geçmişti. Derin nefesler alan Gavin başıyla onayladı. Kesinlikle

iyilik yapmıyordu ve Dillon'ı affetmediğinden emindi. Tek amacı, bu konuşmayı bitirip Emily'ye bir şekilde ulaşabilmektir.

Bu nedenle, bu oyunu oynayabilirdi.

Emily'nin bu akşam Bella Lucina'da akşam yemeği saatinde vardıya yapacağını söylediğini hayal meyal hatırladı. Aylar önce olduğu gibi ona beklenmedik bir ziyaret yapacaktı. Fakat bu sefer, ona cevaplar arayan kalbi kırık ve akı çok karışmış bir adam olarak gidecekti.

Cevapları bulabileceğini umdu sadece.

"Doğru söylüyorsun, Dillon," dedi, sesi kendisini bile şok edecek şekilde duyulardan arınmıştı. "Deli gibi davranıyorum." Dönüp yüzüne baktı, yüz ifadesi yumuşayarak okunamayacak bir pasifliğe bürünmüştü. "Yaptığımı affedebilecek durumdaysan, o halde ben de Emily'ye yaptığımı unutabilirim."

Gavin, Dillon'ın gözlerinden okunan savunma duvarının buharlaşıp havaya karışmasını dikkatlice izledi.

Dillon, "Tamam, o halde aramız düzeldi mi yani?" diye sordu.

Kollarını kavuşturan ve tek bir kelime etmeyen Gavin, sadece başıyla onayladı.

Saatine bakarak, "Pekâlâ, süper," dedi. "İşyerinden birkaç dostumla bir şeyler içmeye gideceğim. Sanırım ikimiz de bu olanlardan sonra birkaç tane yuvarlayabiliriz. Neden sen de gelmiyorsun?"

Gavin, "İlgilenmem gereken biraz işim var," diye cevap verdi, ses tonu sakindi. "Çok önemli bir iş."

"Eh, eğer erken bitirirsen, Penn Plaza'daki Ainsworth Prime'da olacağım."

Gavin başıyla onayladı ve böylece Dillon, dışarı çıkmak için kapıya yöneldi.

Gavin odanın bir ucundan kısık sesle, "Son bir şey daha," diye seslendi.

Dillon dönüp ona baktı. Gavin onu tek bir bakışıyla mıhladı ve o anda ifadesinin her şeyi ortaya koyduğunu biliyordu. "Ona bir daha dokunursan, seni çıplak ellerimle gebertirim."

Başını sallayan Dillon, alevli bakışlarına karşılık verdi ve konuşmak için davrandı ama konuşmadı. Başını sallayıp kapıdan dışarı çıktı.

Şaşkınlık vücudundan dalgalar halinde akıp giderken Gavin, birkaç dakika durup kendini toparlamaya çalıştı. Nefes almaya çalışırken vücudu sarsılıyordu. Etrafında olan bitenden dolayı hâlâ şoktaydı, ofisinde yürüyüp kendini sandalyesine attı. Emily'nin kelimeleri kafasında dolanıp dururken her şey faydasızdı. Kendini toparlaması mümkün değildi. Baş zonkluyordu ve etrafa buğulu gözlerle bakıyordu. Emily onu tamamen yutmuştu, birlikte bir gelecekleri olmasını istediği konusunda yalan söylemişti ve Dillon gelir gelmez onu kapı önüne koymuştu. Daha fazla beklemeye dayanamayan Gavin bir anlığına gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve cebindeki anahtarlarına uzandı. Sandalyesinden kalktı ve ofisinden çıkıp gitti. İncinmişlik, öfke ve acı, aldığı her adımda göğsünü sıkıştırıyordu. Emily'nin vardiyasının bitmesine daha birkaç saat olduğunu biliyordu ama bittiğinde orada onu bekliyor olacaktı.

Antonio, "Kasabalı," dedi, Emily ile Fallon'ın oturduğu masaya yaklaştı. "İşin sana düşen kısmı bittiyse, buradan çıkıp gidebilirsin."

Bir tuzluğun ucunu kapayan Emily ona baktı. Başıyla onayladı. "Teşekkürler, Antonio."

Fallon, "Peki ya ben?" diye sordu, plastik bir kutuya, sarıp sarmalanmış bir yemek takımı parçasını fırlattı.

Antonio, "Senin hiç şansın yok, evlat," derken kıkır kıkır güldü. "Bu gece daha çok işin var."

Fallon dudaklarını büzdü. "Haydi ama Antonio. Dışarıda yağmur yağıyor ve son üç saatte sadece iki masaya baktım. Şimdiden saat sekiz olmuş. Burası ölü gibi; kendi başına da idare edebilirsin."

Başını sallayan Antonio, İtalyanca bir şeyler mırıldanarak yürüyüp gitti.

Fallon pis pis güldü. "Sanırım, bunu hayır olarak kabul etmeliyim."

Emily huzla, "Bence iyi bir tahmin olur," dedi, yerinden kalktı. Boynunu esnetip belinden önlüğün ipini çözdü. "Trevor bu gece seni alacak mı?"

"Kesinlikle alacak. İlerleyen saatlerde bowling oynamaya gideceğiz," diye cevapladı, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Kulağa süper geliyor. Eğlenmenize bakın." Emily çantasını almak için kahve tezgâhına gitti. Tezgâhın altından kafasını eğerek geçtikten sonra Fallon'ın tam yanında dikildiğini gördü, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Emily şüpheyle ona baktı.

Siyah saçını parmaklarına dolayan Fallon, konuşmadan önce tereddüt etti. "Trevor, bana Dillon'ı tekrar hayatına kabul ettiğini söyledi."

"Ettim. İşleri yoluna soktuk," diye cevap veren Emily, askıdan ceketini almak için ilerledi. "Bunu neden şimdi gündeme getiriyorsun?"

"Eh, seni vardiyan boyunca germek istemedim."

"Neden gerilecekmişim ki?"

Fallon şüpheli bir edayla tek kaşını kaldırdı. "Haydi, Em. Gavin'le aranızda ne olduğunu biliyorum."

Emily, onun adını duyduğunda göğsünde hissettiği sızıyı duymamış gibi yaptı ama faydası yoktu. Vücudunda dolanıyordu. Ceketini sırtına geçirdi ve Fallon'a sorgulayan bir bakış fırlattı. "Aramızda olanları nereden biliyorsun?"

Fallon gri gözlerini kırıştırdı omuz silkti. "Olivia söyledi."

Emily, "Tabii ki," deyip iç çekti ve kapıya yöneldi. Arkasını dönüp ceketinin fermuarını çekti, çantasını omzuna geçirdi ve tekrar iç çekti. Usulca, "Eh, ben iyiyim," derken elinden geldiğince yalan söylüyordu. İyi değildi. Mahvolmuştu ve Fallon'ın yüzündeki ifadeden, bunu anlayabildiğine de oldukça emindi.

Fallon yanına gitti. "Neden onunla evleniyorsun, Emily?" diye sordu, tek elini omzuna koydu.

Bu sorusuna karşılık Emily'nin yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Bitap bir halde, "Fallon," dedi, "ne demek, neden onunla evleniyorum?"

"Bence soru gayet açıktı, Kasabalı." Fallon elini Emily'nin omzundan çekti, sesi kısık. "Neden Gavin'e âşıkken başkasıyla evleniyorsun?"

Konuşmanın aldığı yönden dolayı afallayan Emily, elinden gelince doğruları söyleyerek cevap vermeye karar verdi. "Bence cevap da gayet açık, Fallon. Beni seven erkeklerle evleniyorum. Seninle daha sonra konuşurum," dedi, hızla kapıya yöneldi.

Fallon, "Emily, bekle!" diye seslendi.

Emily tek elini kaldırarak onu susturdu ve kapıya uzandı.

Gitmek için kapıyı açtığı anda Gavin'in muhteşem mavi gözleri, kendi gözleriyle buluştu. Şok, vücudunun her uzvundan hızla akıp geçti, göğsüne ağır bir çelik misali oturdu. Etrafından akıp geçen soğuk yağmur damlalarına aldırmadan arabasına yaslandığında Emily gözlerini dikmiş bakıyordu. Kollarını kavuşturan Gavin'in gözleri onu tepeden tırnağa süzdü ve eğer Emily yanılmıyorsa, içlerinde öfkeye benzer bir şey vardı. Bir anlığına şaşkınlık Emily'nin yüz ifadesine yansdı ama yerine kendi öfkesi geçerken hızla solup kayboldu. Ağzından çıkacak mazeretle ilgilenmek istemese de bu sefer kaçamazdı. Bununla –onunla– yüzleşmesi gerekiyordu. Hızla bir nefes alıp sınırlarını yatıştırdı, toparlandı ve kaldırıma çıktı.

Gavin, "Ah, işte burada. Kalbimi paramparça eden kız," dedi, sesi yüksekti ve yağmuru bastıran bir tehdit içeriyordu. "Tüm bunları yaparken –kalbimi kırarken– amacın bu muydu? Buysa, layıkıyla başardın."

Emily, "Sen, bunu bana ne cüretle söylersin!" diye bağırdı, öfkesi kabarmıştı.

"Ne cüretle mi söylerim? O yokken senin için oyalanacak lanet bir oyuncakmışım!" Kollarını serbest bırakan Gavin ilerledi, ellerini tamamıyla teslim olmuş gibi kaldırdı. "Bu bir tür şaka mı?" derken kahkaha attı ama sesinde hiç neşe yoktu. "Bu güzel yüze birçok anlam yükledim ama itiraf etmeliyim ki hasta ruhlu, küçük bir gönül çelen onlardan biri değildi."

Emily'nin ağzı açık kaldı. Buz gibi yağın yağmur, kalkıp onu gönül çelen olmakla suçlamasının yanında hiç kalırdı. Sadece bu söz,

duyduklarına inanamayarak neredeyse donup kalmasına neden oldu. Fakat sessiz kalmaya karar verdi. Eğer Gavin oyun oynamak istiyorsa, ona izin verecekti ama sonunda kazanan Emily olacaktı. İçinde bir şey, bırak gebersin, diye haykırıyordu. Kollarını kavuşturdu, gözleri isyanla parlayıp onu cenazesine davet ediyordu.

Ve Gavin de yemi yutmuştu, çünkü gözlerindeki o bakış, neredeyse onu delirtecekti.

Emily onun ruhunu çekip vücudundan ayırmış da olsa, Gavin'in ona dokunmaması seçenekler dâhilinde değildi. Onu öpmemesi imkânsızdı. Onu tam orada, yağın yağmurun altında öpmek zorundaydı. Gavin, avına yaklaşan bir kaplan gibi akıcı hareketlerle ona yaklaştı. Emily daha tökezleyip geriye kaçmadan onu belinden yakaladı ve acımasızca dudaklarına yapıştı, dili Emily onu itmeye çalışırken dudaklarını araladı. Bir anlığına Emily, onun öfkesinin ve sahiplenici tavrının tadını alabildi... ve bu daha da aklını karıştırıp sinirlenmesine neden oldu. Yağmuru alt dudağından emerken, şimşek çakıp etrafı aydınlattı, yeri sarsan gürleyen sesi uzaktan duyuldu.

Emily, "Sen aklını mı kaçırdın, Gavin?" derken tıslıyor gibiydi, kendini ondan kurtarmaya çalışırken başını geriye çekti.

Gavin, "Ben mi aklımı kaçırdım? Budala gibi sana -bize- inandım!" diye gürledi, zar zor kontrol edebildiği sesi yükselirken belini sıkıca tuttu. Gözlerinin içine bakıp kirpiklerinde toplanıp yanaklarına süzülen suyu izledi. "Onu ne zaman hayatına yeniden soktun, Emily? Soruma cevap ver!"

Ayaklarının ucunda göletler oluşmuştu ve yağmurdan sınısıklam olmuş insanlar yanlarından hızla geçip gidiyordu.

Emily gözlerini dikip ona baktı, kalbi göğüs kafesinde çarpıyor, gözlerinden isyan okunuyordu. Tıslar gibi, "Sen dairemde girtikten bir saat kadar sonra!" dedi, sesi Gavin'i paramparça etmeye çalışırken kötülükle doluydu. Geri çekilmeye çalıştı ama Gavin onu sabit tutuyordu. "Sen üstüme yüzüstü eğilip beni sevdiğini söyledikten bir saat sonra!"

Gavin, ona acımasızca bakarken eli ensesine gitti, yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı, burunları değiyordu. Emily göğsü inip kalkarken onun sıcak nefesinin soğuk yanaklarına çarptığını hissetti. "Ben geldiğimde uyanıktın yani, öyle mi?"

"Ah, uyanıktım ve işin aslı, gayet de iyiydim," derken Emily delice kahkaha attı, öfke kelimelerinden akıyordu.

Gavin duyduklarına ya da gördüklerine inanamıyordu. Kesinlikle bu, birkaç gece önce birlikte olduğu kadın değildi. İnsanların gelip geçici bir şekilde akıllarını yitirdiklerini duymuştu ve tam o anda Emily'yi en yakın akıl hastanesine götürmeye tamamen hazırды.

Hiç. Soru. Sormadan.

"Cidden ne kadar ruh hastasıydın sen?" diye gürledi, ifadesi gök gürültüsü kadar sertti. Emily konuşmak için davrandı ama Gavin ona müsaade etmedi. "Onu dün gece düzdün mü Emily?" Emily'nin nefesi kesildi ve vücudu, Gavin başını geriye atıp elleriyle saçını tutarken alev aldı. Dudaklarını Emily'nin ağzının kenarına dokundurdu. Sonra yavaşça kulağına kadar götürdü, yüzündeki hafif kirli sakal tenine değiyordu, sesi sıcak bir fısıltıdan ibaretti. "Ve onu dün gece düzdüyse, o güzel vajinanın içinde benim kadar iyi hissettirdi mi? Benim yapabildiğim gibi seni daha fazlası için yalvartabilirdi mi?" Nazikçe kulak memesini ısırdı, Emily'yi neredeyse eritecekti. "Ve sana son bir sorum daha var, hayatım. Benim için geldiğin gibi onun için de o kadar şiddetli geldin mi?"

Şiddetli sağanak yağış, kaldırımları döverken Emily'nin kısık gözleri onunkilere çevrildi, kalbi aynı anda hem üzüntüden hem de öfkeden patlıyordu. Vücutlarına sırlıslık olan kıyafetleri yapışmış, derin derin nefes alırlarken Gavin onun tepesinde dikildi. Emily, "Daha şiddetli gelmemi sağladı!" dedi. Buna karşılık Gavin şok olmuş gibiydi -hatta incinmişti- ama bu Emily'yi durdurmadı. "Senin aletin Gina'nın içine gömüldüğünde ne kadar müthiş hissettiriyorsa, o da içimde o kadar müthişti."

Kaşları çatılan Gavin geriye çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Emily, "Gina," diye açıkladı yavaşça, sesi zehir zemberekti. "Dün sabah sana kahvaltıyla sürpriz yapmaya gelmişim ama aslında sürpriz yapılan benmişim. Görünüşe bakılırsa, zaten karnın tokmuş. Yatak çarşafının hâlâ ikimizin sıcaklığını taşıırken o kapını neredeyse çırpırlık bir vaziyette açtı. Beni bırak artık!" diye bağırıp Gavin'in ifadesi çarpılırken izledi.

Gavin, Emily'nin düşmanının kendi gözleri olduğunu, ona birçok şekilde ihanet ettiklerini biliyordu ama Gina'yı evine alarak da bu savaşa neden olduğunu biliyordu. Eğer Emily'yi kaybedeceği savaşa buysa, Tanrı yardımcısı olsundu.

Adım adım.

Usluca, adım adım ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Önünde duran kadın kırılmış ve incinmişti ama Gavin'in zihni de uyuşup kalmıştı. Kelimeleri yeterince hızlı oluşturamıyor gibiydi.

Hızla cevap verememesi, Emily'nin doğru olduğunu bildiği şeyleri onaylamış gibiydi. Yakalandığını biliyordu ve ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gavin daha ne olup bittiğini kavrayamadan Emily elini kaldırdı ve suratına sert bir tokat patlattı, sesi yağmuru bastırdı.

Gavin hafifçe geriye sendeledi...tamamıyla şoktaydı.

Emily, "Seni pislik!" diye bağırды, yanlarından geçen insanların bakışlarını umursamıyordu.

Ona bakışlarıyla hançerler gönderiyor gibiydi ve tekrar tokatlamak için yanına gitti ama Gavin'in eli öne fırlayıp onu bileğinden yakaladı.

Nefesini verirken, "Beni dinlemek zorundasın, Emily," dedi, ses tonu sertti. Emily bileğini çekip kurtarmaya çalıştı ama Gavin onu göğsüne bastırdı. Boşta kalan eliyle yüzüne düşen ıslak saç tellerini okşayarak geriye itti. "Ben duştan çıktığımda çoktan gitmişti. Senin orada olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu." Emily'nin gözleri, tekrar geri çekilmeye çalıştığı anda kocaman oldu. "Hayır, bekle! Lanet olsun! Hiç de senin düşündüğün gibi değil!"

Hâlâ kendini ondan kurtarmaya çalışan Emily'nin gözyaşları yüzüne süzüldü. "Aklına gelen en iyi mazeret bu muydu?" diye dalga geçti.

Sıkışıp kalmıştı.

Emily, o güzel mavi gözlerin bakışı altında sıkışıp kaldığını hissetti ama onun kendisini tekrar büyülemesine izin vermeyecekti. "Buna kanacağımı düşünüyorsan aklını yitirmişsin demektir! Yalanlar söyleyerek kalbimi tekrar kazanamazsın, Gavin. Bana yaptığından, bize yaptığın şeyden nefret ediyorum ve en çok da senden nefret ediyorum!" Ondan nefret etmediği için, ağzından çıkıp giden bu kelimelerle birlikte bir yanı buz kesti. Ondan nefret edemezdi. Onu seviyordu...onu, ruhunun derinliklerine kadar seviyordu. Fakat Gavin, Emily onunla ilk tanıştığı anda olduğunu düşündüğü kişiye dönüşmüştü gerçekten.

Gavin, sanki Emily kendisine bir kez daha vurmuş gibi irkildi. Geçirdiği şok, onu kaybetmiş olabileceği fikriyle yer değiştirirken kalbi sızladı...ve onu kaybetmek demek, kendini kaybetmek demekti. "Benden nefret etmiyorsun. Beni seviyorsun," derken boğulacak gibiydi, şimdiden altında ezildiği acıyı saklamaya çalışmıyordu. Kollarını kaldırıp Emily'nin yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu. "Ve Emily, neyim varsa, bundan sonra neyim olacaksa, içimdeki her şeyle seni seviyorum. Lütfen. Onu içeri almasaydım bunların hiçbirinin olmayacağını bilirken beni böyle bırakma. Evime geldi ve onu içeri almayabilirdim. Almamam gerektiğini biliyordum ama sarhoştum ve o..."

Emily, "Dur!" diye araya girdi, eliyle acımasızca göğsünü itti. İşe yaramıştı, çünkü sonunda kendini ondan kurtarmıştı. Kaldırımın kenarına geçip sıcak, öfkeli gözyaşları yanaklarına dökülürken bir taksi durdurabilmek için kollarını havada salladı. Yağmurun altında şoförler hızla yanından geçip giderken çabaları görmezden gelindi, vücudu iyice sırlıslam oldu.

Ona yaklaşan Gavin'in başı dönüyordu, içinde hiçbir şey yokmuş gibi bomboştum. Dirseğinden tutup onu çevirdi. İkisinin de eşit dere-

cede acıyla kıvranan gözleri buluştu. Tekrar kollarını kaldıran Gavin, yanaklarını avcuna aldı ve alnını Emily'ninkine dayadı.

Sert bir şekilde, "Bana inanmak zorundasın," dedi, sesi acıyla doluydu. "Kanepemde sızıp kaldı. Lanet odamda yattım ve hiçbir şey -hem de hiçbir şey- olmadı." Artık kontrol edemediği hıçkıklarla sarsılan Emily geri çekilmeye çalıştı ama Gavin ellerini ensesine koyup onu sabitledi, alnı hâlâ onuninkine değiyordu. "Seni asla incitmeyeceğimi söylemiştim ve bu gerçektir. Söylediğim her lanet kelime doğruydur. Lütfen bunu bize yapma... Lütfen. Sana yalan söylemiyorum. Ben o değilim. Ben Dillon değilim."

Gözlerinden yayılan karanlığa hapsoldüğünü hisseden Emily'nin kalbi, minik damlaların yüzünden -o vücudunun her zerresine tapan mükemmel dudaklarından- süzüldüğünü görünce duraksadı. O mükemmel dudaklar, kendisinden sonra başka bir kadının vücuduna da tapmıştı. Yaptığı şeyin düşüncesi, acımasız bir güçle zihnine çarptığında Emily'nin gözyaşları sel olup aktı.

Başını sallayıp birkaç adım geriledi, gözleri buz gibi bakıyordu. Arkasını dönüp tekrar bir taksi bulmak için elini kaldırdı ve onu şaşırtsa da bir taksi önünde durdu. Kapı koluna uzanıp kapıyı açarken Gavin'in eli hızla kapıyı kapadı.

"Bırak da bineyim, Gavin!"

"Hayır. Gitmene izin vermiyorum," dedi, sesi gümbür gümbürdü. "Bana inanmıyor musun?"

"Şaka yapmıyorum! Bırak da bineyim!" diyen Emily'nin sesindeki acımasız ton, ikisini de ürküttü.

Boşta kalan elini sırlıslıklam olmuş saçında gezdiren Gavin dişlerini sıkı. "Sana her gün söylediği yalanlara inanıyorsun da bana mı inanmıyorsun?"

Emily tersleyerek, "Ah, harika birisin," deyip elini kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Bana yalan söyleyen o değil!"

Gavin, "Lanet olsun, Emily!" diye çıkıştı. Aniden belinden yakalayıp kaldırarak onu göğsüne yasladı. Öfkeli bir şekilde nefes alan Emily,

gözlerinin içine baktı. "Sana yalvarmamı güçsüzlük olarak algılama; ben gör herifin teki değilim. Sana yalan söylemediğimi söyledim ama sadece bir lanet dakika bile sana hiç yalan söylemediğini –ya da öyle biri olmadığını– düşünüyorsan, o halde cidden bir sorunun var demektir."

"Hey," diye seslendi artık sabırsızlanan şoför. "Binecek mi binmeyecek mi?"

"Evet."

"Hayır."

İkisi de aynı anda bağırıştı.

Gavin'in öfkeli gözleri şoföre çevrildi. "Binmeyecek. Git. *Şimdi*."

Yüzünde sinirli bir ifade olan adam, başını sağa sola sallayıp hızla çekip gitti.

Emily, "Sana inanamıyorum," diye bağırды, gözyaşları yüzüne akıyordu. Acan her gözyaşı, Gavin'in kalbini sırlatıyordu. Emily ellerini kaldırıp göğsünü itti ama Gavin, beline doladığı çelik gibi kollarıyla onu sabitledi. "Bunu bana neden yapıyorsun, Gavin?"

"Çünkü seni seviyorum ve yalan söylemiyorum," diye cevap verdi, nefesi düzensizdi. "Şimdi burada bana, beni sevmediğini söyle ve ben de çekip gideyim. Çekip giderim ve beni bir daha asla görmek zorunda kalmazsın." Boşta kalan eliyle Emily'nin ensesini geriye yattırdı. Başını eğip dudaklarını şakaklarına, yanaklarından aşağıya ve çenesinin kıvrımlarına değdirdi. Emily'nin elinden gelen bir şey yoktu, dudaklarının arasından hafif bir inilti yükseldi. "Bir daha asla vücuduna dokunduğumu hissetmek zorunda kalmazsın, Emily. Bir daha asla sesimi duymak zorunda kalmazsın. Bir daha asla yanımda uyanmak zorunda kalmazsın. Şimdi bana, beni sevmediğini söyle ve yok olayım... Sonsuza dek."

Emily içten içe sarsılıyordu ama bunu belli etmeyecekti. Eğer bir şeylerin ortaya çıkmasına müsaade ederse, dağılırdı ve bu olmamalıydı. Vücudundaki her zerre ona inanmak istese de inanmadı. Onu manipüle etmek için oynadığı, üzerinde düşünülmüş bir gösteriydi bu. Sahnedeki bir oyuncuydu, yeteneklerini mükemmelleştiriyordu ve

Emily, onun tek izleyicisiydi. Artık Emily'nin kalbinin yattığı krematoryuma kalbini yollama sırası ondaydı.

Dişlerinin arasından, "Seni sevmiyorum," diye yalan söyledi. Bu yalan, kelimenin tam anlamıyla kendisini parçalara ayırmıştı. Gözlerine bakarken yaşlara boğulmuştu. "Seni içimden söküp atmam gerektiğini söylemiştim ve öyle de yaptım. O gecenin, benim için tam anlamı buydu."

Bir yalan daha.

Fakat dudaklarının arasından akan tek bir doğru şey olacaktı. "Ve dediğin kelimelerin tekine bile inanmıyorum."

Gavin irkilerek gözüne batan gözyaşlarını engelledi. Parazit gibi kelimeleri -her bir kelimesi- ciğerlerindeki havayı söküp almıştı. Kalbini eline almış, ezmiş ve gözlerinin önünde kırmızı bir püreye döndürmüştü. Neredeyse dili tutulan Gavin bir adım geri çekildi ve Emily'yi bıraktı.

"Kalıcı yara izi için teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi incinmiş ve yenilgiye uğramış gibiydi. Bir söz daha etmeden ellerini ceplerine soktu ve yürüyüp arabasına gitti.

Islak kaldırımında lastikleri tiz bir ses çıkarıp trafiğe kaşıp giderken onu izleyen Emily'nin eliyle kapadığı ağzundan yaralı bir feryat yükseldi. Göğsünde sızlayan kalbiyle bir taksi çağırdı. Elleri titrerken kapısını açtı, içeri girdi ve şoföre gideceği yeri bildirdi.

Bu gece, uyku ikisinin de arkadaşı olmayacaktı.

Bu gece yalnızlık, kalp kırıklığı, kafa karışıklığı ve acı hem Emily'yi hem Gavin'i ziyaret edecekti.

Zaman

Gavin, on ikinci sefer çalan telefonu oturduğu kanepenin bir köşesine fırlattı. Dillon hiç yılmıyordu ve Gavin'in umurunda bile değildi. Altılı bira paketindeki son birayı bitirip dalgın dalgın televizyon kanallarında gezindi. Soğuk sıvı boğazından aşağı süzülüp vücuduna girdi. Fakat tadını alabildiği ya da damarlarında gezdiğini hissedebildiği tek şey Emily'ydi. Son birkaç haftada ne kadar çabalamış olsa da Gavin ondan kurtulamamıştı. Yine de sözünde durmuştu. Azmini sonuna kadar sınamış olsa da onunla temasa geçmeye çalışmamıştı. Yine de bu, zihnindeki her tutarlı düşünceden akıp geçmesini ya da Gavin'in her kâbusuna girmesini engellememişti. Emily onun hiç bilmediği bir acıya dönüşmüştü.

Duvarda tıkrdayarak geçen zamanı gösteren saat, Gavin'in dikkatini çekti. Saate şöyle bir baktı ve Dillon'la birlikte kutlama yemeklerinin provasını bu gece yapacaklarını hesaba katarak Emily'nin kiliseden çıkışını gözünün önüne getirdi. Katılmayacağını Dillon'a söylemeye hiç niyeti yoktu. Hiçbiri umurunda değildi. Kalbinin daha ne kadar fazla acıyı kaldırabileceğini bilmiyordu ve kilisede ya da yemekte bulunmak, kesinlikle onu daha da dibe batırırdı. Sağdıç olsun ya da olmasın,

gitmiyordu. Yirmi dört saatten daha az bir süre içinde sevdiği kadın, birlikte yaşayacağını düşündüğü kadın, bir gün kollarında çocuğunu rutacağını düşündüğü kadın, artık Emily Cooper olmayacaktı. Bayan Dillon Parker olacaktı.

Tüm bunlar Gavin'in kaldırabileceğinden daha ağırdı.

Kanepeden kalkıp ikinci altılı bira paketini almaya niyetlenerek mutfığa yöneldi. İşte tam o anda kapısına vuruldu. Buzdolabından altılı bira paketini alıp kapıyı açmaya gitti. Gelen ziyaretçisini görünce bir nebze şaşıran Gavin, tek kelime bile etmeden oturma odasına geri gitti ve kanepeye kuruldu.

Olivia, "Korkunç görünüyorsun," deyip çatı katına girdi. "Yanıyormuş olabilirim ve öyleyse bana söyle ama jilet alacak kadar maddi imkânın olduğundan oldukça eminim. Milyonlar değerindeki adam battı mı?"

Gavin, "Espri konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmemişsindir," diye mırıldandı, kanallar arasında gezinirken dönüp ona bakmadı. "Prova yemeğinde olman gerekiyor mu?"

Olivia çantasını yere bıraktıktan sonra montunu ve atkısını çıkardı. "Senin olman gerektiği kadar," diye cevap verip deri bir sandalyeye yerleşti. "Kilisede yoktun ve davet için de gerçekten giyinmiş sayılmazsın. Haydi, bir duş al, ben de sen hazırlanırken beklerim. Ah, içki içtiğin belli olduğundan arabayı da ben sürerim."

Başını sallayan Gavin, altılı paketten bir bira çıkardı, kapağını açtı ve büyük bir yudum içti. Cevap vermedi ama ona tehditkâr de-nebilecek bir bakış fırlattı.

Olivia, Gavin'in şu ana kadar duyduğu en masum ses tonlarından biriyle, "Ne?" diye sordu.

"Ah, beni rahat bırak, Liv." Olivia'ya bakarken gözlerini kıstı. "Gitmediğimi biliyorsun."

Olivia başını yana yatırdı, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Vay be, Gavin, içinde birazcık savaşma dürtüsü kaldığını sanıyordum. İş buna gelene kadar hayatının her alanında güçlü bir adamsın ama

iş Emily'ye dayandığında havlu atıyorsun ha?" Omuz silkti ve bacak bacak üstüne attı. "Hımm, sanırım seni o kadar iyi tanımıyorum."

Gavin, "İçinde kalan savaşıma dürtüsü mü?" diye tersledi. Televizyonu kapadı, kumandayı cam masaya fırlattı, çıkan kulak tırmalayıcı ses Olivia'yı yerinden zıplattı. Ayağa kalktı. "Beni sevmeyen biri için ne diye savaşacakmışım ki? Olan biten beni mahvetti. İnan bana, son haftalarda aklımda filizlenen fikirler hakkında hiçbir şey bildiğin yok, onu kaçırmak da bu fikirlerden biriydi. Geberdiğim güne kadar o kızı seveceğim ama aptal da değilim. Arkadaşın, hayal ettiğimden biraz daha kaçık biriymiş."

Olivia, Gavin odada volta atarken bir an onu inceledi. "Kaçık mı? Emily'yi eve bıraktıktan sonraki sabah cici kırmızı külotunu göstere göstere kapını kimin açtığının farkındasın, değil mi?" Gavin ona buz gibi bakış fırlattı ama Olivia devam etti. "Paramparça oldu, Gavin. Kadınlarla yatıp onları bırakmak konusunda kabank bir geçmişin var. Emily, sen onun arkasından birileriyle düzüştün diye incindi. Ondan farklı bir tepki mi bekliyordun?"

Ellerini saçına daldıran Gavin gözlerini sıkıca yumdu. "Onun arkasından birileriyle düzüşmedim!" Gözlerini açtığında Olivia'nın suratındaki şok ifadesini gördü ama o anda umurunda bile değildi. "Beni, sandığın kadar iyi tanımadığın konusunda haklı olabilirsin ama son birkaç sene içinde dönüştüğüm ilgisiz hayvanı tanıyorsun. Neden onu geri kazanmak için işyerine gideyim ki? Neden o kıza lanet kalbimi açayım? Sevişebilmek için mi?" Kahkaha attı ama ardında neşe yoktu. Cebini karıştırıp cep telefonunu çıkardı ve ona fırlattı.

"Lanet olsun, Gavin."

"Hiçbir şeyi lanetleme. Rehberime bak. Elde edeceğim kadın listesi kabarık. Fazlasıyla var. Bir telefon açarım ve istersem günlerce düzüşürüm. Gina, o gece buraya gelip bana babasının öldüğünü söyledi. Evet, belki onu içeri almamalıydım. Evet, belki onu, beni dönüştürdüğü hayvandan beklenecek şekilde sokağa atmalıydım." Yenilgiye uğradığını gösteren bir iç çekişle tekrar kanepeye oturdu, dirseklerini dizlerine

dayayıp saçını tuttu. "Ama atmadım," diye fısıldadı. "Atmadım ve şimdi Emily yok. Eskiden sevdiğim kızı eve alacak kadar aptal olduğum için şu an sevdiğim kız bana inanmıyor. Pantolonunu çıkarıp kanepemde uykuya dalmış. Üstü giyinik olmadığından, onu evden dışarı çıkarmak için ona dokunmadım bile. Ellerim ona dokunsun istemedim, çünkü ellerim henüz Emily'ye dokunmuştu."

Kafasını kaldırıp kıpırtısız oturan Olivia'ya baktı. "Emily'yi seviyorum. Lanet olsun, ona tekrar dokunmak için tüm acıya katlanıp tüm bunları tekrar yaşayabilecek kadar seviyorum. Ama Gina'yı eve almak dışında yanlış bir şey yapmadım. Yani hayır, Olivia. Bu benim güçlü olmam ya da havlu atmamla alakasız. Emily'nin bana inanmaması ve hepsinden ötesi... beni sevmemesiyle ilgili."

Besbelli söylediği her şeyi sindirebilmek için birkaç saniye susan sonra Olivia ayağa kalktı ve yanına oturdu. Elini omzuna koydu. "Seni seviyor, Gavin. O..."

Gavin, "Haydi ama, Liv," diye lafını bölüp birasına uzandı. Tek dikişte bitirdi. "Bana sevmediğini söyledi. Laflarını sana tekrar etmem mi gerekiyor? Aklında gayet netler. Sarhoş olsam da sorun olmaz."

"Sana ne dediğini biliyorum." Olivia boş şişeyi elinden aldı ve masaya koydu. "Ama aynı zamanda o gece sen onun yanına gittikten sonra bana ne dediğini de biliyorum." Gavin konuşmak için davrandı ama Olivia, dudağına bir parmağını götürerek yaptığı klasik hareketiyle onu susturdu. "Şu anda sana inanmadığı konusunda haklısın. Ama seni sevmediği konusunda haksızsın. Onu incittiğini düşündüğü şekilde seni incitmek için sana o lafları etti. Perişan bir halde, Gavin," diye fısıldadı, gözleri sevecen bakıyordu. "Sinirleri çok gergin. Depresyondaydı, sessiz sakindi ve olan bitene karşı içindekileri kusuyordu. Seni aklından söküp atabileceğini ve tekrar Dillon'a âşık olabileceğini düşünse de ne zaman Dillon yanından gitse ağlıyor... Senin için."

Gavin, "Beni sevdiğini, benim için ağladığını ve yine de onunla evlendiğini söylüyorsun yani, öyle mi?" diye sordu, Olivia'nın az önce söylediklerinden kesinlikle şüpheliydi.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama..."

"Ah, biliyor musun? Çünkü ben bile şu anda ne düşündüğüm-den emin değilim," dedi, ayağa kalktı. Bira, şu anda görevini yerine getirmiyordu. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Mutfağa süzülüp dolabın kapağını açtı, bir şişe burbon ve bir kadeh çıkardı.

Olivia ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. "Lafımı bitirmeme izin verecek misin, pislik herif?"

"Şimdi hem aldatıyorum hem de pislğim yani, öyle mi? Tabii, neden olmasın?" diye cevap verdi, ses tonu alaycıydı. Aceleyle kadehini doldurdu. Tekliğı diktikten sonra dudaklarını sıkıp ona baktı. "Bana ne söylüyorsun, Olivia? Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Hiçbir lanet harfi bile."

Mutfağa geçen Olivia, altın renkli saçını bir yana savurup Gavin'e sanki beş tane kafası varmış gibi baktı. "Hangi kısmını anlamıyorsun, Blake?"

Şimdi Gavin de ona aynı bakışı atıyordu ama Olivia devam etti.

"Emily buraya taşındığında Dillon güvenli bir liman gibiydi. Ama seninle karşılaştı ve ne kadar karşı koysa da senin karşında hiçbir şansı yoktu, Gavin. Nasıl tanıştığınızı unut." Duraksadı, dudaklarının arasından hafif bir kahkaha çıktı. "Seni gördüğü anda onu etkiledin. İnan bana, tüm o Bay Uzun Boylu, Esmer ve Düzülebilir Derecede Yakışıklı laflarını duydum."

Gavin elinde olmadan bu cümlesine karşılık merakla tek kaşını kaldırdı.

"Dillon'la yaşadığı onca şeyden sonra sen güvenli bir limana dönüştün. Ama şimdi o da elinden alındı. Maalesef, şimdi ona Dillon'ın güvenli bir liman olduğunu düşündürüyorsun."

"Güvenli liman deyip durmayı kes," diye homurdanırken bir teklik daha doldurdu, hâlâ hiç bilmediğı lakabı ilgisini çekiyordu.

Olivia iç çekip gözlerini devirdi.

Gavin, "Doğru anlamış mıyım bakalım," diyerek tezgâha yaslandı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Onu gerçekten aldatmış pislğı, teselli ödülü olarak mı kabul ediyor?" Sonra duraksayıp bir kahkaha

attı. Acısı olduğu yerde dursa da hızla alkolün etkisine giriyordu. "Dur. Görünüşe göre onu aldatan pislik benim."

Olivia, "Teselli ödülü mü?" diye sordu, kaşları çatıldı. "Bu, senin için bir oyun mu Gavin? Şu anda onun canı acıyor."

"Hayır, oyun değil. Söz konusu lanet hayatım ve Emily'yle birlikte geçirmemiz gereken hayat." Boğazından aşağı bir teklik daha yuvarladı, elinin tersiyle ağzını sildi ve kadehi tezgâha çarptı. "Benim de canım acıyor ama bırak da tahmin edeyim, sen, hâlâ onun arkasından biriyle düzüştüğümü sanıyorsun. Düşün öyleyse. Sen de bana inanmadığını söyle."

"Sana doğruyu söylemek gerekirse, buraya geldiğimde sana inanmıyordum," diye cevap verip saatine baktı. Gözlerini tekrar Gavin'e çevirdi. "Ama şimdi inanıyorum."

"Ah, inanıyor musun?" Gavin pis pis güldü, neredeyse kahkaha atacaktı. "Peki, neden aniden bana inanmaya başladın, kudretli kraliçe Olivia?"

Olivia uzun bir an boyunca ona baktı, ardından çantasını, montunu ve atkısını almak için odada ilerledi. Kapıya vardı ve ona bakmak için döndü. "Çünkü Gina'dan sonra en kötü halinleyken bile," diye fısıldadı, ifadesi acıyla çarpılmıştı, "şu an görüldüğün kadar... mahvolmuş ve ızdırap içinde değildin."

Hafifçe sallanan Gavin'in yüzünden o pis gülücük silinirken gözlerini Olivia'ya çevirdi.

"İkinizi de seviyorum. Sen, benim ikinci ağabeyimsin ve o da hiç sahip olmadığım kız kardeşim." Aldığı derin nefesi verdi. "Ve ikinizi böyle acı içinde görmek beni öldürüyor."

Ellerini saçına atan Gavin, bir bar taburesine çöktü. "Ne yapayım?" diye sordu, sesi kısaktı ve kalbi sızlıyordu. "Hayatımda ilk defa..." Tereddüt edip yere baktı. Sonra yavaşça bakışlarını tekrar Olivia'ya çevirdi. "Tanrım, hayatımda ilk defa... ne yapacağımı bilmiyorum. Bana inanmıyor."

Gavin odanın öbür ucundan göremese de Olivia'nın gözleri buğulandı. Saatine tekrar baktığında ağzına çekingen bir tebessüm yayıldı. "O halde, sana inanmasını sağla Gavin. İkinizin de hayatını değiştirmek için yirmi dört saatten az vaktin var." Çantasını omzuna astı ve kapıyı açtı. "Umarım seni orada görürüm," dedi, koridora çıktı. Gavin, o kafasını tekrar içeri sokarken izliyordu. "Ah, eğer gidip kızımızı almak istersen, kendine bir iyilik yap da tıraş ol. Kesinlikle sevimlisin ama cidden şu anki kirli sakallı tarzını pek tutmadım."

Gavin tuttuğu nefesi bıraktı. "Başka bir şey?"

"Evet, işin aslı, bir şey daha var," diye cevap verdi, parmağını yanağına vurdu. "Kot pantolon ve *sweatshirt* olayına da son ver. Seviyorum seni, ağabeyciğim."

Gavin başını salladı ve o arkasından kapıyı kapatırken izledi. Zaman.

Bu gece zaman onun ya da Emily'nin yararına işlemiyordu. Duvardaki saate tekrar bakan Gavin, birkaç dakika oturup kafasından geçen her şeyi anlamaya çalıştı... ve başarısız oldu. Tekrar Emily'yle birlikte olamama endişesi büyüyüp karnını tırmalasa da tekrar reddetmek üzere oraya gitme düşüncesi, vereceği kararın daha iyi olduğunu anlamasını sağlıyordu. Ona ihtiyacı olduğunu reddetmek mümkün değildi. Vücudundaki damarların kana ve ciğerlerinin havaya ihtiyacı olduğu kadar ona ihtiyacı vardı. Fakat bu sefer Gavin, Emily'nin gözlerine bakıp o zehir zemberek laflarını duymaktansa nefessiz kalıp boğulmayı tercih ederdi. Hayır. Bu gece oraya gitmeyecekti.

Ve böylece Gavin kendisinin ve Emily'nin hayatının akışını değiştirdi.

Sendeliyordu. Birkaç hafta geçmiş olsa da Emily, akliselim ile delilik arasındaki çizgide sendeleyerek ilerliyordu. Kendisini camdan yapılmış gibi hissediyordu ve ufak bir çekiç -iki adamın da elinde tuttukları bir çekiç- ona doğru sallanıyordu. Her an bir milyon keskin parçaya dönüşebileceğinden emindi. Dillon'ı temsil eden büyük parçalar tenine

batıyordu. Gavin'i temsil eden daha küçük parçacıklar teninin altına saplanmıştı. İki şekilde de kalbini kesiyorlar, arkalarında kanayan cedisini bırakıyorlardı. Kendisini uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu... artık düşüncelerinin kontrolü elinde değildi, artık yürüdüğü patikanın kontrolü elinde değildi. Aynadaki aksine bakarken kiliseye gittiğinde Gavin'in olmadığını görünce vücudunun hafifçe rahatladığını inkâr edemezdi... yine de ona karşı duyduğu sızı sabittti. Bir yanı, manasız davrandığını söylüyordu. Dillon'la aralarında parçalanan şeyi, ilişkilerinin büyük bir kısmının toza karıştığını bildiği halde toparlamaya çalışıyordu. Yine de tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı... ve o şey, Dillon'a karşı olan hislerini tekrar eski haline döndürebileceğine olan minik umuduydu.

Tekrar ona âşık olmaya ihtiyacı vardı.

Fakat son zamanlarda kendine karşı iyi bir yalancı olmuş, kendi icat ettiği ortada olana karşı direnme oyununa dalmıştı. Şimdi kendini hile ustası gibi hissediyordu, çünkü Gavin'i unutabileceğine kendini inandırmaya çalıştığını biliyordu... aralarındaki o yasak bakışmaları, kazara değen tenlerini ve birlikte -onu sevdiğini anladığı ilk ana kadar- geçirdikleri her anı unutmaya. Azmin gücü ve kendini ikna etmek için söylediği yalanların sızısı, asla kalbinin üzerinde kalan yaraların ve dikişlerin patlamamasını sağlamaya yetmeyecekti. Böylece, bu gece -artık dönüştüğü içi boş kadına bakarken- kendini kandırarak evliliğe ne kadar yaklaşabileceğini, Gavin'in ne kadar zaman boyunca her düşüncesine gireceğini ve ne kadar uzun süre boyunca kendini kandırabileceğini merak etti.

Kendini toparlamaya çalışan Emily, bakışlarını yansımasından ayırmaya çalışırken Fallon tuvalete girdi.

Fallon yanına giderek, "İyi misin?" diye sordu. "Yoksa hâlâ miden mi bulanıyor?"

Emily başını salladı ve boğazını temizledi. "Hayır, şu anda iyiyim." Rujunu çantasına tıktı. "Olivia geldi mi?"

"Az önce mesaj attı, iki dakika içinde geleceğini söyledi," diye cevap verdi, Emily'ye çantasını uzattı. Kabinlerden birine girdi. "Kiliseden sonra bir yere uğraması gerekmiş."

Emily, "Trevor nereye gitti?" diye sorup çantaları lavabonun kenarına koydu.

"Buraya geldiğimizde cebinde hiç para olmadığını fark etti," diye seslendi. "Koşup bir bankamatiğe gitti."

Derin bir nefes alan Emily suyu açtı ve ellerini yıkamaya başladı. Tam o anda Olivia tuvalete girdi.

"Hey," diye seslenip atkısını boynundan çıkardı.

Emily, "Nereye gittin?" diye sorup bir kâğıt havluya uzandı.

Olivia elindekileri lavabonun kenarına koydu ve aynada kendini inceledi. Emily'ye baktı. "Ben... eee, para çekmem gerekiyordu."

Emily tek kaşını kaldırarak, "Neden buraya gelen herkes para çekme ihtiyacı duyuyor ki?" diye sordu. "Gecenin tüm parası ödendi."

Olivia, "Garsonlara bahşiş vermek için." Omuz silkti. "Özellikle bunu senin bilmen gerekir."

Emily dalgınlıkla, "Ah, evet, sanırım bilmem gerekir," diye cevap verdi, sesi kısılarak yok oldu.

"Kafan, olması gereken yerde değil. Anlayabiliyorum."

Emily ona sorgulayan bir bakış attı.

"Yine geç vakitlere kadar çalıştığı için Pislik'in son günlerdeki tavrını fark etmediğini biliyorum ama ben fark ettim." Emily konuşmak için davrandı ama Olivia devam etti. "Geç saatlerde çalışmasının palavra olduğunu düşündüğümü de belirtmem lazım. Ama hey, sen ona inanıyor gibi görünüyorsun, yani önemli olan da bu sanırım, öyle değil mi?"

Emily bitkin bir şekilde nefesini verdi. "Ah, Tanrım, yine başlama Liv." Çantasını lavabonun kenarından aldı. "Şimdi olmaz. Bunu yapamam ve yapmayacağım."

"Tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyorum sadece, Emily." Onu dirseğinden yakalayan Olivia dışarı çıkmasını önledi. Gözlerine

yaşlar dolan Emily'ye baktı. "Sen başka birine âşıksın... ama başka bir adamla evleniyorsun. Dur. Geri adım at. Cidden, sadece dur ve yapmak üzere olduğun şeyi düşün."

Emily sessizce durup ona baktı.

Dudağını ısırarak ve besbelli rahatsız olan Fallon kabinden çıktı ve ellerini yıkamaya başladı. Hızla ellerini kuruttu ve çantasına uzandı. "İkinizi baş başa bırakacağım," dedi, kapıya doğru gitti. Olivia başıyla onayladı. "İçeride görüşürüz."

Olivia, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldayıp Fallon çıktıktan sonra tekrar Emily'ye baktı. "Gavin'e inanmıyorsan bile Dillon'la evlenmek zorunda değilsin."

Emily yere bakarak, "Dillon'ı seviyorum," diye cevap verdi, sesi kısıktı.

Çenesini eline alan Olivia, Emily'nin yüzünü kaldırdı. "Dillon'ı sevdiğinle ilgili aklımda hiçbir şüphe yok Emily ama artık ona âşık değilsin ve tekrar kendini ona âşık edebileceğini düşünerek tamamen kendini kandırıyorsun, arkadaşım."

Emily yanağına düşen gözyaşını sildi. "Tekrar ona âşık olabilirim." Uzun bir an boyunca Olivia'ya baktı, ardından kapıya gitti. Arkasını dönüp burnunu çekti ve başını salladı. "Yarın onunla evleniyorum, Olivia. Beni destekleyebilirsin de desteklemeyebilirsin de –ve Tanrı'ya desteklemen için dua ediyorum– ama bunu yapacağım."

Böylece Emily kapıyı açtı. Daha akli henüz geçen konuşmayı idrak edemeden gözleri buz mavisi gözlere takıldı... ona inanılmaz kalp acısı yaşatan, aklını karıştıran ve şimdi de nefesini hızlandıran büyüleyici buz mavi gözlere. Dondu. Kelimenin tam anlamıyla olduğu yerde donup kalan Emily restoranın lobisinde duran Gavin'e gözlerini dikip bakarken yerinden kıpırdıyamıyordu. Hayal edebileceğinden daha perişan bir haldeydi ama bu, vücudunun yakışıklı yüzüne tepki vermesine engel olmadı... O nefes kesecek kadar acı dolu surat da ona bakıyordu. Neredeyse aniden kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissetti, cildindeki her gözenekten minik ter tanecikleri aktığını hissetti

ve tüm vücudundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Her iki tarafın da misafirleri lobide dolanıp dursa da gözleri asla temasla-
rını yitirmedi. Kotunun cebine soktuğu elleriyle ona doğru gelmeye
başladığında Emily'nin nefesi boğazına takılıp kaldı. Olivia ortaya
çıkıldığında tuvalet kapısının kapandığını zar zor idrak etti.

Olivia tek elini sırtına koyarak, "Onunla konuşmak zorundasın,"
dedi.

Daha Emily karşı çıkamadan Gavin karşısında bitivermişti. Bur-
nunu gıcıklayan parfümünün kokusuyla gözleri üzerinde yoğunlaşmıştı,
Emily bayılacağından emindi.

Gavin yaklaşarak, "Güzel görünüyorsun," dedi. Ve Tanrı aşkına,
güzel görünüyordu. Beyaz, düğmeli bir bluzun üzerine dökülen dalgalı,
kızıl-kestane saçları, altına giydiği mini, kırmızı etek ve dize kadar
uzanan deri çizmesi Gavin'i iradeli olmaya zorluyordu. Olivia'nın
ona anlattıklarından sonra uzakta durabileceğini düşünecek kadar
budalaydı, ama bu, onu kazanmak için vereceği son uğraştı.

Zorlukla yutkunan Emily ondan uzaklaştı, sırtı Olivia'nın gö-
ğüs kafesine yapıştı. Nefesini vererek, "Neden buradasın?" diye sordu.
Gergin bir şekilde bakışlarını kaçırıp Dillon'ı görmek için etrafa baktı.
"Gitmen gerekiyor."

Gavin'in ağzının kenarına mutsuz bir tebessüm kondu, sesi kı-
sıktı. "Eh, ben düğün kutlamasında *yer alıyorum*. Ama sanırım neden
burada olduğum gayet açık." Bir adım yaklaştı. İşte o anda Emily,
nefesindeki alkolün kokusunu alabildi. "Ve hayır, hayatım, konuşmadan
gitmiyorum. Beni anlıyor musun?"

Şok olan Emily cevap vermedi. Aslında diyecek hiçbir şeyi yoktu.
Sadece gözlerini dikip ona baktı. Gavin bakışlarını Olivia'ya yöneltti.
"Dillon'ı gözetlersin, değil mi?"

Olivia başıyla onayladı. "İçeri girerken kontrol ettim. Şurada boş
bir oda var," dedi, yakınlarındaki bir odayı işaret etti. "Çabuk olun ama."

Olivia'dan aniden uzaklaşan Emily gözlerini kıstı. "Bunu sen
mi ayarladın yani?"

Olivia omuz silkti.

Olivia'yı ölümcül bir bakışla yerine mihladıktan sonra Emily, Gavin'e döndü. "Seninle konuşmuyorum," diye tersleyip uzaklaşmaya başladı.

Gavin onu dirseğinden yakaladı. "O halde, davetinde ikimizle ilgili bir duyuru yapmaya mecbur bırakacaksın beni."

Emily oflayarak, "Bunu yapmazsın," dedi, kolunu ondan kurtardı.

Gavin vücudu sallanırken, "Hımm, bu konuda yanılıyorsun," diyerek güldü. Yanlarından geçen yaşça büyük bir adama döndü. "Pardon, beyefendi," diye seslendi, sesi yüksek perdeden çıkmıştı.

Gri saçlı beyefendi -neyse ki Emily'nin tarafından biri değildi- ona baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, efendim. Görüyorsunuz ki bir sorunum var. Bu güzel kadına kesinlikle aşığım," diyen Gavin, Emily'yi gösterdi. Emily'nin gözleri, bu yaptığına inanamayarak büyüdü. "Ve o bana, son derece saçma bir durumu açıklamam için birkaç dakika vermiyor. Bu konuyu nasıl halletmem gerektiğine dair öneriniz var mı?"

Hiç ilgilenmediği belli olan adam, başını sallayıp uzaklaştı.

Emily, "İyi," diye fısıldadı, ses tonu öfkeliydi. "Sana iki dakika veriyorum." Topukları üzerinde dönüp odaya açılan kapıyı aniden itti.

Gavin Olivia'ya baktı. "Yapabildiğin kadar uzun süre onu meşgul et." Olivia başıyla onayladı.

Şölen salonuna giren Gavin, Emily'nin öfkeyle kollarını kavuşturup kendisine baktığını gördü. Sadece devasa bir pencerenin ardındaki görkemli ayın aydınlatığı karanlık odada Gavin, onun yeşil gözlerinde yanan ateşi görebiliyordu. Yanına gittiğinde geri çekildi ve neredeyse üst üste yığılmış sandalyelere takılıp düşecekti.

Gavin, "Benden kaçma, Emily," diye emir verdi, yaklaştığında sesi kısıktı.

Emily, "Bana ne yapacağımı söylemeye kalkışma sakın," diye tersledi, başkaldırarak çenesini dikti. Ondan uzaklaşmaya devam etti, topuklarının sesi odada yankılanıyordu. Kokusuna, sesine ve yüzüne

karşı korunaklı olmak istiyordu ama ne kadar yaklaşırsa —o mavi gözlerin buğusuyla— o kadar imkânsız olacağını da biliyordu.

Etkilenmeyen Gavin onu bir masaya yaslayana kadar fiziksel anlamda kovalamaya devam etti. Emily, Gavin çenesinin kıvrımında, kulağının kenarında elini gezdirip sonunda ensesinde durunca kendini yatıştırmak için bir nefes aldı. Dudağını ısırarak Gavin başını eğdi ve gözlerini ona dikti, ikisi de derin derin nefes alıyordu.

“Aramak istediğimde aramadım ama neredeyse arıyordum. Seni görmeye öyle fena ihtiyacım vardı ki arabama bindim ve sonra tekrar indim,” diye fısıldadı, boşta kalan eliyle belini okşadı. “Beni sevdiğini söyle, Emily.”

Emily tıslar gibi, “Siktir git,” dedi, göğüs kafesi inip kalkıyordu.

Gavin pis pis güldü, Emily’nin yüzünü aralarındaki mesafeyi azaltarak yaklaştırdı. “O güzel dudaklar, bir yalana yataklık ediyor.” Belini daha sıkı kavrayıp onu göğsüne yasladı, gümbürdeyen kalpleri birbirleriyle çarpıştı. “Beni düşüncelerinden öylece söküp atabileceğini mi sandın yani? Atamazsın. Sen benimsin, Emily. Lanet olsun ki benimsin,” derken hırlıyordu.

Emily düşünmedi. Düşünemezdi. İmkânsızdı. Daha ne olduğunu anlamadan kollarını ensesine doladı ve onu ağzına doğru çekti. Saçında beyazlaşan parmak boğumlarıyla, ağzının içine doğru inledi. Bu tutku dolu bir öpücük değildi. Hayır. Bu öpücük, tartışmaya yer bırakmıyordu ve hem öfkeli hem de sahiplenici bir yanı vardı. Ateşli, terleten, artan gerginlikleri birbirine aktı... yine de birbirlerine dokunduklarında aşk oradaydı. Dudakları hâlâ kenetlenmişken Gavin onu havaya kaldırdı ve masaya oturttu, bacaklarını ayırıp vücudunu arasına bastırdı. Dizlerinin arkasını yakalayıp bacaklarını beline dolarken Emily de nefes almaya çalıştı. Ağzında dolanan alkolün tatlı aroması, neredeyse onu sarhoş ediyordu. Dili Emily’nin diline değerken Gavin’in boğazının gerisinden bir inilti yükseldi. Emily saçını ne kadar sert çekerse Gavin de onu o kadar sert öpüyordu. Onu ne kadar sert öperse Emily de

o kadar darmaduman oluyordu... Nerede olduğunu, kim olduğunu, mekânı, zamanı ve kendisini nasıl incittiğini unutuyordu.

Gavin hırlıtyla karışık, "Beni sevdiğini söyle," dedi, kelimelerini ağzının içine söylerken eliyle de eteğinin altına uzandı.

Külotunu çekip indirdiğinde Emily'nin yoğunlaşabildiği tek şey, içini yalayıp geçen alevlerin hissiydi... ve iradesinin sonunu da tüketmeye hazırlanan bir histi bu. Gavin'in eli, sıcak tenini kavradı. Islaklığına iki parmağını sokarken başparmağıyla da klitorisinde daireler çizdi. Ağzını açarak nefes alan Emily, ağzını onunkinden çekti, dudaklarının arasından aldığı nefes omzuna çarparken kollarını boynuna doladı. Tüm öfkesi, aşkı, tutkusu ve incinmişliğiyle, dişlerini tenine gömüp ısırdı. Kan istiyordu. İncinmesini istiyordu... o yıkıcı sabahтан sonra her gün hissettiği ızdırap ve acıyı hissetmesini istiyordu. Gavin yüksek sesle inledi ve boşta kalan eliyle saçını geriye çekip başını kaldırdı, Emily'nun sırtı artık ok kadar gergindi ki. Gavin'in gözleri Emily'ninkilere kilitlendi. Derin derin aldığı nefesi ve hâlâ içine girip çıkan parmaklarıyla, zihni Emily'nin hızla alıp verdiği soluklarda boğuldu. Tekrar dudaklarına yapıştı.

"Yapabilseydim, seni ne kadar sevdiğimi göstermek için kalbimi yerinden sökerdim." Dudaklarını uzattı, kulağını ısırdı ve Emily neredeyse boşalıyordu. "Lanet olsun, seni özledim. Seni çok seviyorum ve sen beni öldürüyorsun, Emily."

"Seni piç, sen beni sevmiyorsun. Senden nefret ediyorum, Gavin. Nefret ediyorum," diye inledi ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Gavin ona izin vermeyecekti. Kolunu sırtına dolayıp onu masanın kenarına çekti, parmakları onun içindeki leziz saldırılarına asla bir son vermiyordu. Tekrar ellerini Gavin'in saçına dolayan Emily'nin dudaklarından bir inilti yükselirken başını geriye atıp boynunu tüm güzelliğiyle ortaya serdi. Gavin bu fırsatı değerlendirip yüzünü köprücük kemiğine gömdü. Ağzı tekrar Emily'ninkine ulaşana dek boynundan yukarı ısırarak ve emerek ilerleyip ardında ıslak, sıcak bir iz bıraktı.

Gavin, "Keşke senden nefret edebilseydim her şey daha kolay olurdu ama seni ne kadar sevdiğimle ilgili hiçbir fikrin yok," derken nefesini verdi, alt dudağını emip nazikçe ısırıldı. "Ve benim için hissettiğin şey nefret değil. Beni seviyorsun, lanet olası. Olmayan bir şeye kızılıyorsun. Tekrar vur bana. Gerekliyse yumruk at ama beni sevmediğini söylemeye bir son ver, çünkü tek yaptığın kendine yalan söylemek. Bizi ayırıyorsun."

Hâlâ saçını tutan Emily, dudaklarını Gavin'inkinden çekti. Gözleriyle delici bakışlar atmaya devam ederken ikisi de nefes almak için çırpınıyordu. Tek eli hâlâ Gavin'in saçındayken Emily diğer eliyle yüzüne bir tokat patlattı ve ses odada yankılandı. Aynı anda Gavin'in parmakları içinden kayıp çıkınca Emily'nin ağzından bir inilti yükseldi... parmaklarının yokluğunda vücudu acılar içinde kalmıştı.

Emily tüm vücudu savaşılmaya hazırlanırken, "Senden nefret ediyorum," diye feryat etti.

Gavin sıkıktığı dışlarının arasından, "Hayır, etmiyorsun. Beni seviyorsun ve ben de seni seviyorum," diye gürledi, o da Emily'ye delici bakışlar attı. Ellerini kaldırdı ve yanaklarını avuçladı. "Gerekirse bana bir daha vur, hayatım. Vur gitsin. Bana vur da içinden çıkıp gitsin."

Emily tereddüt etmedi. Ona tekrar vurdu, öfkesi ve şaşkınlığı içini yakarken öfkeli gözyaşları yanaklarına döküldü.

Belinden tutup masadan Emily'yi indiren Gavin, kızı ayakları üstünde doğrulttu ve tekrar dudaklarına yapıştı. "Birlikte çıkıp gidelim buradan, şimdi. Bunu yapma. Onunla evlenme," diyerek ağzının içine doğru yalvardı, kelimeleri Emily'nin dudaklarında titreşiyordu. Gavin'in *sweatshirt*'ünü avuçlayan Emily, öpücüğünün tanıdık hissine, kokusuna ve dokunuşuna kendini teslim ederken gözleri yerinde durmuyordu. "Ona birlikte söyleriz. Bunu tek başıma yapmana izin vermeyeceğini sana söylemiştim. Gina artık benim için bir anlam ifade etmiyor. Onu eve almamalıydım ama lanet olsun, onunla hiçbir şey yapmadım."

Acı.

İşte yine oradaydı, Emily'nin ruhunu yeni açılmış bir yara gibi delip geçiyordu. Durmamacasına kanadı. Çirkin gerçeğin acı tadını bastırmaya çalışırken baştan çıkarıcı tatlı sözler fısıldayan Gavin onu un ufak etmeye çalışıyordu. Yapmaya çalıştığı şey kamçı gibi göğsünü yapıp geçti, gücüyle düşüncelerini huzursuz etti. Bilinçli bir çaba sarf etmeden, anında parçalanmış kalbinin etrafını saran kapılar kapandı. Artık en önemli şey, geriye kalan parçaları muhafaza edebilmektir.

Ellerini Gavin'in göğsüne sertçe bastırıp onu itti. Aşağı bakıp külotunu çekerken yüzündeki şok ifadesini görmedi. Tekrar geriye bakmadan kapıya doğru yöneldi. Hızla birkaç adım atan Gavin yanında bitti. Odadan çıkıp gitmesine izin vermeye niyeti olmadığı için onu kolundan yakaladı ve sarsarak durdurdu.

Gözlerinden yaşlar akan Emily kafasını kaldırıp ona baktı.

Ruhu, Emily'nin inanması için feryat ederken Gavin'in ifadesi acıyla doluydu. "Hayatımda hiç aynı anda hem kalbimin kırıldığını hem de âşık olduğumu hissetmedim. Tanıştığımız gün kalbimi kıracağını söyleseydin –ve günler, aylar ya da hatta yıllar geçse bile yine de böyle acı çekerdim– bu, sana âşık olmamı engellemezdi," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Fakat bir şeyi farklı yapardım ve seni daha az sevmek, yapacağım şey değildi." Yavaşça parmak boğumlarını yüzüne götürüp güzel, şaşkın gözlerindeki yaşları sildi, sesi yumuşacıktı. "Onu içeri almazdım. Değiştireceğim tek şey bu olurdu, Emily. Onu lanet eve almazdım."

Vücudu tepeden turnağa sarsılan Emily, orada öylece dikilip ona baktı ama daha bir şey söyleyemeden kapı ardına kadar açıldı.

Olivia kafasını içeri uzattı. "Em, Joan şu anda restoranı dolaşip seni arıyor," diye fısıldadı, sesi telaşlıydı.

Burnunu çeken Emily bakışlarını Gavin'den ayırdı, o anda kalbi de paramparça oluyordu. Aklı, onunla içeri ilk girdiği ankinden daha az karışık değildi. Kendini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı, eliyle saçlarını düzeltti ve odadan çıktı.

Gavin takip etti... onun da düşünceleri karmakarışık.

Emily, Gavin'e bakarken Olivia da aceleyle ona bir mendil verdi. "Gitmen gerek, Gavin."

Kelimelerinden dolayı şaşıran Gavin'in gözleri, şaşkınlık ve öfkeyle gölgelendi. "Hiçbir yere gitmiyorum." Başını salladı. "Ben, bu düğün davetinde yer alıyorum ve burada kalacağım."

Emily bakışlarıyla onu dondurdu. "Şu anda sadece beni incitmeye çalışıyorsun."

Gavin, "Biliyor musun," dedi, zorla yutkundu. "Belki de öyle yapıyorumdur. Belki de beni incittiğin kadar çok incitmeye çalışıyorumdur seni. Bu işin en acı yanı da demin sana benimle kalman için yalvarırken senin çoktan çekip gittiğini anlayamamış olmamdı. Yani evet, kalıyorum ve her saniyesinde de istediğim kadar canını yakacağım. Baş et, bakalım."

Ağzı açık kalan Emily, tualete gitmek için arkasını döndü.

Olivia, "Hayır!" diye bağırıp kolundan yakaladı. "Vaktin kalmadı. Şimdi hemen oraya gitmelisin, Em." Mendili Emily'nin elinden çekip aldı, yaladı ve yanaklarına akan rimeli silmeye başladı.

Dikkatle onu izleyen Gavin pis pis güldü. "Her yerine bulaşan ruju da unutma." Emily, ona sert bir bakış fırlattı.

Gavin, "Ben iyi görünüyorum, değil mi? Hiç ruj izi yok yani?" diye sordu, pis gülümsemesi suratına iyice yayıldı. "Beni sevmediğini söyleyen kadınlar tarafından öpülmeye bayılıyorum... aletimi kaskatı yapıyor."

Yüksek sesle nefes veren Olivia, Emily'ye rujunu uzattı.

Emily, "Aman Tanrım Gavin, şimdi tam götün teki gibi davranıyorsun," diye tersleyip rujuna uzandı. Hızla dudaklarına sürdü.

Gavin, "Hımm, daha hiçbir şey görmedin," derken kıs kıs güldü, elini dağınık siyah saçlarına attı. "Bu gece, kişisel rekorumu kıracağımı hissediyorum." Gitmek için atıldı ama arkasını döndü. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, bir seferinde sana dikkatleri o güzel dudaklarına çekmemeni söylemiştim. O ruj u kaldır yoksa seni tekrar o odaya

sürükler ve gerçekten o lanet fikrini değiştirim.” Gözleri doymak bilmez bir şehvetle parlarken yavaşça dilini dudaklarında gezdirdi.

Olivia şaşkınlıkla tek kaşını kaldırırken Emily’nin ağzı açık kaldı.

Kalbi paramparça olan Gavin, rahatça arkasını dönüp ellerini kotunun cebine soktu ve ağır ağır davetin verildiği salona girdi. Aşağı yukarı otuz kişinin doldurduğu mütevazı alanı taradığında gözlerinin Dillon’la buluşması uzun sürmedi. Gavin bara yönelip kendine çok ihtiyacı olan tekilayı ve bir şişe birayı söylerken kendi kendine homurdandı. Barmene yüz dolarlık bir bahşiş atıp dönünce Dillon’ı arkasında dikilirken buldu.

Ağzını burnunu kırma isteğini yutkunarak bastıran Gavin kahkaha atmadan duramadı. “Ah, işte burada... şanslı damat.” Çok ihtiyacı olan o tekliği boğazından aşağı yuvarladı ve göz ucuyla Emily’nin odada süzülmesini izledi. “Ve güzel gelinin de işte orada,” deyip başarıyla Emily’nin olduğu yönü işaret etti.

Suratında şüpheli bir ifade olan Dillon, bir an gözlerini ona dikti, sonra dönüp Emily’yi yanlarına çağırdı. Dillon Emily’nin onlara gergin bir şekilde bakışını fark edemediyse de Gavin fark etmişti. Yanlarına geldiğinde Gavin, birasının kapağını açtı, mükemmel kaşını kaldırdı ve dudağını ısırp dişlerinin arasına alırken çıkardığı nefis sesi duyduğundan emin oldu.

Emily ona delici bir bakış fırlattı.

Dillon, “İyi misin?” diye sordu. “Tuhaf görünüyorsun.”

Monoton bir sesle, “Ben iyiyim,” diye cevap verdi, gözleri Gavin’in gözlerinden ayrılmadı.

“Emin misin? Sanki... başka bir yerlerdesin.”

Titrek bir nefes çekip sonunda Dillon’a baktı. “Evet.”

Ağzının kenarına bir öpücük kondurduktan sonra Dillon kolunu beline doladı ve dikkatini Gavin’e yöneltti. “Neler oluyor, dostum?” diye sorup ona hızla bir baktı. “Kiliseye hiç gelmedin şimdi de prova yemeğime bu kılıkla gelmişsin.”

Gavin, Dillon'ın başparmağıyla Emily'nin belinde daireler çizmesini izlerken, içinde kabaran öfke, keskin bıçaklar gibi karnını deldi. Bakışlarını Emily'ye çevirdi. Ruhsuz bir ses tonuyla, "Şu anda bir kadınla sorun yaşıyorum," diye cevap verdi.

"Eee? Buraya bu kılıkla gelmeni açıklamıyor bu."

Nabızı hızlanan Emily, Gavin'in gözlerine dolan alevi görebiliyordu. Anında araya girerek, "Dillon," dedi, "nasıl giyindiğinin bir önemi var mı? Haydi gidip oturalım, olur mu?"

"Evet, önemi var. O..."

Tekrar araya girip daha ısrarcı bir ses tonuyla, "Dillon," dedi. "Şaka yapmıyorum. Haydi, gidip oturalım." Dillon kısık gözlerle ona baktı ve böylece Emily, ses tonunu biraz kısmaya karar verdi. "Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Haydi," dedi ve elini tuttu.

Gavin sırtarak elini tezgâha attı. "Senin yerinde olsaydım, onu dinlerdim," dedi. Birasından kocaman bir yudum alıp neredeyse dibini gördü. "Sadece tahmin yürütüyorum tabii ama onu yeterince kızdırırsan, erkek dövebilecek tarzda bir kıza benziyor." Emily'nin gözleri, Gavin avcuyla ona tokat attığı yeri tutunca büyüdü. "Ve vurunca canının fena yanacağından eminim," diye ekleyip onlara sırtını döndü. Artık dikkati, kendine yaşattığı cehennem azabını hafifletecek bir diğer birayı sipariş etmeye yönelmişti.

Dillon, "Sorunun ne, kardeşim?" diye sorup omzuna vurdu.

Gavin arkasını dönmedi. "Bir, ben senin kardeşin değilim ve iki, bir kadınla sorun yaşadığımı sana söyledim."

Emily, Dillon'ın kulağına, "Sanırım sadece sarhoş," diye fısıldadı, kalbi göğsünde çırpınıyordu. "Haydi, gidip ablam ve Michael'la konuşalım."

Gavin'in başına uzun bir an boyunca baktıktan sonra Dillon, Emily'ye baktı ve sertçe başıyla onayladı. Rahatlıktan dizlerinin bağı çözülen Emily sessizce tuttuğu nefesi bıraktı. Dönüp davete karıştıklarında odanın bir ucunda Fallon'la konuşan Olivia'yla göz teması kurdu. Başını sallayan Olivia yere, sonra tekrar Emily'ye baktı. O anda

Emily, Gavin'le olan durumlarının tüm arkadaşlarını zora soktuğunu fark etti... ve böylece karnında hissettiği rahatsızlık güçlendi. Suçluluk duygusunu bir tarafa itmeye çalışarak Dillon'la el ele odada ilerleyip konukları selamlarken yüzüne bir gülücük kondurdu.

Birkaç dakika boyunca havadan sudan sohbetlere -neredeyse hiç tanımadığı konuklarla birlikte- katlandıktan sonra Emily'nin gözleri ablası Lisa'nın ve eşinin üzerinde durdu. Gecenin o anına kadar yaşadığı eziyeti hesaba katınca, onlar yanlarına gelirken biraz rahatladığını hissetti.

Onu sarılmak için kendine çeken eniştesinin yüzünde kocaman, dostane bir gülümseme vardı. "Biraz önce nereye kayboldun, yakında Bayan Parker olacak kişi?"

Kollarını kavuşturan Dillon, Michael kızı bırakınca başını yana yattırdı. "Evet. Gerçekten neredeydin? Annem her yerde seni aradığını ama bulamadığını söyledi."

Emily konuşmak için ağzını açtı, kalbi hızlandı.

Lisa araya girip, "Michael," diyerek Emily'ye baktı. Ela gözleri, ne kadar çok şey bildiğini yansıtıyordu. "Sana hava almak için dışarı çıktığını söyledim ya."

Ablasına bakan Emily, solgun bir tebessüm gönderdi ve kendisini kurtardığı için içinden ona teşekkür etti.

Eşinin cümlesine karşılık şaşırmış gibi görünen Michael, dağınık kahverengi saçlarında elini gezdirdi. "Hımm, belki söylemişsindir," derken kahlkaha atıp martini kadehini kaldırdı. "Bunlardan biraz fazla içmiş olmam muhtemel."

Dillon, "Neden dışarı çıktın?" diye sorup, elini Emily'nin omzuna koydu. "İyi olup olmadığını sormuştum ve sen iyi olduğunu söylemiştin."

Gülümseyen Lisa, Emily'nin eline uzandı. "Biz kızlar, büyük günden önce biraz... duygusallaşabiliriz." Neredeyse başı dönen Emily onun elini sıkıca tuttu. "Michael, neden Dillon'a emekli ikramiyemizle ne yapmak istediğimizi anlatmıyorsun? Kız kardeşimle muhteşem 'balayı' süreci hakkında konuşmak istiyorum."

Michael, Dillon'a dönerek, "Ah, evet," dedi. Dillon bir anlığına Emily'ye bakıp kravatını düzeltti. "Eğer bu saçma halimize bir son vermezsek Lisa'yla birlikte kesinlikle bir adada emekli hayatı yaşayamayacağız."

Dillon tereddüt ederek bakışlarını Emily'den uzaklaştırdı ve dikkatini Michael'a verdi.

Hâlâ onun elinden tutan Lisa, Emily'yi odadan geçirip onları durdurup konuşmaya çalışan her konuktan uzaklaştırdı. Odanın bir köşesindeki kokteyl masasının başına oturup Emily'ye anlayışla baktı.

Lisa, "Sana ne söyledi?" diye fısıldadı, gözleri panik ve merakla parlıyordu.

Emily şakaklarını ovuşturdu. "Onunla hiçbir şey yapmadığını söyleyip duruyor," diye cevap verdi, gözlerini yakan tehditkâr gözyaşlarının akmasını önlemeye çalıştı. "O sadece... Bilmiyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar sıkan Lisa, onu endişeyle inceledi. "Emily, doğruyu söylüyor olması mümkün mü?"

Emily yavaşça başını çevirdi, bakışları anında Gavin'inkiyle buluştu. Güzel yüzüne her baktığında olduğu gibi kalbi hızlandı ve nefesi düzensizleşti. Dirseklerini bar tezgâhına dayayıp orada dikilmiş Trevor'la konuşsa da gözleri Emily'nin gözlerine yoğunlaşmıştı. Etrafını kuşatan mutsuzluk hasta edici düzeydeydi, Emily'nin ruhunu da peşi sıra dibe çekiyordu. Emily birbirlerine ne kadar uzun süre baktıklarını bilmiyordu ama sonsuzluk gibi gelmişti. Tek elini saçında gezdirdi, sözlerine inanma ihtiyacını, göğsünde dayanılamayacak bir boyutta hissediyordu. İstemeyerek de olsa dikkatini ondan çekip tekrar ablasına yöneltti.

"Aklım çok karışık, Lisa," diye fısıldadı. "Sürekli o kadının kapıyı açışı aklıma geliyor. Üzerinde bir şey yoktu... O çok... güzeldi."

Lisa durumu daha fazla irdelilemeden Joan birkaç metre öteden Emily'ye seslendi. Emily'nin başı aniden kalktı, vücudu titriyordu.

Joan oflayarak, "İşte buradasın," dedi, suratını sorgulayan bir ifade kaplamıştı. "Aradım..."

Lisa araya girip, "Evet, Joan," dedi, ayağa kalktı. Emily'nin eline uzandı ve Emily de onunla birlikte ayağa kalktı. "Biliyoruz. Kız kardeşimi bulmak için her yeri iyice aradın. Bir molaya ihtiyacı vardı. Dügünden önce gelinin ne kadar gergin olabileceğini anladığına eminim," dedi, Emily'nin gayet sahte olduğunu bildiği bir tebessüm gönderdi.

Joan yavaşça tek kaşını kaldırdı. Çabucak, "Tabii ki anlayabiliyorum," dedi. Beyaz şarabından bir yudum alıp elini, odanın ortasındaki U şeklindeki masaya doğru salladı. "Şimdi herkesin oturması gerek. Başgarson az önce bana garsonların yakında herkesin siparişini getirmeye başlayacağını söyledi."

İkisinden de bir cevap beklemeden Joan arkasını döndü, misafirlerin geri kalanına duyurusunu yaparken sesi odada yankılandı.

Lisa gözlerini devirdi. "Yemin ederim ki bu kadın saçını biraz daha sarıya boyarsa, göz köreltme etkisi güneşi geçecek."

Emily derin bir nefes alırken başını salladı.

Emily'nin yanaklarını ellerinin arasına alan Lisa, kulağına doğru eğildi. "Seni seviyorum, kardeşim. Keşke bu konuda sana yardımcı olabilseydim. Sana sunabileceğim tek öğüt, kalbinin sözünü dinlemendir." Emily onun gözlerinin içine baktı, annesine ait görüntüler başının etrafında dolanıyordu. "Yarının büyük gün olması önemli değil. Bu işi Gavin'le çözene kadar erteleyebilirsin. Burada önemli olan, yarının hayatının geri kalanını temsil etmesi. Onu doğru adamla geçirdiğinden emin olmalısın. Bir yere sıkışıp kalmış gibi hissetme. Michael'la birlikte sana yardım etmek için ne gerekirse yapacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Ablasının elini tutan Emily başıyla onayladı ve kalabalığın arasına yöneldi. Attığı her adımda başının içinde yankılanan saatin sesi, kulaklarında çınlıyordu.

Zaman azalıyordu.

Tik...

Dillon'ı hayatına kabul etmeden birkaç saat önce Dillon'ın söylediği sözler:

"Annen ölmeden önce bize ne demişti hatırlıyor musun Emily? Bir-birimize göz kulak olmamızı söylemişti. Hayatın önümüze sunacağı çetin mücadelelerde birbirimize tutunmamızı ve asla ilişkimizden vazgeçmemizi söylemişti."

Tak...

Gavin'in ona yağmur altında yalvarırken dedikleri:

"Benden nefret etmiyorsun. Beni seviyorsun. Tanrım, Emily, neyim varsa, bundan sonra neyim olacaksa, içimdeki her şeyle seni seviyorum."

Avuçları terli ve vücudu titreyen Emily odada birkaç adım daha attı.

Tik-tak...

Gözyaşlarına engel olmaya çalışırken Dillon'ın sesi, düşüncelerinde gümbürdüyordu:

"Bırak da her şeyi düzelteyim. Düzeltebilirim ve tekrar ilişkimizi yoluna sokabilirim. Bizi, eskiden olduğumuz hale geri döndürebilirim."

Tik-tak... Tik-tak...

"Birlikte çıkıp gidelim buradan, şimdi. Bunu yapma. Onunla evlenme. Ona birlikte söyleriz. Bunu tek başıma yapmana izin vermeyeceğimi söylemiştim sana. Gina artık benim için bir anlam ifade etmiyor. Onu eve almamalıydım ama lanet olsun, onunla hiçbir şey yapmadım."

Tik-tak... Tik-tak... Tik-tak...

Kesinlikle arada kaldığını hisseden Emily'nin tek yapabileceği bayılmadan sandalyesine oturmaktı. Lisa'nın elini bırakıp masanın başındaki yerine çöktü, gözleri odada yürüyen Gavin'i takip ediyordu. Emily'nin çaprazına geçti, birbirlerini yıldızsız gökyüzünde görülen dolunay kadar net görebiliyorlardı. Yanında oturan Trevor'ın sandalyesine tek kolunu atan Gavin dudaklarında tembel bir gülümsemeyle bira şişesini Emily'ye doğru dikti.

Yerinde huzursuzca kıpırdanan Emily, Dillon yanına oturduğunda dikkatini ondan ayırdı. Dillon öpmek için uzanırken gözleri tekrar Gavin'e kaydı ve yanılmıyorsa, çenesinin gerildiğini görmüştü. Zorlukla yutkunup hızla geri çekildi.

Dillon, "Bu gece neyin var senin?" diye sordu, sesi rahatsız olduğunu ortaya koyuyordu.

Emily boğazını temizledi. "Hiçbir şey. Sana kendimi pek iyi hissetmediğimi söylemiştim. Hepsi bu."

Dillon sandalyesini masaya çekerken, "Umarım yarına kadar bu tavrından sıyrılırsın," dedi. "Ve bir şeyler, bana pek iyi hissetmediğini söylerken yalan uydurduğunu söylüyor."

Emily'nin vücudu, içinden geçenleri anlayabileceği düşüncesiyle elinde olmayan bir şekilde titredi. Tek kelime bile etmeden su bardağını almak için masaya uzandı. Gergin bir şekilde yudumlarken kafasından hızla geçen düşünceleri yatıştırmaya çalıştı. Odayı dolanan garsonlardan biri siparişlerini almak için yanlarına gelip konuşmalarını bir anlığına böldü. Sert bir içkiye umutsuzca ihtiyacı vardı ama Dillon'ın kendisine Floridadan döndüğünden beri içki içmediğini söylediğini düşündüğünde vazgeçti. Gözlerini Gavin'in gözlerinden uzak tutmaya çalışarak başını eğdi, kucagında kıpırdanan ellerine baktı.

Masanın öbür tarafından Dillon'ın kuzeni Peter, "Ee," diye seslendi, "insanın aklına, eşinle birlikte yarın akşamki düğünden sonra bebek yapma çalışmalarına başlayacağınız geliyor."

Emily'nin başı aniden kalktı, gözleri Gavin'e çevrildi.

Ona bakan Gavin'in dudaklarında gergin, pis bir gülümseme oluştu. "Bir sürü bebekleri olmalı... ve yeşil bir karavan da."

Emily'nin ağzı, Gavin öylesine sandalyesine sırtını yaslariken açık kaldı. Birasının geri kalanını da içip omuz silkti ve gözlerine değmeyen, hafif bir kahkaha patlattı.

Aralarında neler olup bittiğini bilenler hariç tüm oda kahkahalara boğuldu.

Henry kıs kıs gülererek, "Öyle umuyoruz," dedi. "Joan'la olabilecek en kısa zamanda torunlarımız olsun istiyoruz. Eğer ufaklıklarla yeşil bir karavanı doldurabilirlerse, bu bizi daha da mutlu kılar."

"Eh, henüz bebek yapar mıyız bilmem ama pratik yaparken eğleneceğimizi biliyorum." Dillon cevap verirken kolunu Emily'nin

omzuna attı. Solgun bir gülümseme gönderen Emily, saçını ensesine doğru attı, her saniye daha çok terliyordu. "Ve yeşil karavan da olacak iş değil."

Joan kahkaha atarak, "Pekâlâ, yeşil karavanlardan yeterince konuştuk," dedi. "Peter, sen sağdıç olduğuna göre, eminim ki bu gece için bir konuşma hazırlamışsındır."

Peter, "Aslında, Joan hala, hazırlamadım," diye yanıtlayıp garsonlardan birine işaret verdi. "Sadece yarın için kartlara yazdığım tek bir konuşma var."

"Ah, haydi ama Peter." Dirseklerini masaya dayadı, ellerini çenesini altında kavuşturdu. "Kartlara ihtiyacın yok. Sadece ayağa kalk ve gelinimiz ile damadımıza bir şeyler söyle."

Gavin araya girip, "Muhteşem gelin ve damadımız için bir konuşma yapmaktan mutluluk duyarım," dedi, buz gibi mavi gözleri Emily'ye döndü.

Emily ona öylece baktı, kalbi neredeyse duruyordu.

Trevor araya girip, "Konuşma yapmak istemezsin, Gavin," dedi, durumu kurtarmaya çalışırken gerginliği sesinden okunuyordu. "Zaten konuşma konusunda hiç iyi değilsindir."

Yerinden kalkan Gavin hafifçe sallandı. Joan'a baktı. "Üniversitedeyken halka hitap etmek konusunda ders almıştım, yani Trevor'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir şey bildiği yok. Bu konuda oldukça iyiyimdir."

Peter kahkaha atarak, "Süper kurtarıştı, Blake," dedi. "Ben konuşma konusunda berbatımdır, kart olsun ya da olmasın."

Joan heyecanla, "Pekâlâ, Gavin. Büyüle bizi," dedi, dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı.

Yanında oturan Olivia, Emily'nin eline uzandı ve "Lanet... Ol-sun," diye fısıldadı.

Emily hızla Trevor'a baktı, gözleriyle yalvarıyordu. Trevor, başını sallayıp omuz silkti.

Gavin topukları üzerinde Emily ile Dillon'a döndü, gözleri anında Emily'nin gözleriyle buluştu. Titreyen vücudunu dizginlemeye çalışan Emily, birasına uzanmasını izlerken neredeyse ağlayacak duruma geldiğini hissetti.

Gavin, "Hımm, ne demeli, ne demeli?" diye fısıldayarak Emily'ye baktı. Ayaklarını yere sabitleyip duvara yaslandı, başı hafifçe sallanıyordu. "Eh, gerçeklerden başlayalım. İyi bir fikir, değil mi?" diye sordu, sesi yükseldi. Ona gülümseyen yüzlere, bir anlığına şöyle bir baktı. Duvardan çekilip bakışlarını tekrar Emily'ninkiyle buluşturdu. "Doğruyu söylemenin, hep iyi bir şey olduğunu söyleyerek büyüttüler beni... Ve sana ve Dillon'a şans dilersem... yalan söylemiş olurum... Çünkü lanet olsun ki dilemiyorum."

Etraftaki gülümseyen yüzler soldu. Joan ağzını açıp nefes aldıktan sonra odayı yoğun bir sessizlik kapladı. Kalbi çarpan ve nefesi daralan Emily, Gavin'e baktı, gözlerindeki acı vücudundaki her zerreye işledi. Dillon'ın omzunu tutan elinin hafifçe gerildiğini hisseden Emily ona dönünce Gavin'e baktığını gördü.

Trevor boğazını temizleyip sandalyesinden kalktı. "Gördünüz mü, alkol şu anda Gavin yerine konuşuyor," derken gergin bir şekilde kahkaha attı. "Bu konuda hiç iyi olmadığını söylemiştim ya."

Gavin, "Otur yerine, Trevor," diye mırıldandı, gözleri asla Emily'ninkilerden ayrılmıyordu.

Trevor, "Gerçekten," diye başladı. "Bence..."

Gavin yavaşça, "Otur... yerine... Trevor," diye tekrarladı.

Gözlüğünü burnunun tepesine iten Trevor tereddüt ederek yerine oturdu.

Birkaç saniye boyunca yoğun bir şekilde Emily'ye bakan Gavin sonra odadakilere baktı. "Gerçekten, millet, şakaydı... lanet bir şaka. Tabii ki onlara şans diliyorum. Nasıl dilemem, değil mi? Bir sürü bebek yapacak muhteşem bir çift onlar," derken kıs kıs gülüp kollarını kavuşturdu. "Belki o bebekleri yeşil bir karavanın arka koltuğunda yaparlar."

Henry nazikçe, "Gavin," dedi. "Evlat, konuşmanı toparlamak isteyebilirsin. Yemek az sonra gelir."

Dillon, "Evet, saçma konuşmanı toparla," dedi, soğuk ve tereddütsüz sesi, odada dolandı. Emily'nin omzunu daha çok sıkarken alnı kıvrıldı. "Şimdi, Blake."

Emily'nin dudağı titredi. Oda, sanki bina üzerine çöküyormuş gibi aniden dar gelmeye başlamıştı. Kalbi göğsünde çırpınırken Gavin'e baktı. Ağzı, hayatında gördüğü en hüzünlü, en tatlı tebessümlerden birine dönüşmüştü.

Birasını havaya kaldıran Gavin avcunu vahşice yüzünde gezdirdi. "Doğru, doğru, toparlayayım. Pekâlâ," dedi, odaya şöyle bir baktı. "Herkes bardağını güzel gelin ve damat için kaldırsın."

Havada dolanan gerginlikle arkadaşlar ve aile üyeleri yavaşça içkilerini kaldırdılar.

Gözleri yoğun bir şekilde sadece Emily'ye bakan Gavin derin bir nefes aldı. "Şişe kapaklarının, Yankees'in, 'kuşların' ve en çok da..." Duraksadı, sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ve en çok da onu seven adama—onu asla tahmin edemeyeceği kadar çok seven adama—inanmayı reddeden Molly adındaki güzel kızın şerefine." Sonrasında hafifçe, ukala bir edayla bir kahkaha patlattı. "Ah, evet... Ve Emily ile Dillon'a."

Şüphe.

İşte oradaydı. Yüzeye pek çıkamasa da oradaydı, varlığını hissettiriyor, Emily'nin vücudundaki her sinir ucuna işliyordu. Derinlerde bir yerlerde, akli Gavin'in ona yalan söylemiyor olabileceğini haykırıyordu. Gözlerini kapayıp boğazından yukarı çıkma tehdidi taşıyan bir hıçkırığı yuttu.

Tekrar gözlerini açtığında Dillon yavaşça —çok yavaşça— ona dönerken, gözleri asla görmediği bir ifadeyle ona bakarken yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. Kaşlarını çatarak hızla döndü ve Gavin'i buz gibi bir bakışla yerine mıhladı.

Yerinden kalkan Trevor, Gavin'in kolunu tuttu. "Haydi. Bence bu gecelik biraz fazla içtin. Seni evine götürüyorum."

Çarpışma

Hâlâ Emily'ye bakan Gavin, kolunu çekip kurtardı. Kibirli bir edayla burnunu çekip, "Sorun değil," dedi. "Bu davet zaten berbat."

Emily, Joan'un tekrar ağzını açarak nefes aldığını hayal meyal idrak etti.

Emily'nin eline uzanan Dillon ayağa kalktı. "Sanırım, Emily'yle seni dışarı biz uğurlayacağız Gavin," diye karşılık verdi, gözlerinden belli olan öfke eşliğindeki kısık sesi tekinsizdi.

Gavin bir an ona delici bir bakış attı. Sonra döndü ve Trevor'la odadan çıkmaya koyuldu.

Var olmadığı belli olan havayı solumaya çalışan Emily sandalyesinden kalktı, vücudu zangır zangır titriyordu.

Ayağa kalkan Olivia, "Ben de sizinle dışarı çıkacağım," diye fısıldadı.

Dillon, Emily'nin elini sıkarak, "Hemen döneriz," dedi.

Henry, "Her şey yolunda mı?" diye sordu, o da sandalyesinden kalkmıştı.

Dillon, "Her şey yolunda, baba," diye cevap verip yanından geçti.

Ablası, gözleri endişeyle dolarak Emily'ye baktı. O da ayağa kalkmaya yeltenmişti ama başını iki kere sertçe sallayan Emily, dudaklarını kıpırdatarak kalkmamasını belirtti. İstemeyerek de olsa yerine tekrar oturup Michael'in kulağına bir şeyler söyledi.

Dillon onu lobide sürüklerken Emily, ayak uydurmakta zorlanıyordu, avuçları terlemişti. Restorandan dışarı serin havaya çıktıklarında gözleri Gavin'e takıldı ama o, Emily'ye bakmıyordu. Dikkati Dillon'ın üzerinde yoğunlaşmıştı.

Dillon, başını Gavin ile Emily'nin arasında çevirip durdu. Sıkıdığı dişlerinin arasından tükürür gibi, "Siz ikiniz yatıyor musunuz?" dedi.

Emily nefes nefese, "Hayır, Dillon," diye cevap verdi, korku ve mide bulantısı arasında gidip geliyordu. "Hiçbir şey olduğu yok. Gavin sarhoş."

Gavin'in mavi gözleri parlak, değerli bir taş gibi sertleşti, kana duyduğu susuzluk damarlarında dolaşıyordu. "Onu hak etmiyorsun,"

diye hırladı, suratları neredeyse birbirine değene kadar Dillon'ın yanına gitti. "Zerre... Kadar... Bile," diye ekledi, sesi öfkeden köpürüyordu.

Emily'nin kalbi bir kere daha çarpamadan Dillon kolunu geri çekip Gavin'in ağzına sert bir yumruk attı. Nefesini tutan Emily, Dillon'ın kolunu tutup çekerken Gavin'in geriye sendelemesini izledi. Toparlandığında yüzünde ukala bir gülümseme belirmişti. Öne doğru adım atıp eliyle kanlı ağzını sildi, nefret dolu gözleri Dillon'ın gözlerinden ayrılmazken gülümsemesini de bozmadı. Dillon tekrar Gavin'e saldırdı ama Trevor, onu tutup çekti. Sanki bunlardan hiç etkilenmiyormuş gibi görünen Gavin, kaya kadar sabit durup ona delici bakışlar gönderdi. Nefesini verdikten sonra Dillon'a doğru tükürdü. Kanla karışık tükürüğü Dillon'ın yanağına yapışıp yavaşça yüzüne aktı. Henry koşarak restorandan çıktı, gözleri yaşanan manzara karşısında büyülmüştü.

Dillon, "Lanet olasıca!" diye bağırdı, Trevor ile Henry onu tutarken çırpındı. "Seni geberteceğim, göt herif!"

Olivia, "Gavin!" diye bağırdı. "Haydi, seni evine götürüyorum!"

Kolundan çeken Olivia'yla geri geri yürüyen Gavin, Emily'ye baktı. Emily, onun soğuk, acıyla yoğrulmuş bakışlarını her yerinde hissedebiliyordu. Cebine uzanıp bir şişe kapağı çıkardı ve parmaklarının arasında döndürüp Emily'ye fırlattı. Emily, göğsüne çarptığını hissetti, o arada kalbi kasılıp kıvranıyordu. Gözlerini yere eğdi, sanki yavaş çekimde gibi kapağın yere düşmesini ve umursamaz bir edayla daireler çizmesini izledi. Her ruh halini yansıtıyordu. Dillon bağırmaya devam etse ve diğer misafirler dışarıda toplansa da Emily'nin kulağını delen tek ses, tıpkı tahtaya sürtünen tınakların çıkardığı ses gibi yerde takır tukur dönen şişe kapağının sesiydi. Bir damla gözyaşı akıp yanağından aşağı süzülürken o ses, ruhuna işledi. Hafifçe başını kaldıran Emily, Gavin'in kendisine baktığını gördü. Güzel yüzü bitkin, incinmiş ve yenilmiş görünüyordu. Döndü ve havaya karışan bir hayalet gibi Olivia'nın arabasına binip kayboldu. O anda kalbini midesinde

hisseden Emily, bu son görüntünün zihnine kazınacağından, sonsuza kadar peşini bırakmayacağından emindi.

Aracın farlarının uzakta, Manhattan'ın kaotik trafiğinde bir parlıtuya dönüşmesini izlerken, Dillon'ın kolunu tutan elini hissetti, demir gibi sert dokunuşu tenine işledi. O daha anlamadan Dillon hızla onu tekrar restorana soktu, peşlerinden de Dillon'ın babası ve Trevor geliyordu. Zorlukla yutkunan Emily gözlerindeki yaşları sildi, vücudu titriyordu ve tepeden tırnağa sarsılıyordu.

Davetin verildiği odaya girdiklerinde Dillon onu bıraktı ve önceden oturdukları masaya gitti. Sandalyeden çantasını kapıp cebinden anahtarlarını çıkardı, yüzü öfkeyle yanıyordu.

Havlar gibi, "Nişanlımla gidiyoruz," dedi, Emily'nin yanına vardı.

Joan tersleyerek, "Çıkıp gidemezsin, Dillon," dedi, etrafa bakarken ses tonu ısrarcıydı. "Burada konukların var. Emily'yle aranızda bir şeyler döndüğü ortada ama bununla daha sonra ilgilenmelisin."

Annesine soğuk bir bakış fırlattı. "Dediğim gibi, gidiyoruz."

Joan'ın gözleri büyüdü ve konuşmaya yeltendi ama Henry elini omzuna koyup eşini başarıyla susturdu.

Dillon kendini işaret ederek kusal gibi, "Yarın ne yapacağımı biliyorum," dedi. Emily'nin elini tutup gelinin grubunu işaret etti. "Siz de yarın ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

Tek kelime bile fısıldamadan aile ve arkadaşlardan oluşan kalabalık ona baktı, gergince oturdukları yerde kıpırdandılar. Emily'nin ablası ayağa kalkmaya yeltendi. Bir kez daha Emily başını salladı, gözleri ona bir şey yapmaması için yalvarıyordu. Dudaklarını endişeyle sıkıan Lisa, kollarını kavuşturup kıstığı gözlerle Dillon'a baktı. Fakat sessizliğini korudu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Emily'yi kapıya doğru çekti. "Sizinle yarın on birde görüşürüz." Emily'nin ceketini askıdan aldıktan sonra Dillon onları lobiye soktu, neredeyse misafirlerin üzerinden geçeceklerdi. Arabasına vardıklarında Emily derin bir nefes alıp gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Koltuğa yerleşip huzursuzca dudaklarını

ısıırken Dillon'ın aracın etrafından dönmesini izledi, gözlerindeki alevli bakış, tüm vücudunu korkuyla sarstı. Arabaya binince kapıyı çarpıp kapadı, ona bakmadan motoru çalıştırdı.

Emily, o sıkıca tuttuğu direksiyonla park alanından çıkarken, çenesi kasılıp dururken boğuluyor gibi hissetti. Aklına Gavin'le ilgili fikirler dolarken yanlış yönde gittiklerini fark etti.

"Evime dönmem gerek," diye fısıldadı, kan damarlarında hızla akıyordu. Gürül gürül akıp göğsündeki sızıya uyum sağladı.

"Evine gitmene izin vereceğimi düşünüyorsan o lanet aklını yitirmişsin demektir," diye onu tersledi, gözlerini yoldan hiç ayırmadı.

Emily'nin kalbi sıkıştı, ardından göğüs kafesinden çıkıp gidecekmiş gibi hızla çarpmaya başladı.

Daha sert bir ses tonuyla Dillon, "Bu gece bende kalıyorsun," diye ekledi. "Törenden önce ıvrı zıvrını toplaman için seni evine götürürüm."

Bir şey söyleyemeyen Emily sadece ona baktı ama Dillon kafasını ona çevirince korkup sindi, gözlerindeki öfke onu alev alev yakmakla tehdit ediyordu. Yolun kalanında sessizliğini korudu ve Dillon'ın evine vardıklarında kapısına giden basamaklardan çıkarken Dillon ona hiçbir şey söylemedi.

İçeri girdiklerinde Dillon kapıyı çarparak kapadığında sinirleri iyice bozulan Emily yerinden zıpladı. Ceketini üstünden çıkaran Dillon kravatını gevşetti ve mutfığa girip dolaptan bir şişe Jack Daniels çıkardı. Tezgâhtan bir kadeh çektikten sonra ağzına kadar doldurdu ve yarısını içti. Kaşları çatılmıştı ve göz bebeklerindeki düşmanca bakış yanan kömürler gibiydi, Emily'ye parmağıyla yanına gelmesini işaret etti.

Emily montunu çıkarıp çantasını kanepeye atarken yeteri kadar nefes alamıyordu. Ona odanın bir ucundan bakarken sırtından aşağı soğuk bir ürperti indi.

Dillon, "Buraya gel, Emily," dedi, sesi iğrenç bir sükunetle doluydu.

Emily yutkunup ona bakarken o da Emily'ye bakıyordu. Adımları mermer zeminde yankılanırken nefes alıp dikkatle mutfağa gitti, içindeki endişe giderek artıyordu. Yaklaştığında Dillon elini uzatıp onu kolundan yakalayarak göğsüne çekerken ağzına safra tadı geldi. Dillon, kalbinin Emily'ninkine karşılık çarptığını hissederken Emily ona bakmıyordu. Bakamazdı. Korkudan daha kasvetli bir şey üzerine çökmüştü. Nefes almaya çalışarak Dillon'ın şeytani bir şekilde kıvrılan ağzına baktı.

Dillon parmak boğumlarını çenesinin altına götürüp yavaşça yüzünü kaldırdı, gözlerinin içine baktı, sesi kısıktı. "Onunla düzüştün, değil mi?"

Emily, "Hayır," diye fısıldadı, sesi güçsüzdü, kasları her an daha da güçsüzleşiyordu.

Dillon'ın sıcak nefesi Emily'nin suratına değerken sesi sabit kaldı ama gözleri sertleşti. "Ve benim buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi, vücudunun sarsılmasına engel olmaya çalıştı.

Emily, Dillon diğer kolunu beline dolayıp parmaklarını sırtına batırduğunda midесinin altüst olduğunu hissetti. Dillon başını eğdi, yavaşça burnunu kaşında gezdirdi. Tüm vücuduyla Emily'yi itip soğuk, granit tezgâha yasladığında Emily kesik bir nefes aldı. Gözlerine dolan yaşlarla ona bakarken kalbi hızla çarptı.

Koyu sarı saçları —genellikle özenle şekillendirilmiş olurdu— alına dökülüyordu. "Biliyorsun ki onunla düzüştüysen, onun gözünde kesinlikle hiçbir değerin yok demektir," diye fısıldadı, dudaklarını kulağında gezdirdi. "O, bacaklarını açan her şeyi düzer."

Söylediği korkunç şeyler üzerinden akıp geçse de kalbinde yeni yaralar açtığını hissediyordu ve kelimelerini zihinsel anlamda bir kenara itmeye çalışırken ona karşılık vermedi.

Dillon yüzünü saçına gömerek, onu sert göğsüne iyice bastırdı. "Onunla düzüştün mü?"

"Hayır, düzüşmedim." Vücudu hâlâ sarsılırken, kelimeler fısıltıyla ağzından dökülüyordu, sesi masum taklidi yapıyordu.

Dillon yavaşça parmak uçlarını yanağında gezdirdi ve başparmağının ucunu titreyen dudaklarına değdirdi. "Beni seviyor musun Emily?" diye sordu, gözleri onu şeytani bir bakışla yerine mhladı.

Ona bakan Emily bu sorusuna şaşırmıştı ve nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bakışları tepkisel olarak yere çevrildi, söyleyebilecek bir şeyler ararken beyni hızla çalışıyordu.

"Zor birkaç ay geçirdik, Dillon," diye fısıldayıp gözleri tekrar onunkilere çevirdi.

Dillon başını yana eğdi. "Soruma cevap vermedin." İyice eğildi, nefesi yanağına değerken bir eliyle belini tutuyor, diğer eliyle ensesini avuçluyordu. "Beni seviyor musun Emily?"

Zorlukla yutkundu ve gözlerini ona dikti, dudaklarının arasından bir hıçkırık çıktı. "Seni seviyorum ama sanırım..."

Dillon hızla parmaklarını dudaklarına götürüp onu susturarak lafını böldü.

Ellerini indirerek granit tezgâha koyup onu bir hayvan gibi kafese hapsederken zorla nefes alan Emily'nin vücudu sarsıldı.

"O halde, bunu bana kanıtla," diye fısıldadı, yüzü Emily'nin yüzünden biraz uzaktaydı, ağzından alkol kokusu yayılıyordu. "Onunla düzüşmediysen ve beni seviyorsan Emily, o halde, kanıtla."

Emily, Dillon yavaşça parmak uçlarını kolundan aşağı gezdirirken ona baktı... vücudu, zihni ve ruhu sarsılıyordu. Dillon eline uzanıp aceleyle onu yatak odasına götürdü. Kapıyı kapadı ve kıyafetlerini çıkardı. Tüm bu süre boyunca gözleri asla Emily'ninkilerden ayrılmadı, ona hemen sahip olma niyetini ortaya koyuyordu.

Dillon ona yaklaşırken kısık sesle, "Kıyafetlerini çıkar," diye emretti.

Önünde çırlıçıplak dikilip hızla nefes aldı, ses havada yankılandı. Emily yere kök salmış gibi kıpırtısız duruyordu... içten içe ölüp gidiyordu.

Dillon, "Bana kanıtlayacaksın," diye onu azarladı, elleriyle suratını kavradı. Emily bakışlarını kaçırdı ama Dillon, çenesini avcuna alıp zorla dikkatini tekrar kendisine çekti. "Çünkü eğer kanıtlamazsan," diye fisıdayıp kulağına eğildi, "o zaman, onunla düzüştüğünü anlayacağım. Ve sonra ne olacağını bilmek ister misin?"

Kalbi göğsünde hızla çarpan Emily, gergin bir şekilde yutkundu, boğazı sanki zımparalanmış gibiydi. Başını sağa sola salladı.

Dillon tıslar gibi, "Beni ikinizin de canını yakmaya mecbur bırakacaksınız," dedi, elleriyle beceriksizce Emily'nin bluzunun düğmelerini açtı.

Tamamıyla kıpırtısız duran, konuşamayan Emily'nin içgüdüleri kaçması yönünde onu uyardı ama kaçamadı. Odanın karanlığında gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Fakat Dillon onu fiziksel... zihinsel... ve Duygusal olarak tamamen soyarken gözyaşları sessizce akıyordu.

Onu yatağa itip çıplak vücudunun üstüne çöktü. Yüzü öfkeyle, şehvetle ve sahiplenme güdüsüyle çarpılmıştı. Bacaklarını açıp içine girdi ve o anda Dillon'ın artık dönüştüğü karanlık, onu soğuk bir gölge gibi sardı. Tam o anda asla tekrar gerçekleşmeyecek bir hayale tutunduğunu fark etti. Onu asla bir zamanlar sevdiği gibi sevmeyecekti ve onu asla artık Gavin'i sevdiği gibi de sevmeyecekti. Vücudunun verecek bir şeyi kalmadığında içine çöken uyuşukluğa yenildi. Gözlerini kapayıp o daha sert bir şekilde içine girerken, bitmek tükenmek bilmeyen acı beynine dolarken kendini soyutlamaya çalıştı. Ona bakan koyu renkli, intikam dolu gözlerin yerine Gavin'in mavi gözlerini hayal etti. Nefes alıp Gavin'in ellerinin göğüslerini tuttuğunu, Gavin'in terinin vücuduna aktığını ve Gavin'in dudaklarının onu öptüğünü gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Gavin...

Dillon işini bittiğinde homurdanarak tüm ağırlığıyla üzerine çöktü. Birkaç dakika içinde hızla uykuya daldı. Emily orada saatlerce yattı, zihninde Gavin'in sözleri tekrar tekrar canlanıyordu. Sanki kendi kalbine ihanet etmiş gibi hissederek Emily yavaşça yataktan çıktı, ayakları buz gibi soğuk yere değerken nefesi düzensizdi.

Yarın dantel duvak olmayacaktı ve evlilik yeminleri de edilmeyecekti. Hayır. Sözler verilmeyecek, yalan da söylenmeyecekti. Gavin haklıydı. Dudakları yalan söylüyordu ve o sahte gerçekler muhtemelen birlikte geçirecekleri geleceği yok etmişti. Emily onu seviyordu ve şimdi ona gidecekti. Sadece ondan ve aşkından şüphe ettiği için kendisini bağışlamasını umuyordu. Elinden geldiğince kıyafetlerini toparladı ve giyindi. Dillon'ı sonunda terk edebilmek için umutsuzca muhtaç olduğu gücü toparlayabiliyordu. Dönüp yatak odasının eşliğinde dikildi, uyuyan silüetini izledi.

Gözlerine yaşlar dolarken kalbinin aynı anda hem kırılıp hem de iyileştiğini hissetti. "Hoşça kal, Dillon," diye fısıldadı.

Neredeyse kendi çıplak ayaklarına takılıp düşecekti, hızla oturma odasına girdi ve ayakkabılarını, montunu ve çantasını aldı. Ses çıkarmaktan sakınarak montunu sırtına geçirdi ama ayakkabılarını elinde tutup ön kapıya doğru parmak uçlarında yürüdü. Kapı koluna uzandı, derin bir nefes aldı ve yavaşça kapıyı açtı. Kapı gıcırdasa da sesin evde yankılanması, Dillon'ın uyanması korkusu, Gavin'i sonsuza dek kaybetme korkusunun yanında minicik kalmıştı.

İkinci korkusu, onu soğuk kış havasına çıkmaya yöneltti.

Tik-tak...

Teşekkürler

Yazmak, her zaman olduğu gibi şimdi de kendimi ifade etme yön-temim. Oturup bu kitabı yazmaya başladığımda baş koyduğum yol hakkında hiçbir fikrim yoktu. Parmaklarımı tuşlara basıp ortaya bazı kelimeler çıkarmanın, bazı karakterleri ete kemiğe büründürmenin ve görece iyi bir hikâye kurgusu çıkarmanın yeterince kolay olduğunu düşünmüştüm. Yerine bulduğum şey, acıtacak düzeyde harikulade, ızdırap çektiren, güzel ve duygusal bir yolculuktu... hepsi mükemmellikten uzak ama mükemmel bir paketteydi. Temelde karakterlerime “dönüşmek” niyetiyle katlandığım zihinsel bağılılık, ne hazırlandığım bir şeydi ne de unutabileceğim bir şey.

Bunları söyledikten sonra birçok kez değişen ruh halime, önlerine sıcak bir yemek konmadan geçen akşamlara ve ortalıktan kaybolan anneye ve eşe katlandıkları için eşime ve çocuklarıma en derin teşekkürlerimi sunmam gerekiyor.

Joe, sabrın ve desteğin olmasaydı bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Yemin ediyorum ki bir gün o sandviç de o Mustang de senin olacak. Seni seviyorum, Koca Babacık. Daima.

İkinci olarak görümcem Cary'ye. Ah Cary, nereden başlayayım ki? Senin tüm bu süreç boyunca güçlü altıncı hissin ve pozitif yaklaşımın, aklımın bir parçasını kesinlikle kurtardı... ama kesinlikle aklının bir parçasını yitirmene neden oldu. Sonsuz saatler ve birçok gece boyunca telefonda kitabı yazarken bağırmanızı, çığlık atmanızı ve ağlamanızı dinledim... Müsaade edersen söyleyeyim... Yeterince kelimem bile yok. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. İkinci kitap için de emniyet kemerin hazırda dursun.

Diğer herkes, lütfen siz de adınızı sayarken teşekkürlerimi kabul edin.

Lisa Kate, arkadaşumdur ve keşke hâlâ yakınımda yaşasaydı dediğim kişidir. Kitabı yazarken her bölümünde telefonda kurduğumuz düşler ve sohbetler için sana teşekkür ederim. Dürüstlüğün, her ne kadar bazen acımasız olsa da Gavin'in bugün olduğu kişiye dönüşmesine yardım etti. Seni seviyorum ve özlüyorum.

Gina, her ne kadar birçok okur bu kitapta adını paylaştan karakteri sevmese de ben seni hep seveceğim!

Brooke Hunter, Lisa Maurer, Stephanie Johnson ve Teri Bland, ne diyebilirim ki? Vay be, siz kızlar beni gerçekten güldürdünüz, ağlattınız ve bir yerlerde beni ve kitabımı kayıtsız şartsız, tüm kalbiyle seven okurlar olduğuna inandırdınız. Buna başlarken, yaşadığım korkuyu hepiniz biliyorsunuz ve konuşarak taslağı yakmamı engellediniz. İnişlerimi ve çıkışlarımı izlediniz ve tüm bu süre boyunca yanımda kaldınız. Elinizde ponponlarla yanımdaydınız. Karşılık beklemeden. Desteğiniz için her birinizi sonsuza dek seveceğim. Küçük okuma ve yazma dünyalarımızın çarpışması, beni büyüledi. Kısmet. Buradan S.A. ve Cali'ye!

Grafik tasarımcım Robin Harper'a: Sana birkaç şey için teşekkür etmem gerek. Bir: Belki 100 muhtemel kapak çalışması yaptın ve benim sürekli değişen fikirlerime, gösterileceğini beklemeyeceğim profesyonellikle katlandın (gerçi telefonu kapadıktan sonra bana küfrettiğinden gayet eminim... Ha!). Sonunda manyak bir kapak tasarladın. İki: Senin sayende Heather Halloran'la tanıştım. Bu süreçten geçerken ikinizden biri yanımda olmasaydı ne olurdu hayal bile edemiyorum. İkinizi de, paylaştığımız çılgın zihinleri de seviyorum.

Right Now It's Your Tomorrow'dan Emily'ye: Seninle harika Facebook sayfan üzerinden temasa geçmeye bir gün karar verdikten sonra oradan Dillon'ı (diğer adıyla Pislik'i) yaratma sürecime yardımcı olan birine ulaştım. Sayfan, tam olarak kaç kadının her gün narsistlerle uğraşmak zorunda kaldıklarını anlamamı sağladı.

Yaptığın sayısız konuşma ve yönlendirmeler, Dillon'ı karakter olarak şekillendirmem konusunda bana inanılmaz derecede yardımcı oldu ve verdiğin öğütleri de asla unutmayacağım. Sen güçlü bir kadınsın, Emily. Bir sürü kadına ulaşip yürüdükleri çok karanlık tünelin ucunda ışık olduğunu söyledin. Bu bile senin karakterin hakkında birçok şey söylüyor. Umarım bir gün yüz yüze görüşürüz.

Yazar E.L. Montes, Philadelphia'da bifték yeme zamanımız geldi de geçiyor, kızım. Yardımların ve özel mesajların için teşekkür ederim. Çok sefer mesajlaştık ve hepsi kendi minik çaplarında bana yardımcı oldu. Ama çocuklarımız Gavin ile Marcus'a lanet olsun. Birbirleriyle kavga etmelerine engel olmalıyız.

Yazar L.B. Simmons, birçok nedenle süpersin. Bu süreçte benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin değilim. İçime korku tohumu serpilmeye başladığında günün sonunda karşıma çıkıp nefes aldırın sendin.

Yazar Natalie Ward, Gavin'in dövmesinin ucunun nerede bittiğini çok leziz bir şekilde anlatabilmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Haha!

Heather Gunter, tanışma onuruna eriştiğim en müthiş kadınlardan birisin. Haftalık telefon görüşmelerimiz bana çok yardımcı oldu. Sana sonsuza dek borçluyum.

Sırf okumayı sevdikleri için bunu yapan kitap blogu yazarlarından oluşan uzun listeye: Ne desem az. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sürekli Facebook'taki yazar sayfamı harika okurlarınıza "pazarlamamız", bana hayal edebileceğimin ötesinde yardımcı oldu. Her biriniz, hayat boyu sahip olmak isteyeceğim arkadaşlarınsınız. Siz hanımlar, muhteşemsiniz ve her iyiliğinize ne kadar minnettar olduğumu asla anlatamam. Bloglarınızdan bazıları beni, arkadaş diye adlandırmaktan gurur duyduğum kadınlara ulaştırdı. Çoğunuza akli kanşmış, bağımsız bir yazar olarak yaklaştım ve siz beni kollarınızı açarak karşıladınız, bana öğüt verdiniz ve tüm bu zaman boyunca desteklediniz. Bazılarınız

Çarpışma

üniversitede ve diğerlerinizin tam zamanlı işi, ailesi var ama günün ne vakti size ulaşırsam ulaşayım hepiniz hazırдыңız. Size layık olacağım.

Unforeseen Editing'den editörüm Jovana Shirley'ye: Kitabımı düzeltirken panik içindeki gergin davranışlarımla baş ettiğin için teşekkür ederim... sanki tavsiyen üzerine bir betimlemeyi ya da cümle yapısını geliştirmeye çalışırken yaptığımız gece saat ikideki özel sohbetler yetmezmiş gibi. Sen kesinlikle çalışmak için süper bir kadınsın ve seninle uzun yıllar boyunca çalışmayı iple çekiyorum.

Ayrıca, Facebooktaki yazarlar grubuma da teşekkür etmek istiyorum. Yazmayı tıpkı benim gibi seven –ve tıpkı benim gibi dünyanın gözü önüne çıkmaktan korkan– diğer yazarlarla iletişime geçmek harikaydı.

Buna ilaveten, FictionPress okurlarıma: Kitabıma ilk tezahürat yapan sizdiniz. İlk bölümden takibe başladınız ve eklediğim her yeni bölümle birlikte sayınız arttı. Sayısız e-posta göndererek devam etmemi söylediniz, beni ateşlediniz. Bu, beni bugün olduğum yere getirdi. Teşvik edici sözleriniz nedeniyle bu işe kalkıştım, “Hımm, bir hikâye yazayım, bakalım insanlar beğenecek mi” fikri, hiç düşünmediğim kadar büyük bir şeye dönüştü.

Birçoğunuz beni iteklemeseydi, burada –bu Noel gecesinde– oturup ilk kitabımın teşekkürler kısmını yazıyor olmazdım. Her birinize ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya yetecek kelime yok.